HUGH HOWEY

TOZ

WOOL III

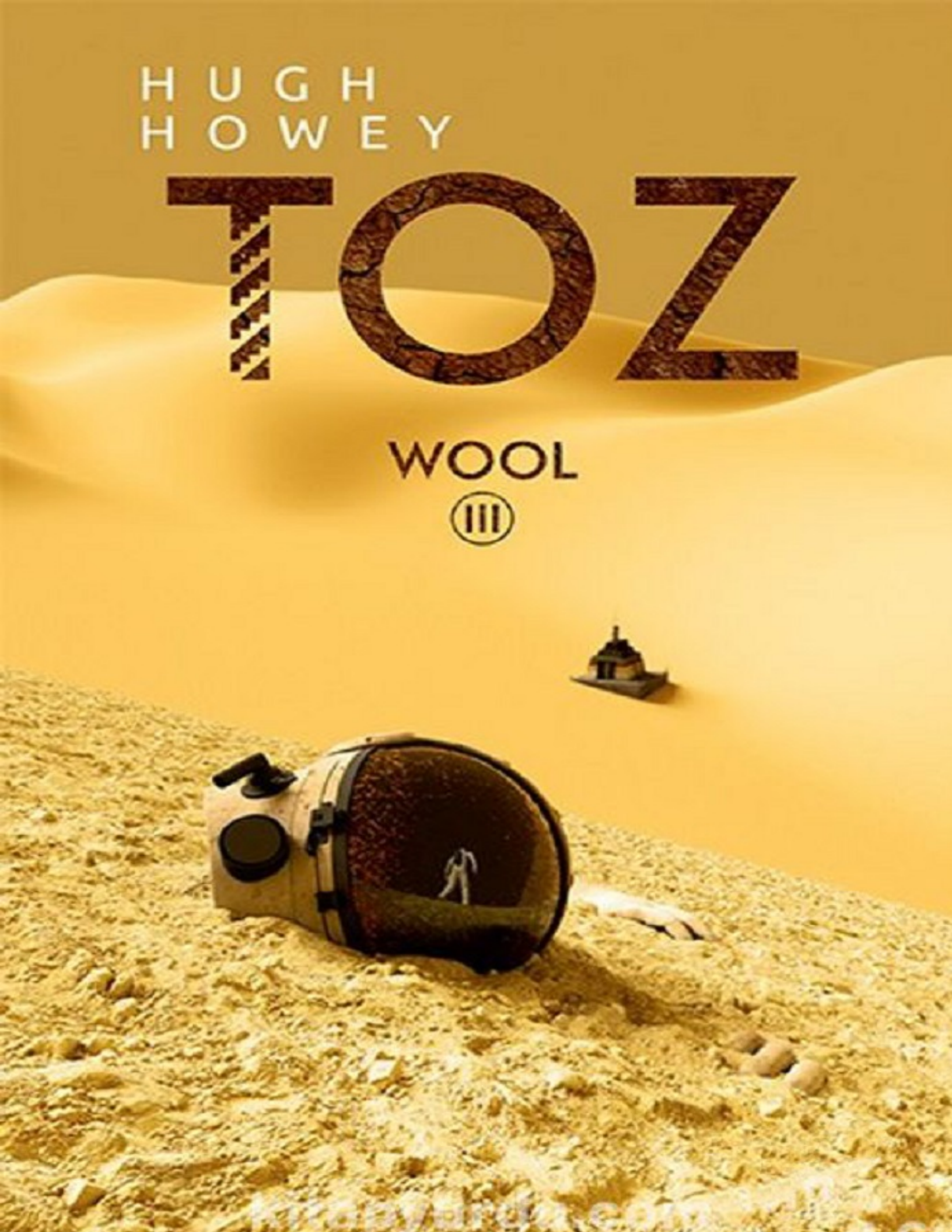

Toz

Hugh Howey

Hayatta kalanlar için

önsöz

"Kimse Yok Mu?"

"Merhaba? Evet. Buradayım."

"Ah. Lukas. Hiçbir şey söylemiyordun. Orada bir an için senin başka biri olduğunu düşündüm.

Hayır, benim. Sadece kulaklığımı ayarlıyorum. Yoğun bir sabahtı."

"Ah?"

"Evet. Sıkıcı şeyler. Komite toplantıları. Şu anda burada biraz zayıfız. Bir sürü yeniden atama."

"Ama işler düzeldi mi? Bildirecek başkaldırı yok mu?"

"Hayır hayır. İşler normale dönüyor. İnsanlar sabahları kalkıp işe giderler. Geceleri yataklarına çökerler. Bu hafta çok sayıda insanı mutlu eden büyük bir çekilişimiz oldu."

"Bu iyi. Çok güzel. Altıncı sunucudaki çalışma nasıl gidiyor?"

"İyi teşekkürler. Tüm şifreleriniz çalışıyor. Şimdiye kadar sadece aynı verilerden daha fazlası var. Yine de bunların neden önemli olduğundan emin değilim."

"Bakmaya devam et. Her şey önemli. Eğer oradaysa, bir sebebi olmalı."

"Bunu bu kitaplardaki kayıtlar hakkında söyledin. Ama çoğu bana saçma geliyor. Bunlardan herhangi birinin gerçek olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Neden? Ne okuyorsun?"

"C cildine kadar geldim. Bu sabah bu... mantarla ilgiliydi. Bir saniye bekle. Onu bulmama izin ver. İşte burada. Kordiseps.

"Bu bir mantar mı? Hiç duymadım."

"Burada bir karıncanın beynine bir şey yaptığı, onu bir makine gibi yeniden programladığı, ölmeden önce bir bitkinin tepesine tırmanmasını sağladığı yazıyor..."

"Beyinleri yeniden programlayan görünmez bir makine mi? Bunun rastgele bir giriş olmadığından oldukça eminim."

"Evet? Öyleyse ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki... Bu, özgür olmadığımız anlamına geliyor. Hiçbirimiz değiliz.

"Ne kadar canlandırıcı. Neden bu telefonlara cevap vermemi istediğini anlayabiliyorum."

"Belediye başkanınız mı? Bu yüzden mi? Bir süredir cevap vermiyor."

"HAYIR. O uzakta. Bir şey üzerinde çalışmak."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Ben doğrusu söylemek istemem. Memnun olacağını sanmıyorum."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Çünkü memnun değilim. Onu bundan vazgeçirmeye çalıştım. Ama bazen biraz... inatçı olabiliyor.

"Eğer sorun çıkaracaksa, bunu bilmeliyim. Yardım etmek için buradayım. Başları başka yöne çevirebilirim—"

"İşte bu... o sana güvenmiyor. Her seferinde aynı kişi olduğuna bile inanmıyor."

"Bu. Benim. Makineler benim sesimle bir şeyler yapıyor."

"Sana sadece onun ne düşündüğünü söylüyorum."

"Keşke kendine gelse. Gerçekten yardım etmek istiyorum."

"Sana inanıyorum. Bence şu anda yapabileceğin en iyi şey, bizim için parmaklarını çapraz tutmak.

"Nedenmiş?"

"Çünkü bundan iyi bir şey çıkmayacağına dair bir his var içimde."

Bölüm I ~ Kazma

Silo 18

1

Mekanik salonlarına toz yağdı; kazmanın şiddetinden ürperdi. Tepelerindeki teller, koşum takımlarında hafifçe sallandı. Borular sarsıldı. Jeneratör odasından kesik kesik patlamalar havayı doldurdu, duvarlardan sekti ve akla dengesiz makinelerin tehlikeli bir şekilde döndüğü bir zamanı getirdi.

Juliette Nichols, korkunç gürültünün olduğu yerde, tulumunun fermuarı beline kadar çekilmiş, gevşek kolları kalçalarında düğümlenmiş, fanilasına çamur bulaşan toz ve terle ayakta duruyordu. Ağırlığını ekskavatöre verdi, kazıcının ağır metal pistonu tekrar tekrar Silo 18'in beton duvarına çarparken adaleli kolları titriyordu.

Titreşimler dişlerinde hissedilebiliyordu. Vücudundaki her kemik ve eklem ürperdi ve eski yaralar hatıralarla sızladı. Normalde ekskavatörde çalışan madenciler yan tarafta, mutsuz bir şekilde izliyorlardı. Juliette, kafasını toz betondan çevirdi ve kollarını geniş göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, belki de makinelerini eline aldığı için öfkeli bir şekilde durduklarını gördü. Veya belki de kazmanın yasak olduğu yerde kazı yapma tabusu üzerine.

Juliette ağzında biriken kumu ve tebeşiri yuttu ve dikkatini çökmekte olan duvara verdi. Düşünmeden edemediği başka bir olasılık daha vardı. İyi tamirciler ve madenciler onun yüzünden ölmüştü. Temizlemeyi reddettiğinde acımasız dövüşler patlak vermişti. Onun kazısını izleyen bu erkek ve kadınlardan kaç tanesi sevdiği birini, en iyi arkadaşını, aile üyelerinden birini kaybetmişti? Kaç tanesi onu suçladı? Muhtemelen tek kişi o olamazdı.

Kazıcı sarsıldı ve metalin metale çarpma sesi duyuldu. Betonun beyaz etinde daha fazla inşaat demiri kemiği belirirken, Juliette yumruk atan çeneleri yana çevirdi. Silonun dış duvarına çoktan

gerçek bir krater açmıştı. İlk sıra inşaat demiri tepede tırtıklı bir şekilde asılıydı, uçları, bir kaynak lâmbasıyla tuttuğu erimiş mumlar gibi pürüzsüzdü. Bunu altmış santim daha beton ve bir sıra demir çubuk izlemişti, silo duvarları onun tahmin ettiğinden daha kalındı. Uyuşmuş uzuvlar ve yıpranmış sinirlerle makineyi rayları üzerinde ileri doğru yönlendirdi, kama biçimli piston çubukların arasındaki taşı çiğniyordu. Şemayı kendisi görmemiş olsaydı - dışarıda başka silolar olduğunu bilmeseydi - çoktan pes ederdi. Sanki toprağı çiğniyormuş gibi hissetti. Kolları titriyordu, elleri bulanıktı. Saldırdığı silonun duvarıydı bu, kahrolası şeyi delmek, dışarıya doğru delmek için aklıyla duvara çarpıyordu.

Madenciler rahatsızca kıpırdandılar. Çekiç biraz daha çeliğe çarptığında Juliette onlardan nişan aldığı yere baktı. Parmaklıkların arasındaki beyaz taşın kıvrımına odaklandı. Çizmesiyle tahrik koluna tekme attı, makineye yaslandı ve ekskavatör paslı paletlerde bir inç daha ilerledi. Bir süre önce bir mola daha vermeliydi. Ağzındaki tebeşir onu boğuyordu; su için ölüyordu; kollarının dinlenmeye ihtiyacı vardı; moloz ekskavatörün tabanını doldurdu ve ayaklarına çöp attı. Daha büyük parçalardan birkaçını tekmeleyerek yoldan çekti ve kazmaya devam etti.

Korkusu, bir kez daha durursa onları devam etmesine izin vermeye ikna edemeyeceğiydi. Belediye başkanı olsun ya da olmasın - vardiya başkanı olsun ya da olmasın - korkusuz olduğunu düşündüğü adamlar jeneratör odasından kaşlarını çatmış çoktan ayrılmışlardı. Kutsal bir mührü delebileceğinden ve içeri pis ve öldürücü bir hava girmesinden korkmuş görünüyorlardı. Juliette, sanki bir tür hayaletmiş gibi dışarıda olduğunu bilerek, ona nasıl baktıklarını gördü. Birçoğu, sanki bir hastalık taşıyormuş gibi mesafelerini korudu.

Kötü tada sahip kum taneleri arasında çıtırdayan dişlerini sıkarak botuyla ön levhaya bir kez daha tekme attı. Ekskavatördeki paletler bir inç daha öne doğru döndü. Bir inç daha. Juliette makineye ve bileklerindeki ağrıya lanet okudu. Kavgaya ve arkadaşlarına lanet olsun. Solo ve çocukların yapayalnız, sonsuza

kadar uzakta olduğu düşüncesinin canı cehenneme. Ve bu belediye başkanı saçmalığına da lanet olsun, insanlar ona birdenbire her seviyedeki tüm vardiyaları yönetiyormuş, ne halt ettiğini biliyormuş, sanki ondan korktukları halde ona itaat etmek zorundaymış gibi bakıyorlar...

Ekskavatör bir inçten fazla öne doğru yalpaladı ve çekiç darbesi delici bir vınlamayla çığlık attı. Juliette bir eliyle hakimiyetini kaybetti ve makine patlamaya uygunmuş gibi hızlandı. Madenciler pire gibi irkildi, birçoğu ona doğru koşuyor, gölgeler birbirine yaklaşıyordu. Juliette, beyaz bir tozun altında neredeyse görünmez olan kırmızı kapatma düğmesine bastı. Ekskavatör, tehlikeli, kontrolden çıkmış bir durumdan aşağı inerken tekme attı ve eğildi.

"İşin bitti! Bitirdin!”

Raph onu geri çekti, solgun kolları yıllarca madencilik yapmaktan güçlüydü ve onun uyuşmuş uzuvlarını sardı. Diğerleri ona işinin bittiğini haykırdı. Bitti. Kazıcı, biyel kolu kırılmış gibi bir ses çıkarmıştı; Sürtünme olmadan, direnecek hiçbir şey olmadan çalışan güçlü bir motorun o tehlikeli uğultusu duyulmuştu. Juliette kontrolleri bıraktı ve Raph'ın kucağına çöktü. Bir çaresizlik geri döndü, arkadaşlarının o boş silonun mezarına diri diri gömüldüğü ve kendisinin onlara ulaşamadığı düşüncesi.

"İşin bitti - geri dön!"

Yağ ve emek kokan bir el ağzını kapatarak onu dışarıdaki havadan korudu. Juliette nefes alamıyordu. Önünde siyah bir boşluk parçası belirdi, beton bulutu dağıldı.

Ve orada, iki demir çubuk arasında karanlık bir boşluk vardı. Mekanik'ten Yukarı Tepe'ye kadar iki katman derinliğinde ve etraflarında uzanan hapishane parmaklıkları arasında bir boşluk.

İşi bitmişti. *Başından sonuna kadar. Şimdi başka, biraz farklı, dışarıyı* görüyordu .

"Meşale," diye mırıldandı Juliette, Raph'ın nasırlı elini ağzından çekip bir hava yutma tehlikesiyle karşı karşıya bırakarak. "Bana kesme meşalesini getir. Ve bir el feneri.”

2

"Lanet şey paslanıp cehenneme dönmüş."

"Hidrolik hatlara benziyorlar."

"Bin yaşında olmalı."

Son olarak Fitz mırıldandı, petrolcünün sözleri eksik dişlerin bıraktığı boşluklardan ıslık çalıyordu. Kazı sırasında mesafelerini koruyan madenciler ve tamirciler şimdi Juliette'in sırtına doluştular ve Juliette, fenerini tozlu kayalardan oluşan uzun bir tülden geçirerek ötesindeki karanlığa doğru tuttu. Sürüklenen toz kadar solgun olan Raph, yanında durdu, ikisi, beş ya da altı fitlik betondan çiğnenmiş konik kratere tıkıştırıldılar. Albinonun gözleri kocaman açılmış, yarı saydam yanakları şişkin, dudakları büzülmüş ve kansızdı.

Juliette, "Nefes alabilirsin, Raph," dedi. "Sadece başka bir oda."

Solgun madenci rahatlamış bir homurdanmayla havasını dışarı verdi ve arkadakilerden itişmeyi bırakmalarını istedi. Juliette el fenerini Fitz'e verdi ve açtığı delikten döndü. İtişip kakışan kalabalığın arasından sıyrıldı, nabzı duvarın diğer tarafındaki bir makinenin bakışlarıyla hızla atıyordu. Gördükleri, diğerlerinin mırıldanmalarıyla hemen doğrulandı: payandalar, cıvatalar, hortum, boya kırıntıları ve pas çizgileri olan çelik levha - zayıf el feneri ışınlarına kadar yukarı ve yanlara doğru uzanan mekanik bir canavarın duvarı. nüfuz edebilir.

Titreyen eline bir teneke su sıkıştırdı. Juliette açgözlülükle içti. Yorgundu ama aklı hızla çalışıyordu. Bir radyoya geri dönüp Solo'ya söylemek için sabırsızlanıyordu. Bunu Luke'a söylemek için sabırsızlanıyordu. Burada biraz gömülü umut vardı.

"Şimdi ne var?" diye sordu.

Ona suyu veren üçüncü vardiyadaki yeni ustabaşı onu dikkatle inceledi. Dawson otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, ama gece çalışmak

ona fazladan yıllar yüklemişti. Parmak boğumlarını kırmaktan ve parmakları kırmaktan, biraz çalışmaktan, biraz da dövüşmekten gelen düğümlenmiş büyük elleri vardı. Juliette bardağı ona geri verdi. Dawson içine baktı ve son yudumu aldı.

"Şimdi daha büyük bir delik açıyoruz," dedi ona. "Oraya gidip o şeyin kurtarılabilir olup olmadığına bakacağız."

Uğultulu ana jeneratörün tepesindeki hareket Juliette'in dikkatini çekti. Shirly'nin ona kaşlarını çattığını görmek için tam zamanında yukarı baktı. Shirly arkasını döndü.

Juliette, Dawson'ın kolunu sıktı. "Bu tek deliği genişletmek sonsuza kadar sürer," dedi. "İhtiyacımız olan şey, bağlayabileceğimiz düzinelerce daha küçük delik. Bir seferde tüm bölümleri yırtmamız gerekiyor. Diğer ekskavatörü getirin. Adamları kazmalarıyla serbest bırakın ama elinizden geliyorsa tozu minimumda tutun."

Üçüncü vardiyadaki ustabaşı başını salladı ve parmaklarını boş bardağa vurdu. "Patlatma yok mu?" O sordu.

"Patlatma yok," dedi. "Orada olan her şeye zarar vermek istemiyorum."

Adam başını salladı ve kadın kazıyı yönetmesi için onu terk etti. Jeneratöre yaklaştı. Shirly'nin tulumları da beline kadar sıyrılmıştı, kolları birbirine kenetlenmişti, atleti koyu, ters çevrilmiş çok çalışma üçgeniyle ıslanmıştı. Elinde birer bez parçasıyla jeneratörün üstünde çalıştı, hem eski gresi hem de o günkü kazı çalışmaları sırasında ortaya çıkan yeni toz tabakasını sildi.

Juliette tulumunun kollarını çözdü ve kollarını içeri sokarak yaralarını kapattı. Jeneratörün yan tarafına tırmandı, nerelerden tutunabileceğini, hangi kısımların sıcak, hangilerinin sadece sıcak olduğunu biliyordu. "Biraz yardıma ihtiyacın var?" diye sordu tepeye uzanarak, ağrıyan kaslarında makinenin ısısının ve uğultusunun tadını çıkarırken.

Shirly fanilasının kenarıyla yüzünü sildi. O, başını salladı. "Ben iyiyim," dedi.

"Enkaz için üzgünüm." Juliette, aşağı yukarı ateşlenen devasa pistonların uğultusunu bastırarak sesini yükseltti. Çok da uzun

olmayan bir süre önce, cehenneme giden altı yol dengesizken, makinenin tepesinde durmak için dişlerinin gevşediği bir gün vardı.

Shirly döndü ve çamurlu beyaz paçavraları gölgesi Kali'ye fırlattı, o da onları bir kova kirli suya attı. Mekanik'in yeni başkanının, jeneratör setini temizlemek gibi çok sıradan bir şeyle uğraştığını görmek tuhaftı. Juliette, Knox'un da orada aynı şeyi yaptığını hayal etmeye çalıştı. Ve sonra *belediye başkanı* olduğunu yüzüncü kez hissetti ve zamanını nasıl geçirdiğine bir bakın, duvarları kırarak ve inşaat demiri keserek. Kali paçavraları tekrar yukarı fırlattı ve Shirly onları ıslak tokatlarla ve köpük püskürterek yakaladı. İşine geri dönerken eski arkadaşının sessizliği pek çok şey anlatıyordu.

Juliette döndü ve enkazı temizleyip çukuru genişletmeye çalışan kazma ekibini inceledi. Shirly, silonun mührünü kırma tabusu şöyle dursun, insan gücü kaybından memnun değildi. İşçi çağrısı, şiddetin patlak vermesiyle saflarının zaten inceldiği bir zamanda gelmişti. Ve Shirly'nin Juliette'i kocasının ölümü için suçlayıp suçlamadığı önemli değildi. Juliette kendini suçladı ve bu yüzden aralarındaki gerilim bir yağ keki gibi durdu.

Çok geçmeden duvardaki çekiç sesleri yeniden başladı. Juliette, tekerlekli matkabı yönlendirirken büyük kaslı kolları bulanık bir halde, ekskavatörün kontrollerinde Bobby'yi gördü. Tuhaf bir makinenin görüntüsü -duvarların ötesine gömülü bir eser- gönülsüz bedenlerde kıvılcımlar saçmıştı. Korku ve şüphe kararlılığa dönüşmüştü. Bir kapıcı yiyecekle geldi ve Juliette genç adamın çıplak kolları ve bacaklarıyla işi dikkatle incelemesini izledi. Kapıcı, meyve yükünü ve sıcak öğle yemeğini geride bıraktı ve dedikodusunu da yanına aldı.

Juliette uğultulu jeneratörün üzerinde durarak şüphelerini yatıştırdı. Doğru şeyi yapıyorlar, dedi kendi kendine. Dünyanın ne kadar uçsuz bucaksız olduğunu kendi gözleriyle görmüş, bir zirveye çıkmış ve yeryüzünü incelemişti. Şimdi tek yapması gereken, orada ne olduğunu başkalarına göstermekti. Ve sonra bu işten korkmak yerine ona yaslanırlardı.

3

İçinden geçilebilecek kadar büyük bir delik açıldı ve ödülü Juliette aldı. Elinde bir el feneri, bir moloz yığınının üzerinden ve bükülmüş demir çubuk parmaklarının arasından sürünerek geçti. Jeneratör odasının ötesindeki hava, derin madenler gibi serindi. Yumruğunu öksürdü, kazmanın tozu boğazını ve burnunu gıdıklıyordu. Açık deliğin ötesinde zemine atladı.

Arkasındaki diğerlerine, "Dikkatli olun," dedi. "Zemin düz değil."

Pürüzlerin bir kısmı içeriye düşen beton yığınlarından kaynaklanıyordu, geri kalanı ise zeminin duruşuyla ilgiliydi. Sanki bir devin pençeleri tarafından oyulmuş gibiydi.

Çizmelerinden gelen ışığı yukarıdaki loş tavana tutarak önündeki makine duvarını inceledi. Ana jeneratörü gölgede bıraktı. Yağ pompalarını gölgede bıraktı. Bu boyutlardaki bir dev asla inşa edilmek, çok daha az tamir edilmek için tasarlanmamıştı. Midesi bulandı. Bu gömülü makineyi geri getirme umutları azaldı.

Raph, serin ve karanlıkta ona katıldı, onu takip eden bir moloz gürültüsü. Albinonun nesilleri aşan bir durumu vardı. Kaşları ve kirpikleri ince inceydi, neredeyse görünmezdi. Eti domuz sütü kadar solgundu. Ama madenlerdeyken diğerlerini is gibi karartan gölgeler ona sağlıklı bir görünüm veriyordu. Juliette onun küçük bir çocukken karanlıkta çalışmak için neden çiftlikleri terk ettiğini anlayabiliyordu.

Raph, el fenerini makinenin üzerinde gezdirirken ıslık çaldı. Bir an sonra ıslığı, uzak gölgelerdeki bir kuşun onunla alay etmesi gibi yankılandı.

"Bu tanrıların işi," diye merak etti yüksek sesle.

Juliette cevap vermedi. Raph'i asla rahiplerin hikayelerini dinlemesi için almadı. Yine de, ilham verdiği huşudan şüphe yoktu. Solo'nun kitaplarını görmüş ve bu makineyi yapan eski insanların,

tepelerin ötesindeki çökmekte olan ama yükselen kuleleri inşa ettiğinden şüphelenmişti. Siloyu kendilerinin inşa etmiş olmaları, ona kendini küçük hissettirmişti. Uzandı ve elini yüzyıllardır dokunulmamış veya bir an için bile görmemiş metal üzerinde gezdirdi ve eskilerin neler yapabildiğine hayret etti. Belki de rahipler o kadar da uzakta değildi...

"Tanrılar," diye homurdandı Dawson, gürültülü bir şekilde yanlarına toplanarak. "Bununla ne yapacağız?"

"Evet, Jules," diye fısıldadı Raph, derin gölgelere ve derin zamana saygı duyarak. "Bu şeyi buradan nasıl çıkaracağız?"

"Biz değiliz," dedi onlara. Beton duvar ile makine kulesi arasında yana doğru kaydı. "Bu şeyin amacı kendi çıkış yolunu kazmak."

Dawson, "Onu çalıştırabileceğimizi varsayıyorsun," dedi.

Jeneratör odasındaki işçiler deliği doldurdu ve ışığın içeri sızmasını engelledi. Juliette fenerini silonun dış duvarı ile uzun makine arasındaki dar boşluğa çevirerek bir yol aradı. Bir tarafa, karanlığa doğru çalıştı ve hafifçe eğimli zemini tırmandı.

"Çalıştıracağız," diye güvence verdi Dawson'a. "Sadece nasıl çalışması gerektiğini bulmamız gerekiyor."

"Dikkatli ol," diye uyardı Raph, botlarının tekmelediği bir kaya ona doğru yuvarlanırken. Zaten başlarından daha yukarıdaydı. Odanın bir köşesi ya da uzak bir duvarı olmadığını gördü. Sadece kıvrıldı ve tüm yol boyunca.

"Bu büyük bir çember," diye seslendi, sesi rock ve metal arasında yankılanıyordu. "Bunun işin sonu olduğunu düşünmüyorum."

Dawson, "Burada bir kapı var," dedi.

Juliette ona ve Raph'a katılmak için yokuştan aşağı kaydı. Jeneratör odasındaki dalkavuklardan başka bir el feneri tıklandı. Menteşe pimleri olan bir kapıyı aydınlatmak için ışığı onunkine katıldı. Dawson, makinenin arkasındaki bir kulpla güreşti. Çabayla homurdandı ve ardından metal, gönülsüzce yerini kaslara bırakarak haykırdı.

Onlar kapıdan geçer geçmez makine esnedi. Hiçbir şey Juliette'i buna hazırlamadı. Solo'nun yer altı sığınağında gördüğü şemaları düşündüğünde, kazıcıların ölçekli olarak çizildiğini fark etti. Mekanik'in alçak katlarından çıkıntı yapan küçük solucanlar bir seviye yüksekliğindeydi ve uzunlukları bunun iki katıydı. Devasa çelik silindirler, bu dairesel bir mağarada adeta kendi kendini gömmüş gibi sımsıkı oturuyordu. Juliette, adamlarına içeriden geçerken dikkatli olmalarını söyledi. Bir düzine işçi ona katıldı, sesleri makinenin labirenti andıran bağırsaklarında karışıp yankılandı, tabu merak ve merakla ortadan kalktı, kazma işi şimdilik unutuldu.

Birisi, "Bu, atıkların taşınması için," dedi. Birbirine kenetlenen plakaların metal oluklarında ışık huzmeleri oynuyordu. Levhaların altında çarklar ve dişliler, diğer tarafta ise bir yılanın pulları gibi üst üste binen daha fazla levha vardı. Juliette, tüm oluğun nasıl hareket ettiğini, plakaların uçta menteşelendiğini ve yeniden başa döndüğünü hemen gördü. Kaya ve moloz, itilirken tepeye binebilir. İnç kalınlığındaki levhanın alçak duvarları, kayanın yuvarlanmasını önlemeyi amaçlıyordu. Kazıcı tarafından çiğnenen kaya buradan geçer ve arka taraftan çıkar, burada insanlar onu höyüklerle boğmak zorunda kalırdı.

Birisi, "Cehenneme kadar paslanmış," diye mırıldandı.

Juliette, Olması gerektiği kadar kötü değil, dedi. Makine en azından yüzlerce yıldır oradaydı. Bunun bir pas topu olmasını ve başka bir şey olmamasını bekliyordu ama çelik yer yer parlıyordu. "Sanırım oda hava geçirmezdi," diye merak etti yüksek sesle, boynuna çarpan bir esintiyi ve duvarı ilk kez delip geçerken tozun emilmesini hatırladı.

Bobby, "Bu tamamen hidrolik," dedi. Sesinde hayal kırıklığı vardı, sanki tanrıların da kıçlarını suyla temizlediklerini öğreniyor gibiydi. Juliette daha umutluydu. Güç kaynağı sağlam olduğu sürece düzeltilebilecek bir şey gördü. Bunu çalıştırabilirlerdi. Basit olacak şekilde yapılmıştı, sanki tanrılar onu keşfeden kişinin daha az karmaşık, daha az yetenekli olacağını biliyormuş gibi. Tıpkı

ekskavatörde olduğu gibi, ancak güçlü makinenin uzunluğu boyunca uzanan, akslar gresle kaplanmış basamaklar vardı. Yanlarda ve tavanda da zemine doğru itmesi gereken daha fazla basamak. Anlamadığı şey, kazının nasıl başladığıydı. Hareket eden olukları ve ezilmiş kayaları ve artıkları makinenin arkasından dışarı itmek için kullanılan tüm aletleri geçtikten sonra, kirişleri ve yürüme yollarını geçerek yukarıdaki karanlığa doğru kayan çelik bir duvara geldiler.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Raph, uzak duvara uzanarak. "Şu tekerleklere bak. Bu şey hangi yöne gidiyor?"

Juliette, "Onlar tekerlek değil," dedi. Işığıyla işaret etti. "Bütün bu ön parça dönüyor. İşte püf noktası." Etrafında iki adam büyüklüğünde bir merkezi aksı işaret etti. "Ve oradaki yuvarlak diskler diğer tarafa doğru çıkıntı yapmalı ve kesimi yapmalıdır."

Bobby inanamayan bir nefes verdi. "Sağlam taştan mı?"

Juliette disklerden birini çevirmeye çalıştı. Zar zor hareket etti. Bir varil gres gerekli olacaktır.

Bence o haklı, dedi Raph. Çift kişilik ranza büyüklüğündeki bir kutunun kapağını kaldırdı ve fenerini içine tuttu. "Bu bir vites kutusu. İletim gibi görünüyor."

Juliette ona katıldı. Bir adamın beli büyüklüğündeki sarmal dişliler, kurumuş yağın içine gömülmüş halde duruyordu. Dişliler, duvarı döndürecek dişlerle eşleşti. Şanzıman kutusu, ana jeneratörünki kadar büyük ve sağlamdı. Daha büyük.

Bobby, "Kötü haber," dedi. "Şaftın nereye gittiğini kontrol et."

Üç ışık demeti bir araya geldi ve tahrik milini takip ederek boş uzayda sonlandığı yere geri döndü. O hantal makinenin iç mağarası, içinde durdukları tüm o boşluk, canavarın kalbinin olması gereken yerde bir boşluktu.

"Hiçbir yere gitmiyor," diye mırıldandı Raph.

Juliette makinenin arkasına doğru yürüdü. Bir elektrik santralini tutmak için yapılmış etli payandalar çıplak duruyordu. O ve diğer tamirciler motorun nereye oturması gerektiği konusunda kafa yoruyorlardı. Ve artık ne arayacağını bildiğine göre, binekleri gördü. Altı tane vardı: sekiz inç çapında dişli direkler ve eski, sertleştirilmiş

gresle kaplanmış. Her direk için eşleşen somun, payandaların altındaki kancalardan sarkıyordu. Tanrılar onunla iletişim kuruyordu. onunla konuşmak Eskiler, makineleri bilen insanların dilinde yazılmış bir mesaj bırakmışlardı. Onunla çok uzun zaman dilimlerinde konuşuyorlar ve şöyle diyorlardı: *Bu buraya kadar. Bu adımları takip et.*

Petrolcü Fitz, Juliette'in yanına diz çöktü ve elini onun koluna koydu. Solo ve çocukları kastederek, "Arkadaşların için üzgünüm," dedi ama Juliette, sesinin diğer herkes adına mutlu olduğunu düşündü. Metal mağaranın arkasına baktığında, onlara katılmaya çekinerek içeri bakan daha fazla madenci ve tamirci gördü. Bu çabanın orada bitmesine, daha fazla kazmaması için herkes mutlu olur. Ama Juliette bir dürtüden fazlasını hissediyordu; bir amaç hissetmeye başlıyordu. Bu makine onlardan saklanmamıştı. Güvenli bir şekilde saklanmıştı. Korumalı Paketlendi. Bilemeyeceği bir nedenle yağa bulanmış ve havadan korunmuş.

"Onu tekrar kapatacak mıyız?" diye sordu. Kır saçlı yaşlı tamirci bile daha fazla kazmaya hevesli görünmüyordu.

Juliette, "Bir şeyi bekliyor," dedi. Büyük somunlardan birini kancasından çıkardı ve yağla kaplı direğin üstüne dayadı. Dağın boyutu tanıdıktı. Ana jeneratörü ayarlamak gibi bir ömür önce yaptığı işi düşündü. "Açılması gerekiyordu," dedi. “Bu göbeğinin açılması gerekiyor. Geldiğimiz yerde makinenin arkasını kontrol edin. Artıkların dışarı çıkabilmesi ve aynı zamanda bir şeyin içeri girmesine izin verilebilmesi için ayrılması gerekir. Motor hiç eksik değil.”

Raph onun yanında kaldı, yüzünü inceleyebilmek için fenerinin huzmesi göğsündeydi.

Diğerleri makinenin arkasını incelemek için ayrılırken, "Bunu neden buraya koyduklarını biliyorum," dedi. "Bunu neden jeneratör odasının yanına koyduklarını biliyorum."

4

Juliette kazıcının karnından çıktığında Shirly ve Kali hala ana jeneratörü temizliyorlardı. Bobby diğerlerine kazıcının arkasının nasıl açıldığını, hangi cıvataların çıkarılacağını ve plakaların nasıl çıktığını gösterdi. Juliette, bildiklerini doğrulamak için direkler arasındaki boşluğu ve ardından yedek jeneratörün ayaklarını ölçtürdü. Ortaya çıkardıkları makine yaşayan bir şemaydı. Gerçekten eski zamanlardan bir mesajdı. Bir keşif, diğerlerinin art arda gelmesine yol açıyordu.

Juliette, Kali'nin bir kumaştan çamuru sıktıktan sonra onu biraz daha az kirli suyla dolu ikinci bir kovaya daldırmasını izledi ve aklına bir gerçek geldi: Bin yıl boyunca bırakılsa bir motor çürürdü. Sadece kullanılırsa, bir grup insan hayatını onun bakımına adarsa uğuldardı. Shirly uğuldayan ana jeneratörü silerken sıcak ve sabunlu bir manifolddan buhar yükseldi ve Juliette yıllardır bu ana ulaşmak için nasıl çalıştıklarını gördü. Eski arkadaşı - ve şimdi Makine Şefi - bu projesinden nefret etse de, Shirly bunca zamandır ona yardım ediyordu. Ana elektrik santralinin diğer tarafındaki daha küçük jeneratörün başka, daha büyük bir amacı vardı.

Binekler doğru görünüyor, dedi Raph, elinde bir ölçü ipiyle. "Jeneratörü buraya getirmek için o makineyi kullandıklarını mı düşünüyorsun?"

Shirly çamurlu bir paçavra fırlattı ve daha temiz bir paçavra fırlattı. İşçi ve gölgenin piston uğultusu gibi bir ritmi vardı.

gitmesine yardım etmesi gerektiğini düşünüyorum ," dedi. Anlamadığı şey, birinin neden kısa bir süre için bile olsa yedek güç kaynağını gönderdiğiydi. Tüm siloyu bir arıza kaprisine sokardı. Duvarın diğer tarafında katı bir pas topuna dönüşen bir motor da bulmuş olabilirler. Aklında birleşen planlarla aynı fikirde olan birini hayal etmek zordu.

Havada bir yay çizen bir paçavra bir kova kahverengi suya sıçradı. Kali bir tane daha atmadı. Jeneratör odasının girişine doğru bakıyordu. Juliette gölgenin bakışlarını takip etti ve bir sıcaklık dalgası hissetti. Orada, Mechanical'ın zenci ve kirli erkek ve kadınları arasında, parlak gümüşler içinde kusursuz bir genç adam durmuş, birine yön soruyordu. Bir adam işaret etti ve sevgilisi Lukas Kyle, BT başkanı Juliette'in yönüne doğru yürümeye başladı.

Juliette, "Yedek jeneratörü servise götürün," dedi Raph'e. Bunun nereye varacağını biliyor gibiydi. "O kazıcının ne yaptığını görene kadar onu içeride tutmalıyız. Zaten egzoz manifoldlarını kancadan çıkarıp temizlemeyi düşünüyorduk."

Raph başını salladı, çenesi sıkıp açılıyordu. Juliette onun sırtına bir şaplak attı ve Lukas'la buluşmak için uzaklaşan Shirly'ye bakmaya cesaret edemedi.

"Burada ne yapıyorsun?" ona sordu. Bir gün önce Lukas'la konuşmuştu ve o ziyaretten bahsetmeyi ihmal etmişti. Amacı onu köşeye sıkıştırmaktı.

Lukas aniden ayağa kalktı ve kaşlarını çattı - ve Juliette ses tonu için kendini kötü hissetti. Ne bir kucaklama, ne de hoş bir tokalaşma vardı. Günün keşiflerinden dolayı fazla gergindi, fazla gergindi.

"Aynı şeyi ben de sormalıyım," dedi. Bakışları uzaktaki duvarda oyulmuş kratere kaydı. “Siz burada çukur kazarken, BT başkanı belediye başkanının işini yapıyor.”

"O halde hiçbir şey değişmemiş," dedi Juliette, ortamı yumuşatmaya çalışarak gülerek. Ama Luke gülümsemedi. Elini onun koluna koydu ve onu jeneratörden uzaklaştırıp koridora çıkardı. "Üzgünüm," dedi ona. "Sadece seni gördüğüme şaşırdım. Geleceğini bana söylemeliydin. Ve dinle... Seni gördüğüme sevindim. Gelip bir şeyler imzalamamı istersen, seve seve. Bir konuşma yapmamı veya bir bebeği öpmemi istersen, bunu yaparım. Ama geçen hafta sana arkadaşlarımı çıkarmanın bir yolunu bulacağımı söyledim. Ve tepelerden geri yürümemi veto ettiğin için...”

Bu küstah sapkınlık karşısında Lukas'ın gözleri iri iri açıldı. Etrafta başkaları var mı diye koridorda etrafına bakındı. "Jules, sen

bir avuç insan için endişelenirken silonun geri kalanı tedirgin oluyor. Yukarı Tepe'nin her yerinde muhalefet mırıltıları var. Ortaya çıkardığınız son ayaklanmanın yankıları var, ancak şimdi onlar bizi hedef alıyor."

Juliette teninin ısındığını hissetti. Eli Lukas'ın kolundan düştü. "O kavganın bir parçası olmak istemedim. Onun için *burada* bile değildim ."

"Ama bunun için buradasın." Juliette üzgündü, kızgın değildi ve Juliette Up Top'taki günlerin onun için Mechanical'daki kadar uzun olduğunu fark etti. Geçen hafta, o 17. Silo'dayken olduğundan daha az konuşmuşlardı. Birbirlerine daha yakındılar ve ayrılma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

"Ne yapmamı isterdin?" diye sordu.

"Başlangıçta, kazma. Lütfen. Billings, ne olacağı hakkında spekülasyon yapan komşulardan bir düzine şikayette bulundu. Bazıları dışarıdaki bize gelecek diyor. Mids'den bir rahip, siloyu ağzına kadar dolduran tozun ve binlerce kişinin öldüğü bu vizyonun tehlikelerine karşı uyarmak için haftada iki Pazar günü toplantı düzenliyor..."

"Rahipler..." Juliette tükürdü.

"Evet, rahipler, Pazar günlerine katılmak için Tepeden ve Derinlikten yürüyen insanlarla birlikte. Haftada üç tanesini tutmayı gerekli gördüğünde, bir mafyamız olacak."

Juliette parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, kaya ve moloz döküldü. İnce toz bulutuna suçlulukla baktı. "İnsanlar silonun dışında bana ne olduğunu düşünüyor? Benim temizliğim mi? Onlar ne diyorlar?"

"Bazıları buna güçlükle inanabiliyor," dedi Lukas. "Efsane yapıtları var. Oh, BT'de ne olduğunu biliyoruz, ama bazıları senin temizliğe gönderilip gönderilmediğini merak ediyor. Bunun bir seçim hilesi olduğuna dair bir söylenti duydum."

Juliette içinden küfretti. "Ya diğer silolardan haberler?"

"Yıllardır başkalarına yıldızların bizimkiler gibi güneşler olduğunu söylüyorum. Bazı şeyler kavranamayacak kadar büyüktür.

Ve arkadaşlarını kurtarmanın bunu değiştireceğini sanmıyorum. Telsiz arkadaşınızı çarşıya kadar götürüp başka bir silodan geldiğini söyleyebilirsiniz ve insanlar büyük olasılıkla size inanır."

"Yürüteç mi?" Juliette başını salladı ama onun haklı olduğunu biliyordu. "Bana ne olduğunu kanıtlamak için arkadaşlarımın peşinde değilim, Luke. Bu benimle ilgili değil. Orada ölülerle birlikte yaşıyorlar. Hayaletlerle."

"Biz de değil miyiz? Ölülerimizin üzerine yemek yemiyor muyuz? Sana yalvarıyorum Jules. Birkaçını kurtarman için yüzlercesi ölecek. Belki de orada daha iyi durumdalar."

Derin bir nefes aldı ve bir an duraksadı, kızmamak için elinden geleni yaptı. "Değiller, Lukas. Kurtarmayı hedeflediğim adam, bunca yıldır tek başına yaşamaktan yarı deli. Oradaki çocukların kendi çocukları oluyor. Doktorlarımıza ihtiyaçları var ve yardımımıza ihtiyaçları var. Ayrıca... Onlara söz verdim."

Yalvarışlarını üzgün gözlerle ödüllendirdi. Faydası yoktu. Bir erkeğin hiç tanışmadığı kişilerle ilgilenmesini nasıl sağlarsınız? Juliette ondan imkansızı bekliyordu ve bir o kadar da suçluydu. Pazar günleri iki kez zehirlenen insanları gerçekten umursuyor muydu? Ya da liderlik etmesi için seçildiği ama hiç tanışmadığı yabancılardan herhangi biri?

"Bu işi istemedim," dedi Lukas'a. Sesindeki suçu saklamak zordu. Diğerleri onun belediye başkanı olmasını istemişti, onun değil. Eskisi kadar olmasa da, öyle görünüyordu.

"Ben de neyin peşinde olduğumu bilmiyordum," diye karşı çıktı Lukas. Başka bir şey söylemeye başladı ama bir grup madenci çizmelerinden bir toz bulutu kalkarak jeneratör odasından çıkarken dilini tuttu.

"Bir şey mi söyleyecektin?" diye sordu.

"Kazmak zorundaysan gizlice kazmanı isteyecektim. Ya da bu adamları kendi hallerine bırakın ve gelin..."

Bu düşünceyi ısırdı.

“Evim diyeceksen, burası benim evim. Ve biz gerçekten sorumlu olan son kişilerden daha iyi değil miyiz? Halkımıza yalan mı söylüyorsunuz? Komplo mu?

"Korkarım daha kötüyüz," dedi. "Yaptıkları tek şey bizi hayatta tutmaktı."

Juliette buna güldü. "Biz? Seni ve beni ölüme göndermeyi seçtiler.”

Luke nefesini verdi. "Diğer herkesi kastetmiştim. Diğer herkesi hayatta tutmak için çalıştılar.” Ama kendini tutamadı: Juliette gülmeye devam ederken o da gülümsedi. Yanaklarındaki yaşları çamura bulaştırdı.

"Bana burada birkaç gün ver," dedi. Bu bir soru değildi; bu bir tavizdi. “Kazı yapacak imkanımız var mı bir bakayım. Sonra gelip bebeklerinizi öpeceğim ve ölülerinizi gömeceğim - tabii bu sırayla olmasa da."

Lukas onun maraziliğine kaşlarını çattı. "Ve sapkınlıkları bastıracak mısın?"

Başını salladı. "Eğer kazarsak, bunu sessizce yaparız." Kendi kendine, ortaya çıkardığı gibi bir makinenin homurdanmadan herhangi bir şekilde kazabileceğini merak etti. "Zaten ufak bir elektrik tatiline çıkmayı düşünüyordum. Ana jeneratörün bir süre tam yükte çalışmasını istemiyorum. Her ihtimale karşı."

Lukas başını salladı ve Juliette yalanların ne kadar kolay ve gerekli hissettirdiğini anladı. O sırada ona başka bir fikrini söylemeyi düşündü, haftalardır üzerinde düşündüğü bir fikir, ta ki doktorun muayenehanesinde yanıklarından kurtulduğu zamanlar. Yukarıda yapması gereken bir şey vardı ama onun daha fazla sinirlenecek havasında olmadığını görebiliyordu. Ve böylece planının hoşuna gideceğini düşündüğü tek kısmını ona anlattı.

"Burada işler yoluna girince, yukarı çıkıp bir süre kalmayı planlıyorum," dedi, onun elini tutarak. "Bir süreliğine eve gel."

Lucas gülümsedi.

"Ama beni dinle," dedi ona, uyarma dürtüsünü hissederek. "Dışarıdaki dünyayı gördüm, Luke. Geceleri Walk'un radyosunu

dinleyerek ayakta kalıyorum. Dışarıda tıpkı bizim gibi korku içinde yaşayan, ayrı yaşayan, cahil tutulan birçok insan var. Arkadaşlarımı kurtarmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum. Umarım bunu biliyorsundur. Demek istediğim, bu duvarların ötesinde olanların özüne inmek."

Lukas'ın boğazındaki düğüm bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Gülümsemesi kayboldu. "Fazla uzağa nişan alıyorsun," dedi uysalca.

Juliette gülümsedi ve sevgilisinin elini sıktı. "Yıldızları izleyen adam diyor."

Silo 17

5

"Solo! Bay Solo!”

Küçük bir çocuğun zayıf sesi yetiştirme çukurlarının en derinlerine kadar ulaştı. Artık ışıkların yanmadığı ve hiçbir şeyin büyümediği serin toprak parçalarına kadar uzanıyordu. Orada, Jimmy Parker cansız toprağın üzerinde tek başına ve eski bir arkadaşının hatırasının yanında oturuyordu.

Elleri tembelce kil topaklarını topladı ve onları toz haline getirdi. Gerçekten iyi hayal ettiyse, tulumunun arasından pençelerin iğne batışını hissedebiliyordu. Gölge'nin küçük karnının bir su pompası gibi tıkırdadığını duyabiliyordu. Adını seslenen genç ses yaklaştıkça hayal etmesi gittikçe zorlaşıyordu. Bir el fenerinin ışığı, gençlerin Vahşiler adını verdiği son bitki yumağını yarıp geçti.

"İşte buradasın!"

Küçük Elise, küçüklüğünü yalanlayan bir ses çıkardı. Çok büyük çizmeleriyle ona doğru yürüdü. Jimmy onun yaklaşmasını izledi ve uzun zaman önce Gölge'nin konuşabilmiş olmasını dilediğini hatırladı. Shadow'un siyah kürklü ve gür sesli bir çocuk olduğu sayısız rüya görmüştü. Ama Jimmy'nin artık böyle hayalleri yoktu. Şimdilerde eski dostuyla suskun geçen yıllara şükrediyordu.

Elise çitin parmaklıklarının arasından kıvranarak geçti ve Jimmy'nin koluna sarıldı. El feneri onu göğsüne bastırıp yukarı doğrulttuğunda neredeyse onu kör edecekti.

Gitme zamanı, dedi Elise, onu çekiştirerek. "Zamanı geldi, Bay Solo."

Sert ışığa karşı gözlerini kırpıştırdı ve onun haklı olduğunu biliyordu. Aralarında en küçüğü ve küçük Elise, tartışmaya başladığından daha fazla karar verdi. Jimmy elinde bir parça kili daha ezdi, toprağı yere serpti ve avucunu kalçasına sildi. Gitmek istemiyordu ama kalamayacaklarını da biliyordu. Geçici olacağını

kendine hatırlattı. Juliette öyle dedi. Buraya gelip diğer gelenlerle yaşayabileceğini söyledi. Bir süre piyango olmayacaktı. Bir sürü insan olurdu. Eski silosunu tekrar bütün yapacaklardı.

Jimmy bu kadar çok insanı düşününce ürperdi. Elise onun kolunu çekti. "Hadi gidelim. Hadi gidelim," dedi.

Ve Jimmy neden korktuğunu anladı. Bu, hâlâ biraz izin olan bir gün ayrılış değildi. Derin'de neredeyse kurumuş olan ve artık onu korkutmayan evini kuran o değildi. Neye dönebileceği fikriydi. Evi boşaldıkça daha güvenli hale gelmişti; tekrar dolmaya başladığında saldırıya uğramıştı. Bir yanı yalnız kalmak, Solo olmak istiyordu.

Ayakta, Elise'in onu sahanlığa götürmesine izin verdi. Onun nasırlı elini çekiştirdi ve onu ruhuyla öne doğru çekti. Dışarıda, eşyalarını basamakların yanında topladı. Rickson ve diğerleri aşağıdan duyulabiliyordu, sesleri sessiz beton şaftta yankılanıyordu. O katta acil durum ışıklarından biri söndü ve donuk yeşilin ortasında siyah bir leke bıraktı. Elise hafıza defterinin durduğu omuz çantasını düzeltti ve sırt çantasının üstünü sıkıştırdı. Yiyecek ve su, yedek kıyafet, piller, rengi solmuş bir oyuncak bebek, saç fırçası - neredeyse sahip olduğu her şey. Jimmy kolunu geçirebilsin diye omuz askısını tuttu, sonra kendi yükünü aldı. Diğerlerinin sesleri azaldı. Merdiven boşluğu hafifçe sallandı ve aşağı inerken ayak sesleriyle çınladı ki bu, dışarı çıkmak için gidilmesi gereken oldukça tuhaf bir yön gibi görünüyordu .

"Cevher'in bizim için gelmesine ne kadar var?" diye sordu. Jimmy'nin elini tuttu ve yan yana döndüler.

"Uzun sürmez," dedi Jimmy, bilmiyorum sorusuna verdiği yanıt buydu. Deniyor. Uzun bir yol var. Suyun alçalıp kaybolmasının ne kadar uzun sürdüğünü biliyor musun?

Elise başını salladı. Adımları saydım, dedi.

"Evet yaptın. Pekala, şimdi bize ulaşmak için sağlam kayaların içinden tüneller açmaları gerekiyor. Bu kolay olmayacak."

"Hannah, Jewel geldikten sonra düzinelerce insan olacağını söylüyor."

Jimmy yutkundu. "Yüzlerce," dedi boğuk bir sesle. Hatta binlerce.

Elis onun elini sıktı. Bir düzine adım daha geçti, ikisi de sessizce sayıyordu. Bu kadar yüksek saymak ikisi için de zordu.

"Rickson bizi kurtarmaya gelmediklerini, silomuzu istediklerini söylüyor."

Jimmy, "Evet, şey, o insanlardaki kötüyü görüyor," dedi. "Onlardaki iyiliği gördüğün gibi."

Elise, Jimmy'ye baktı. İkisi de sayılarını kaybetmişti. Binlerce insanın nasıl olacağını hayal edip edemeyeceğini merak etti. Kendini zar zor hatırlıyordu.

"Keşke benim gibi insanların içindeki iyiliği görebilseydi," dedi.

Jimmy bir sonraki sahanlığa varmadan önce durdu. Elise onun elini ve sallanan çantasını kavradı ve onunla birlikte durdu. Ona daha yakın olmak için diz çöktü. Elise somurttuğunda, eksik dişinin bıraktığı boşluğu görebiliyordu.

Jimmy, "Her insanda bir parça iyilik vardır," dedi. Elise'in omzunu sıktı, boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. "Ama kötü de var. Rickson muhtemelen bazen yanlıştan çok haklıdır."

Bunu söylemekten nefret ediyordu. Jimmy, Elise'in kafasını böyle şeylerle doldurmaktan nefret ediyordu. Ama onu sanki kendisininmiş gibi seviyordu. Ve silo yeniden dolduğunda ihtiyaç duyacağı büyük çelik kapıları ona vermek istedi. Teneke kutuların içindeki kitapları kesip beğendiği sayfaları almasına bu yüzden izin vermişti. Hangilerinin önemli olduğunu seçmesine yardım etmesinin nedeni buydu. Seçtiği kişiler, onun hayatta kalmasına yardım edenlerdi.

"Dünyayı Rickson'ın gözlerinden görmeye başlamalısın," dedi Jimmy, bunun için kendinden nefret ederek. Ayağa kalktı ve bu sefer artık saymayarak onu merdivenlerden aşağı çekti. Elise onun ağladığını fark etmeden önce, Elise ona hiçbir kolay cevabı olmayan kolay sorularından birini sormadan önce gözlerini sildi.

6

Eski evinin parlak ışıklarını ve rahatını geride bırakmak zordu ama Jimmy aşağı çiftliklere taşınmayı kabul etmişti. Çocuklar orada rahattı. Yetiştirme arazileri arasında hızla çalışmalarına devam ettiler. Ve azalan sellerin sonuncusuna daha yakındı.

Jimmy taze pas lekeli kaygan basamaklardan indi ve su birikintisine ve çeliğe çarpan suyun sesini dinledi. Yeşil acil durum ışıklarının çoğu sel nedeniyle boğulmuştu. İşe yarayanlar bile bulanık su kabarcıkları tutuyordu. Jimmy artık açık havada yüzen balıkları düşündü. Uzun zaman önce hepsini yakaladığını düşünmesine rağmen, birkaç tanesi su çekilirken ortalıkta yüzerken bulunmuştu. Sığ havuzlarda kapana kısıldıkları için yakalanmaları çok kolay olmuştu. Elise'e nasıl yapılacağını öğretmişti ama Elise onları paçayı kurtarmakta güçlük çekiyordu. Sümüksü yaratıkları sonsuza dek suya geri bırakıyordu. Jimmy şaka yollu onu bunu kasten yapmakla suçladı ve Elise onları yemekten çok yakalamayı sevdiğini itiraf etti. Zavallı şeylere devam etmesine izin veremeyecek kadar üzülene kadar son birkaç balığı tutmasına defalarca izin vermişti. Rickson, Hannah ve ikizler, bu çaresiz hayatta kalanları sefaletlerinden çıkarıp karınlarına sokmaktan mutlu olmuşlardı.

Jimmy yukarıya, parmaklığın ötesine baktı ve bobber'ını orada, havanın ortasında hayal etti. Gölge'nin aşağıya bakıp pençesini ona vurduğunu hayal etti, sanki artık Jimmy su altında kapana kısılmış balıkmış gibi. Baloncuk üflemeye çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı, sadece bıyıklarının burnuna değen gıdıklaması.

Daha aşağıda, merdivenlerin dibe vurduğu yerde bir su birikintisi toplandı. Burada zemin düzdü, su tahliyesi için eğimli değildi. Sellerin asla bu kadar yükselmesi amaçlanmamıştı. Jimmy meşalesini yaktı ve ışın, Mechanical'ın içindeki kasvetli karanlığı

yarıp geçti. Açık geçitten bir elektrik teli kıvrılarak geçti ve bir güvenlik istasyonunun üzerinden geçti. Kendi kendine ikiye katlanmadan önce yanında dolaşan bir hortum dolandı. Kablo ve hortum pompalara giden yolu biliyordu; Juliette tarafından geride bırakılmışlardı.

Jimmy onların izini sürdü. Merdivenlerin dibine ilk indiğinde, kaskının plastik kubbesini bulmuştu. Bir yığın çöp, moloz ve çamurun arasındaydı, su gittikten sonra geriye kalan tüm pislikler. Elinden geldiğince temizlemeye çalışmış, eski kağıt paraşütlerini sabitleyen küçük metal rondelalarını döküntülerin arasında gümüş paralar gibi bulmuştu. Selden gelen çöplerin çoğu kaldı. Kurtardığı tek şey miğferinin plastik kubbesiydi.

Tel ve hortum kare basamaklardan oluşan bir kat aşağı indi. Jimmy sendelememeye dikkat ederek onları takip etti. Başının üstündeki borulardan ve tellerden ara sıra su düşüyor ve omzuna ve kafasına tokat atıyordu. Damlalar fenerinin ışığında parıldadı. Diğer her şey karanlıktı. Orası suyla doluyken orada olduğunu hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. Kuruyken yeterince korkutucuydu.

Tam başının tepesine bir su damlası ve ardından dere sakalına doğru hızla akarken bir gıdıklama sesi. "Çoğunlukla kuru demek istemiştim," dedi Jimmy tavana bakarak. Basamakların sonuna ulaştı. Artık onu yönlendiren sadece teldi ve görmesi zordu. Koridora doğru ilerlerken ince bir su tabakasının arasından sıçradı. Juliette, pompa bittiğinde orada olmanın önemli olduğunu söyledi. Açmak ve kapatmak için birinin etrafta olması gerekirdi. Su sızmaya devam edecekti ve bu nedenle pompanın işini yapması gerekiyordu, ancak kuru çalışması kötü bir şeydi. "Pervane" denilen bir şeyin yanacağını söylemişti ona.

Jimmy pompayı buldu. Mutsuz bir şekilde titriyordu. Bir kuyunun ağzına büyük bir boru eğildi -Juliette ona kuyuya düşmemeye dikkat etmesini söylemişti- ve kuyunun derinliklerinden bir emme, uğultu sesi geldi. Jimmy el fenerini aşağı doğru tuttu ve şaftın neredeyse boş olduğunu gördü. Büyük borunun sonuçsuz çekişiyle türbülansa fırlatılan bir ayak kadar su.

Kesicilerini göğüs cebinden çıkardı ve teli ince su tabakasından çıkardı. Pompa öfkeyle homurdandı, metal metale çarpıyordu, havada sıcak elektrik kokusu, gücü sağlayan silindirik gövdeden yükselen buhar. Jimmy birleştirilmiş iki kabloyu ayırarak birini kesicileriyle kesti. Pompa bir nefes almak için çalışmaya devam etti ama yavaş yavaş kendini kurdu. Juliette ona ne yapması gerektiğini söylemişti. Kesilen teli geri sıyırdı ve uçlarını büktü. Havuz tekrar dolduğunda Jimmy, haftalar önce yaptığı gibi marş anahtarını eliyle kısa devre yapmak zorunda kalacaktı. O ve çocuklar sırayla alabilirdi. Sellerin mahvettiği seviyelerin üzerinde yaşayacak, Vahşilerle ilgilenecek ve Juliette onları almaya gelene kadar siloyu kuru tutacaklardı.

Silo 18

7

Shirly ile jeneratör hakkındaki tartışma kötü gitti. Juliette istediğini yaptı ama kendini muzaffer hissederek ortaya çıkmadı. Eski arkadaşının ayaklarını yere basmasını izledi ve onun yerinde olduğunu hayal etmeye çalıştı. Kocası Marck öleli sadece birkaç ay olmuştu. Juliette, George'u kaybettikten sonra tam bir yıl boyunca harap olmuştu. Şimdi de belediye başkanının biri Mekanik'in başına yedek jeneratörü aldıklarını söylüyordu. Onu çalmak. Siloyu mekanik bir arıza nedeniyle terk etmek. Bir diş bir vitesi kırar ve tüm seviyeler karanlığa iner, sabitlenene kadar tüm pompalar sessizleşir.

Juliette'in Shirly'nin meseleleri tartıştığını duymasına gerek yoktu. İsimlerini kendisi de gayet iyi bilirdi. Şimdi loş bir koridorda tek başına duruyordu, arkadaşının ayak sesleri sessizliğe dönüşüyor, onun ne yaptığını merak ediyordu. Etrafındakiler bile güvenini kaybediyordu. Ve neden? Bir söz için mi? Yoksa sadece inatçı mıydı?

Kolunu kaşıdı, tulumunun altındaki yaralardan biri kaşınıyordu ve neredeyse yirmi yıllık dik başlı bir kaçınmanın ardından babasıyla konuştuğunu hatırladı. İkisi de ne kadar aptal olduklarını kabul etmemişti ama bu odada bir aile yorganı gibi asılıydı. İşte başarısızlıkları, hayatta çok şey başarma dürtülerinin kaynağı ve aynı zamanda çoğu zaman geride bıraktıkları hasarın nedeni de buydu - bu yaralayıcı gurur.

Juliette döndü ve jeneratör odasına girdi. Uzak duvar boyunca çınlayan bir gürültü ona daha çok... dengesiz günleri hatırlattı. Kazma sesi, geçmişinin çarpık jeneratöründen farklı değildi: genç, sıcak ve tehlikeli.

Yedek jeneratör üzerinde çalışma zaten devam ediyordu. Dawson ve ekibi egzoz bağlantısını ayırdı. Raph, ön montajdaki büyük somunlardan birini büyük bir anahtarla çalıştırarak jeneratörü eski

demirlemesinden ayırdı. Juliette bunu gerçekten yaptığını fark etti. Shirly'nin sinirlenmeye hakkı vardı.

Odayı geçti ve duvardaki deliklerden birinden geçti, inşaat demirinin altından başını eğdi ve büyük kazıcının arkasında sakalını kaşıyan Bobby'yi buldu. Bobby kaya gibi bir adamdı. Saçlarını uzun ve madencilerin hoşuna giden sıkı örgülerle taramıştı ve kömür kömürü derisi, karanlık kazma çabalarını saklıyordu. Her yönden arkadaşı Raph'ın antiteziydi. Hyla, kızı ve aynı zamanda gölgesi sessizce dirseğinin dibinde duruyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Nasıl gidiyor? Ya da bu makine nasıl gidiyor?" Bobby dönüp onu bir an inceledi. "Sana bu paslı kovanın nasıl gittiğini anlatacağım. O dönüşecek biri değil, ihtiyacın olan biri değil. Bir çubuk gibi dümdüz nişan aldı. Hiçbir şekilde yönlendirilmek için tasarlanmamıştır."

Juliette, Hyla'yı selamladı ve kazıcıdaki ilerlemeyi ölçtü. Makine iyi temizliyordu, olağanüstü durumdaydı. Elini Bobby'nin koluna koydu. "O yönetecek," diye onu temin etti. "Burada, sağ taraftaki duvar boyunca demir takozlar yerleştireceğiz." Yeri işaret etti. Madenlerden gelen tepegöz projektörleri karanlık kayayı aydınlattı. "Arka uç bu takozlara bastığında, ön tarafı yana doğru zorlayacaktır." Bir eliyle kazıcıyı temsil ederken, diğer eliyle bileğini itti ve nasıl manevra yapacağını göstermek için elini kaldırdı.

Bobby gönülsüzce aynı fikirde olduğunu homurdandı. "Yavaş olacak ama işe yarayabilir." Tüm siloların bir şeması olan ince bir kağıdı açtı ve Juliette'in çizdiği yolu inceledi. Planı Lukas'ın gizli ofisinden çalmıştı ve önerdiği kazı, Silo 18'den Silo 17'ye, jeneratör odasından jeneratör odasına bir yay çizdi. Bobby, "Aşağıya doğru sıkıştırmamız gerekecek," dedi. "Yukarı çıkmak için can atıyormuş gibi bir yokuşta."

"Bu iyi. Destek üzerindeki kelime nedir?

Hyla iki yetişkini inceledi ve bir elinde kömürü büktü, diğer elinde tahtasını tuttu. Bobby tavana baktı ve kaşlarını çattı.

"Erik elindekileri ödünç vermeye pek hevesli değil. Bin yarda yetecek kadar kiriş ayırabileceğini söylüyor. Ona bunun beş ya da on katını isteyeceğini söyledim.

"O halde madenlerden biraz çıkarmamız gerekecek." Juliette, Hyla'ya ve yazı tahtasına başını salladı ve bunu bir yere yazmasını önerdi.

"Burada savaş başlatmayı kastediyorsun, değil mi?" Bobby sakalını çekiştirdi, belli ki heyecanlıydı. Hyla tahtayı çizmeyi bıraktı ve ne yapacağından emin olamayarak bir üstüne bir diğerine baktı.

Bobby'ye, "Erik'le konuşacağım," dedi. "Ona diğer siloda bulacağımız çelik kiriş yığınını vaat ettiğimde pes edecek."

Bobby tek kaşını kaldırdı. "Kötü kelime seçimi."

Juliette kızına işaret ederken o gergin bir şekilde güldü. "Otuz altı kirişe ve yetmiş iki yükselticiye ihtiyacımız olacak," dedi.

Hyla bunu not etmeden önce Bobby'ye suçlu suçlu baktı.

Bobby, "Eğer bu şey hareket ederse çok fazla kir yapacak," dedi. "Atıkları buradan madenlerdeki kırıcıya taşımak ortalığı karıştıracak ve kazı yapan kadar adam gerektirecek."

Atıkların toz haline getirildiği ve egzoz manifolduna havalandırıldığı kırma odası düşüncesi, acı dolu anıları canlandırdı. Juliette, geçmişi düşünmemeye çalışarak fenerini Bobby'nin ayaklarına tuttu. "Atıkları dışarı atmayacağız," dedi ona. "Altıncı kuyu neredeyse tam altımızda. Eğer dümdüz kazarsak, onu vururuz."

"Altı numarayı doldurmayı mı kastediyorsun?" diye sordu inanmayan Bobby.

"Altı zaten neredeyse tükendi. Ve bu diğer siloya ulaştığımız anda cevherimizi ikiye katlıyoruz."

Erik bir contayı patlatacak. Kimseyi unutmuyorsun, değil mi?"

Juliette eski arkadaşını inceledi. "Birini unutmak mı?"

"Kızdırmayı ihmal ettiğin herkes."

Juliette iğneyi görmezden geldi ve Hyla'ya döndü. "Cournee'ye bir not yaz. Yedek jeneratörün getirilmeden önce bakımının tam olarak

yapılmasını istiyorum. Buraya takıldıktan sonra kafaları çekip contaları kontrol edecek yer kalmayacak. Tavan çok alçak olacak.”

Juliette kazıcıyı incelemeye devam ederken Bobby de onu takip etti. "Bununla ilgilenmek için burada olacaksın, değil mi?" O sordu. Jeneratörü bu canavara bağlamak için burada olacaksın, değil mi?

O, başını salladı. "Korkmuyor. Dawson bundan sorumlu olacak. Lukas haklı, yukarı çıkıp turları tamamlamam gerekiyor—”

"Saçmalık," dedi Bobby. "Bu ne hakkında, Jules? Üç vardiya çalışmak anlamına gelse bile bir projeyi böyle yarı yarıya bıraktığını hiç görmemiştim.”

Juliette döndü ve Hyla'ya, tüm çocukların ve gölgelerin kulaklarının hoş karşılanmadığını bildiği o bakışı attı. İki eski arkadaş yollarına devam ederken Hyla geride kaldı.

Juliette, Bobby'ye, "Burada olmam huzursuzluk yaratıyor," dedi, sesi alçaktı ve çevrelerindeki makinenin enginliği tarafından yutulmuştu. "Lukas gelip beni almakla doğru olanı yaptı." Yaşlı madenciye soğuk bir bakış attı. "Ve bu ona geri dönerse seni bayıltırım."

Güldü ve avuçlarını gösterdi. "Bana söylemek zorunda değilsin. Ben evliyim."

Juliette başını salladı. "Ben başka bir yerdeyken hepinizin kazması en iyisi. Eğer dikkat dağıtacaksam, o zaman bırakın dikkat dağıtmama izin verin.” Yedek jeneratörün yakında dolduracağı bir boşluğun sonuna ulaştılar. Bu düzenleme çok zekiceydi, hassas motoru kullanılacağı ve bakımının yapılacağı yerin dışında tutuyordu. Kazıcının geri kalanı sadece çelikten ve öğütücü dişlerden ibaretti, dişliler gresle sıkı sıkıya kapatılmıştı.

Bobby, "Şu arkadaşların," dedi. "Bütün bunlara değer mi?"

"Bunlar." Juliette eski arkadaşını inceledi. "Ama bu sadece onlar için değil. Bu da bizim için.”

Bobby sakalını çiğnedi. "Ben takip etmiyorum," dedi bir duraksamadan sonra.

"Bunun işe yaradığını kanıtlamamız gerekiyor," dedi. "Bu sadece başlangıç."

Bobby ona gözlerini kısarak baktı. "Pekala, bu bir şeyin başlangıcı değilse," dedi, "başka bir şeyin sonu olduğunu söyleme cüretini gösteririm."

8

Juliette, Walker'ın atölyesinin önünde durdu ve girmeden önce kapıyı çaldı. Ayaklanma sırasında onun dışarıda dolaştığını duymuştu ama bu, dişleri kafasındaki herhangi bir şeyle hizalanmayı reddeden bir dişliydi. Ona göre bu sadece bir efsaneydi, kendi gözleriyle görmediği için inanılmaması gereken bir şeydi - silolar arasındaki gezintisinin çoğu insan için hesaplanamadığı gibi, diye düşündü. Bir söylenti. Bir efsane. Başka bir diyar gördüğünü iddia eden bu kadın tamirci kimdi? Efsane tohum alıp dini filizlendirmedikçe, bunun gibi hikayeler reddedildi.

"Jules!" Walker masasından yukarı baktı, büyüteçlerinin arasından gözlerinden biri domates büyüklüğündeydi. Merceği çekti ve gözü normale döndü. "İyi iyi. Burada olduğun için çok mutluyum." Ona el salladı. Odada yanık saç kokusu vardı, sanki yaşlı adam uzun gri buklelerine aldırış etmeden lehim işinin üzerine eğilmiş gibiydi.

"Solo'ya bir şey iletmeye geldim," dedi. "Ve birkaç günlüğüne buralarda olmayacağımı haber vermek için."

"Ah?" Walker kaşlarını çattı. Deri önlüğüne birkaç küçük alet yerleştirdi ve havyasını ıslak bir süngere bastırdı. Tıslama Juliette'e pompa odasında yaşayan ve karanlıktan ona sızlanan huysuz bir kediyi hatırlattı. "Şu Lukas denen adam seni uzaklaştırıyor mu?" diye sordu.

Juliette'e, Walker'ın açık alanların dostu olmadığı ama hamalların dostu olduğu hatırlatıldı. Ve madeni parasıyla dost oldular.

"Bu işin bir parçası," diye itiraf etti. Bir tabure çekip ona yaslandı, sıyrılmış ve yağ bulaşmış ellerini inceledi. "Diğer kısmı ise, bu kazma işi biraz zaman alacak ve hareketsiz oturduğumda nasıl olduğumu biliyorsun. Düşündüğüm başka bir projem var. Buradakinden bile daha az popüler olacak."

Walker onu bir an inceledi, tavana baktı ve sonra gözleri genişledi. Her nasılsa, tam olarak ne planladığını biliyordu. "Bir kase Courtnee biberi gibisin," diye fısıldadı. "İki tarafta da sorun çıkarıyor."

Juliette güldü ama aynı zamanda bu kadar şeffaf olduğu için bir hayal kırıklığı sancısı hissetti. Çok tahmin edilebilir.

"Lukas'a henüz söylemedim," diye onu uyardı. "Ya da Peter."

Walker ikinci ismi duyunca yüzünü buruşturdu.

Faturalar, dedi. "Yeni şerif."

"Bu doğru." Lehimleme demirinin fişini çekti ve tekrar süngere dokundurdu. "Bunun artık senin işin olmadığını unutuyorum."

Neredeyse hiç olmadı , demek istedi.

"Sadece Solo'ya kazmaya neredeyse başladığımızı söylemek istiyorum. Orada sellerin kontrol altında olduğundan emin olmam gerekiyor." Tek bir siloda yukarı ve aşağı yayın yapmaktan çok daha fazlasını yapabilen radyosunu işaret etti. BT sunucularının altındaki odadaki radyo gibi, kurduğu bu birim de diğer silolara yayın yapabiliyordu.

"Tabi ki. Yazık, bir iki gün içinde gitmiyorsun. Neredeyse taşınabilir cihazla işim bitti." Ona ve milletvekillerinin kalçalarına taktıkları eski radyolardan biraz daha büyük plastik bir kutu gösterdi. Hala gevşek sarkan kabloları ve takılı büyük bir harici pili vardı. "Bunu bitirdiğimde, bir kadranla kanal değiştirebileceksin. Tekrarlayıcıları her iki siloda da yukarı ve aşağı bindiriyor."

Üniteyi dikkatlice aldı, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Walker, çevresinde otuz iki numaralı konum bulunan bir kadranı işaret etti. Bunu anladı.

"Sadece eski şarj edilebilirlerin orada iyi çalmasını sağlamalıyım. Sırada voltaj regülasyonu üzerinde çalışmak var."

Juliette, "Harikasın," diye fısıldadı.

Walker ışınlandı. "Bunu ilk kez yapan insanlar inanılmaz. Yüzlerce yıl önce yapabildiklerini unutamıyorum. O zamanlar insanlar inanmak istediğin kadar aptal değildi."

Juliette ona gördüğü kitaplardan, o zamanki insanların geçmişten değil de gelecekten gelmiş gibi göründüklerinden bahsetmek istedi.

Walker ellerini eski bir beze sildi. "Bobby ve diğerlerini uyardım ve bence senin de bilmen gerekiyor. Telsizler, diğer tarafa geçene kadar ne kadar derine inerlerse o kadar iyi çalışmayacaktır."

Juliette başını salladı. "Ben de duydum. Courtnee, tıpkı madenlerdeki gibi yolluk kullanacaklarını söyledi. Onu kazının başına koydum. Hemen hemen her şeyi düşünmüştür."

Walker kaşlarını çattı. "Kötü hava ceplerine çarpma ihtimaline karşı bu tarafı da patlatmak istediğini duydum."

"Bu Shirly'nin fikriydi. Sadece kazmamak için sebepler bulmaya çalışıyor. Ama Courtnee'yi bilirsin, bir şeye bir kez karar verir vermez, o iş biter."

Walker sakalını kaşıdı. "Beni beslemeyi unutmadığı sürece, iyi olacağız."

Juliette güldü. "Yapmayacağına eminim."

"Pekala, sana turlarında bol şans dilerim."

"Teşekkürler," dedi. Tezgahının üzerindeki büyük radyo setini işaret etti. "Beni Solo'ya bağlayabilir misin?"

"Tabi tabi. 17. Buraya benimle sohbet etmeye gelmediğini unutmuşum. Arkadaşını arayalım." Kafasını salladı. "Onunla konuştuğuna göre tuhaf bir adam olduğunu söylemeliyim."

Juliette gülümsedi ve eski arkadaşını inceledi. Şaka yapıp yapmadığını görmek için bekledi - tamamen ciddi olduğuna karar verdi - ve güldü.

"Ne?" diye sordu. Radyoyu açtı ve ahizeyi ona verdi. "Ne dedim?"

Solo'nun güncellemesi karışık bir çantaydı. Mekanik aksam kuruydu, bu iyiydi ama selin dışarı pompalanmasını düşündüğü kadar uzun sürmemişti. Oraya gidip ne kurtarabileceklerini görmek haftalar veya aylar alabilir ve pas hemen başlar. Juliette bu uzak sorunları aklından uzaklaştırdı ve anahtarını koyabileceği şeylere odaklandı.

Yukarı çıkarken ihtiyacı olan her şey küçük bir omuz çantasına sığıyordu: zar zor giydiği güzel gümüş rengi tulumu; her ikisi de lavaboda yıkamaktan hala ıslak olan çoraplar ve iç çamaşırlar; çalışma matarası, çökük ve yağ lekeli; ve bir mandal ve sürücü seti. Belediye başkanı olduğundan bu yana neredeyse hiç kimse ondan ödeme almamasına rağmen, ceplerinde çok amaçlı aletini ve yirmi şifonunu taşıyordu. Eksik olduğunu hissettiği tek şey düzgün bir radyoydu, ancak Walker yenisini denemek ve inşa etmek için çalışan iki üniteyi hurdaya çıkarmıştı ve radyo henüz hazır değildi.

Yetersiz eşyası ve arkadaşlarını terk ediyormuş gibi bir hisle Mekanik'i geride bıraktı. Kazıdan gelen uzaktan gelen takırtı, onu koridorlardan geçerek merdiven boşluğuna kadar takip etti. Güvenlikten geçmek zihinsel bir eşiği geçmek gibiydi. Bu ona o hava kilidini haftalar önce terk ettiğini hatırlattı. Bir stoper gibi, bazı şeyler sadece bir yönde geçişe izin veriyor gibiydi. Dönmesinin ne kadar sürebileceğinden korkuyordu. Bu düşünce nefes almayı zorlaştırdı.

Yavaş yavaş boy kazandı ve merdiven boşluğunda diğerlerinin yanından geçmeye başladı ve Juliette onların onu izlediğini hissedebiliyordu. Bir zamanlar tanıdığı insanların bakışları, ona yamaçta onu döven rüzgarı hatırlattı. Güvensiz bakışları birdenbire geldi - aynı hızla bakışlarını kaçırdılar.

Çok geçmeden Lukas'ın bahsettiği şeyi gördü. Dönüşünün yarattığı iyi niyet ne olursa olsun - insanların onu temizlemeyi reddeden ve dışarıdaki koca dışarda hayatta kalmayı başaran biri olarak gördüğü mucize ne olursa olsun - aşağıda dövülen beton kadar kesin bir şekilde ufalanıyordu. Dışarıdan dönüşünün umut getirdiği yerde, silonun ötesine tünel açma planları başka bir şeye yol açmıştı. Bunu bir dükkânın gözlerini kaçıran bakışlarında, bir annenin çocuğuna sardığı koruyucu kolda, gelen ve bir anda kesilen fısıltılarda görebiliyordu. Juliette, umudun tersine neden oluyordu. Korku yayıyordu .

Merdiven boşluğunda yanlarından geçerken bir avuç insan başını sallayarak ve "Belediye Başkanı" diyerek onu onayladı. Tanıdığı genç

bir hamal durdu ve elini sıktı, onu gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu. Ama yemek için bir yirmi altıda alt çiftliklerde mola verdiğinde ve üç kat daha yukarıda bir banyo aradığında, Up Top'ta yağcı gibi hoş karşılandığını hissetti. Ve yine de o hala kendi arasındaydı. Ne kadar sevilmese de o onların belediye başkanıydı.

Bu etkileşimler, Down Deep'in yardımcısı Hank'i görmesi hakkında ikinci kez düşünmesine neden oldu. Hank ayaklanmada savaşmış ve her iki tarafta da iyi adamların ve kadınların hayatlarından vazgeçtiklerini görmüştü. Juliette bir yirmide milletvekili istasyonuna girdiğinde, durmanın bir hata olup olmadığını, sadece devam etsem iyi olur mu diye düşündü. Ama bu, babasını görmekten korkan genç haliydi, dünyadan kaçmak için başını projelere gömen genç hali. Artık o kişi olamazdı. Siloya ve içindeki insanlara karşı bir sorumluluğu vardı. Hank'i görmek yapılacak doğru şeydi. Elinin arkasındaki yara izini kaşıdı ve cesurca yardımcı istasyonuna girdi. Kendisine belediye başkanı olduğunu, temizliğe gönderilen bir mahkum olmadığını hatırlattı.

O girerken Hank masasından başını kaldırdı. Onu tanıdığında şerifin gözleri iri iri açıldı - o döndüğünden beri ne konuşmuşlar ne de birbirlerini görmüşlerdi. Sandalyesinden kalktı ve ona doğru iki adım attı, sonra durdu ve Juliette onun hissettiği sinir ve heyecan karışımını gördü ve şimdiye kadar gelmekten korkmaması, ondan kaçmaması gerektiğini anladı. . Hank, sanki onun sıkmayı reddedeceğinden endişe ediyormuş gibi çekingen bir şekilde elini uzattı. Rahatsız olursa geri çekmeye hazır görünüyordu. Kadının ona getirdiği gönül yarası ne olursa olsun, emirleri yerine getirdiği ve onu temizliğe gönderdiği için hâlâ acı çekiyor gibiydi.

Juliette, polis memurunun elini tuttu ve onu kucakladı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, sesi onu ele veriyordu.

Kes şunu, dedi Juliette. Kanun adamını bıraktı ve bir adım geri çekilip omzunu inceledi. "Özür dilemesi gereken benim. Kolun nasıl?

Omzunu daire şeklinde silkti. "Hala bağlı," dedi. "Ve eğer benden özür dilemeye cüret edersen, seni tutuklatırım."

"Öyleyse ateşkes," diye teklif etti.

Hank gülümsedi. "Ateşkes," dedi. "Ama şunu söylemek istiyorum ki..."

"İşini yapıyordun. Ve elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Şimdi bırak."

Başıyla onayladı ve çizmelerini inceledi.

"Burada işler nasıl? Lukas, aşağıdaki çalışmalarım hakkında söylendiğini söyledi.

"Bazı oyunculuklar oldu. Çok ciddi bir şey yok. Bence çoğu insan bir şeyleri düzeltmekle yeterince meşgul. Ama evet, bazı konuşmalar duydum. Buradan Mids'e veya Top'a kadar transfer için kaç talep aldığımızı biliyorsunuz. Normalin on katını alıyorum. Korkarım, millet senin yaptığın şeye yakın olmak istemiyor."

Juliette dudağını ısırdı.

Hank, "Sorunun bir kısmı yön eksikliği," dedi. "Seni bu yükün altına sokmak istemem ama benim ve buradaki çocukların şu anda hangi yöne gittiği konusunda net bir fikrimiz yok. Eskiden olduğu gibi Güvenlikten haber alamıyoruz. Ve ofisiniz..."

Juliette, "Sessizdi," diye önerdi.

Hank başının arkasını kaşıdı. "Bu doğru. Sen de tam olarak sessiz olduğundan değil. Bazen inişte çıkardığın gürültüyü duyabiliyoruz."

"Bu yüzden ziyaret ediyorum," dedi ona. "Sizin endişelerinizin benim endişelerim olduğunu bilmenizi istiyorum. Bir veya iki haftalığına ofisime gidiyorum. Diğer yardımcı istasyonlarına da uğrayacağım. Burada işler pek çok yönden gelişecek."

Hank kaşlarını çattı. "Sana güvendiğimi biliyorsun ama buradaki insanlara işlerin düzeleceğini söylediğinde, duydukları tek şey işlerin değişeceği oluyor. Ve nefes alıp verenler ve bunu bir nimet sayanlar için, bunu tek ve tek bir anlam olarak algılarlar."

Juliette, Up Top'ta olduğu kadar Down Deep'te de planladığı her şeyi düşündü. "Senin gibi iyi adamlar bana güvendiği sürece iyi olacağız," dedi. "Şimdi, senden bir iyilik isteyeceğim."

Hank, "Gece kalacak bir yere ihtiyacın var," diye tahminde bulundu. Hapishane hücresine el salladı. "Odanı sana ayırdım. Beşiği geri çevirebilirim—"

Juliette güldü. Birkaç dakika önce rahatsızlık veren bir şey hakkında şimdiden şaka yapabildikleri için mutluydu. "Hayır," dedi. "Yine de teşekkürler. Işıklar söndüğünde mids çiftliklerinde olmam gerekiyor. İlk mahsulü, devrilmekte olan yeni bir toprak parçasına ekmem gerekiyor." Elini havada salladı. "Bu şeylerden biri."

Hank gülümsedi ve başını salladı.

"Sormak istediğim şey, benim için merdiven boşluğuna göz kulak olman. Lukas yukarıda homurtular olduğundan bahsetmişti. Onları yatıştırmak için yukarı çıkacağım ama işler ters giderse tetikte olmanı istiyorum. Aşağıda personelimiz yetersiz ve insanlar gergin durumda."

"Bela mı bekliyorsun?" Hank sordu.

Juliette soruyu düşündü. "Ben," dedi. "Bir veya iki gölge almanız gerekiyorsa, bütçeyi ayarlarım."

Kaşlarını çattı. "Normalde önüme çile atılması hoşuma gider," dedi. "Peki bu neden beni rahatsız ediyor?"

Juliette, "Ödemekten memnun olmamla aynı nedenle," dedi. "İkimiz de anlaşmanın başarısız tarafının senin olduğunu biliyoruz."

9

Juliette, şerif yardımcısının ofisinden ayrılırken, çatışmaların çoğunu görmüş seviyeleri tırmandı ve silonun savaş yaralarını bir kez daha fark etti. Yokluğunda verilen savaşların giderek kötüleşen hatıralarının arasından sıyrıldı, savaştan geriye kalan izleri, eski boyanın içinden geçen parlak gümüş renkli pürüzlü çizgileri, betondaki siyah yanıkları ve çukurları, içinden geçen inşaat demirini gördü. deri yoluyla kırık kemik.

Hayatının çoğunu o siloyu bir arada tutmaya, çalışır durumda tutmaya adamıştı. Bu, ciğerlerini havayla dolduran, ekinlere yol açan ve ölüleri alan silo tarafından ödenen bir iyilikti. Birbirlerinden sorumluydular. İnsanlar olmasaydı, bu silo Solo'nunki gibi olurdu: paslanmış ve oldukça boğulmuş. Silo olmasaydı, bulutlarla dolu gökyüzüne boş boş bakan bir tepede kurukafa olurdu. Birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Yeni kaynaklarla pürüzlü olan eli korkulukta yukarı kaydı, kendi eli ise yara bere içindeydi. O ve silo, hayatının büyük bir bölümünde birbirlerini ayakta tutmuşlardı. Ta ki neredeyse birbirlerini öldürene kadar. Ve şimdi bir gün tamir etmeyi umduğu Mekanik'teki küçük yaralar - gıcırdayan pompalar, fışkıran borular, egzozdan sızıntılar - ayrılışının neden olduğu çok daha kötü enkazın önünde hepsi soldu. Nasıl ki ara sıra oluşan yara izleri -gençlikteki yanlış adımları hatırlatan- artık biçimsiz etin altında kaybolmuşsa, büyük bir hatanın tüm küçük hataları örtebileceği görülüyordu.

Adımları birer birer attı ve merdivenlerde bir bombanın yarıp geçtiği yere ulaştı. Harabe boyunca uzanan yamalı bir metal parçası, şimdi eskisinden daha dar duran sahanlıklardan toplanan bir çubuk ve ray ağı. Patlamada kaybolanların isimleri karakalemle oraya buraya yazılmıştı. Juliette ezilmiş metal üzerinde dikkatle yürüdü. Daha yukarılarda İkmal kapılarının değiştirildiğini gördü. Burada,

mücadele özellikle kötüydü. Bu sarılı insanların mavili onun yanında yer almak için ödediği bedel.

Juliette doksan dokuzda kiliseye yaklaşırken, bir pazar günü boşalıyordu. Az önce yanından geçtiği sakin çarşıya doğru bir insan seli aktı. Saatler süren ciddi konuşmalardan dolayı ağızları sımsıkı kapalıydı, eklemleri ıslanmış tulumları kadar sertti. Juliette yanlarından geçti ve düşmanca bakışları not aldı.

Sahanlığa vardığında kalabalık azaldı. Küçük tapınak, eskiden Derin'e hizmet eden eski topraksız çiftlikler ve işçi daireleri arasına sıkışmıştı. Onun zamanından önceydi ama Knox bir keresinde tapınağın doksan dokuzda nasıl yeşerdiğini açıklamıştı. Kendi babasının bir çocuk olduğu ve pazar günleri oynanan müzik ve oyunlara karşı protestoların yükseldiği zamanlardı. Protestocular çarşının dışındaki bir kampa doluşurken güvenlik arkasına yaslanmıştı. İnsanlar basamakların üzerinde uyudu ve kimse geçemeyene kadar merdivenleri tıkadı. Bir üst kattaki çiftlik, bu kitlelere yiyecek sağlamak için harap oldu. Sonunda, hidroponik seviyesinin çoğunu devraldılar. Yirmi sekizdeki tapınak bir uydu ofisi kurdu ve şimdi doksan dokuzdaki o uydu, onu filizlendiren tapınaktan daha büyüktü.

Juliette son virajı dönerken Peder Wendel sahanlıktaydı. Pazar ayininden ayrılırken cemaatinin her üyesiyle el sıkışarak ve kısaca konuşarak kapının yanında durdu. Beyaz cübbesi oldukça kendine ait bir ışık yayıyordu. Kalabalığa vaaz verme çabasıyla parıldayan kel kafası gibi parlıyorlardı. Kafa ve cüppe arasında Wendel parlıyor gibiydi. Özellikle de kir ve yağdan yeni çıkmış olan Juliette için. Böyle lekesiz bir kumaşı görünce kendini kirli hissetti.

"Teşekkürler, Peder," dedi bir kadın hafifçe eğilip elini sallayarak, bir çocuk kalçasının üzerinde dengede duruyordu. Ufaklığın başı mükemmel bir uykuyla omzuna düştü. Wendel elini çocuğun başına koydu ve birkaç kelime söyledi. Kadın ona tekrar teşekkür etti, yoluna devam etti ve Wendel bir sonraki adamın elini sıktı.

Son bir avuç kilise müdavimi de arkalarından sıra sıra geçerken, Juliette parmaklıklara karşı görünmez oldu. Bir adamın durup Peder

Wendel'in açık avucuna şıngırdayan birkaç çıt sesi bastırmasını izledi. "Teşekkürler, Peder," dedi, bu bir tür veda ilahisiydi. Juliette, ihtiyarın yanından geçip yoluna devam ederken, muhtemelen ağıllara geri dönerken, keçi olduğunu düşündüğü şeyin kokusunu alabiliyordu. En son ayrılan oydu. Peder Wendel, onun varlığından haberdar olduğunu bildirmek için Juliette'e döndü ve gülümsedi.

"Belediye başkanım," dedi ellerini açarak. “Bizi onurlandırdın. Onbirler için mi geldin?”

Juliette bileğine taktığı küçük saate baktı. "Bu onbirler değil miydi?" diye sordu. Seviye atlarken iyi vakit geçiriyordu.

Onlarcaydı. Bir Pazar daha ekledik. Toppers geç servis için aşağı geliyor.

Juliette, zirvede yaşayanların neden bu kadar uzağa seyahat ettiğini merak etti. Yürüyüşünü törenleri tamamen kaçıracak şekilde zamanlamıştı ki bu muhtemelen bir hataydı. Pek çok kişinin çekici bulduğu söylenenleri duyması onun için akıllıca olacaktır.

"Korkarım sadece kısa bir ziyaret için durabilirim," dedi. "Geri dönerken bir pazar günü yakalayabilir miyim?"

Wendel kaşlarını çattı. Peki bu ne zaman olabilir? Tanrı ve halkının seni seçtiği işe geri döndüğünü duydum.”

"Muhtemelen birkaç hafta. Yakalanacak kadar uzun.”

Sahanlıkta süslü bir tahta kaseyle bir rahip yardımcısı belirdi. Wendel'e içindekileri gösterdi ve Juliette cıvıltıların birbirine karşı değiştiğini duydu. Oğlan kahverengi bir pelerin giymişti ve Wendel'e selam verdiğinde, Wendel kafa derisinin ortasının tıraş edilmiş olduğunu gördü. Ayrılmak için döndüğünde, Wendel yardımcının kolunu tuttu.

“Belediye başkanınıza saygı gösterin” dedi.

"Majesteleri." Yardımcı eğildi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Dolgun ve koyu kaşların altındaki koyu renk gözler, renksiz dudaklar. Juliette, bu genç adamın kilise dışında çok az zaman geçirdiğini hissetti.

"Bana hanımefendi demek zorunda değilsiniz," dedi ona kibarca. Juliette. Elini uzattı.

"Remmy," dedi çocuk. Pelerininden bir el çıktı. Juliette kabul etti.

"Sıralara bakın," dedi Wendel. "Bir hizmetimiz daha var"

Remmy ikisine de selam verdi ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Juliette çocuğa acıdı ama neden olduğundan emin değildi. Wendel sahanlığın karşısına baktı ve yaklaşan trafiği dinliyor gibiydi. Kapıyı tutarak Juliette'e içeri girmesini işaret etti. "Gel" dedi. “Mataranızı doldurun. Yolculuğunu kutsayacağım.

Juliette neredeyse boşalan matarasını salladı. "Teşekkür ederim," dedi. Onu içeri kadar takip etti.

Wendel onu kabul salonunun yanından geçirdi ve birkaç yıl önce birkaç Pazar günü gittiği aşağı şapele doğru el salladı. Remmy sıra sıra sıralar ve sandalyeler arasında yastıkları değiştirerek ve dar, ucuz kağıt şeritlerine el yazısıyla duyurular düzenleyerek oyalandı. Onu çalışırken onu izlerken yakaladı.

"Tanrılar seni özledi," dedi Peder Wendel, onun bir Pazar gününe gitmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunun farkında olduğunu bilmesini sağlayarak. Şapel, en son hatırladığından beri genişlemişti. Talaşın, talep edilen kapılardan ve diğer eski ahşaplardan yapılmış yeni şekillendirilmiş ahşabın baş döndürücü ve pahalı kokusu vardı. Elini bir servet değerinde olması gereken sıranın üzerine koydu.

"Eh, tanrılar beni nerede bulacağını bilir," diye yanıtladı elini sıranın üzerinden çekerek. Bunu söylerken gülümsedi, hafiften kastetmişti ama babanın yüzünde bir hayal kırıklığı parıltısı gördü.

"Bazen onlardan elinden geldiğince saklanıp saklanmadığını merak ediyorum," dedi. Peder Wendel sunağın arkasındaki vitrayı işaret etti. Camın arkasındaki ışıklar tam parlaktı, zemine ve tavana renk parçaları saçılmıştı. "Kürsümde her doğum ve her ölüm için yaptığın duyuruları okuyorum ve onlarda her şeyde tanrılara itibar ettiğini görüyorum."

Juliette o duyuruları kendisinin yazmadığını söylemek istedi. Onun için yazılmışlardı.

"Ama bazen tanrılara inanıp inanmadığını merak ediyorum, onların kurallarını bu kadar hafife alıyorsun."

"Ben tanrılara inanıyorum," dedi Juliette, bu suçlama onu öfkelendirmişti. "Bu siloyu yaratan tanrılara inanıyorum. Evet. Ve diğer tüm silolar—”

Wendel irkildi. "Küfür," diye fısıldadı, sanki onun sözleri öldürebilirmiş gibi gözleri kocaman açılmıştı. Eğilip salona doğru ilerleyen Remmy'ye bir bakış attı.

"Evet, küfür," dedi Juliette. "Ama tanrıların tepelerin ötesinde kuleler yaptıklarına ve bize buradan çıkmamız için bir keşif yolu bıraktıklarına inanıyorum. Bu silonun derinliklerinde bir alet bulduk Peder Wendel. Bizi yeni yerlere götürebilecek bir kazma makinesi. Onaylamadığını biliyorum ama bu aleti bize tanrıların verdiğine inanıyorum ve ben onu kullanmayı düşünüyorum."

Wendel, "Bu kazıcınız şeytanın işi ve şeytanın derinliklerinde yatıyor," dedi. Kibarlık yüzünü terk etmişti. Kare bir kumaş parçasıyla alnına hafifçe vurdu. "Senin bahsettiğin gibi tanrılar yok, sadece iblisler var."

Juliette bunun onun vaazı olduğunu gördü. Onbirlerini alıyordu. İnsanlar bunu duymak için çok uzaklara geldiler.

Bir adım daha yaklaştı. Teni öfkeyle sıcaktı. "Tanrılarım arasında iblisler olabilir," diye onayladı, onun dilini konuşarak. "İnandığım tanrılar... taptığım tanrılar, burayı inşa eden ve ona daha çok benzeyen erkekler ve kadınlardı. Burayı yok ettikleri dünyadan bizi korumak için inşa ettiler. İkisi de tanrı ve şeytandı. Ama bize kurtuluş için alan bıraktılar. Onlar bizim özgür olmamızı istediler, Peder ve bize imkan sağladılar.” Tapınağını işaret etti. “Bana burada araçları verdiler. Ve bize bir kazıcı bıraktılar. Onlar yaptı. Kullanmanın ayıplanacak bir yanı yok. Ve şüphelenmeye devam ettiğiniz diğer siloları da gördüm. Ben orada oldum."

Wendel bir adım daha geriledi. Boynundaki haçı ovuşturdu ve Juliette, Remmy'yi kapının kenarından bakarken yakaladı, koyu kaşları koyu renk gözlerinin üzerine gölge düşürüyordu.

Juliette, "Tanrıların bize verdiği tüm araçları kullanmalıyız," dedi. "Başkalarını korkutmak için kullandığın bu güç dışında."

"Ben?" Peder Wendel avucunu göğsüne bastırdı. Diğer eliyle onu işaret etti. " *Korku* yayan sensin." Elini sıralara ve odanın arkasındaki birbirine uymayan sıra sıra sandalyelere, kasalara ve kovalara doğru salladı. "Senin yaptığın şeytan işi işlere el uzatmak için günde üç pazar burada toplanıyorlar. Çocuklar hepimizi öldüreceksin korkusuyla geceleri uyuyamıyor."

Juliette ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Merdiven boşluğundaki bakışları düşündü, çocuğunu kendine çeken anneyi, artık merhaba demeyen tanıdığı insanları düşündü. Legacy'nin durduğu rafları düşünerek, "Sana kitapları gösterebilirim," dedi usulca. "Sana kitaplar gösterebilirim, o zaman görürsün."

Wendel, "Bilmeye değer tek bir kitap var," dedi. Gözleri, minberin yanında bir podyumda duran, bükülmüş çelikten bir kafesin altında duran, kenarları yaldızlı, büyük, süslü cilde fırladı. Juliette o kitaptaki dersleri hatırladı. Sansürlenmiş siyah çubukların arasından ara sıra ve şifreli cümlelerin göründüğü sayfalarını görmüştü. Ayrıca podyumun çelik zemin kaplamasına ustalıkla değil, nasıl kaynaklandığını da fark etti. Paranoyak kaynakların şişman büzücüleri. Erkekleri ve kadınları güvende tutması beklenen aynı tanrılara, tek bir kitapla ilgilenme konusunda güvenilemezdi.

"On birlerine hazırlanman için seni yalnız bırakmalıyım," dedi, patlamasına üzülerek.

Wendel kollarını çözdü. İkisinin de çok ileri gittiklerini ve ikisinin de bunu bildiğini hissedebiliyordu. Şüpheleri yatıştırmayı ummuş ve onları daha da kötüleştirmişti.

Keşke kalsaydın, dedi Wendel ona. "En azından mataranı doldur."

Arkasına uzandı ve mataranın klipslerini açtı. Remmy, ağır kahverengi pelerinlerinin hışırtısıyla geri döndü, başındaki traş halka terden parlıyordu. Juliette, "Yapacağım, Peder," dedi. "Teşekkür ederim."

Wendel başını salladı. Remmy'ye el salladı ve yardımcısı şapel çeşmesinden su çekerken ona başka bir şey söylemedi. Bir kelime değil. Daha önceki yolculuğunu kutsamak için verdiği söz unutulmuştu.

10

Juliette, mids çiftliğinde bir tören ekimine katıldı, geç bir öğle yemeği yedi ve siloda kısa ve öz yürüyüşünü sürdürdü. Otuzlu yaşlarına geldiğinde ışıklar kararmaya başlamıştı ve kendini tanıdık bir yatağı dört gözle beklerken buldu.

Lukas onu sahanlıkta bekliyordu. Gülümseyerek selam verdi ve ne kadar hafif olursa olsun omuz çantasını almakta ısrar etti.

"Beni beklemene gerek yoktu," dedi. Ama gerçekte, bunu tatlı bulmuştu.

"Buraya yeni geldim," diye ısrar etti. "Bir kapıcı bana yaklaştığını söyledi."

Juliette, kırklı yıllarda kendisine yetişen açık mavi tulumlu genç kızı hatırladı. Lukas'ın her yerde gözleri ve kulakları olduğunu unutmak kolaydı. Kapıyı açık tuttu ve Juliette çelişkili anılar ve duygularla dolu bir seviyeye girdi. Burası Knox'un öldüğü yerdi. Başkan Jahns'ın zehirlendiği yer burasıydı. Burası temizlemeye mahkum olduğu ve doktorların sırtını yamaladığı yerdi.

Konferans odasına baktı ve kendisine belediye başkanı olduğunun söylendiğini hatırladı. Peter ve Lukas'a herkese gerçeği söylemelerini önermişti: dünyada yalnız değillerdi. İtirazlarına rağmen yine de bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Ama belki de insanlara anlatmaktansa *göstermek* daha iyiydi . Ailelerin, duvar ekranına bakmak için yukarı çıktıkları gibi, Derinliklere doğru büyük bir yolculuk yaptıklarını hayal etti. Onları hayatta tutan makinelerin neye benzediği hakkında hiçbir fikri olmayan binlerce insan, onun dünyasına seyahat edeceklerdi. Daha sonra bir tünelden geçip diğer siloyu görebilmek için Mekanik'e gideceklerdi. Yolda, artık mükemmel bir şekilde dengelenmiş bir şekilde vızıldayan ana jeneratöre hayret edebilirler. Arkadaşlarının yerde açtığı deliğe hayret edebilirlerdi. Ve sonra kendilerininkine çok benzeyen boş bir

dünyayı doldurmanın ve onu uygun gördükleri şekilde yeniden yapmanın heyecanını düşünebilirler.

Lukas kartını incelerken güvenlik kapısından bip sesi geldi ve Juliette hayallerinden döndü. Kapının arkasındaki muhafız ona el salladı ve Juliette de karşılık verdi. Onun ötesinde, IT koridorları sessiz ve boştu. İşçilerin çoğu gece için evlerine gitmişti. Kimse olmayınca Juliette'e Silo 17'yi hatırlattı. Solo'nun elinde yarım somun ekmek, sakalına yapışmış kırıntılar ve onu görünce yüzünde mutlu bir sırıtışla köşede yürüdüğünü hayal etti. O salon, Silo 17'deki tellerinden sarkan kırık ışık dışında, tıpkı bu salona benziyordu.

Lukas'ı özel konutuna kadar takip ederken, bu iki hatıra kafası karışmıştı. Aynı düzene sahip iki dünya, yaşanmış iki hayat, biri burada, biri orada. Solo ile geçirilen haftalar koca bir ömür gibi geldi, iki insan arasında gerilim altında oluşan bağ buydu. Elise, çocukların evlerini kurdukları o ofisten fırlayıp Juliette'in bacağına yapışabilirdi. İkizler virajda bulunan ganimetler için tartışacaklardı. Rickson ve Hannah karanlıkta bir öpücük çalar ve başka bir çocuğa fısıldarlardı.

"—ama sadece kabul edersen."

Juliette, Lukas'a döndü. "Ne? Oh evet. Bu iyi."

"Bunun tek kelimesini duymadın, değil mi?" Kapısına ulaştılar ve rozetini taradı. "Bazen başka bir dünyada gibisin."

Juliette onun sesinde öfke değil, endişe duyuyordu. Çantasını ondan aldı ve içeri girdi. Lukas ışıkları açtı ve kimliğini yatağın yanındaki şifonyere fırlattı. "İyi misin?" O sordu.

"Sadece tırmanıştan yoruldum." Juliette yatağın kenarına oturdu ve bağcıklarını çözdü. Botlarını çıkardı ve her zamanki yerlerinde bıraktı. Lukas'ın dairesi ikinci bir ev gibiydi, tanıdık ve rahattı. Altıncı kattaki kendi dairesi yabancı bir ülkeydi. Burayı iki kez görmüştü ama orada hiç bir gece geçirmemişti. Bunu yapmak, belediye başkanı olarak rolünü tamamen kabul etmek olacaktır.

"Geç bir akşam yemeğini teslim etmeyi düşünüyordum." Lukas dolabı karıştırdı ve Juliette'in sıcak bir duştan sonra giymeyi sevdiği

yumuşak kumaş sabahlığı çıkardı. Banyo kapısının üzerindeki kancaya astı. "Sana banyo yaptırmamı ister misin?"

Juliette derin bir nefes aldı. "Kötü kokuyorum, değil mi?" Elinin tersini kokladı ve yağı burnuna çekmeye çalıştı. Kesme meşalesinin asidik tonu, kazıcıdan çıkan egzoz dumanlarının baharatı vardı - petrolcülerin kollarına kesip mürekkepledikleri işaretler gibi etine işlenmiş bir parfüm. Bütün bunlar, Mechanical'dan ayrılmadan önce duş almış olmasına rağmen.

"Hayır..." Lukas incinmiş görünüyordu. "Banyodan hoşlanırsın diye düşünmüştüm."

"Sabah belki. Ve akşam yemeğini atlayabilirim. Bütün gün bir şeyler atıştırdım." Yanındaki çarşafları düzeltti. Lukas gülümsedi ve yatakta onun yanına oturdu. Yüzünde beklenti dolu bir sırıtış vardı, seviştikten sonra gözlerinde gördüğü o parıltı - ama bu bakış onun sonraki sözleriyle dağıldı: "Konuşmamız gerek."

Yüzü düştü. Omuzları çöktü. "Kayıt yaptırmayacağız, değil mi?"

Juliette onun elini tuttu. "Hayır bu o değil. Tabii ki öyleyiz. Elbette." Elini göğsüne bastırdı, daha önce bir kez Anlaşma'dan sakladığı bir aşkı ve bunun onu nasıl ikiye böldüğünü hatırladı. O hatayı bir daha asla yapmayacaktı. "Kazıyla ilgili," dedi.

Lukas derin bir nefes aldı, bir an tuttu, sonra güldü. "Yalnızca bu," dedi gülümseyerek. "Kazma işleminizin iki zarardan daha az zarar vermesi şaşırtıcı."

"Yapmak istediğim ama senin hoşuna gitmeyecek başka bir şeyim var."

Tek kaşını kaldırdı. "Eğer bu diğer silolarla ilgili haberleri yaymaya çalışmakla, insanlara dışarıda neler olduğunu anlatmakla ilgiliyse, Peter ve benim bu konuda ne düşündüğümüzü biliyorsun. Bu kelimelerin güvenli olduğunu düşünmüyorum. İnsanlar sana inanmayacak ve inananlar da sorun çıkarmak isteyecekler."

Juliette Peder Wendel'i ve insanların sadece kelimelerden yaratılan harika şeylere nasıl inanabileceklerini, inançların kitaplardan nasıl şekillenebileceğini düşündü. Ama belki de bu

şeylere inanmak *istemeleri gerekiyordu.* Ve belki de Lukas, herkesin gerçeğe inanmak istemeyeceği konusunda haklıydı.

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Lukas'a. "Onlara *göstermek* istiyorum . Yukarıda yapmak istediğim bir şey var ama sizin ve departmanınızın yardımını gerektiriyor. Adamlarından bazılarına ihtiyacım olacak."

Luke kaşlarını çattı. "Bunun sesini beğenmedim." Kolunu ovuşturdu. "Bunu neden yarın tartışmıyoruz? Bu gece burada benimle olmandan zevk almak istiyorum. Çalışmadığımız bir gece. Ben sadece bir sunucu teknisyeniymişim gibi davranabilirim ve sen... belediye başkanı olamazsın.

Juliette onun elini sıktı. "Haklısın. Elbette. Ve belki de hemen duşa girmeliyim..."

"Kalma." Boynundan öptü. "Kendin gibi kokuyorsun. Sabahları duş."

Merhamet etti. Lukas onun boynunu tekrar öptü ama adam tulumunun fermuarını açmak için hareket ettiğinde, Lukas ondan ışıkları söndürmesini istedi. Bir kez olsun, sık sık yaptığı gibi onu görememekten şikayet etmedi. Bunun yerine, banyonun ışığını açık bıraktı ve kapıyı neredeyse tamamen kapatacak şekilde kapattı. Onunla çıplak olmayı ne kadar sevse de görülmekten hoşlanmıyordu. Yamalı yara izleri, onu graniti kesen maden kuyusu dilimleri gibi gösteriyordu: diğerlerinden sıyrılan beyaz bir kaya ağı.

Ancak göze çekici gelmeseler de dokunmaya duyarlıydılar. Her yara izi, kendi Derinliğinden yükselen bir sinir ucu gibiydi. Lukas, tıpkı bir kablo şemasını takip eden bir elektrikçi gibi, parmaklarıyla onları takip ettiğinde, dokunduğu her yerde iki akü terminalini birbirine bağlayan bir anahtar vardı. Karanlıkta birbirlerini tutarken vücudunda elektrik dalgalandı ve adam onu elleriyle araştırdı. Juliette teninin ısındığını hissedebiliyordu. Bu onların derin uykuya daldıkları bir gece olmayacaktı. Onun planları ve tehlikeli planları, onun yumuşak dokunuşunun nazik baskısı altında solmaya başladı. Bu, onun gençliğine, düşünmekten çok *hissetmeye* , daha basit zamanlara geri dönmek için bir gece olacaktı.

"Bu çok tuhaf," dedi Lukas, yaptığı şeyi durdurarak.

Juliette, unutacağını umarak neyin garip olduğunu sormadı. Ona böyle dokunmaya devam etmesini söyleyemeyecek kadar gururluydu.

"En sevdiğim küçük yara izim gitti," dedi, onun kolundaki bir lekeyi ovuşturarak.

Juliette'in ateşi yükseldi. Hava kilidine geri dönmüştü, sıcak öyleydi. Yaralarına sessizce dokunmak başka, onları adlandırmak başka. Kolunu çekti ve bunun her şeye rağmen uyumak için bir gece olacağını düşünerek döndü.

"Hayır, bakayım," diye yalvardı.

Juliette ona, "Zalim davranıyorsun," dedi.

Lukas sırtını sıvazladı. "Değilim, yemin ederim. Kolunuzu görebilir miyim lütfen?"

Juliette yatakta doğrulup çarşafı dizlerinin üzerine çekti. Kollarını kendine sardı. "Onlardan bahsetmenden hoşlanmıyorum," dedi. "Ve bir favorin olmamalı." Çatlak kapıdan sızan hafif bir ışık huzmesinin olduğu banyoya doğru başını salladı. "Lütfen şunu kapatabilir miyiz veya ışığı söndürebilir miyiz?"

Jules, sana yemin ederim, seni olduğun gibi seviyorum. Seni hiç başka bir şekilde görmedim."

Bunu, onu her zaman güzel bulduğu için değil, yaralarından önce onu hiç çıplak görmediği anlamına geliyordu. Yataktan kalkıp banyonun ışığını kendisi söndürmek için harekete geçti. Çarşafı arkasından sürükledi ve Lukas'ı yatakta yalnız ve çıplak bıraktı.

Sağ kolunun kıvrımındaydı, dedi Lukas. "Üç tanesi geçti ve küçük bir yıldız yaptı. Onu yüzlerce kez öptüm."

Juliette ışığı söndürdü ve karanlıkta tek başına durdu. Hala Lukas'ın ona baktığını hissedebiliyordu. Tamamen giyinikken bile insanların yara izlerine baktığını hissedebiliyordu. George'un onu böyle gördüğünü düşündü ve boğazına bir yumru oturdu.

Lukas zifiri karanlıkta yanında belirdi, kolu ona dolandı, omzunda bir öpücük çaktı. "Yatağa geri dön," dedi. "Üzgünüm. Işığı dışarıda bırakabiliriz."

Juliette tereddüt etti. "Onları bu kadar iyi tanımandan hoşlanmıyorum," dedi. "Yıldız çizelgelerinden biri olmak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi. Elimde değil. Onlar senin bir parçan, tanıdığım tek sensin. Belki de babana bir göz atmalıyız—?”

Sadece ışığı tekrar yakmak için ondan uzaklaştı. Aynada kol kıvrımını inceledi, önce sağ kolunu, sonra sol kolunu, yanılıyor olması gerektiğini düşündü.

Orada olduğundan emin misin? diye sordu, çıplak bir yama, bir parça açık gökyüzü için yara izlerini inceleyerek.

Lukas onu şefkatle bileğinden ve dirseğinden tuttu, kolunu ağzına götürdü ve öptü.

"Tam orada," dedi. "Onu yüz kez öptüm."

Juliette gözünden akan yaşı sildi ve hüzünlü bir duygu patlamasından gelen o soluk alıp verme ve iç çekiş karışımıyla güldü. Bilhassa rahatsız edici bir et düğümü, tam ön kolunun etrafından geçen bir iz bularak bunu Lukas'a gösterdi ve ona inanmıyorsa onu affetti.

"Şimdi bunu yap," dedi.

Silo 1

11

Dronların çalıştığı silikon-karbon piller, ekmek kızartma makinesi fırınlarının boyutundaydı. Charlotte, her birinin otuz ila kırk pound ağırlığında olduğuna karar verdi. İki insansız hava aracından çıkarılmış ve erzak kasalarından birinden alınan ağlara sarılmışlardı. Charlotte iki eliyle birer pili kavradı ve ambarın etrafında yavaş bir tur atarak çömelme hareketleri yaptı, uylukları çığlık atıyor ve titriyordu, kolları uyuşmuştu.

Bir ter izi, ilerleyişini gösteriyordu ama kat etmesi gereken çok yol vardı. Nasıl bu kadar formdan çıkmasına izin vermişti? Temel sırasındaki tüm koşu ve egzersizler, sadece bir konsolun başına oturup drone uçurmak, kıçının üstüne oturup savaş oyunları oynamak, kafeteryada oturup slop yemek, oturup kitap okumak.

Fazla kiloluydu, ne oldu? Ve bu kabusta uyanana kadar bu onu rahatsız etmemişti. Birisi onu birkaç yüz yıl boyunca dondurana kadar ayağa kalkıp etrafta dolaşma dürtüsü hissetmemişti. Şimdi hatırladığı bedeni geri istiyordu. Çalışan bacaklar. Sadece dişlerini fırçalamaktan ağrımayan kolları. Belki de geri dönebileceğini, bir zamanlar olduğu kişi olabileceğini, hatırladığı bir dünyaya dönebileceğini düşünmesi aptalcaydı. Ya da belki iyileşmesi için sabırsızlanıyordu. Bu işler zaman aldı.

Tam bir turla dronlara geri döndü. Odanın bir turunu tamamlayabilmesi ilerleme anlamına geliyordu. Ağabeyi onu uyandıralı birkaç hafta olmuştu ve yemek yeme, egzersiz yapma ve dronlarla çalışma rutini normal gelmeye başlamıştı. Uyandığı çılgın dünya gerçek gibi gelmeye başlıyordu. Ve bu onu korkuttu.

Pilleri yere indirdi ve bir dizi derin nefes aldı. Onları tuttum. Askeri hayatın rutini benzerdi. Onu buna hazırlamıştı, delirmesini engelleyen tek şey buydu. Kapalı olmak yeni değildi. Dışarı çıkmanın güvenli olmadığı, çorak bir çölün ortasında yaşamak yeni değildi.

Etrafının korkması gereken erkeklerle çevrili olması yeni bir şey değildi. İkinci İran Savaşı sırasında Irak'ta görev yapan Charlotte, bu tür şeylere, üsten ayrılmamaya, ranzasını veya tuvaleti bırakmak istememeye alışmıştı. Aklı başında kalmak için verilen bu mücadeleye alışmıştı. Gerekli olan fiziksel egzersiz kadar zihinseldi.

Drone kontrolünün altındaki bölmelerden birinde duş aldı, havluyla kurulandı, üç tulum takımının her birini kokladı ve Donny'yi yeniden çamaşır yıkamaya teşvik etmenin zamanının geldiğine karar verdi. Üçlü arasında en az saldırgan olanını çekti, kuruması için üst ranzanın ayakucuna havluyu astı ve ardından Air Force yatağını çıtır çıtır yaptı. Donald bir zamanlar deponun diğer ucundaki konferans odasında yaşamıştı, ama Charlotte kışlada hayaletlerin arasında neredeyse rahatlamıştı. Ev gibi hissettirdi.

Kışladan koridorun aşağısında bir pilot istasyonları odası vardı. Çoğu plastik örtülerle kaplıydı. Aynı duvarda büyük monitörlerden oluşan bir mozaiğin bulunduğu düz bir masa vardı. Radyo seti burada bir araya getiriliyordu. Ağabeyi alt depolardan birer birer karmakarışık yedek parçalar toplamıştı. Gittiklerini fark edene kadar onlarca hatta yüzyıllar geçebilir.

Charlotte masanın üzerine yerleştirdiği ampulü yaktı ve seti çalıştırdı. Halihazırda epeyce istasyon bulabilirdi. Topuzu parazit duyana kadar akort etti ve sesleri beklerken orada bıraktı. O zamana kadar, bir kumsala yuvarlanan denizmiş gibi davrandı. Bazen kalın yapraklardan bir gölgelik üzerine yağmur yağıyordu. Ya da karanlık bir tiyatroda sessizce konuşan bir insan kalabalığı. Donald'ın topladığı parçaları karıştırdı ve daha iyi bir hoparlör seti aradı, yine de bir mikrofona ya da iletmek için bir yola ihtiyacı vardı. Daha mekanik eğilimli olmayı diledi. Tek bildiği şeyleri birbirine bağlamaktı. Bir tüfek ya da bilgisayar monte etmek gibiydi - çiftleşebilecek her şeyi birleştirdi ve gücü açtı. Sadece bir kez dumanla sonuçlanmıştı. En çok ihtiyaç duyduğu şey, onda çok fazla olmayan sabırdı. Ya da içinde boğulduğu zaman.

Koridordan gelen ayak sesleri kahvaltının habercisiydi. Donny elinde bir tepsiyle içeri girerken Charlotte sesi kıstı ve masanın üzerindeki yeri boşalttı.

"Günaydın," dedi, tepsiyi ondan almak için ayağa kalkarken. Antrenmandan dolayı bacakları titriyordu. Erkek kardeşi sarkan ampülün ışığına adımını attığında, onun kaşlarını çattığını fark etti. "Her şey yolunda?" diye sordu.

Kafasını salladı. "Bir sorunumuz olabilir."

Charlotte tepsiyi yere koydu. "Nedir?"

"İlk vardiyamdan beri tanıdığım bir adamla karşılaştım. Onunla birlikte asansörde mahsur kaldı. Bir tamirci."

"Bu iyi değil." Plakalardan birindeki çökük metal kapağı kaldırdı. Bir elektrik panosu ve altında bir tel bobini vardı. Ayrıca, istediği küçük tornavida da.

"Yumurtalarınız diğerinin altında."

Kapağı kenara koydu ve çatalını aldı. "Seni tanıdı mı?"

"Anlatamadım. O inene kadar başımı eğdim. Ama onu buradaki herhangi birini tanıdığım kadar iyi tanıyordum. Ondan aletler ödünç aldığım, benim için bir ışığı değiştirmesini istediğim gün gibi. Onun için nasıl bir his olduğunu kim bilebilir. Bu dün ya da bir düzine yıl önce olabilirdi. Hafıza bu yerde garip çalışıyor."

Charlotte yumurtadan bir ısırık aldı. Donny üzerlerine biraz fazla tuz atmıştı. Onu orada, elinde çalkalayıcıyla, eli titrerken hayal etti. "Seni tanımış olsa bile," dedi bir lokma yemek yerken, "senin kendin gibi başka bir vardiyada olduğunu düşünebilir. Kaç kişi seni Thurman olarak tanıyor?

Donald başını salladı. "Çok değil. Ama yine de bu her an başımıza gelebilir. Kilerden biraz yiyecek getireceğim, biraz daha kuru yiyecek. Ayrıca, içeri girdim ve asansörlere erişebilmen için rozetinin girişini değiştirdim. Ve kimsenin buraya inemeyeceğini iki kez kontrol ettim. Bana bir şey olursa tuzağa düşmenden nefret ederim."

Charlotte yumurtalarını tabağında gezdirdi. "Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum," dedi.

"Başka bir sorun daha. Bu silonun başı bir hafta sonra mesaiden ayrılacak ve bu da işleri biraz karmaşık hale getirecek. Bir sonraki adamı benim durumuma yönlendirmesi için ona güveniyorum. Şu ana kadar işler biraz fazla yolunda gitti—”

Charlotte güldü ve yumurtadan bir ısırık daha aldı. "Çok yumuşak," dedi başını sallayarak. "Sert görmekten nefret ederim. Favori silonuzla ilgili son gelişmeler neler?”

“BT başkanı bugün aldı. Lukas.”

Charlotte, ağabeyinin hayal kırıklığına uğradığını düşündü. "Ve?" diye sordu. "Yeni bir şey öğrendin mi?"

“Başka bir sunucuyu kırmayı başardı. Daha çok aynı veriler, sakinleriyle ilgili her şey, sahip oldukları her iş, kiminle akraba oldukları, doğumdan ölüme kadar. Bu makinelerin bu bilgilerden bu dereceli listeye nasıl geçtiğini anlamıyorum. Bir grup gürültü gibi görünüyor, sanki başka bir şey olması gerekiyormuş gibi.”

Siloların sıralamalarının yeni bir çıktısı olan katlanmış bir kağıt çıkardı. Charlotte tezgahta bir yer açtı ve raporu düzeltti.

"Görmek? Sipariş yine değişti. Ama bunu belirleyen nedir?”

Yemek yerken raporu inceledi ve Donald not dosyalarından birini aldı. Her şeyi dağıtabileceği ve ileri geri hareket edebileceği konferans odasında çalışarak çok zaman harcadı, ancak Charlotte o drone istasyonunda oturduğunda bunu tercih etti. Charlotte radyoda çalışırken, ikisi parazitin arasında gevezelikleri dinlerken, o bazen orada saatlerce oturup notlarını gözden geçirirdi.

"Altıncı silo yeniden zirvede," diye mırıldandı. O yemek yerken mısır gevreği kutusunun yan tarafını okumak gibiydi, tüm o sayılar çok az anlam ifade ediyordu. Bir sütun , Donald'ın eskiden silolar olarak adlandırdıklarını söylediği *Tesis* olarak etiketlendi . Her silonun yanında büyük bir günlük vitamin dozu gibi bir yüzde vardı: *%99.992, %99.989, %99.987, %99.984* . Yüzde ile son silo *%99.974 olarak okundu* . Bunun altındaki her silo işaretlendi veya *N/A* listelendi. Silolar 40, 12, 17 ve bir avuç diğerleri bu ikinci kategoriye dahil edildi.

"Hala zirvedekinin hayatta kalan tek kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Bu insanlara konuştuğunu söyledin mi? Çünkü onlar listenin çok altındalar."

Sadece ona baktı ve kaşlarını çattı.

"Yapmadın. Tüm bunları çözmenize yardımcı olması için onları kullanıyorsunuz."

"Onları kullanmıyorum. Kahretsin, o siloyu kurtardım. Orada neler olup bittiğini haber vermediğim her gün kaydediyorum."

"Tamam," dedi Charlotte. Yumurtalarına döndü.

"Ayrıca, muhtemelen beni kullandıklarını düşünüyorlardır. Kahretsin, sanırım konuşmalarımızdan benden daha fazlasını alıyorlar. BT birimlerinin başındaki Lukas, dünyanın eskiden nasıl olduğuyla ilgili tüm bu sorularla içimi ürpertiyor—"

"Ya belediye başkanı?" Charlotte dönüp ağabeyini yakından inceledi. "Bundan ne çıkarıyor?"

"Juliette?" Donald bir klasörü karıştırdı. "Beni tehdit etmekten zevk alıyor."

Charlotte güldü. "Bunu duymayı çok isterim."

"Eğer o radyoyu ayarlarsan, yapabilirsin."

"Ve sonra burada çalışarak daha çok zaman mı geçireceksin? İyi olurdu, biliyorsun. Tanınma riskini azaltın." Çatalıyla tabağını sıyırdı, onu aşağıda istemesinin gerçek sebebinin, o yokken buranın ne kadar boş hissettirdiğini kabul etmek istemiyordu.

"Kesinlikle." Ağabeyi yüzünü ovuşturdu ve Charlotte onun ne kadar yorgun olduğunu gördü. Yemeğini yerken bakışları tekrar sayılara kaydı.

"Bunu keyfi gösteriyor, değil mi?" yüksek sesle merak etti. "Eğer bu sayılar senin düşündüğün anlama geliyorsa. İşlevsel olarak eşdeğerler."

"Bütün bunları planlayanların olaya bu şekilde baktığından şüpheliyim. Tek ihtiyaçları olan onlardan biri. Hangisi olduğu önemli değil. Bir kutudaki bir sürü yedek parça gibi. Birini çıkarırsın ve tek

umursadığın işe yarayıp yaramayacağıdır. Bu kadar. Sadece her şeyin yüzde yüz olduğunu görmek istiyorlar."

Charlotte akıllarından geçen şeyin bu olduğuna inanamadı. Ama Donny ona Anlaşmayı ve onu ikna etmeye yetecek kadar not göstermişti. Biri hariç tüm silolar yok edilecekti. Kendileri dahil.

"Bir sonraki insansız hava aracının hazır olmasına ne kadar var?" O sordu.

Charlotte meyve suyundan bir yudum aldı. "Bir veya iki gün daha. Belki üç. Bununla gerçekten hafif olacağım. Uçup uçmayacağından bile emin değilim." Son ikisi, ilki kadar ileri gitmemişti. Umutsuzluğa kapılıyordu.

"Tamam aşkım." Yüzünü tekrar ovuşturdu, avuç içleri sesini boğuyordu. "Çok geçmeden ne yapacağımıza karar vermemiz gerekecek. Hiçbir şey yapmazsak, bu kabus iki yüz yıl daha devam edecek ve sen ve ben o kadar uzun süre dayanamayacağız. Gülmeye başladı ama öksürüğe dönüştü. Donald mendili için tulumunun içine baktı ve Charlotte bakışlarını kaçırdı. O nöbetlerinden birini geçirirken karanlık monitörleri inceledi.

Bunu ona itiraf etmek istemiyordu, ama eğilimi akışına bırakmaktı. Sanki bir grup hassas makine insanlığın kaderini kontrol ediyormuş gibi görünüyordu ve bilgisayarlara erkek kardeşinden çok daha fazla güvenme eğilimindeydi. Kendi kendine uçabilen, hangi hedefleri vuracağına karar verebilen, füzeleri kesin konumlara yönlendirebilen insansız hava araçları uçurmak için yıllarını harcamıştı. Çoğu zaman kendini bir pilottan çok bir jokey gibi hissediyordu; kendi başına yarışabilen, arada bir dizginleri eline alacak ya da cesaretlendirici bağıracak birine ihtiyaç duyan bir canavarın üzerindeki bir kişi.

Rapordaki rakamlara tekrar göz attı. Yüzde bir puan kimin yaşadığına ve kimin öldüğüne karar verirdi. Ve çoğu ölecekti. O ve erkek kardeşi, olay olduğunda ya uyuyor ya da çoktan ölmüş olacaklardı. Rakamlar, yaklaşmakta olan bu soykırımı çok lanet olası kılıyordu... keyfi.

Donald raporu işaret etmek için elindeki dosyayı kullandı. "On sekizin iki sıra yükseldiğini fark ettin mi?"

Fark etmişti. "Fazla ... bağlandığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Uzaklara baktı. “Bu siloyla bir geçmişim var. Bu kadar."

Charlotte tereddüt etti. Daha fazla zorlamak istemiyordu ama kendine hakim olamıyordu. "Siloyu kastetmedim," dedi. "Onunla her konuştuğunda... farklı görünüyorsun."

Derin bir nefes aldı, yavaşça verdi. "Temizliğe gönderildi" dedi. "Dışarıdaydı."

Charlotte bir an bu konuda söyleyeceği tek şeyin bu olduğunu düşündü. Bu yeterliymiş gibi, sanki her şeyi açıklıyormuş gibi. Bir süre sessiz kaldı, gözleri ileri geri hareket ediyordu.

Sonunda, "Kimsenin bundan geri dönmemesi gerekiyor," dedi. “Bilgisayarların bunu dikkate aldığını düşünmüyorum. Sadece hayatta kaldığı şey değil, on sekiz de orada asılı duruyor. Tüm hesaplara göre, olmamalılar. Eğer bunu atlatırlarsa... bize en iyi umudu verip vermediklerini merak ediyorsunuz."

" Merak *ediyorsun* ," dedi Charlotte onu düzelterek. Kağıdı salladı. "Bu bilgisayarlardan daha akıllı olmamıza imkan yok, kardeşim."

Donald üzgün görünüyordu. Biz onlardan daha merhametli olabiliriz” dedi.

Charlotte tartışma dürtüsünü bastırdı. Kişisel teması nedeniyle bu siloyu önemsediğini belirtmek istedi. Diğer siloların arkasındaki insanları bilseydi - eğer onların hikayelerini bilseydi - onları destekler miydi? Ne kadar doğru olursa olsun, bunu önermek acımasızlık olur.

Donald paçavrasına öksürdü. Charlotte'un kendisine baktığını gördü, kanlı kumaşa baktı ve kaldırdı.

"Korkuyorum," dedi ona.

Donald başını salladı. "Değilim. Bundan korkmuyorum. Ölmekten korkmuyorum.”

"Sen olmadığını biliyorum. Bu çok açık, yoksa birini görürdün. Ama bir şeyden korkmak zorundasın.”

"Ben. Bolca. Diri diri gömülmekten korkuyorum. Yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum.”

"O zaman hiçbir şey yapma," diye ısrar etti. O anda bu çılgınlığa, izolasyonlarına bir son vermesi için ona neredeyse yalvarıyordu. Uyuyabilirler ve bu işi makinelere ve başkalarının korkunç planlarına bırakabilirlerdi. "Hiçbir şey yapmayalım," diye yalvardı.

Ağabeyi oturduğu yerden kalktı, onun kolunu sıktı ve gitmek için arkasını döndü. "En kötü şey bu olabilir," dedi sessizce.

12

O gece, Charlotte bir uçma kâbusundan uyandı. Karyolasında doğruldu, yaylar bir kuş yuvası gibi haykırıyordu ve hâlâ bulutların arasından süzülerek süzüldüğünü hissedebiliyordu, rüzgar yüzüne çarpıyordu.

Her zaman uçmayı hayal eder. Düşme hayalleri. Yönlendiremediği, çekemediği kanatsız rüyalar. Düşen bir bomba, ailesiyle birlikte bir adamın üzerine odaklanıyor, son anda gözlerini öğle güneşinden korumak için dönen bir adam, çarpma ve sinyal kaybından önce Charlotte'un babası, annesi, erkek kardeşi ve kendisinin bir görüntüsü...

Altındaki kuş yuvası sessizliğe büründü. Charlotte, dehşet içindeki etten koparılmış onca hayalle ıslanmış çarşaflardan yumruklarını çözdü. Oda onun etrafında ağır ve kasvetliydi. Etraftaki boş ranzaları hissedebiliyordu, pilot arkadaşlarının gece çağrıldığını ve onu yalnız bıraktığını hissediyordu. Ayağa kalktı ve koridoru geçerek banyoya gitti, yolunu yokladı ve ışıkları loş tutmak için düğmeleri biraz yukarı kaydırdı. Bazen kardeşinin neden deponun diğer ucundaki konferans odasında yaşadığını anlıyordu. İnsan olmayanların gölgeleri o salonları takip ediyordu. Uyuyanların hayaletlerinden geçtiğini hissedebiliyordu.

Kızardı ve ellerini yıkadı. O rüyadan sonra yatağına geri dönmek, uyumak gibi bir şansı yoktu. Charlotte, Donny'nin kendisine getirdiği, kilitli hayatı için biraz farklı olan üç renkten biri olan kırmızı tulumlardan birini çekiştirdi. Mavi ya da altın rengi olanların ne işe yaradığını hatırlamıyordu ama reaktör kırmızısını hatırlıyordu. Kırmızı tulumların keseleri ve aletler için yuvaları vardı. Onları çalışırken takıyordu ve bu yüzden nadiren en temizleriydi. Yüklendiğinde, tulumlar neredeyse yirmi pound

ağırlığındaydı ve o yürürken takırdadılar. Önün fermuarını çekti ve koridorda ilerledi.

Merakla, depodaki ışıklar çoktan yanmıştı. Gecenin bir yarısı olmalıydı. Onları kapatmakta iyiydi ve başka hiç kimsenin o seviyeye erişimi yoktu. Ağzı aniden kurudu, gölgelerden sızan fısıltıların sesiyle tentelerinin altındaki yakındaki dronlara doğru süründü.

İHA'ların ötesinde -yedeklerin, aletlerin ve acil durum tayınlarının bulunduğu yüksek rafların yanında- bir adam bir başkasının hareketsiz bedeninin üzerine diz çöktü. Figür, şıngırdayan aletlerinin sesiyle döndü.

Donnie?

"Evet?"

Bir rahatlama dalgası. Ağabeyinin altında yayılan beden, bir ceset değildi. Kolları ve bacakları açılmış, içi boş ve cansız bir form olan kabarık bir takım elbiseydi.

"Saat kaç?" diye sordu gözlerini ovuşturarak.

"Geç" dedi. Yeninin arkasıyla alnını sildi. "Ya da erken, duruma göre. Seni uyandırdım mı?"

Charlotte onun takım elbiseyi görmesini engellemek için vücudunu hareket ettirişini izledi. Bir bacağını havaya kaldırıp kıyafeti kendi üzerine katlamaya başladı. Dizlerinin yanında bir makas ve bir rulo gümüşi bant, bir miğfer, eldivenler ve yakınlarda dalış tankına benzer bir şişe vardı. Hem de bir çift çizme. Kumaş hareket ederken fısıldadı; seslerle karıştırdığı şey buydu.

Hm? Hayır, beni uyandırmadın. Banyoya gitmek için kalktım. Bir şey duyduğumu sandım."

Bu bir yalandı. Gecenin bir yarısı bir insansız hava aracı üzerinde çalışmak için dışarı çıkmıştı, uyanık kalmak, yerde kalmak için her şeyi yapıyordu. Donald başını salladı ve göğüs cebinden bir bez parçası çıkardı. Doldurmadan önce buna öksürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yalnızca bazı malzemeleri karıştırıyordum." Donny takım elbise parçalarından bir yığın yaptı. "Yukarıda ihtiyaç duydukları bazı şeyler. Onlar için başka birini gönderme riskini almak istemedim."

Ablasına baktı. "Kahvaltı için sana sıcak bir şeyler getirmemi ister misin?"

Charlotte kendine sarıldı ve başını salladı. O katta kapana kısılmış olmanın, eşyalarını alması için ona ihtiyaç duymanın hatırlatılmasından nefret ediyordu. "Kasalardaki tayınlara alışmaya başladım," dedi ona. "MRE'lerdeki hindistancevizi çubukları üzerimde büyüyor." O güldü. "Temel sırasında onlardan nefret ettiğimi hatırlıyorum."

Donny, "Sana bir şey almayı gerçekten umursamıyorum," dedi, belli ki oradan çıkmak için bir bahane, konuyu değiştirmenin bir yolunu arıyordu. "Yakında radyo için ihtiyacımız olan son şeye de sahip olmalıyım. Başka hiçbir yerde bulamadığım bir mikrofon için talepte bulundum. İletişim odasında çalışan bir tane var ve başka hiçbir şey işe yaramazsa onu çalabilirim.

Charlotte başını salladı. Erkek kardeşinin giysiyi büyük plastik kaplardan birine doldurmasını izledi. Ona söylemediği bir şey vardı. Bir şeyi geride tuttuğunu fark etti. Büyük ağabeylerin yaptığı buydu.

En yakın insansız hava aracına geçerek muşambayı çıkardı ve ön kanada bir anahtar takımı yerleştirdi. Aletler konusunda her zaman beceriksizdi, ancak dronlar üzerinde haftalarca çalışmak, sabır olmasa da ısrar etmek ve bunların nasıl bir araya getirildiğini anlamaya çalışıyordu. "Peki takım elbiseye ne ihtiyaçları var?" diye sordu, soğukkanlı görünmeye çalışarak.

"Bunun reaktörle ilgili bir şey olduğunu düşünüyorum." Ensesini ovuşturdu ve kaşlarını çattı. Charlotte yalanın biraz yankılanmasına izin verdi. Abisinin duymasını istiyordu.

Drone'nun kanadının dış yüzeyini açan Charlotte, temel eğitimden yeni kaslarla ve bir grup adam arasında haftalarca süren rekabet şiddetiyle eve dönüşünü hatırladı. Bu, görevlendirilirken kendini bırakmasından önceydi. O zamanlar, erkek kardeşi lisansüstü okuldayken, sırım gibi ve formda bir gençti ve yeni fiziğiyle ilgili ilk alaycı sözü onu kanepeye indirmişti, kolunu arkasına sıkıştırmış, gülüyor ve onunla daha fazla dalga geçiyordu.

Gülerek, yani yüzünün yan tarafına bir kanepe yastığı bastırana ve Donny sıkışıp kalmış bir domuz gibi ciyaklayana kadar. Eğlence ve oyunlar ciddi ve korkutucu bir şeye dönüşmüştü, erkek kardeşinin diri diri gömülme korkusu onda ilkel bir şeyi, onun için onunla asla dalga geçmediği ve bir daha asla görmek istemediği bir şeyi uyandırmıştı.

Şimdi, takım elbisenin içinde olduğu çöp kutusunu kapatıp tekrar bir rafın altına kaydırışını izledi. Silonun başka bir yerinde buna ihtiyaç olmadığını biliyordu. Donald paçavrasını aradı ve öksürüğü yeniden başladı. O nöbet geçirirken drone'ya odaklanmış gibi davrandı. Donny takım elbise ya da ciğerleriyle ilgili sorun hakkında konuşmak istemiyordu ve onu suçlamadı. Kardeşi ölüyordu. Charlotte, erkek kardeşinin ölmek üzere olduğunu biliyordu, onu rüyasında gördüğü gibi görebiliyordu ve son anda gözlerini öğle güneşine karşı korumak için dönmüştü. Onu hayatlarının o son anında her erkeği gördüğü gibi görüyordu. Ekranında Donny'nin güzel yüzü vardı, gökten kaçınılmaz düşüşü izliyordu.

Ölmek üzereydi, bu yüzden onun için yiyecek stoklamak ve gidebileceğinden emin olmak istedi. Bu yüzden bir radyosu olduğundan emin olmak istiyordu, böylece konuşacak birileri olacaktı. Ağabeyi ölüyordu ve o gömülmek, nefes alamadığı o çukurda ölmek istemiyordu.

Charlotte takımın ne için olduğunu çok iyi biliyordu.

Silo 18

13

Kollarından biri kenardan sarkmış, dirseği doğal olmayan bir açıyla bükülmüş boş bir temizlik giysisi tezgahın üzerine yayılmıştı. Ayrılmış miğferin yanıp sönmeyen siperliği sessizce tavana baktı. Kaskın içindeki küçük ekran, gerçek dünyaya açık bir plastik pencere bırakmak için çıkarılmıştı. Juliette takım elbisenin üzerine eğildi, alt yakayı kumaşın üzerinde tutan altıgen vidaları sıkarken ara sıra ter damlaları yüzeyine çarpıyordu. En son ne zaman böyle bir takım elbise diktiğini hatırladı.

Temizlik laboratuvarından sorumlu genç BT teknisyeni Nelson, atölyenin diğer tarafındaki aynı tezgahta çalışıyordu. Juliette, bu proje için onu asistanı olarak seçmişti. Takım elbiseye aşinaydı, gençti ve ona karşıymış gibi görünmüyordu. İlk iki kriterin önemli olduğundan değil.

Marsha, "Tartışmamız gereken bir sonraki öğe nüfus raporu," dedi. Juliette'in hiç istemediği bir asistan olan genç asistan, doğru olanı bulana kadar bir düzine dosyayı karıştırdı. Geri dönüştürülmüş kağıtlar, komşu çalışma tezgahına saçılmış, bir şeyler inşa etmek için bir alanı alçak bir masaya çevirmişti. Juliette başını kaldırıp baktı ve Marsha'nın bir dosyayı karıştırmasını izledi. Asistanı, pembe yanaklar ve sımsıkı bukleler halinde koyu renk saçlarla süslenmiş, ergenlik çağından yeni çıkmış narin bir kızdı. Marsha, kısa ama çalkantılı bir süre için son iki belediye başkanının yardımcısı olmuştu. Altın kimlik kartı ve altıncı kattaki daire gibi o da işle gelmişti.

"İşte burada," dedi Marsha. Dudağını ısırıp raporu inceledi ve Juliette raporun yalnızca bir yüzünün basılı olduğunu gördü. Ofisinin gözden geçirdiği ve geri püskürttüğü kağıt miktarı, bir apartman dairesini bir yıl boyunca doyurabilirdi. Lukas bir keresinde bunun

geri dönüşümcüleri iş başında tutmak olduğu konusunda şaka yapmıştı. Haklı olma ihtimali onu gülmekten alıkoymuştu.

"Bana şu contaları uzatır mısın?" diye sordu Juliette, tezgahın Marsha'nın olduğu tarafını işaret ederek.

Genç kız bir kilitli pul kutusunu işaret etti. Ve sonra çeşitli çatal pimler. Sonunda eli contaların üzerinde gezindi. Juliette başını salladı. "Teşekkürler."

Marsha, raporuna dönerek, "Yani, otuz yıldır ilk kez beş binin altındayız," dedi. "Bir sürü ... ölüm yaşadık." Juliette, contayı bileziğe oturtmaya odaklanmış olmasına rağmen, Marsha'nın ona baktığını hissedebiliyordu. "Piyango komitesi resmi bir sayım yapılmasını istiyor, sırf bir fikir edinebilmemiz için-"

"Piyango komitesi ellerinden gelse her hafta nüfus sayımı yapardı." Juliette bileziğin diğer tarafını oturtmadan önce parmağıyla contaya yağ sürdü.

Marsha kibarca güldü. "Evet, pekala, yakında bir piyango daha düzenlemek istiyorlar. İki yüz numara daha istediler."

"Sayılar," diye homurdandı Juliette. Bazen Lukas'ın bilgisayarlarının tek işe yaradığını düşünürdü; "Onlara af hakkındaki fikrimi anlattın mı? Alanımızı iki katına çıkarmak üzere olduğumuzu biliyorlar, değil mi?

Marsha rahatsızca kıpırdandı. "Onlara söyledim," dedi. "Ben de onlara fazladan alandan bahsettim. Pek iyi karşıladıklarını sanmıyorum."

Atölyenin karşısında, Nelson üzerinde çalıştığı giysiden başını kaldırdı. İnsanların bir zamanlar ölmek üzere donatıldığı eski laboratuvarda sadece üçü vardı. Şimdi başka bir şey üzerinde çalışıyorlardı, insanları dışarı göndermek için farklı bir sebep.

"Komite ne dedi?" diye sordu. "Diğer siloya ulaştığımızda, insanların benimle gelip siloyu yeniden çalıştıracaklarına ihtiyacım olacağını biliyorlar. Buradaki nüfus azalacak."

Nelson işine geri döndü. Marsha nüfus raporunun üzerindeki dosyayı kapattı ve ayaklarına baktı.

"Piyangoyu askıya alma fikrime ne dediler?"

"Hiçbir şey söylemediler," dedi Marsha. Başını kaldırdı ve tepedeki ışıklar gözlerinin önündeki ıslak filmi yakaladı. "Pek çoğunun diğer silonuza inandığını sanmıyorum."

Juliette güldü ve başını salladı. Son kilit vidasını bileziğe takarken eli titriyordu. "Komitenin neye inandığı gerçekten önemli değil, değil mi?" Gerçi bunun kendisi için de geçerli olduğunu biliyordu. Herhangi biri için doğruydu. Bir insanın içine ne kadar şüphe, umut ya da nefret üflerse üflesin, dışarıdaki dünya böyleydi. "Kazı yapılıyor. Günde üç yüz fit temizliyorlar. Sanırım piyango komitesi kendi gözleriyle görmek için aşağı inmek zorunda kalacak. Onlara bunu söylemelisin. Gidip görmelerini söyle."

Marsha kaşlarını çattı ve not aldı. "Gündemdeki bir sonraki şey..." Defterini aldı. "Hakkında bir dizi şikayet geldi..."

Kapı çalındı. Juliette döndü ve Lukas gülümseyerek Takım Laboratuvarına girdi. 3/8 İngiliz anahtarıyla karşılık veren Nelson'a el salladı. Lukas, Marsha'yı orada gördüğüne şaşırmışa benzemiyordu. Onu omzundan kavradı. "Onun büyük ahşap masasını buraya taşımalısın," diye şaka yaptı. "Bunun için taşıma bütçeniz var."

Marsha gülümsedi ve siyah yaylarından birini çekti. Laboratuvara baktı. "Gerçekten yapmalıyım," dedi.

Juliette, genç asistanının Lukas'ın yanında kızarmasını izledi ve kendi kendine güldü. Kask düzgün bir tıklama ile bileziğe kilitlendi. Juliette serbest bırakma mekanizmasını test etti.

"Belediye başkanını ödünç almamın sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hayır, umursamıyorum," dedi Marsha.

"Evet." Juliette takım elbisenin kollarından birini inceledi. "Programın çok gerisindeyiz."

Luke kaşlarını çattı. "Program yok. Takvimi sen ayarla. Ayrıca bunun için izin aldın mı?" Marsha'nın yanında durdu ve kollarını kavuşturdu. "Asistanına ne planladığını bile söyledin mi?"

Juliette suçlu suçlu baktı. "Henüz değil."

"Neden? Ne yapıyorsun?" Marsha hesap defterini indirdi ve ilk kezmiş gibi görünen takım elbiseleri inceledi.

Juliette onu görmezden geldi. Lukas'a baktı. "Programın gerisindeyim çünkü onlar kazıyı tamamlamadan bu işi bitirmek istiyorum. Gözyaşı döktüler. Biraz yumuşak toprağa vur. Delip geldiklerinde orada olmayı gerçekten çok isterim.

"Ve bugün harekete geçmezsen kaçıracağın o toplantıda olmanı istiyorum."

"Gitmiyorum," dedi Juliette.

Lukas, İngiliz anahtarını bırakan, Marsha'yı toplayan ve kapıdan dışarı çıkan Nelson'a bir bakış attı. Juliette ayrılmalarını izledi ve genç Lukas'ın sandığından daha fazla otoriteye sahip olduğunu fark etti.

"Aylık belediye binası," dedi Lukas. “Seçtiğinizden beri ilk. Yargıç Picken'a orada olacağını söyledim. Jules, belediye başkanlığını oynamalısın yoksa uzun süre öyle *kalamazsın— ”*

"İyi." Ellerini kaldırdı. “Ben belediye başkanı değilim. Öyle buyuruyorum.” Havayı bir şoförle karaladı. "İmzalı ve kaşeli."

"İyi değil. Bir sonraki kişinin tüm bunlardan ne çıkaracağını düşünüyorsun? Elini tezgahlara doğru salladı. "Bu oyunları oynayabileceğini mi sanıyorsun? Bu oda en başta ne için yapıldığına geri dönecek.”

Juliette ona çıkışma, oynadığı oyunların bunlar olmadığını, çok daha kötü bir şey olduğunu söyleme dürtüsünü bastırdı.

Lukas, yüzünü her ne yapıyorsa ondan uzağa baktı. Gözleri, onun getirdiği karyolanın yanına yığılmış kitap yığınına takıldı. Bazen ikisi aynı fikirde olmadığında ya da yalnız kalacak bir yere ihtiyacı olduğunda orada uyuyordu. Son zamanlarda pek uyuduğu söylenemez. Gözlerini ovuşturdu ve en son ne zaman arka arkaya dört saat yattığını hatırlamaya çalıştı. Geceleri hava kilidinde kaynak yapmakla geçti. Günleri Suit Laboratuvarında ya da iletişim merkezinin arkasında geçiyordu. Artık gerçekten uyumuyordu - sadece orada burada bayıldı.

Lukas, kitapları göstererek, "Bunları kilitli tutmalıyız," dedi. "Onları dışarıda tutmamalıyım."

Juliette, "Açsalar kimse inanmaz," dedi.

"Kağıt için."

Başını salladı. Haklıydı. Bilgileri gördü; diğerleri parayı görürdü. "Onları geri indireceğim," diye söz verdi ve öfke, çatlamış bir kasadan çıkan yağ gibi boşaldı. Telsizden ona yapmakta olduğu bir kitaptan, en sevdiği sayfalardan tek bir kitaptan bahseden Elise'i düşündü. Juliette'in böyle bir kitaba ihtiyacı vardı. Elise'inkinin muhtemelen güzel balıklar ve parlak kuşlarla dolu olduğu yerler dışında, Juliette'inki daha karanlık şeyleri kataloglardı. Erkeklerin kalbindeki şeyler.

Luke bir adım daha yaklaştı. Bir elini onun koluna koydu. "Bu toplantı-"

Juliette onun sözünü keserek, "Yeniden oylamayı düşündüklerini duydum," dedi. Yüzüne düşen bir tutam saçı sildi ve kulağının arkasına sıkıştırdı. “Zaten uzun süre belediye başkanı olmayacağım. Bu yüzden bunu halletmem gerekiyor. Herkes tekrar oy kullandığında bunun önemi kalmamalı.”

"Neden? O zamana kadar başka bir silonun belediye başkanı olacağın için mi? Planın bu mu?

Juliette elini kubbeli miğfere koydu. "HAYIR. Çünkü o zamana kadar cevaplarımı alırım. Çünkü insanlar o zamana kadar görecekler. Bana inanacaklar.

Luke kollarını kavuşturdu. Derin bir nefes aldı. "Sunuculara inmem gerekiyor," dedi. "Aramaya cevap verecek kimse yoksa, sonunda ofislerdeki ışıklar yanıp sönmeye başlar ve herkes bunların ne halt olduğunu sorar."

Juliette başını salladı. Kendisi için görmüştü. Ayrıca Lukas'ın sunucu arkasındaki uzun konuşmaları kendisi kadar sevdiğini biliyordu. Onun daha iyi olması dışında. Bütün konuşmaları tartışmalara yol açtı. Bir şeyleri yumuşatmakta, bir şeyleri çözmekte iyiydi.

"Lütfen bana toplantıya gideceğini söyle Jules. Bana gideceğine söz ver."

Nelson'ın ne kadar uzakta olduğunu görmek için diğer masadaki takım elbiseye göz attı. İkinci hava kilidindeki fazladan kişi için bir takım elbiseye daha ihtiyaçları olacak. Yarın gece boyunca ve tüm gün boyunca çalışırsa...

"Benim için," diye yalvardı.

"Gideceğim."

"Teşekkür ederim." Lukas duvardaki eski saate baktı, kırmızı kolları puslu plastiğin arkasında görünüyordu. "Akşam yemeğinde görüşürüz?"

"Elbette."

Öne eğilip onu yanağından öptü. Gitmek için döndüğünde, Juliette aletlerini deri pedin üzerine yerleştirmeye ve sonraya ayırmaya başladı. Temiz bir bez aldı ve ellerini sildi. "Ya Luke?"

"Evet?" Kapıda durakladı.

"O piç kurusuna merhaba dediğimi söyle."

14

Lukas Takım Laboratuvarından ayrıldı ve otuz dördün diğer tarafındaki sunucu odasına yöneldi. Boş duran bir teknoloji odasının yanından geçti. Eskiden orada çalışan kadın ve erkekler, şimdi Down Deep'te ve tamircilerin ve işçilerin hayatını kaybettiği Supply'de boşluğu aldı. BT'den insanlar öldürdüklerinin yerine gönderildi.

Juliette'in arkadaşı Shirly, Mechanical'da yaşananların sorumlusu olarak bırakılmıştı. Sürekli ofisine iskelet vardiyaları hakkında şikayet ediyor ve sonra Lukas yardım etmesi için birini görevlendirdiğinde tekrar şikayet ediyordu. Ondan ne istiyordu? İnsanlar, diye düşündü. Sadece onun insanları değil.

Dinlenme odasının dışında duran bir avuç teknisyen ve güvenlik personeli, Lukas yaklaşırken sustu. El salladı ve eller kibarca havaya kalktı. "Efendim," dedi birisi, bu onu utandırdı. Gevezelik ancak köşeyi döndükten sonra devam etti ve Lukas, eski patronu hızla yanından geçerken bu tür konuşmalara dahil olduğunu hatırladı.

Bernard. Lukas, sorumlu olmanın ne demek olduğunu anladığını düşünürdü. Sen istediğini yaptın. Kararlar keyfiydi. Zalim olmak uğruna zalim oldun. Ve şimdi kendini hayal bile edemeyeceği kadar kötü şeyleri kabul ederken buldu. Artık öyle korkunç bir dünyayı biliyordu ki, belki de onun gibi adamlar liderlik etmeye uygun değildi. Yüksek sesle söyleyebileceği bir şey değildi ama belki de yeniden oylama en iyisi olurdu. Juliette orada BT'de harika bir laboratuvar teknisyeni olurdu. Lehimleme ve kaynaklama o kadar da farklı değildi, sadece ölçek meselesiydi. Sonra, onun temizlik yapması için bir takım elbise yaptığını ya da o hafta kaç doğuma izin verileceğine dair başka bir silodan emir alırken onun boş boş oturduğunu hayal etmeye çalıştı.

Yeni bir belediye başkanının ayrı zaman anlamına gelmesi daha olasıydı. Ya da Mekanik'e transfer için başvurması ve İngiliz anahtarı

çevirmeyi öğrenmesi gerektiğini. BT başkanından üçüncü vardiya yağlayıcıya. Lukas güldü. Sunucu odasının kapısını şifreleyerek açtı ve onunla birlikte olmak için işinden ve hayatından vazgeçmesinin romantik bir tarafı olabileceğini düşündü. Belki de geceleri yıldız avına çıkmaktan daha romantik bir şey. Juliette'in ona patronluk taslamasına alışması gerekecekti ama bu zor olmayacaktı. Yeterince yağ sökücü ve aşağıdaki eski odası yaşanabilir olabilir. Sunucular arasında dolaşırken, çok daha kötü bir yerde, ayaklarının altında nasıl yaşadığını düşündü. Önemli olan birlikte olmaktı.

Tepedeki ışıklar henüz yanıp sönmemişti. Erken gelmişti ya da Donald adındaki adam geç kalmıştı. Lukas uzak duvara doğru ilerledi, yanları açık ve kablolar dışarı akan birkaç sunucunun yanından geçti. Donald'ın yardımıyla makinelere tam olarak nasıl erişeceğini, üzerlerinde ne olduğunu nasıl göreceğini buluyordu. Henüz heyecan verici bir şey yok, ama ilerleme kaydediyordu.

Bir süre önce bir evin içindeki evi olan iletişim sunucusunda durdu. Şimdi o sunucunun arkasında içine düştüğü farklı türden bir sohbetti. Hattın diğer ucunda farklı bir insan vardı.

Aşağıdaki köhne tahta sandalyelerden biri yukarıya kaldırılmıştı. Lukas merdivene tırmanıp onu önüne doğru ittiğini, Juliette'in ona bir halatı indirmeleri için bağırdığını, ikisinin genç hamallar gibi tartıştığını hatırladı. Sandalyenin yanında bir yığın kitap kutusu bir tür yan sehpa oluşturuyordu. Legacy kitaplarından biri en üste yayılmıştı. Lukas rahatına baktı ve kitabı aldı. Sayfaları köşelerini kırıştırarak işaretlemişti. Soruların olduğu kenar boşluklarında küçük noktalar vardı. Aramayı beklerken kitabı karıştırdı ve materyalleri taradı.

Bir zamanlar kitaplarla ilgili sıkıcı olan şey, artık tek umursadığı şeydi. Tutukluluğu sırasında - Ayini - Tarikat'ın insan davranışıyla ilgili bölümlerini okumaya zorlanmıştı. Şimdi bu bölümleri inceledi. Ve hattın diğer ucundaki ses Donald, onu, bu Robbers Cave çocukları ile Milgrams ve Skinners'ın sadece hikayeden daha fazlası olduğuna ikna etti. Bunlardan bazıları gerçekten yaşanmıştı.

Legacy kitaplarında daha fazla ders bulmak için bu öykülerden mezun olmuştu. Artık dikkatini çeken eski dünyanın tarihiydi. Binlerce yıl boyunca epizodik ayaklanmalar meydana geldi. O ve Jules, bu tür döngüsel şiddetin bir sonu olup olmayacağı konusunda tartıştılar. Kitaplar böyle bir umudun aptallık olduğunu öne sürüyordu. Ve sonra Lukas, bir ayaklanmanın ardından ortaya çıkan tehlikeler, tam da şu anda kendilerini içinde buldukları durum hakkında koca bir bölüm keşfetmişti. Bir halkı kurtarmak için savaşan ve sonra onları daha da kötü bir şeye köleleştiren garip adlara sahip adamlar hakkında okudu - Cromwell, Napolyon, Castro, Lenin.

Onlar efsaneydi, diye ısrar etti Juliette. Mitler. Ebeveynlerin çocuklarına davranmalarını sağlamak için kullandıkları hortlaklar gibi. O bölümlerin, bir dünyayı yerle bir etmenin basit bir mesele olduğu anlamına geldiğini gördü; insan doğasının yerçekimi isteyerek çekildi. Daha sonra karmaşık olan binaydı. Adaletsizliğin yerine çok az kişinin düşündüğü şey konulmuştu. Sanki kırpıntılar ve küller yeniden birleştirilebilirmiş gibi, her zaman yıkmayla birlikte, dedi.

Lukas aynı fikirde değildi. Donald bu hikayelerin gerçek olduğunu düşündü ve söyledi. Evet, devrimler acı vericiydi. Her zaman işlerin daha kötü olduğu bir dönem olurdu. Ama sonunda iyileşirler. İnsanlar hatalarından ders alırlar. Bir gece, Donald'dan gelen bir telefon onları gece boyunca ayakta tuttuktan sonra, onu buna ikna etmeye çalışmıştı. Jules, elbette, son sözü söylemek zorundaydı. Onu kafeteryaya götürmüş ve ufuktaki parıltıyı, cansız tepeleri, köhne kulelerdeki ender güneş ışığını işaret etmişti. "İşte senin dünyan daha iyi hale geldi," demişti ona. "İşte hatalarından iyi öğrenilmiş insan."

Her zaman son sözü söyleyen yine de Lukas'ın söyleyecek daha çok şeyi vardı. "Belki de *bundan önceki* kötü an budur ," diye fısıldamıştı kahvesine. Juliette ise duymamış gibi davranmıştı.

Lukas'ın parmaklarının altındaki sayfalar kıpkırmızıydı. Tepedeki ışıklara baktı, şimdi gelen aramayla birlikte yanıp sönüyordu.

İletişim sunucusundan bir vızıltı geldi, ilk yuvanın üzerinde yanıp sönen bir gösterge. Kulaklığı topladı ve kabloyu çözdü, alıcıya yerleştirdi.

"Merhaba?" dedi.

"Lukas." Makine sesteki tüm tonlamaları, tüm duyguları çıkardı. Hayal kırıklığı dışında. Cevap verenin Juliette olmaması, tam olarak duyulmasa da hissedilebilen bir hayal kırıklığı yarattı. Veya belki de hepsi Lukas'ın kafasındaydı.

"Sadece ben," dedi.

"Çok iyi. Bil diye söylüyorum, acil meselelerim var. Zamanımız daraldı."

"Tamam aşkım." Lukas kitaptaki yerini buldu. Daha önce bıraktıkları yere atladı. Bu konuşmalar ona Bernard'la yaptığı çalışmaları hatırlattı, ancak şimdi Tarikattan Miras'a mezun olmuştu. Ve Donald, Bernard'dan daha hızlıydı, cevaplarında daha açıktı. "Yani... ben sana bu Rousseau denen adamla ilgili bir şey sormak istiyordum..."

"Bunu yapmadan önce," dedi Donald, "kazıyı bırakman için sana tekrar yalvarmalıyım."

Lukas parmağındaki kitabı kapatarak yerini işaretledi. Juliette'in Belediye Binası'na katılmayı kabul etmesine sevinmişti. Ne zaman bu konu gündeme gelse canlanırdı. Yaptığı eski bir tehdit yüzünden Donald, ona doğru ilerlediklerini düşünüyor gibiydi ve Lukas'a yalanı rahat bırakması için yemin ettirdi. 17'deki arkadaşlarını ya da onları kurtarma planlarını öğrenmelerini istemiyordu. Lukas hileyi rahatsız buldu. Juliette, ikisini de gizemli yollarla evlerinin her an kapatılabileceği konusunda uyaran bu adama güvenmezken, Lukas birisinin onlara maliyeti pahasına yardım etmeye çalıştığını gördü. Jules, Donald'ın kendi hayatı için korktuğunu düşündü. Lukas, Donald'ın *onlar* adına korktuğunu düşündü .

Lukas, "Korkarım kazıya devam etmek zorunda kalacak," dedi. Neredeyse ağzından kaçıracaktı: *Durmayacak* ama en iyisi bir tür dayanışma duygusu olması.

"Pekala, benim insanlarım titreşimleri algılayabilir. Bir şeyler olduğunu biliyorlar."

"Onlara jeneratörümüzle ilgili sorun yaşadığımızı söyleyebilir misiniz? Yine yanlış hizalanmış mı?"

Bilgisayarların dokunamadığı hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş vardı. "Bundan daha akıllılar. Yaptığım şey, araştırmak için zamanlarını boşa harcamamalarını emretti, tek yapabileceğim bu. Sana söylüyorum, bundan iyi bir şey çıkamaz."

"O zaman neden bize yardım ediyorsun? Neden boynunu uzatıyorsun? Çünkü yaptığın şey bu gibi görünüyor."

"Benim işim senin ölmediğini görmek."

Lukas sunucu kulesinin içini, yanıp sönen ışıkları, kabloları ve panoları inceledi. "Evet, ama bu konuşmalar, benimle bu kitapların üzerinden geçmek, her gün saat gibi aramak, neden yapıyorsun? Demek istediğim... bu konuşmalardan ne çıkarıyorsun?

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu, sözde velinimetlerinin kararlı sesinden ender görülen bir eminlik eksikliği.

"Çünkü... hatırlamana yardım edeceğim."

"Ve bu önemli mi?"

"Evet. Bu önemli. benim için öyle Unutmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Bu kitaplar bu yüzden mi burada?"

Başka bir duraklama. Lukas, yanlışlıkla bir gerçeğe doğru tökezlediğini hissetti. Ne söylendiğini hatırlaması ve Juliette'e daha sonra söylemesi gerekiyordu.

"Onlar, dünyaya kim miras alırsa - kim seçilirse seçilsin - bilsin diye oradalar..."

"Biliyor musun?" diye sordu Luke umutsuzca. Onu kaybedeceğinden korkuyordu. Donald önceki konuşmalarında buna yaklaşmıştı ama her seferinde geri çekilmişti.

Donald, "İşleri nasıl düzelteceğini bilmek," dedi. "Bak, zamanımız doldu. Gitmek gerek."

"Dünyayı miras almakla ne demek istedin?"

"Bir dahaki sefer. Gitmek gerek. Güvende kal."

"Evet," dedi Lukas. "Sen de-"

Ama kulaklığı çoktan tıklamıştı. Bir şekilde eski dünya hakkında çok şey bilen adam imzayı atmıştı.

15

Juliette daha önce hiç Belediye Binasına gitmemişti. Doğum yapan dişi domuzlar gibi, böyle şeylerin olduğunu biliyordu ama bu gösteriye tanık olma dürtüsünü hiç hissetmemişti. İlk seferi belediye başkanıyken olacaktı ve bunun son olmasını umuyordu.

Sakinler koridordan çıkıp yerlerini bulurken, yükseltilmiş platformda Yargıç Picken ve Şerif Billings'e katıldı. Onu üzerine koydukları platform, ona çarşıdaki sahneyi hatırlattı ve Juliette, bu toplantıları oyunlara benzeten babasını hatırladı. Onu asla bir iltifat olarak kastettiğini düşünmedi.

Peter Billings'e şifreli bir şekilde, "Ben repliklerimi bilmiyorum," diye fısıldadı.

İkisi omuzları birbirine değecek kadar yakın oturuyorlardı. "İyi olacaksın," dedi Peter. Ön sırada oturan genç bir kadına gülümsedi ve parmaklarını kendisine doğru salladı ve Juliette, genç şerifin biriyle tanıştığını gördü. Hayat tüm hızıyla devam ediyordu.

Rahatlamaya çalıştı. Kalabalığı inceledi. Tanıdık olmayan bir sürü yüz var. Birkaç tanesini tanıdı. Koridordan üç kapı açılıyordu. Kapılardan ikisi eski sıra sıra sıraları kesen koridorlarda açılıyordu. Üçüncü koridor duvara bastırıldı. Odayı, daha az iyi tanımlanmış sınırlar siloyu böldüğü gibi, üçe böldüler. Juliette'e bunların söylenmesine gerek yoktu. İçeri giren insanlar bunu belli etti.

Odanın ortasındaki Up Top sıraları çoktan dolmuştu ve salonun arkasındaki sıraların arkasında daha fazla insan duruyordu, bilgi işlemden ve kafeteryadan tanıdığı insanlar. Bir taraftaki Mids sıraları yarı doluydu. Juliette, bu sakinlerin çoğunun koridora yakın, olabildiğince merkeze yakın oturduklarını fark etti. Çiftçiler yeşil. Hidroponik tesisatçılar. Hayalleri olan insanlar. Odanın diğer tarafı neredeyse çıplaktı. Bu Down Deep içindi. Bu bölümün en ön sırasında yaşlı bir çift el ele oturmuşlardı. Juliette, ayakkabıcı olan

adamı tanıdı. Uzun bir yoldan gelmişlerdi. Juliette, Deep'in daha fazla sakininin gelmesini beklemeye devam etti, ancak bu çok uzun bir yürüyüştü. Ve şimdi silonun derinliklerinde çalışırken bu buluşmaların ne kadar uzak göründüğünü hatırladı. Çoğu zaman, o ve arkadaşları, neyin tartışıldığını ve hangi kuralların çıkarıldığını ancak olay gerçekleştikten sonra duydu. Sadece uzun bir tırmanış değildi, aynı zamanda çoğu, yarınlarla ilgili bir tartışma için herhangi bir yere güçlükle yürüyemeyecek kadar günlük hayatta kalmakla meşguldü.

Sakinlerin akışı yavaşladığında, Yargıç Picken toplantıyı başlatmak için ayağa kalktı. Juliette, yargılamadan yarı yarıya sıkılmaya hazırdı. Hızlı bir konuşma, bir giriş ve ardından insanları neyin rahatsız ettiğini dinlerlerdi. Daha iyi hale getireceğine söz ver. Hemen aynı şeyleri yapmaya geri dönün.

Yapması gereken işe geri dönmekti. Hava kilidinde ve Suit Laboratuarında yapılması gereken çok şey vardı. Yapmak isteyeceği en son şey, küçük şikayetleri, yeniden oylama çağrılarını veya onun kazması hakkında şikayet eden birini dinlemekti. Başkaları için ciddi olan bir şeyin ona küçük geleceğinden şüpheleniyordu. Birinin ölüme gönderilmesi ve dönüşünde ateş vaftizinden sağ çıkmasıyla ilgili bir şeyler vardı ki, çoğu kavgayı insanın zihninin en derin köşelerine iterdi.

Picken tokmağını vurdu ve düzeni sağlamak için toplantıyı düzenledi. Herkesi karşıladı ve hazırlanan listeyi gözden geçirdi. Juliette bankta kıvranıyordu. Kalabalığa baktı ve büyük çoğunluğun yargıcı izlemek yerine ona baktığını gördü. Adından dolayı Picken'ın son cümlesinin sonunu ancak anladı: "—belediye başkanınız Juliette Nichols'tan haber alın."

Döndü ve onu podyuma doğru salladı. Peter onu cesaretlendirmek için dizine vurdu. Podyuma doğru yürürken, botlarının altındaki metal zemin kaplaması, sıkıca vidalanmadığı yerde gıcırdadı. Tek ses buydu. Sonra seyircilerden biri öksürdü. Ve vücutlar tekrar harekete geçerken sıraların arasında bir hışırtı duyuldu. Juliette podyumu kavradı ve karşısındaki renk karışımına

hayret etti: maviler, beyazlar, kırmızılar, kahverengiler ve yeşiller. Kaşlarını çattığını gördü. Hayatın her kesiminden kızgın insanlar. Boğazını temizledi ve ne kadar hazırlıksız olduğunu anladı. Birkaç söz söylemeyi, insanlara ilgileri için teşekkür etmeyi, onlara yeni ve daha iyi bir hayat kurmak için yorulmadan çalıştığına onları temin etmeyi ummuştu. Sadece ona bir şans ver, demek istedi.

"Teşekkürler..." diye söze başladı ve Yargıç Picken onu kolundan çekiştirerek kürsüye iliştirilmiş mikrofonu işaret etti. Arkadan biri duyamayacakları şekilde bağırdı. Juliette mikrofonu daha yakına çevirdi ve kalabalığın yüzlerinin merdiven boşluğundakilerle aynı olduğunu gördü. Ona karşı dikkatliydiler. Huşu ya da ona benzer bir şey şüpheye dönüşmüştü.

“Bugün sorularınızı dinlemek için buradayım. Endişelerin, dedi, sesinin yüksekliği onu ürkütmüştü. "Bunu yapmadan önce, bu yıl başarmayı umduğumuz şeyler hakkında birkaç şey söylemek istiyorum..."

"Buraya zehir mi aldın?" arkadan biri bağırdı.

"Affedersin?" diye sordu. Boğazını temizledi.

Bir kadın kucağında bir bebekle ayağa kalktı. "Sen döndüğünden beri çocuğumun ateşi çıktı!"

"Diğer silolar gerçek mi?" diye bağırdı.

"Dışarısı nasıldı?"

Mids sıralarından fırlayan bir adam, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Orada bu kadar çok gürültüye neden olacak ne yapıyorsun?"

Bir düzine kişi de ayağa kalktı ve bağırmaya başladı. Soruları ve şikayetleri tek bir gürültü, bir öfke motoru yarattı. İnsanlar dikkat çekmek için işaret edip el sallamak için alana ihtiyaç duyduğundan, kalabalık orta bölüm koridorlara doğru taştı. Juliette, en arkada duran, sakin tavrı ve endişeli kaş çatmasıyla dikkat çeken babasını gördü.

"Birer birer..." dedi Juliette. Avuç içlerini uzattı. Kalabalık öne doğru yalpaladı ve ardından bir silah sesi duyuldu.

Juliette irkildi.

Hemen yanında bir başka yüksek sesli patlama oldu ve tokmak artık Yargıç Picken'ın elinde gevşek değildi. Podyumdaki tahta disk, o tekrar tekrar yerine vururken sıçradı ve döndü. Memur Hoyle kapının yanındaki trans halinden yalpalayarak çıktı ve koridordaki kalabalığın arasından sıyrılarak herkesi tekrar yerlerine oturtmaya ve susmaya çağırdı. Peter Billings yedek kulübesinden kalkmış, herkesin de sakin olması için bağırıyordu. Sonunda kalabalığın üzerine gergin bir sessizlik çöktü. Ama bu insanların içinde bir şeyler dönüyordu. Henüz çalışmayan ama çalışmak isteyen bir motor gibiydi, yüzeyin hemen altında vızıldayan ve kendini tutan bir elektrik vızıltısı. Juliette kelimelerini dikkatle seçti.

"Dışarısının nasıl olduğunu sana anlatamam..."

"Yapamaz mı, yapmayacak mı?" diye sordu. Bu kişi, koridorda dolaşan Memur Hoyle'un dik dik bakışıyla susturuldu. Juliette derin bir nefes aldı.

"Sana söyleyemem çünkü bilmiyoruz." Kalabalığı bir an hareketsiz tutmak için ellerini kaldırdı. "Duvarlarımızın ötesindeki dünya hakkında bize söylenen her şey bir yalandı, bir uydurma..."

olmadığını nereden bileceğiz ?"

Kalabalığın arasında sesi aradı. "Çünkü hiçbir şey bilmediğimizi kabul eden benim. Bugün buraya, dışarı çıkıp kendimiz görmemiz gerektiğini söylemek için gelen kişiyim. Taze gözlerle. Gerçek bir merakla. Şimdiye kadar yapılmamış olanı yapmayı öneriyorum ve bu da gidip bir örnek almak, dışarıdaki havanın tadına varmak ve dünyada neyin yanlış olduğunu görmek..."

Arkasından gelen patlamalar cümlesinin geri kalanını bastırdı. Diğerleri onları dizginlemek için uzanırken, insanlar yine koltuklarından kalkmıştı. Şimdi merak edenler oldu. Bazıları daha da öfkelendi. Tokmak havladı ve Hoyle copunu bırakıp ön sırada salladı. Ancak kalabalık yatıştırmanın ötesindeydi. Peter bir eli silahının kabzasında öne doğru bir adım attı.

Juliette podyumdan uzaklaştı. Yargıç Picken koluyla mikrofona vururken hoparlörlerden bir gıcırtı geldi. Tahta disk kayboldu ve onu podyuma vurmak zorunda bıraktı, Juliette'in gördüğü gibi, eski

sükuneti yeniden sağlamaya yönelik önceki girişimlerden kalma yarım ay kaşlarını çatma ve gülümsemelerle işaretlenmişti.

Kalabalık öne doğru yalpalarken, Şerif Hoyle sahneye geri dönmek zorunda kaldı, çoğu hâlâ sorularla, çoğu dizginlenemeyen bir öfkeyle. Titreyen dudaklarında tükürük köpükleri. Juliette daha fazla suçlama duydu, Juliette'i bir hastalıktan sorumlu tutan kadını bebeğiyle gördü. Marsha sahnenin arkasına koştu ve gerçek ahşap gibi görünmesi için boyanmış metal bir kapıyı fırlatarak açtı ve Peter, Juliette'e içeri, Yargıç'ın odasına geri dönmesini işaret etti. Gitmek istemedi. Bu insanları sakinleştirmek, onlara iyi niyetli olduğunu, denemesine izin verirlerse bunu düzeltebileceğini söylemek istedi. Ama gölgeler gibi sarkan koyu renk cüppelerden oluşan bir vestiyerin yanından, eski yargıçların resimlerinin çarpık asılı olduğu bir koridordan kapıya benzeyecek şekilde boyanmış eski bir metal masaya sürükleniyordu.

Bağırışlar arkalarında mühürlendi. Kapı bir an yumruklarla çarpıyor, Peter küfrediyor. Juliette bantla onarılmış eski bir deri koltuğa çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Öfkeleri onun öfkesiydi. Kendisini belediye başkanı yapmış olan Peter ve Lukas'a yönlendirdiğini hissedebiliyordu. Kazıyı bırakıp yukarı çıkması için yalvardığı, onu bu toplantıya getirdiği için Lukas'a yöneldiğini hissedebiliyordu. Sanki bu ayaktakımı yatıştırılabilirmiş gibi.

Kapı bir anlığına açılırken koridorda bir gürültü patladı. Juliette, Yargıç Picken'ın onlara katılmasını bekliyordu. Onun yerine babasını görünce şaşırdı.

"Baba."

Eski sandalyeden kalktı ve onu karşılamak için odanın karşısına geçti. Babası kollarını ona doladı ve Juliette, onun göğsünün ortasında, çocukken teselli bulduğunu hatırlayabildiği o yeri buldu.

Burada olabileceğini duydum, diye fısıldadı babası.

Juliette bir şey söylemedi. Kendini ne kadar yaşlı hissetse de, onun orada olması, kollarını ona dolaması için yıllar eriyip gitmişti.

"Ayrıca ne planladığını duydum ve gitmeni istemiyorum."

Juliette babasını incelemek için geri çekildi. Peter izin istedi. Kapı kırıldığında bu kez dışarıdan gelen ses o kadar yüksek değildi ve Juliette, Yargıç Picken'in babasının geçmesine izin verdiğini, orada kalabalığı sakinleştirmek için olduğunu fark etti. Babası o insanların ona tepki verdiğini görmüş, insanların söylediklerini duymuştu. Aniden akan gözyaşlarını bastırmaya çalıştı.

"Bana açıklama şansı vermediler..." diye başladı gözlerini silerek. "Baba, bizimki gibi başka dünyalar da var. Başka dünyalar varken burada oturup kendi aramızda kavga etmek delilik..."

"Kazmaktan bahsetmiyorum," dedi babası. "Yukarıda ne planladığını duydum."

"Duydun..." Gözlerini tekrar sildi. "Lukas..." diye mırıldandı.

"Lukas değildi. Kontrol için gelen Nelson teknisyeni, herhangi bir terslik olması durumunda beklemede olup olmayacağımı sordu. Neden bahsettiğini biliyormuş gibi davranmak zorundaydım. Sanırım az önce orada planlarını açıklayacaktın?" Vestiyere doğru baktı.

Juliette, "Dışarıda ne olduğunu bilmemiz gerekiyor," dedi. "Baba, daha iyi hale getirmeye çalışmıyorlar. İlk şeyi bilmiyoruz—"

"Öyleyse bir sonraki temizlikçi görsün. Gönderildiklerinde numune almalarına izin verin. Sen değil."

O, başını salladı. "Artık temizlik olmayacak, baba. Ben belediye başkanıyken değil. Oraya kimseyi göndermeyeceğim."

Bir elini onun koluna koydu. "Kızımın da gitmesine izin vermeyeceğim"

Ondan uzaklaştı. "Üzgünüm," dedi. "Mecburum. Her türlü önlemi alıyorum. Söz veriyorum."

Babasının yüzü sertleşti. Elini çevirip avucuna baktı.

Yaratmaktan korktuğu herhangi bir yeni yarığı kapatmayı umarak, "Yardımına ihtiyacımız olabilir," dedi. "Nelson haklı. Takımda bir doktorun olması güzel olurdu."

"Ben bu işin bir parçası olmak istemiyorum," dedi. "En son başına gelene bak." Elbisenin metal yakasının çengel bir yara izi bıraktığı boynuna baktı.

"Yangın buydu," dedi Juliette tulumunu düzeltirken.

"Ve bir dahaki sefere başka bir şey olacak."

İnsanların sessizce yargılandığı o odada birbirlerini incelediler ve Juliette çatışmadan kaçmak için tanıdık bir ayartma hissetti. Yüzünü babasının göğsüne gömüp, onun yaşındaki kadınlara izin verilmeyen, tamircilerin asla yapamayacağı bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamak gibi yeni bir arzuyla karşılandı.

"Seni tekrar kaybetmek istemiyorum" dedi babasına. "Siz sahip olduğum tek ailesiniz. Lütfen beni bu konuda destekleyin."

Söylemesi zordu. Savunmasız ve dürüst. Lukas'ın bir parçası artık onun içinde yaşıyordu - bu onun verdiği bir şeydi.

Juliette tepkiyi bekledi ve babasının yüzünün rahatladığını gördü. Bu onun hayal gücü olabilirdi ama onun bir adım daha yaklaştığını, gardını indirdiğini düşündü.

"Öncesi ve sonrası seni kontrol edeceğim" dedi.

"Teşekkür ederim. Oh, kontrolden bahsetmişken, sana sormak istediğim başka bir şey var. Tulumunun uzun kolunu koluna kadar kıvırdı ve bileğindeki beyaz izleri inceledi. "Hiç zamanla kaybolan yara izleri duydunuz mu? Lukas düşündü..." Babasına baktı. "Hiç giderler mi?"

Babası derin bir nefes aldı ve bir süre tuttu. Bakışları omzunun üzerinden uzağa kaydı.

"Hayır," dedi. "Yara izi değil. Zamanla bile değil."

Silo 1

16

Yüzbaşı Brevard neredeyse yedinci vardiyasını bitirmek üzereydi. Sadece üç tane daha kaldı. Üç vardiya daha güvenlik kapılarının arkasında oturup aynı avuç dolusu romanı tekrar tekrar okuyarak sararmış sayfalar pes edip düşene kadar. Yardımcılarını masa tenisinde üç vardiya daha kırbaçlamak - her vardiyada yeni bir yardımcı olmak - ve onlara en son oynadığından bu yana sonsuza dek geçtiğini söylemek. Üç vardiya daha aynı eski yemeklerden, aynı eski filmlerden ve uyandığında onu karşılayan aynı eski tatsız her şeyden. Üç tane daha. Başarabilirdi.

Silo 1'in Güvenlik şefi, bir zamanlar emekli olmak için yıllarını saydığı gibi artık vardiyaları da geri sayıyordu. *Olaysız olmalarına izin ver* , onun mantrasıydı. Yumuşaklık iyiydi. Vanilya geçen zamanın tadıydı. Ağzında vanilyaya hiç benzemeyen kötü bir tat ve kurumuş kan sıçramış açık bir kriyopodun önünde dururken böyle düşünüyordu.

Genç adam bölmenin içini bir kez daha çekerken, Şerif Yardımcısı Stevens'ın kamerasından kör edici bir ışık patladı. Ceset saatler önce çıkarılmıştı. Bir tıp teknisyeni, bunun kapağında bir kan lekesi fark ettiğinde komşu bölmeye bakım yapıyordu. Ne olduğunu anlamadan lekenin yarısını temizlemişti. Brevard şimdi tıp teknisyeninin temizlik bezinin geride bıraktığı izleri inceledi. Kahvesinden acı bir yudum daha aldı.

Fincanı buharını kaybetmişti. O ceset deposundaki soğuk havaydı. Brevard oradan nefret ediyordu. O yerde çıplak uyanmaktan, tekrar aşağı indirilip uyutulmaktan, odanın kahvesine yaptıklarından nefret ediyordu. Bir yudum daha aldı. Üç vardiya kaldı ve sonra emeklilik, her ne anlama geliyorsa. Kimse o kadar ilerisini düşünmedi. Sadece bir sonraki vardiyalarına kadar.

Stevens kamerasını indirdi ve çıkışı işaret etti. "Darcy döndü, efendim."

İki memur, gece bekçisi Darcy'nin kriyopodların bulunduğu koridordan geçişini izledi. O sabah erkenden olay yerine ilk gelen Darcy, amirini uyandıran Şerif Stevens'ı uyandırmıştı. Darcy daha sonra emredildiği gibi cüruf atmayı ve biraz uyumayı reddetmişti. Bunun yerine cesede Medikal'e kadar eşlik etmiş ve diğer adamlar olay mahallini incelerken test sonuçlarını beklemeye gönüllü olmuştu. Darcy onlara doğru ilerlerken şimdi biraz fazla hevesli bir şekilde bir kağıt parçası salladı.

"Bu adama katlanamıyorum," diye fısıldadı Stevens şefine.

Brevard kahvesinden diplomatik bir yudum aldı ve gece muhafızının yaklaşmasını izledi. Darcy gençti -yirmilerinin sonu, otuzlarının başı- sarı saçları ve sürekli, şapşal bir sırıtışı vardı. Tam da polis güçlerinin tüm kötü şeyler bittiğinde gece vardiyalarına yerleştirmeyi sevdiği türden deneyimsiz insanlar. Mantıklı değildi ama gelenekti. Deneyim, çılgınlar dışarıdayken size derin uyku kazandırdı.

Darcy, yirmi adım ötede ve biraz fazla hevesli bir tavırla, "Ne bulduğuma inanmayacaksın," dedi.

Brevard kuru bir sesle, "Bir kibritin var," dedi. "Kapaktaki kan kapsülle birlikte gider." Neredeyse Darcy'nin kesinlikle *sahip olmadığı şeyin* kendisi ya da Stevens için bir fincan sıcak kahve olduğunu ekliyordu.

Darcy canı sıkılmış görünerek, "Bu da işin bir parçası," dedi. "Nasıl bildin?" Birkaç derin nefes aldı ve raporu teslim etti.

"Çünkü maçlar heyecan vericidir," dedi Brevard, kağıdı alırken. “Söyleyecek bir şeyin varmış gibi havada bir kibrit sallıyorsun. Avukatlar ve jüri üyeleri bir maç için heyecanlanıyor.” *Ve çaylaklar* , diye eklemek istedi. Oryantasyondan önce Darcy'nin ne yaptığından emin değildi ama bu polis işi değildi. Brevard rapora baktığında standart bir DNA eşleşmesi gördü, birbiri ile sıralanmış bir dizi çubuk, çubukların arasına aynı oldukları yerde çizilmiş çizgiler. Ve

bu ikisi aynıydı, kapsül için dosyadaki DNA ve kapaktan alınan kan örneği.

"Eh, dahası da var," dedi Darcy. Gece bekçisi derin bir nefes daha aldı. Belli ki asansörden koridora koşmuştu. "Çok daha fazlası."

Stevens kendinden emin bir şekilde, "Bütün parçaları bir araya getirdiğimizi düşünüyoruz," dedi. Açık kriyopoda doğru başını salladı. “Burada bir cinayetin işlendiği çok açık. O başladı-"

"Cinayet değil," diye araya girdi Darcy.

Brevard kupasını kaldırarak, "Yardımcıya bir şans verin," dedi. "Saatlerdir buna bakıyor."

Darcy bir şeyler söylemeye yeltendi ama kendini tuttu. Gözlerinin altını ovuşturdu, bitkin görünüyordu ama başını salladı.

"Doğru," dedi Stevens. Kamerasını kriyopoda doğrulttu. "Kapaktaki kan, mücadelenin burada başladığı anlamına geliyor. İçeride bulduğumuz adam, bir kavgadan sonra katilimiz tarafından kontrol altına alınmış olmalı, kanı bu şekilde kapağa bulaştı. Ve sonra kendi kriyopodunun içine atıldı. Elleri bağlıydı, sanırım silah zoruyla, çünkü bileklerinde herhangi bir iz, başka bir boğuşma izi görmedim. Göğsünden bir kez vuruldu.” Stevens, kapağın içindeki çizgileri ve kan lekelerini işaret etti. "Burada kurbanın doğrulmakta olduğunu gösteren bir sıçrama var. Ancak çalışma şekli, kapağın hemen ardından kapatıldığını gösteriyor. Renklendirme bana bunun muhtemelen bizim vardiyamızda, kesinlikle geçen ay içinde olduğunu söylüyor.

Brevard, tüm bu süre boyunca Darcy'nin yüzünü izledi, anlaşmazlık içinde nasıl buruştuğunu gördü. Çocuk, vekilden daha iyi bildiğini düşündü.

"Başka ne?" diye sordu Brevard, ikinci komutanını daha da dürterek Stevens'a.

"Oh evet. Kurbanı öldürdükten sonra failimiz, cesedin çürümesini önlemek için serum ve kateter yerleştirdi, yani tıp eğitimi almış birini arıyoruz. Elbette hâlâ bu vardiyada olabilir. Bu yüzden bunu tıbbi ekip etrafında değil burada tartışmanın en iyisi olduğunu düşündük. Bunları teker teker sorgulamak isteyeceğiz.”

Brevard başını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı. Gece bekçisinin tepkisini bekledi.

Darcy çileden çıkarak, "Cinayet değildi," dedi. “Başka neyim olduğunu duymak ister misiniz? Başlangıç olarak, kapaktaki kan, senin de dediğin gibi bölmenin veri tabanı kaydıyla eşleşiyor , ama kurbanla eşleşmiyor. İçerideki adam başka biri.”

Brevard neredeyse kahvesini tükürüyordu. Eliyle bıyığını sildi. "Ne?" diye sordu, doğru duyup duymadığından emin olamayarak.

“Dışarıdaki kan tükürükle karışmıştı. İkinci bir kişiden geldi. Doktor muhtemelen öksürük, belki de göğüs yarası olduğunu söyledi. Yani şüphelimiz muhtemelen yaralanmıştır.”

"Beklemek. Peki bölmede bulduğumuz adam kim?” diye sordu.

“Emin değiller. Kanını arattılar ama görünüşe göre kayıtları tahrif edilmiş. Bu kapsülün kayıtlı olduğu adam, yönetici kanadında olmamalı. Deep Freeze'de olmalıydı. Ve kapağın *içindeki* kan, yönetici dosyalarından kısmi bir kayıtla eşleşiyor, bu da onu buralarda bir yere yerleştirebilir-"

"Kısmi kayıt mı?" diye sordu.

Darcy omuz silkti. "Dosyalar her türlü bozuk. Doktor Whitmore'a göre."

"Ah," dedi Şerif Yardımcısı Stevens, parmaklarını şaklatarak. “Anladım. Burada ne olduğunu biliyorum.” Kamerasını bölmeye doğrulttu. "Burada bir boğuşma var, tamam mı? Aşağılanmak istemeyen bir adam. Kurtulmayı başarıyor, nasıl hackleneceğini biliyor—”

"Bekle," dedi Brevard elini kaldırarak. Darcy'nin yüzünde daha fazlasının olduğunu görebiliyordu. "Neden bunun bir cinayet olmadığı konusunda ısrar ediyorsun? Elimizde kurşun yarası, sıçrayan kan, kapalı bir kapak, silah yok, elleri bağlı bir adam ve bu kapsülün kapağında kan, her kim adına kayıtlıysa var. Bununla ilgili her şey cinayeti haykırıyor.

Darcy, "Sana söylemeye çalıştığım da buydu," dedi. "Cinayet değildi çünkü adam prize takılıydı. Tüm bu süre boyunca, hatta vurulmadan önce bile fişe takılıydı. Ve bölme hala açık ve

çalışıyordu. Bu Truvalı adam - ya da oradan çıkardığımız her kimse - hala yaşıyor.

17

Üç adam bölmeyi geride bırakıp tıbbi kanada ve ameliyathaneye yöneldiler. Brevard'ın aklı karıştı. Vardiyalarından birinde bu saçmalığa ihtiyacı yoktu. Bu vanilya değildi. Bundan sonra yazmak zorunda kalacağı raporları, bir sonraki kaptana brifing vermenin ne kadar eğlenceli olacağını hayal etti.

"Çoban'ı işin içine katmamız gerektiğini düşünüyor musun?" diye sordu Stevens, yönetim kanadındaki, çoğunlukla kendi halinde olan bir adam olan baş yöneticiye atıfta bulunarak.

Brevard alay etti. Deep Freeze kapısını kodlayarak açtı ve adamları koridora çıkardı. "Bence bu onun maaş derecesinin biraz altında, sence de öyle değil mi? Shepherd'ın endişelenmesi gereken tüm silolar var. Onu nasıl giydiğini, kendini nasıl kilitli tuttuğunu görebilirsiniz. Bu tür vakalarla ilgilenmek bizim işimiz. Cinayet bile."

"Haklısın," dedi Stevens.

Hâlâ bitkin olan Darcy yetişmeye çalıştı.

Asansörü iki kat yukarı çıkardılar. Brevard, silahla yaralanmış cesedi incelerken nasıl hissettiğini düşündü. Adam bir morgdaki kadar soğuktu ama ilk uyandıklarında hepsi öyle değil miydi? Dondurmanın ve çözmenin verdiği zararı, kanlarındaki makinelerin onları hücre hücre bir arada tutması gerektiğini düşündü. Ya o küçük makineler bir kurşun yarası için aynısını yapabilseydi?

Asansör altmış sekizde açıldı. Brevard ameliyathaneden gelen sesleri duyabiliyordu. Son bir saattir kendisi ve Stevens arasında dolaşan teorilerden kurtulmak zordu. Darcy'nin onlara söylediği her şeyi bırakıp uyum sağlamak zordu. Kayıtların tahrif edilmesi fikri, bunu çok daha karmaşık bir problem haline getirdi. Sadece üç vardiya kaldı ve şimdi tüm bunlar. Ama kurban gerçekten hayattaysa, suçluyu yakalamak neredeyse garantiydi. Konuşacak durumda olsaydı, onu vuran adamı teşhis edebilirdi.

Doktor ve yardımcılarından biri, az kullanılan ameliyathanenin dışındaki bekleme odasındaydı. Eldivenleri çıkarılmıştı, doktorun gri saçları sanki parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibi dağınık ve dağınıktı. Her iki adam da bitkin görünüyordu. Brevard gözetleme penceresinden baktı ve bölmeden çıkardıkları aynı adamı gördü. Uyuyormuş gibi yatıyordu, rengi tamamen farklıydı, tüpler ve teller uçuk mavi kağıt bir elbisenin içinde kıvrılıyordu.

Brevard, "Olağanüstü bir dönüş yaptığımızı duydum," dedi. Lavaboya gitti ve kahvesini gidere boşalttı, yeni bir demlik için etrafına bakındı ve bir tane görmedi. O sırada sıcak bir kupa, bir paket sigara ve onları yakma izni için başka bir vardiya alırdı.

Doktor asistanının koluna hafifçe vurdu ve ona talimat verdi. Genç adam başını salladı ve kapıdan ameliyathaneye girmeden önce cebinden bir çift eldiven çıkardı. Brevard, adama bağlı makineleri kontrol etmesini izledi.

Konuşabiliyor mu? diye sordu.

"Ah, evet," dedi Dr. Whitmore. Gri sakalını kaşıdı. “O kendine geldiğinde burada oldukça güzel bir sahnemiz vardı. Hasta göründüğünden çok daha güçlü.”

"Ve o kadar ölü değil," dedi Stevens.

Kimse gülmedi.

Whitmore, "Çok hareketliydi," dedi. "Adının Troy olmadığı konusunda ısrar etti. Bu testleri çalıştırmadan önceydi.” Brevard'ın şimdi taşıdığı kağıt parçasına başını salladı.

Brevard onay için Darcy'ye baktı.

Darcy mahcup bir şekilde, "Tuvalet kullanıyordum," diye itiraf etti. "Uyandığında burada değildim."

"Sakinleştirici verdik. Ben de kimliğini belirlemek için kan örneği aldım.”

“Ne buldun?” diye sordu.

Dr. Whitmore başını salladı. "Kayıtları silindi. Ya da öyle düşünmüştüm." Dolaplardan birinden plastik bir bardak alarak lavabodan biraz su akıttı ve bir yudum aldı. “Onlara erişimim olmadığı için kısmi olarak geliyorlardı. Sadece rütbe ve kriyo

seviyesi. Bunu daha önce ilk vardiyamda gördüğümü hatırladım. Yönetici kanadından başka bir adamdı ve sonra bu beyefendiyi nerede bulduğunuzu hatırladım.

Yönetici kanadı, dedi Brevard. "Ama bu onun kapsülü değildi, değil mi?" Darcy'nin ona söylediklerini hatırladı. "Kapaktaki kan kapsülle aynı ama içindeki adam başka biri. Bu, birinin bir cesedi saklamak için kendi bölmesini kullandığı anlamına gelmez mi?"

"Önsezim doğruysa, bundan daha kötü." Whitmore suyundan bir yudum daha aldı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Yönetim bölmesindeki Troy adı, kapaktan aldığım pamuklu çubukla eşleşiyor, ama o adam şu anda Deep Freeze'de olmalı. Bir asırdan fazla bir süre önce uyutuldu ve o zamandan beri uyandırılmadı."

Stevens, "Ama kapaktaki onun kanıydı," dedi.

, "Bu da, o zamandan beri uyandığı anlamına geliyor , " dedi.

Brevard gece vardiyasındaki memuruna baktı ve genç adamı yanlış değerlendirdiğini anladı. Bu vardiyalarda her seferinde farklı insanlarla çalışmanın lanet olası yanı buydu. Kimseyi gerçekten tanıyamaz, değerini ölçemezdiniz.

"Bu yüzden yaptığım ilk şey, Deep Freeze'de herhangi bir garip aktivite için tıbbi kayıtlara bakmak oldu. Oradan kimsenin rahatsız edilip edilmediğini görmek istedim."

Brevard huzursuz hissetti. Doktor bütün işlerini onun için yapıyordu. "Bir şey buldun mu?" O sordu.

Whitmore başını salladı. Bekleme odası masasının üzerindeki terminale doğru el salladı. "Deep Freeze'de bu büro tarafından başlatılan bir faaliyet var. Benim vardiyamda değil, kusura bakmayın. Ama şimdi iki kez, insanlar onları oraya yerleştiren koordinatlardan uyandırıldı. Bunlardan biri oryantasyondan önceki o depo olan eski Deep Freeze'in ortasındaydı.

Doktor bunun anlaşılmasına izin vermek için duraksadı.

Brevard'ın bir dakikasını aldı. Uykusuz gece bekçisi, kıl kadar hızlı olduğunu kanıtladı.

"Bir kadın?" diye sordu.

Whitmore kaşlarını çattı. "Söylemesi zor ama benim şüphem bu. Nedense bu kişinin kayıtlarına erişimim yok. İçeride kimin olduğunu görmek için Michael'ı kontrol etmesi için gönderdim.

Stevens, "Bir tutku cinayetiyle uğraşıyor olabiliriz," dedi.

Brevard onaylayarak homurdandı. Zaten aynı şeyi düşünüyordu. "Yalnızlıkla baş edemeyen bir adam var diyelim. Karısını gizlice uyandırıyordu, muhtemelen erişim için yönetici olması gerekecekti. İcrada görevli olmayan biri öğrenir ve bu yüzden adamı öldürmek zorunda kalır. Ama... onun yerine öldürülüyor..." Brevard başını salladı. Çok karmaşık hale geliyordu. Bunun için fazla kafeinsizdi.

Dr. Whitmore, "İşte can alıcı nokta," dedi.

Brevard beklentiyle homurdandı. Soğuk kahvesini attığına pişman oldu. Haber için el salladı.

"Deep Freeze'den alınan bir başka vaka daha var ve bu adamın kayıtlarına erişimim var. " Dr. Whitmore üç güvenlik görevlisini taradı. "Adamın adını tahmin etmek isteyen var mı?"

Darcy, "Adı Troy," dedi.

Doktor parmaklarını şaklattı, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bingo."

Brevard gece muhafızına döndü. "Peki bunu nasıl buldun?"

Darcy omuz silkti. "Herkes bir maçı sever."

Brevard, "Öyleyse şunu açıklığa kavuşturmama izin ver," dedi. "Deep Freeze'den bir yöneticiyi deviren, onun yerini ve muhtemelen kodlarını alan ve kadınları uyandıran haydut bir katilimiz var." Şef, Stevens'a döndü. "Tamam, sanırım haklısın. Shepherd'ı dahil etmenin zamanı geldi. Bu sadece maaş derecesine ulaştı.

Stevens başını salladı ve kapıya doğru döndü. Ama o ayrılmadan önce koridorda aceleci bir bot sesi duyuldu. Cesedin bölmeden çıkarılmasına yardım eden tıp asistanlarından biri olan Michael, köşeyi köpük içinde uçtu ve havasız kaldı. Ellerini dizlerine dayayarak birkaç derin nefes aldı, gözleri patronundaydı.

"Çabuk olun dedim," dedi Dr. Whitmore. "Senin yarışmanı istemedim."

"Evet efendim..." Michael bir dizi derin nefes aldı. "Efendim, bir sorunumuz var." Sağlık görevlisi Güvenlik'teki adamlara baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Nedir?" diye sordu.

"Bir kadındı," dedi Michael başını sallayarak. "Yeterince emin. Ama bölmesindeki gösterge yanıp sönüyordu, ben de hızlı bir kontrol yaptım." Vahşi gözleriyle yüzlerini inceledi ve Brevard biliyordu. Biliyordu ama başkası onu yendi.

Darcy, "O öldü," dedi.

Asistan, elleri dizlerinde, şiddetle başını salladı. Anna, diye mırıldandı. "Kapsüldeki isim Anna'ydı."

Ameliyathanedeki isimsiz adam kendini tuttu, yaşlı ve kaslı kolları şişkindi. Dr. Whitmore beyefendiye hareketsiz durması için yalvardı. Yüzbaşı Brevard sedyenin diğer tarafında duruyordu. Yeni uyanmış, ölüme terk edilmiş bir adamın kokusunu alabiliyordu. Toplananlar arasında vahşi gözler onu aradı. Vurulan adam, Brevard'ı sorumlu kişi olarak tanıyor gibiydi.

"Çöz beni," dedi yaşlı adam.

Brevard, "Ne olduğunu öğrenene kadar olmaz," dedi. "Daha iyi olana kadar olmaz."

Yaşlı adamın bileklerindeki deri kelepçeler, onları denerken gıcırdıyordu. "Bu lanet masadan kalktığımda daha iyi olacağım."

"Vuruldun," dedi Dr. Whitmore. Elini hastasının omzuna koyarak onu sakinleştirdi.

Yaşlı adam başını yastığa dayadı, gözleri doktordan güvenlik görevlisine ve sonra tekrar geriye gitti. "Biliyorum," dedi.

"Kimin yaptığını hatırlıyor musun?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Adı Donald." Çenesi kasıldı ve açıldı.

"Truva değil mi?" diye sordu.

"Demek istediğim şey o. Aynı kişi." Brevard, yaşlı adamın ellerinin ikiz yumruklara dönüşmesini ve sonra gevşemesini izledi.

“Bak, ben bu silonun Başkanlarından biriyim. serbest bırakılmasını talep ediyorum. Kayıtlarımı kontrol et—”

"Bunu halledeceğiz..." diye başladı Brevard.

Bağlar gıcırdadı. "Lanet kayıtları kontrol et," dedi yaşlı adam tekrar.

Brevard ona, "Onlar kurcalanmış," dedi. "Bize adını söyleyebilir misin?"

Adam bir an hareketsiz kaldı, kasları gevşedi. Tavana baktı. "Hangisi?" O sordu. "Benim adım Paul. Çoğu insan bana soyadımla hitap eder, Thurman. Eskiden Senatöre göre giderdim—”

"Çoban," dedi Yüzbaşı Brevard. "Paul Thurman, Shepherd dedikleri adamın adı."

Yaşlı adam gözlerini kıstı. "Hayır, sanmıyorum," dedi. "Zamanımda bana birçok şey çağrıldı, ama bu asla."

Silo 17

18

Toprak homurdandı. Silonun duvarlarının ötesinde toprak homurdandı ve gürültü giderek arttı.

Birkaç gün önce uzaktan gelen bir gümbürtüyle başlamış, uzun bir boru hattının ucunda çalışan bir hidroponik pompa gibiydi, insanın ayak tabanlarıyla kaygan metal zemin arasında hissedilen bir titreşimdi. Ve sonra dün, Jimmy'nin dizlerinden ve kemiklerinden yukarı, sıktığı dişlerine kadar yayılan sürekli bir depreme dönüşmüştü. Tepesinde, borulardan titreyen su damlaları, kaybolan sel nedeniyle henüz tam olarak kurumamış su birikintilerine hafif bir çiseleme sıçrıyordu.

Elise bir damla çarptığında ciyakladı ve başının tepesini okşadı. Şaşkın bir gülümsemeyle yukarı baktı ve bombardımanın devamını izledi.

Rickson, "Bu korkunç bir şamata," dedi. El fenerini eski jeneratör odasının uzak duvarında sesin çıktığı yere doğru tuttu.

Hannah ellerini çırptı ve ikizlere duvardan uzaklaşmalarını söyledi. Miles - en azından Jimmy onun Miles olduğunu düşündü; ikizleri güçlükle ayırabiliyordu - kulağını betona dayamıştı, gözleri kapalıydı, konsantrasyondan ağzı açıktı. Ağabeyi Marcus onu diğerlerine doğru çekti, yüzü heyecanla aydınlandı.

Jimmy, "Arkama geç," dedi. Titreşimlerden ayakları karıncalandı. Görünmeyen bir makine katı kayayı çiğneyip geçerken çıkardığı sesi göğsünde hissedebiliyordu.

"Ne kadar uzun?" diye sordu.

Jimmy onun saçlarını karıştırdı ve beline doladığı endişeli kollarının tadını çıkardı. "Yakında," dedi ona. Gerçek şuydu ki bilmiyordu. Son iki haftayı pompayı çalışır ve Mekanik kuru tutarak geçirmişlerdi. O sabah, kazma gürültüsünü dayanılmaz bulmak için uyandılar. Gürültü gün boyunca daha da artmıştı ve hâlâ önlerindeki

boş duvar sağlam duruyordu, ıslak ve titreyen borulardan gelen hafif yağmur hâlâ devam ediyordu. İkizler sabırsızlanarak su birikintilerine sıçradı. Bebek, açıklanamaz bir şekilde, Hannah'nın kollarında huzur içinde uyuyordu. Saatlerdir oradaydılar, büyüyen homurtuları dinliyorlar, bir şeylerin olmasını bekliyorlardı.

Uzun bekleyişin sonu, parçalanan kayaların gürültüsünün arasına serpiştirilmiş mekanik seslerle haber verildi. Metal eklemlerin gıcırtıları, korkunç dişlerin şakırtısı, yerden, tavandan ve her yandaki duvarlardan aynı anda her yerden geldiği için kafa karıştırıcı hale gelen gürültünün boyutu ve genişliği. Su birikintileri kaosa sürüklendi. Su yerden yükseldiği gibi yukarıdan da akıyordu. Jimmy neredeyse dengesini kaybediyordu.

"Geri çekil," diye bağırdı gürültüye karşı. Elise kalçasına yapışmış halde ayaklarını sürüyerek duvardan uzaklaştı, diğerleri itaat ederek, gözleri iri iri açılmış ve denge için kollarını açmıştı.

Bir beton parçası, insan büyüklüğünde düz bir levha düştü. Yerden kaydı ve dümdüz yere düştü, çarptığı anda ufalanarak moloz haline geldi. Toz havayı doldurdu - duvarın içinden çıkıyor gibiydi, beton büyük bir nefes gibi toz salıyordu.

Jimmy birkaç adım daha geriledi ve heyecanın yerini endişe alan çocuklar da onu takip etti. Artık yaklaşan bir makine gibi ses çıkarmıyordu - yüzlercesi gibi geliyordu. Her yerdeydiler. Göğüslerindeydiler.

Gürültü şiddetli bir zirveye ulaştı, daha fazla beton dökülüyor, dövülmüş gibi metal çığlıkları, büyük çınlamalar ve kıvılcımlar ve sonra büyük kazıcı içeri girdi, bir çatlak ve ardından dairesel bir yay çizen bir yarık, tıpkı bir gölgenin hızla karşıya geçmesi gibi. duvar.

Kesimin boyutu gürültüyü perspektife yerleştirir. Kesme dişleri tavandan fırladı, zeminin altında döndü ve sonra diğer tarafta tekrar yükseldi. Kesildikleri yerden demir çubuklar fırlamıştı. Yanan metal ve tebeşir kokusu vardı. Kazıcı, bir kırk ikinci katın duvarından içeri giriyor ve altındaki ve üstündeki betonun büyük bir kısmını kemiriyordu. Bir silo seviyesinin yüksekliğinden daha büyük bir delik sıkıcıydı.

İkizler ıslık çaldı ve bağırdı. Elise, Jimmy'nin kaburgalarını o kadar sıktı ki Jimmy nefes almak için çalışmak zorunda kaldı. Bebek Hannah'nın kollarında kıpırdandı ama çığlıkları gürültünün arasından zar zor duyulabiliyordu. Dişlerden bir başka büyük dönüş, tavandan zemine bir tur daha ve daha tam olarak kırıldılar ve kendilerini daha çok tekerlekler, daha büyük bir disk içinde dönen düzinelerce disk gibi gösterdiler. Tavandan bir kaya düştü ve zeminde iki jeneratörden daha büyük olanına doğru yuvarlandı. Jimmy silonun etraflarına yağmur yağmasını bekliyordu.

Yukarıda bir ampul titreşimlerden paramparça oldu, hapsolmuş sel suyunun çiseleyen yağmuru arasında bir cam parıltısı. "Geri!" diye bağırdı. Kazıcıdan geniş jeneratör odasının karşısında net görünüyorlardı ama her yer çok yakın geliyordu. Yer sarsıldı ve ayakta durmayı zorlaştırdı. Jimmy aniden korkmuş hissetti. Bu şey gelmeye devam edecek, siloyu delip geçecek ve yoluna devam edecekti; kontrolden çıkmıştı—

Çiğneme diski odaya girdi, keskinleştirilmiş tekerlekler havada dönüyor ve çığlık atıyordu, bir tarafta kayalar fırlıyor, diğer tarafta parçalanıyordu. Şiddet azaldı. Kuru metal eklemlerin gıcırtıları daha az sağır edici hale geldi. Hannah çocuğuna cıvıldadı, kollarını ileri geri salladı, gözleri kocaman açıldı ve evlerine bu izinsiz girişe odaklandı.

Bir yerlerden bağırışlar yükseldi. Düşen kayanın içinden sızdılar. Dönen disk yavaşlayarak durdu, bazı küçük tekerlekler ise bir süre daha döndü. Kenarları, yeryüzündeki savaşlarının onları aşındırdığı yerlerde kendilerini parlak ve yeni olarak ortaya çıkardı. Birinin etrafına düğümlü bir bağcık gibi uzun bir inşaat demiri dolanmıştı.

Bir sessizlik aralığı büyüdü. Çocuk bir kez daha düştü. Uzak bir takırtı ve uğultu - belki de kazıcının gürleyen göbeği - tek sesti.

"Merhaba?"

Kazıcının çevresinden bir haykırış.

"Evet, bitirdik," diye seslendi başka bir ses. Bir kadın sesi.

Jimmy, boynuna sarılan ve ayak bileklerini onun beline dolayan Elise'i kucakladı. Önündeki çivili çelikten duvara doğru koştu.

"Hey!" Rickson aceleyle arkasından seslendi.

İkizler de yarıştı.

Jimmy nefes alamıyordu. Bu sefer onu sıkan Elise değildi - *ziyaretçilerin* fikriydi . Korkmaması gereken insanlardan. Kaçmak yerine *koşabileceği* biri .

Herkes hissetti. Sırıtarak kazıcının ağzına doğru koştular.

Duvardaki boşlukla sessiz disk arasında bir kol, bir omuz belirdi, zeminin altına inen kesik tünelden yukarı çıkan bir kadın.

Dizlerinin üzerine çöktü, dimdik ayağa kalktı ve saçlarını yüzünden çekti.

Jimmy yukarı çekti. Grup on adım ötede durdu. Bir kadın. Bir yabancı. Silolarında durdu, gülümsüyordu, toz ve kir içindeydi.

"Solo?" diye sordu.

Dişleri parladı. Güzeldi, hatta kir içindeydi. Gruba doğru yürüdü ve kazıcının dişlerinin arkasından başka biri sürünerek çıkarken bir çift kalın eldiven çıkardı. Uzanmış bir el. Bebek ağlıyor. Gülümsemesiyle büyülenen Jimmy kadının elini sıktı.

"Ben Courtnee," dedi kadın. Gülümsemesi genişlerken bakışlarını çocukların üzerinden geçirdi. "Sen Elis olmalısın." Genç kızın omzunu sıktı, bu da Jimmy'nin boynundaki tutuşun daha da sıkılaşmasına neden oldu.

Kazıcının arkasından bir adam çıktı, taze kağıt kadar solgun ve saçları bir o kadar beyazdı ve kesici dişlerin olduğu duvarı incelemek için döndü.

"Juliette nerede?" diye sordu Jimmy, Elise'i kalçasının üzerinde yükselterek.

Courtnee kaşlarını çattı. Sana söylemedi mi? Dışarı çıktı."

Bölüm II ~ Dış

Silo 18

19

Juliette, etrafına gaz pompalanırken hava kilidinde durdu. Temizlik giysisi teninde kırıştı. Son gönderildiğindeki korkunun hiçbirini hissetmiyordu, ama pek çok kişiyi sürgüne götüren yanıltıcı umudu da hissetmiyordu. Anlamsız rüyalar ve umutsuz korku arasında bir yerde, dünyayı tanıma arzusu vardı. Ve mümkünse, daha iyi hale getirin.

Hava kilidindeki basınç arttı ve elbisesinin kıvrımları, vücudundaki her kabarık yara izini buldu, kırışıklıklar bir zamanlar yanmış olan yerleri sıkıştırıyordu. Sanki bu hava kilidi onu hatırlıyormuş, sanki onu tanıyormuş gibi, bir milyon nazik iğneden bir milyon iğne geliyordu, her hassas parçasına aynı anda dokunulıyordu. Bir sevgilinin özürü.

Duvarlara şeffaf plastik levhalar asılmıştı. Bunlar, giyinmiş olduğu bankın etrafındaki boruların etrafına sıkıca sıkıştırılırken dalgalanmaya başladı. Şimdi uzun değil. Bir şey olursa, heyecan hissetti. Rahatlama. Uzun bir proje sona eriyor.

Numune kaplarından birini göğsünden çekti ve kapağı açarak referans olması için inert argonun bir kısmını topladı. Kapağı tekrar kapatırken, büyük dış kapının girintilerinden donuk ve tanıdık bir güm sesi duydu. Silo açıldı ve basınçlı gaz içeri girerek dışarının içeri girmesini engellediğinde bir sis perdesi belirdi.

Sis kabardı ve etrafında döndü. Arkasına doğru itti ve onu ilerlemeye zorladı. Juliette çizmesini kaldırdı, Silo 18'in kalın dış kapılarından içeri girdi ve bir kez daha dışarı çıktı.

Rampa tam hatırladığı gibiydi: gömülü evinin son katından geçerek yeryüzüne doğru yükselen beton bir uçak. Sıkışmış kir, sert köşelerin eğimlerini oluşturdu ve duvarlarda çizgiler ve çamur sıçramaları lekelendi. Ağır kapılar arkasından gümbürdedi ve

dağılan bir sis bulutlara doğru yükseldi. Juliette hafif yokuşu tırmanmaya başladı.

"İyi misin?"

Lukas'ın yumuşak sesi miğferini doldurdu. Juliette gülümsedi. Onunla olmak güzeldi. Miğferindeki mikrofonu tuşlayan başparmağını ve parmağını birbirine kenetledi.

Rampada hiç kimse ölmedi, Lukas. İyi gidiyorum."

Bir özür fısıldadı ve Juliette'in gülümsemesi genişledi. Arkasında bu destekle yola çıkmak bambaşka bir şeydi. Utangaçlar sırtını dönerken, kimse izlemeye cesaret edemezken sürgün edilmekten çok farklı.

Rampanın tepesine ulaştı ve bir *haklılık duygusu* onu ele geçirdi. Elektronik bir siperliğin korkusu veya dijital yalanları olmadan, insanların hissetmesi gerektiğinden şüphelendiği şeyi hissetti *:* kaybolan duvarların, her yöne yayılmış ham toprakların, kilometrelerce ve kilometrelerce açık havanın ve yuvarlanan bulutların şiddetli bir akışı. Keşfetmenin heyecanıyla teni karıncalandı. Buraya daha önce iki kez gelmişti ama bu yeni bir şeydi. Bunun bir amacı vardı.

"İlk örneğimi alıyorum," dedi eldivenini çimdikleyerek.

Takım elbisesinden küçük kaplardan birini daha çıkardı. Tıpkı bir temizlik gibi her şey sayılıydı ama adımlar değişmişti. Haftalarca süren planlama ve inşaat, arkadaşları yerin içinden tünel açarken yukarıda bir hareketlilik dalgası başlamıştı. Konteynerin kapağını araladı, ona kadar sayarak yukarı kaldırdı ve ardından kapağı tekrar vidaladı. Geminin üstü açıktı. İçeride bir çift conta tıngırdadı ve tabana ikiz ısı bandı yapıştırıldı. Juliette, kapağın kenarına mumsu bir dolgu macunu bastırarak hava geçirmez hale getirdi. Numaralandırılmış numune, hava kilidinden gelenle birleşerek kalçasındaki kanatçıklı bir kesenin içine girdi.

Lukas'ın sesi telsizden cızırtılı bir şekilde duyuldu: "Hava kilidi tamamen yandı. Nelson içeri girmeden önce soğumasına izin veriyor."

Juliette döndü ve sensör kulesine baktı. Kafeteryanın duvar ekranından izleyen düzinelerce kadın ve erkeği selamlamak için elini kaldırma dürtüsüne karşı koydu. Göğsüne baktı ve bundan sonra ne yapması gerektiğini hatırlamak için zihnini boşaltmaya çalıştı.

Toprak numunesi. Rampadan ve kuleden uzaklaşarak belki de yüzyıllardır ayak sesi görmemiş bir toprak parçasına doğru ilerledi. Diz çökerek - iç çamaşırı dizinin arkasını sıkıştırıyordu - sığ kabı kullanarak kiri temizledi. Toprak sert bir şekilde toplanmıştı ve kazması zordu, bu yüzden yüzeydeki toprağı daha fazla fırçalayarak tabağı doldurdu.

"Yüzey örneği tamamlandı," dedi eldivenini çimdikleyerek. Kapağı dikkatlice vidaladı ve diğer baldırındaki bir keseye kaydırmadan önce balmumu halkasını bastırdı.

"İyi gidiyor," dedi Lukas. Muhtemelen cesaretlendirmeyi amaçlıyordu. Tek duyabildiği onun yoğun endişesiydi.

"Sonra derin örnek almak."

Aleti iki eliyle kavradı. Tutuşun doğru olduğundan emin olmak için kalın takım elbise eldivenleri giyerken üstüne büyük T harfini yapmıştı. Tirbuşonun ucunu toprağa bastırarak sapı döndürdü ve ağırlığını kollarına vererek bıçakları yoğun toprağın içinden geçmeye zorladı.

Alnında ter oluştu. Bir damla ter siperliğine çarptı ve kolları çabayla sarsılırken titreyerek küçük bir su birikintisine dönüştü. Yakıcı ve sert bir esinti takım elbisesini savurarak onu yana doğru itti. Alet saptaki bant işaretine kadar girdiğinde ayağa kalktı ve bacaklarını kullanarak T-çubuğu çekti.

Tapa serbest kaldı, derin bir toprak çığı döküldü ve kuru deliğe ufalandı. Kutuyu fişin üzerinden kaydırdı ve yerine kilitledi. Her şey Supply'ın en iyisine uygun ve cilalıydı. Aleti çantasına geri koydu, sırtına astı ve derin bir nefes aldı.

"İyi?" diye sordu.

Kuleye el salladı. "İyiyim. İki örnek daha kaldı. Hava kilidi ne kadar uzakta?”

"İzin ver kontrol edeyim."

Lukas, onun dönüşü için hazırlıkların nasıl gittiğini görürken, Juliette en yakın tepeye doğru ağır adımlarla ilerledi. Eski ayak sesleri hafif bir yağmurla aşınmıştı ama yolu çok iyi hatırlıyordu. Tepedeki kıvrım davetkar bir merdiven, üzerinde hâlâ iki şeklin barındığı bir rampa gibi duruyordu.

Tepenin eteğinde durdu ve içinde contalar ve ısı bandı olan başka bir kap çıkardı. Kapak kolayca çıktı. Rüzgâra doğru tuttu ve içinde ne eserse onu hapsetmesine izin verdi. Bildikleri tek şey, bunlar dış hava üzerinde yapılan ilk testlerdi. Önceki temizliklerden gelen yığınla düzmece rapor, korkuları desteklemek ve haklı çıkarmak için kullanılan sayılardan başka bir şey değildi. Tek umursadıkları, bunun ne kadar yanlış olduğunun hikâyesini satmakken, bu bir ilerleme, dünyayı düzeltmek için gösterilen çabaların maskaralığıydı.

Juliette için komplonun derinliklerinden daha etkileyici olan tek şey, mekanizmalarının BT içinde parçalanma hızı ve rahatlığıydı. Otuz dördüncü seviyedeki erkekler ve kadınlar ona Silo 17'nin korkmuş, gözleri irileşmiş ve tutunabilecekleri ve güvenebilecekleri bir yetişkin için çaresiz kalan çocuklarını hatırlatıyorlardı. Dış havayı test etmek için yaptığı bu baskın, silonun başka yerlerinde şüphe ve korkuyla karşılandı, ancak nesillerdir bu işi yapıyormuş gibi yaptıkları BT'de, gerçekten araştırma şansı birçok kişi tarafından çılgınca terk edilmişti.

Lanet etmek!

Juliette kabın kapağını kapattı. Aklı karışmıştı; ona kadar saymayı unutmuştu, muhtemelen onun iki katı gitmişti.

Selam Jules?

Parmaklarını birbirine bastırdı. "Evet?" Mikrofonu bırakarak kapağı sıkıca kilitledi, üstte "2" yazdığından emin oldu ve kenarlarını kapattı. Dikkatsizliğine lanet ederek onu diğer kutunun yanına koydu.

"Hava kilidi yanması tamamlandı. Nelson daha sonra sizin için bir şeyler hazırlamak için içeri girdi, ama argonu tekrar şarj etmenin biraz zaman alacağını söylüyorlar. İyi hissettiğine emin misin?"

Kendini incelemek ve dürüst bir cevap vermek için bir dakikasını ayırdı. Birkaç derin nefes. Eklemlerini oynattı. Görüşünün ve dengesinin normal olduğundan emin olmak için kara bulutlara baktı.

"Evet. İyi hissediyorum."

"Tamam aşkım. Ve geri döndüğünde alevlerle gidecekler. Görünüşe göre gerçekten gerekli olabilirler. Sen ayrılmadan önce hava kilidinde bazı garip okumalar alıyorduk. Önlem olarak, Nelson şu anda iç kilidi temizliyor. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde sizin için her şeyi hazırlayacağız."

Juliette bunların hiçbirinden hoşlanmadı. Silo 17 hava kilidinden geçişi korkunçtu ama kalıcı bir sonucu yoktu. Üzerine çorba dökmek hayatta kalmaya yetmişti. Altında çalıştıkları teori, dışarıdaki koşulların inandırıldıkları kadar kötü olmadığı ve alevlerin havayı temizlemek için gerçek bir gereklilikten çok hava kilidini terk etmemeye karşı daha caydırıcı olduğuydu. Bu görevindeki zorluk, hastanede başka bir yanığa veya başka bir ize katlanmadan içeri girmekti. Ama siloyu da riske atamaz.

Aniden tehlikede olan her şeyi düşünerek parmaklarını birbirine kenetledi. "Yukarıda hâlâ izleyen bir kalabalık var mı?" diye sordu Lukas'a.

"Evet. Havada çok fazla heyecan var. İnsanlar bunun olduğuna inanamıyor."

"Onları temizlemeni istiyorum," dedi.

Başparmağını bıraktı. Cevap yoktu.

"Lukas mı? Beni okuyor musun? Herkesi en az dördüncü seviyeye indirmeni istiyorum. Bu konuda çalışmayan herkesi temizleyin, tamam mı?"

O bekledi.

"Evet," dedi Lukas. Arka planda çok fazla gürültü vardı. "Şu anda bunu yapıyoruz. Herkesi sakinleştirmeye çalışıyorum."

"Onlara bunun sadece bir önlem olduğunu söyle. Hava kilidindeki okumalar yüzünden."

"Bunu yapmak."

Sesi soluk geliyordu. Juliette sebepsiz yere paniğe yol açmadığını umdu.

Elindeki göreve odaklanarak, "Son örneği alacağım," dedi. En kötüsüne hazırlanmışlardı. Her şey yoluna girecekti. Hava kilidine yerleştirdikleri ilkel sensörler için minnettardı. Bir dahaki sefere, kuleye kalıcı bir dizi kurmayı umuyordu. Ama kendisinin çok ilerisine gidemedi. Tepenin eteğindeki temizlikçilerden birine yaklaştı.

Seçtikleri ceset Jack Brent'e aitti. Karısının ikinci düşükünün ardından delirdiği için temizliğe gönderileli dokuz yıl olmuştu. Juliette onun hakkında çok az şey biliyordu. Ve bu, son örnek için onun ana kriteri olmuştu.

Cesetten geriye kalanlara doğru ilerledi. Eski takım elbise çoktan toprak gibi donuk bir griye dönmüştü. Bir zamanlar metalik bir kaplama olan eski boya gibi döküldü. Çizmeler ince yemiş, vizör yontulmuş. Jack kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacakları düz ve paralel bir şekilde, sanki şekerleme yapmış ve hiç kalkmamış gibi yatıyordu. Daha çok siperliğiyle masmavi gökyüzüne bakmak için uzanmış gibiydi.

Juliette "3" yazan son kutuyu çıkardı ve ölü temizleyicinin yanında diz çöktü. Scottie, Walker ve çok şeyi riske atan Supply halkı olmasaydı kaderinin bu olacağını düşünmek onu ürkütüyordu. Keskin bıçağı numune kutusundan çıkardı ve giysiden kare bir yama kesti. Bıçağı temizleyicinin göğsüne yerleştirerek numuneyi aldı ve kabın içine bıraktı. Nefesini tutarak bıçağı tuttu, kendi takım elbisesini sıyırmamaya dikkat etti ve temizlikçinin karnı boyunca açığa çıkmış çürümüş iç çamaşırını kesti.

Bu son örneğin bıçakla birlikte çıkarılması gerekiyordu. İçinde herhangi bir et olup olmadığını ya da onunla toplanmış olup olmadığını anlayamıyordu. Neyse ki yırtık ve harap olmuş takımın

altında her şey karanlıktı. Ama orada, kuru kemiklerin arasına üflenmiş topraktan başka bir şey yok gibiydi.

Numuneyi kaba koydu ve bıçağı temizleyicinin yanında bıraktı, artık ona ihtiyacı kalmamıştı ve daha fazla kalın eldivenlerle tutma riskini almak istemiyordu. Ayağa kalktı ve kuleye doğru döndü.

"İyi misin?"

Lukas'ın sesi farklı geliyordu. Boğuk Juliette derin bir nefes verdi, nefesini bu kadar uzun süre tuttuğu için biraz başının döndüğünü hissetti.

"Ben iyiyim."

"Senin için neredeyse hazırız. Geri dönmeye başlardım.

Adam onu o mesafeden, dünyayı büyüten yüksek duvar ekranlarıyla bile göremese de, kadın başını salladı.

“Hey, neyi unuttuk biliyor musun?”

Dondu ve kuleyi inceledi.

"Nedir?" diye sordu. "Neyi unuttun?" Ter yanağından aşağı akıyor, tenini gıdıklıyordu. Son takımının üzerinde eridiği ensesindeki yara izlerini hissedebiliyordu.

"Seni bir iki yastıkla göndermeyi unuttuk," dedi Lukas. "Burada zaten görünen bir miktar yapılaşma var. Ve biliyorsun, sen oradayken…”

Juliette kuleye baktı.

"Sadece söylüyorum," dedi Luke. "Belki biraz temizlik yapabilirdin, bilirsin..."

20

Juliette rampanın dibinde bekledi. Bunu en son ne zaman yaptığını hatırladı, Solo'nun yaptığı ısı bandıyla aynı yerde durup, kapılar açılmadan önce havasının bitip bitmediğini merak ederek, içeride onu bekleyen şeyden sağ çıkıp çıkamayacağını merak ederek. . Lukas'ın orada olduğunu düşündüğünü ve onun yerine Bernard'la mücadele ettiğini hatırladı.

O anıları silkeleyip özgür bırakmaya çalıştı. Ceplerine göz atarak tüm keselerin kapaklarının sıkıca kapatıldığından emin oldu. Yaklaşan dekontaminasyonun her adımı aklından geçti. Her şeyin yerli yerinde olacağına güveniyordu.

"İşte başlıyoruz," dedi Lukas telsizle. Sesi yine boş ve mesafeliydi.

Anında, hava kilidi kapısındaki dişliler gıcırdadı ve boşluktan bir basınçlı argon bulutu döküldü. Juliette, içerideki hareketine eşlik eden yoğun bir rahatlama duygusuyla kendini sisin içine attı.

"Ben varım. Varım," dedi.

Kapılar arkasından kapandı. Juliette iç hava kilidi kapısına baktı, cam lombozun diğer tarafında bir miğfer gördü, birisi içeri bakıp gözetliyordu. Hazır olan sıraya geçerek Nelson'ın yokluğunda yerleştirdiği hava geçirmez kutuyu açtı. Hızlı olmak gerekiyordu. Gaz odaları ve alevler otomatikleştirildi.

Mühürlü keseleri uyluklarından yırtarak içine yerleştirdi. Deliciyi numunesiyle birlikte çözdü ve bunu da ekledi, ardından kapağı itti ve kilitleri kilitledi. Antrenman çalışması yardımcı olmuştu. Takım elbise içinde hareket etmek rahat hissettirdi. Alışkanlık olana kadar her adımı düşünerek geceleri yatağına uzanmıştı.

Küçük hava kilidinin üzerinden geçerek birbirine kaynak yaptığı devasa metal teknenin kenarını kavradı. Son alev nöbetinden beri hava hâlâ sıcaktı ama Nelson'ın doldurduğu su ısının çoğunu tüketmişti. Derin ve anlamsız bir nefes alarak kenardan aşağı indi.

Su miğferine taştı ve Juliette ilk gerçek korku hücumunu hissetti. Nefesi hızlandı. Dışarıda olmak, tekrar su altında olmak gibi değildi. Seller ağzındaydı; küçük hava yuttuğunu hissedebiliyor, basamaklardan gelen çeliğin ve pasın tadına bakabiliyordu; ne yapması gerektiğini unutmuştu.

Küvetin dibindeki kulplardan birine bir göz atıp ona uzandı ve kendini aşağı çekti. Botları teker teker, küvetin diğer ucundaki demiri kaynaklanmış halde buldu ve ayaklarını altına kaydırdı, sırtının kapalı olduğuna güvenerek dibe tutundu. Elbisenin kaldırma kuvvetine karşı kendini zorlarken kolları ağrıyordu. Ve miğferinin içinden ve o suyun altından bile, yer değiştirmiş sıvının dudağın üzerinden hava kilidi zeminine sıçradığını duyabiliyordu. Alevlerin küvete tekme attığını, kükrediğini ve yaladığını duyabiliyordu.

"Üç, dört, beş..." diye saydı Lukas ve önünde acı dolu bir anı canlandı, donuk yeşil acil durum ışıkları, göğsündeki panik...

"Altı, yedi, sekiz..."

Su basmış derinliklerden canlı olarak çıkarken, son nefesinde neredeyse petrolün ve yakıtın tadını alabiliyordu.

"Dokuz on. Yanma tamamlandı" dedi.

Tutamaçları bırakıp çizmelerini serbest bırakarak kaynayan yüzeye doğru sallandı, suyun ısısı giysisinin içinde hissediliyordu. Dizlerini ve botlarını altına almak için mücadele etti. Su sıçradı ve her yere buğulandı. Bir sonraki adım ne kadar uzun sürerse, havanın kendisine o kadar bağlanarak ikinci hava kilidini kirletebileceğinden korkuyordu.

Çizmeleri tehlikeli bir şekilde kayarak, kilit çarkı çoktan dönerek kapıya koştu.

Acele et, acele et , diye düşündü kendi kendine.

Çatlak açtı. Dalmaya çalıştı, kaydı, acı içinde kapının pervazına indi. Tırmanarak ilerlerken birkaç eldivenli el onu tuttu, iki takım elbiseli teknisyen kapıyı çarparak kapatmadan önce onu çekip çıkardı.

Eski takım teknisyenlerinden ikisi olan Nelson ve Sophia'nın fırçaları hazırdı. Onları mavi nötralize edici ajanla dolu bir fıçıya

daldırdılar ve kendilerine ve birbirlerine dönmeden önce Juliette'i ovalamaya başladılar.

Juliette ona arkasını döndü ve onu da aldıklarından emin oldu. Kazana gitti ve üçüncü çalıyı aldı, döndü ve Sophia'nın takımını ovmaya başladı. Ve oradakinin Sophia olmadığını gördüm.

Eldiven mikrofonunu sıktı. "Ne oluyor Luke?"

Lukas, yüzünde bir suçluluk ifadesi ile omuz silkti. Başka birinin kendini riske atması düşüncesine katlanamayacağını hayal etti. Ya da muhtemelen bir şeyler ters giderse diye hava kilidinin yanında olmak istemiştir. Juliette onu suçlayamazdı; o da aynı şeyi yapardı.

Peter Billings ve birkaç kişi daha şerifin ofisinden bakarken ikinci hava kilidini temizlediler. Temizleme sıvısından çıkan kabarcıklar havada süzüldü, ardından yeni hava kilidinin içindeki havanın ilk olarak pompalandığı havalandırma deliklerine doğru titredi. Nelson, bilerek düşük tuttukları tavan üzerinde çalıştı. İçeride daha az hava. Daha az hacim. Ulaşmak daha kolay. Juliette, Nelson'ın yüzünde iç hava kilidinde geçirdiği süreden kalma herhangi bir sorun olup olmadığına baktı ve kızarıklığı ve teri onun enerjik ovuşturmasına bağladı.

Peter, ofisindeki radyoyu kullanarak, "Mükemmel bir elektrik süpürgeniz var," dedi. Juliette diğerlerine işaret etti, elini boynuna doladı ve yumruğunu sıktı. İkisi de başlarını salladılar ve fırçalamaya geri döndüler. Kafeteryadan yeni hava verilirken bir kez daha birbirlerinin üzerinden geçtiler ve Juliette'in sonunda onun geri dönmüş olduğu gerçeğinin keyfini çıkaracağı bir anı oldu. İçeri geri dön. Yapmışlardı. Yanık yok, hastane yok, bulaşma yok. Ve şimdi umarım bir şeyler öğrenirlerdi.

Peter'ın sesi miğferini yeniden doldurdu: "Sen giyinirken sana söylemek istemedik ama kazı yaklaşık yarım saat önce diğer tarafa geçti."

Juliette hem bir mutluluk hem de suçluluk duygusu hissetti. Orada olmalıydı. Zamanlama berbattı ama Up Top'ta fırsat penceresinin kapandığını hissetmişti. Uzun sıkıntılarının sonunda rahatlayarak Solo ve çocuklar için mutlu olmaya kendini teslim etti.

Duş kabininden yaptığı kapalı cam kapılı ikinci hava kilidi açılmaya başladı. Arkasında, eski hava kilidinin içinde parlak bir ışık açıldı ve küçük lumboz kırmızı parladı. Küçük odada ikinci bir alev dalgası yükseldi ve hiddetlendi, yıpranmış duvarları kapladı, havayı kavurdu, Juliette'in yere döktüğü suyu kaynattı ve fıçıyı azgın buhar kazanına attı.

Juliette, eskisini hatırlayarak ihtiyatla süzerken diğerlerine yeni hava kilidinden çıkmaları için el salladı. Orada olmayı hatırlamak. Lukas geri geldi ve onu kapıdan çekip eski hapishane hücresine çekti ve burada bir kez daha duş almak için iç çamaşırlarına kadar soyundular. Islanan katmanları soyarken, Juliette'in tek düşünebildiği hazır bankın üzerindeki mühürlü ve yanmaz kutuydu. Risk almaya değer olduğunu, bir sürü acımasız sorunun yanıtlarının güvenli bir şekilde içeride saklandığını umuyordu.

Silo 17

21

Büyük kazma makinesi sessiz ve hareketsiz duruyordu. Toz, tavanı çiğnediği yerden düştü ve büyük çelik dişler ve dönen diskler, sağlam kayaların arasından yaptıkları yolculuktan parıldadı. Disklerin arasında kazıcının yüzü kir, moloz, yırtık inşaat demiri ve büyük kayalarla kaplanmıştı. Silo 17'nin kalbine doğru çıkıntı yapan makinenin kenarında, çok farklı iki dünyayı birbirine bağlayan siyah bir çatlak vardı.

Jimmy yabancıların o dünyalardan birinden kendi dünyasına akın etmesini izledi. Koyu sakallı ve sarı gülümsemeli iri yarı adamlar, elleri yağdan kapkara, içeri adım attılar ve başlarının üzerindeki paslı borulara, yerdeki su birikintilerine, uzun zaman önce gümbürdeyen ve şimdi ölümcül bir şekilde hareketsiz duran bir silonun sakin ve sessiz organlarına baktılar.

Jimmy'nin elini tuttular, ona Solo dediler ve korkmuş çocukları sıktılar. Ona Jules'un merhaba dediğini söylediler. Sonra, önlerine altın külahlar fırlatan ve sıçrayarak Jimmy'nin evine giren miğferlerindeki ışıkları ayarladılar.

Elise, başka bir madenci ve tamirci grubu yanlarından geçerken Jimmy'nin bacağını tuttu. Yanlarında sıçrayan iki köpek su birikintilerini koklamak için durdu, ardından sahiplerini takip etmeden önce titreyen Elise'i gördü. Courtnee - Juliette'in arkadaşı - Jimmy ve çocuklara dönmeden önce bir gruba talimat vermeyi bitirdi. Jimmy onun hareketini izledi. Saçları Juliette'inkinden daha açıktı, yüz hatları daha keskindi, boyu o kadar uzun değildi ama onda da aynı vahşilik vardı. Bu diğer dünyadaki tüm insanların aynı olup olmayacağını merak etti: sakallı ve isle kaplı erkekler, vahşi ve becerikli kadınlar.

Hannah ağlayan bebeğini kucağına alıp sakinleştirmeye çalışırken Rickson ikizleri topladı. Courtnee, Jimmy'ye bir el feneri uzattı.

"Hepinize yetecek kadar ışığım yok," dedi, "bu yüzden birbirinize yakın durmak isteyeceksiniz." Elini başının üzerinde tuttu. "Tünel yeterince yüksek, sadece destek sütunlarına dikkat edin. Ve zemin engebeli, bu yüzden yavaş gidin ve merkeze bağlı kalın."

"Neden burada kalıp doktorun bize gelmesini sağlayamıyoruz?" diye sordu.

Hannah bebeği kalçasında zıplatırken ona bir bakış attı.

Courtnee kaygan ve aşınmış duvarlara bakarak, "Seni götürdüğümüz yer çok daha güvenli," dedi. Jimmy'nin evine bakışı, kendisini savunmacı hissetmesine neden oldu. Bir süredir gayet iyi anlaşıyorlardı.

Rickson, Jimmy'ye, diğer tarafın daha güvenli olduğundan kendi şüpheleri varmış gibi bir bakış fırlattı. Jimmy neden korktuğunu biliyordu. Jimmy ikizlerin konuştuğunu duymuştu ve ikizler de büyük çocukların fısıldadığını duymuştu. Hannah, annelerinin yaptığı gibi kalçasına bir implant takmak zorunda kalacaktı. Rickson'a bir renk ve ailesine bakmaktan başka bir iş verilecekti. Genç çift, bu yetişkinlere karşı en az Jimmy kadar temkinliydi.

Korkularına rağmen, dünyalarına akın edenlerden ödünç aldıkları baretleri takmışlar, birbirlerine sarılmışlar ve aradan sıyrılmışlar. Kazıcının dişlerinin ötesinde, tüm ışıklar kapalıyken Vahşiler gibi karanlık bir tünel vardı. Ama seslerinde Vahşilerden farklı bir soğukluk ve yankı vardı. Jimmy, Courtnee'ye ayak uydurmaya çalışırken ve çocuklar da ona ayak uydurmaya çalışırken, dünya onları yutmuş gibiydi.

Metal bir kapıdan girdiler ve içi sıcak olan uzun kazma makinesinden geçtiler. Dar bir koridorda insanlar diğer yöne doğru sıkışık bir şekilde geçip gidiyorlar ve sonunda başka bir kapıdan çıkıp tünelin serin ve karanlığına geri dönüyorlar. Erkekler ve kadınlar tavana doğru tırmanan ve gözden kaybolan moloz yığınlarıyla güreşirken miğferlerinden ışıklar dans ederek

birbirlerine bağırdılar. Kayalar hareket etti ve çatırdadı. Her iki tarafta da, merkezde tehlikeli bir yol bırakan yığınlar vardı. İşçiler çamur ve ter kokarak yanlarından geçtiler. Jimmy'den daha uzun bir kaya vardı ve yaya trafiğinin etrafından dolanması gerekiyordu.

Böyle bir yönde dümdüz yürümek garip geldi. Bir duvara çarpmadan ve geriye doğru eğilmeden yürüdüler ve yürüdüler. Doğal değildi. O yanal boşluk, arada sırada yanan ışıklarla dolu karanlıktan daha ürkütücüydü. Tavandan sarkan toz perdesinden veya yığınlardan ara sıra düşen kayalardan daha korkunçtu. Karanlıkta yanlarından geçen yabancılardan ya da geçidin ortasında dönen gölgelerden sıçrayan çelik kirişlerden beterdi. Onları durduracak hiçbir şeyin olmaması ürkütücüydü. Yürü, yürü ve tek bir yönde yürü, hepsinin sonu yok.

Jimmy sarmal merdivenlerin inip çıkmasına alışmıştı. Bu normaldi. Bu değildi. Yine de çiğnenmiş kayanın pürüzlü yüzeyinde tökezleyerek ilerledi, flaş ışınlarıyla dolu karanlıkta, dar merkezi dolduran toprak yığınları arasında birbirlerine seslenen kadın ve erkekleri geçti. Silosundan alınan makine parçaları ve çelik parçaları taşıyan erkek ve kadınları yakaladılar ve Jimmy onlara bir şeyler söylemek istedi. Elise burnunu çekti ve korktuğunu söyledi. Jimmy onu kucağına aldı ve boynuna sarılmasına izin verdi.

Tünel uzayıp gidiyordu. Uçta bir ışık, kaba bir ışık karesi görülebildiğinde bile, o parlak çeneyi büyütmek için sayısız adım gerekiyordu. Jimmy, Juliette'in bu kadar dışarıda yürüdüğünü düşündü. Böyle bir çileden sağ çıkmış olması imkansız görünüyordu. O zamandan beri onun sesini onlarca kez duyduğunu, gerçekten yaptığını, yardım istemeye gittiğini ve onun için geri gelme sözünü tuttuğunu kendine hatırlatması gerekiyordu. İki dünyaları bir olmuştu.

Tünelin ortasındaki başka bir çelik sütunu atlattı. El fenerini yukarı doğrulttuğunda, bu kolonların desteklediği tepedeki kirişleri görebiliyordu. Ufalanan gevşek kayalar Jimmy'ye yeni bir alarm verdi ve kendisini Courtnee'yi daha az isteksizce takip ederken buldu. Arkasında ne bıraktığını ve nereye gittiğini unutarak ve

sadece zayıfça tutulan toprağın altından çıkmayı düşünerek ilerideki ışık vaadine doğru ilerledi.

Çok gerilerinde, yüksek bir çatırtı duyuldu, ardından kayan kayaların gümbürtüsü ve ardından işçilerden yoldan çekilmeleri için bağırışlar geldi. Hannah yanından geçti. Elise'i yere bıraktı ve o ve ikizler, Courtnee'nin fenerinin ışığında dans ederek ileri atıldılar. Baretlerine ışıklar yapıştırılmış bir sürü insan yanlarından geçip Jimmy'nin evine doğru ilerliyordu. Sunucu odasından ayrılmadan önce taktığı eski anahtarı hissederek refleks olarak göğsünü sıvazladı. Silosu korumasızdı. Ama çocuklarda hissedebildiği korku onu bir şekilde güçlendirdi. Onlar kadar korkmuyordu. Güçlü olmak onun göreviydi.

Tünel kutsanmış bir sona ulaştı, önce ikizler dışarı fırladı. Dizlerinde yağ lekeleri olan lacivert tulumları ve aletlerle dolu deri önlükleri içindeki huysuz kadın ve erkekleri ürküttüler. Tebeşirden beyaz ve isten kararmış yüzlerde gözler fal taşı gibi açıldı. Jimmy tünelin ağzında durdu ve önce Rickson ile Hannah'nın dışarı çıkmasına izin verdi. Hannah'nın kollarındaki bohçayı görünce tüm çalışmalar durdu. Kadınlardan biri öne çıktı ve çocuğa dokunacakmış gibi elini kaldırdı, ancak Courtnee ona geri el salladı ve diğerlerine işlerine dönmelerini söyledi. Jimmy, Juliette'in zirvede olduğu söylenmesine rağmen kalabalığa göz gezdirdi. Elise tekrar taşınmak için yalvardı, minik elleri havada uzanmıştı. Jimmy çantasını düzeltti ve kalçasındaki ağrıyı görmezden gelerek mecbur kaldı. Elise'in boynundaki çanta, ağır kitabıyla kaburgalarına çarptı.

Yerinde donmuş işçilerin, sakallarını çekiştiren ve başlarını kaşıyan ve onu kurgusal bir diyardan bir adammış gibi izleyen işçilerin duvarlarını ören küçüklerin alayına katıldı. Ve Jimmy özünde bunun ciddi bir hata olduğunu hissetti. İki dünya birleşmişti ama birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Burada güç arttı. Işıklar sürekli yanıyordu ve ortalık yetişkin erkek ve kadınlarla doluydu. Farklı kokuyordu. Makineler sessiz oturmak yerine gürledi. Ve gölgelerden ve sessizlikten aydınlık, kalabalık ve gürültülü dünyaya çıkan korkmuş birkaç gençten sadece biri olan Jimmy diğerlerine

yetişmek için acele ederken, uzun yıllar boyunca yaşlanması ani bir panikle üzerinden atıldı.

Silo 18

22

Çocuklar için küçük bir yatak odası hazırlanmıştı ve koridorun sonunda Jimmy için özel bir oda vardı. Elise düzenlemelerden memnun değildi ve iki eliyle onun ellerinden birine sarıldı. Courtnee onlara yiyeceklerinin gönderildiğini ve sonra duş alabileceklerini söyledi. Ranzalardan birinin üzerinde bir yığın temiz tulum, bir kalıp sabun ve birkaç yıpranmış çocuk kitabı vardı. Ama önce, Jimmy'nin hayatında gördüğünü hatırlayabildiği en temiz soluk kırmızı tulumlar giymiş uzun boylu bir adamı tanıştırdı.

Adam, Jimmy'nin elini sıkarak, "Ben Dr. Nichols," dedi. "Kızımı tanıdığına inanıyorum."

Jimmy anlamadı. Sonra Juliette'in soyadının Nichols olduğunu hatırladı. Bu uzun boylu, temiz traşlı adam onun gözlerine ve ağzına bakarken cesur gibi davrandı. Sonra, Jimmy'nin göğsüne soğuk bir metal parçası bastırıldı ve bu adam tüplerinden dikkatle dinledi. Hepsi tanıdık geliyordu. Jimmy'nin uzak geçmişinden bir şey.

Jimmy kendisine söylendiği gibi derin nefesler aldı. Çocuklar ihtiyatla izlediler ve onlar için nasıl bir model olduğunu anladı, normallik ve cesaret için bir modeldi. Neredeyse gülecekti ama doktor için nefes alması gerekiyordu.

Elise sıradaki gitmek için gönüllü oldu. Nichols dizlerinin üzerine çöktü ve eksik dişinin boşluğunu kontrol etti. Perileri sordu ve Elise başını sallayıp hiç böyle bir şey duymadığını söyleyince bir kuruş çıktı. İkizler ileri atıldı ve sıradaki olmak için yalvardı.

"Periler gerçek mi?" diye sordu. “Büyüdüğümüz çiftlikte sesler duyardık.”

Marcus kardeşinin önünde kıpırdandı. "Bir gün gerçekten bir peri gördüm," dedi. "Ve gençken yirmi dişimi kaybettim."

"Yaptın?" diye sordu Dr. Nichols. "Benim için gülümsermisin? Harika. Şimdi ağzını aç. Yirmi diş diyorsun.”

"Hı hı," dedi Marcus. Ağzını sildi. "Ve Miles'ın nakavt ettiği kişi dışında hepsi yeniden büyüdü."

"Bir kazaydı," diye yakındı Miles. Gömleğini kaldırdı ve nefesinin duyulmasını istedi. Jimmy, duruşmaları incelerken Rickson ve Hannah'nın bebeklerinin etrafında toplanmasını izledi. Ayrıca Dr. Nichols'un iki çocuğa bakarken bile Hannah'nın kucağındaki bebeğe bakmadan edemediğini fark etti.

İkizlere kontrollerinin ardından birer kuruş verildi. Dr. Nichols, "On sentler ikizler için iyi şanstır," dedi. "Aileler, senin gibi sağlıklı erkek çocuklara sahip olmak umuduyla yastıklarının altına bunlardan ikisini koydular."

İkizler paraları ışınladılar ve gerçek olduklarını düşündürecek solmuş bir yüz veya bir sözcük parçası olup olmadığını incelediler. Miles, "Rickson da bir zamanlar ikizdi," dedi.

"Ah?" Nichols dikkatini alt ranzada yan yana oturan daha büyük çocuklara çevirdi.

Hannah soğukkanlılıkla, "İmplantı takmak istemiyorum," dedi. “Anneme implant vardı ama ondan kesilmişti. Kesilmek istemiyorum.”

Rickson kolunu ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. Uzun boylu doktora gözlerini kıstı ve Jimmy gergin hissetti.

"İmplantı takmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Dr. Nichols ama Jimmy onun Courtnee'ye nasıl baktığını gördü. “Çocuğunuzun kalp atışlarını dinlememin bir sakıncası var mı? Sadece güzel ve güçlü olduğundan emin olmak istiyorum—”

"Neden olmasın?" diye sordu Rickson, omuzlarını geriye atarak.

Dr. Nichols bir an çocuğu inceledi. "Kızımla tanıştın, değil mi? Juliette.”

Onayladı. "Kısaca" dedi. "Kısa süre sonra ayrıldı."

"Şey, senin sağlığını önemsediği için beni buraya gönderdi. Ben bir doktorum. Çocuklar konusunda uzmanım, en küçüğü. Bence çocuğunuz çok güçlü ve sağlıklı görünüyor. Sadece emin olmak istiyorum.” Dr. Nichols işitme tüplerinin ucundaki metal diski

kaldırdı ve avucunu diske bastırdı. "Orada. Bu yüzden güzel ve sıcak olacak. Oğlun dinlediğimi bile bilmeyecek."

onu neden ısıtmadığını merak etti .

"Bir sent için mi?" diye sordu.

Nichols gülümsedi. "Onun yerine birkaç kuruşa ne dersin?"

"Chit nedir?" diye sordu Rickson, ama Hannah doktorun bakabilmesi için çoktan ranzada kendini düzeltiyordu.

Kontroller devam ederken Courtnee elini Jimmy'nin omzuna koydu. Jimmy neye ihtiyacı olduğunu görmek için döndü.

Juliette, hepiniz buraya gelir gelmez onu aramamı istedi. Birazdan seni kontrol etmek için döneceğim—"

Bekle, dedi Jimmy. "Gelmek isterim. Onunla konuşmak istiyorum."

Elise bacağına bastırarak, "Ben de," dedi.

Courtnee kaşlarını çattı. "Tamam," dedi. "Ama çabuk olalım, çünkü hepinizin yemek yemesi ve tazelenmesi gerekiyor."

"Tazelendin mi?" diye sordu.

"Yukarı çıkıp yeni evini göreceksen, evet."

"Yeni ev?" diye sordu.

Ama Courtnee çoktan gitmek için dönmüştü.

Jimmy kapıdan çıkıp Courtnee'nin peşinden koridora koştu. Elise, ağır kitabını tutan omuz çantasını aldı ve onun yanına koştu.

"Yeni bir ev derken ne demek istedi?" diye sordu. "Gerçek evimize ne zaman döneceğiz?"

Jimmy sakalını kaşıdı ve gerçek ve yalanlarla boğuştu. *Eve asla gidemeyebiliriz* , demek istedi. *Nereye gidersek gidelim, bir daha asla evimiz gibi hissetmeyebiliriz.*

"Sanırım burası bizim yeni evimiz olacak," dedi, sesinin çatlamamasına dikkat ederek. Uzandı ve buruşuk elini onun ince omzuna koydu, onun ne kadar kırılgan olduğunu hissetti, kelimelerin parçalayabildiği bu et. "En azından bir süreliğine evimiz

olacak. Eski evimizi daha iyi hale getirene kadar.” İleriye, arkasına bakmayan Courtnee'ye baktı.

Elise koridorun ortasında durup omzunun üzerinden baktı. Geri döndüğünde, Mechanical'ın loş ışıkları gözlerine su çarptı. Courtnee diz çöküp Elise'i çağırdığında Jimmy ona ağlamamasını söylemek üzereydi. Elise kıpırdamayı reddetti.

"Juliette'i aramak ve onunla radyoda konuşmak için bizimle gelmek ister misin?" diye sordu.

Elise parmağını çiğnedi ve başını salladı. Yanağından aşağı bir gözyaşı yuvarlandı. İçinde kitabının olduğu çantayı sıkıca kavradı ve Jimmy başka bir yaşamdan bebeklere aynı şekilde yapışan çocukları hatırladı.

“Bu aramayı yaptıktan ve sen tazelendikten sonra sana kilerden biraz şekerli mısır getireceğim. Bunu ister miydin?

Elise omuz silkti. Jimmy, çocukların hiçbirinin daha önce hiç tatlı mısır yemediğini söylemek istedi. Bu şeyleri kendisi hiç duymamıştı. Ama şimdi biraz istiyordu.

Courtnee, "Hadi birlikte Juliette'i arayalım," dedi.

Elise burnunu çekti ve başını salladı. Jimmy'nin elini tuttu ve ona baktı. "Mısır nedir?" diye sordu.

Jimmy, "Sürpriz olacak," dedi, bu ölü gerçekti.

Courtnee onları koridordan aşağıya ve bir virajdan döndürdü. Virajların Jimmy'ye geride bıraktığı karanlık ve ıslak yeri hatırlatması biraz zaman aldı. Yeni boyanın ve uğuldayan ışıkların ötesinde, düzgün tellerin ve taze yağ kokusunun ötesinde, son iki haftadır keşfettiği paslı kovaya benzeyen bir labirent uzanıyordu. Su birikintilerinin ayaklarının altında ezildiğini neredeyse duyabiliyordu, boş bir leğeni emmeye çalıştığı o çığlık atan pompayı duyabiliyordu - ama bu ayaklarının dibinde gerçek bir sesti. Yüksek bir yip.

Elise çığlık attı ve Jimmy önce onun üzerine bastığını sandı. Ama ayaklarının dibinde ürkütücü bir kuyruğu olan, ağlayan ve daireler çizen büyük kahverengi bir fare vardı.

Jimmy'nin kalbi durdu. Elise çığlık attı, çığlık attı ama sonra duyduğunun kendi sesi olduğunu anladı. Elise'in kolları bacağına kenetlenmişti, bu da dönüp kaçmasını zorlaştırıyordu. Bu sırada Courtnee kahkahalarla eğildi. Courtnee dev fareyi yerden alırken Jimmy neredeyse bayılıyordu. O şey çenesini yaladığında, bunun bir fare değil, bir köpek olduğunu anladı. Bir çocuk. Çocukken ambarının ortasında yetişkin köpekler görmüş ama hiç yavru görmemişti. Elise, hayvanın zarar vermediğini görünce tutuşunu gevşetti.

"O bir kedi!" Elis ağladı.

Jimmy, "Bu kedi değil," dedi. Kedileri biliyordu.

Courtnee hâlâ ona gülüyordu ki, genç bir adam hiç şüphesiz Jimmy'nin ürkmüş çığlıklarıyla çağrılıp nefes nefese köşeyi döndü.

"İşte buradasın," dedi, hayvanı Courtnee'den alırken. Yavru, adamın omzunu tırmaladı ve kulak memesini ısırmaya çalıştı. "Lanet şey." Tamirci, yavrunun yüzünü ezdi. Onu boynunun ensesinden kavradı, bacakları havada eşeledi.

"Bu daha çok mu?" diye sordu.

"Aynı çöp," dedi adam.

"Conner onları haftalar önce bırakacaktı."

Adam omuz silkti. "Conner o lanet olası tüneli kazıyor. Ama bu konuda onunla görüşeceğim." Courtnee'ye başını salladı ve hayvan ensesinden sallanarak geldiği yoldan geri yürüdü.

Courtnee, Jimmy'ye gülümseyerek, "Seni korkuttum," dedi.

"Fare olduğunu sandı," dedi Jimmy, aşağı çiftlikleri ele geçiren sürülerini hatırlayarak.

Courtnee, "Arzdan bazı insanlar buraya geldiğinde köpeklerle dolup taştık," dedi. Onları koridorda adamın gittiği yöne götürdü. Elise bir kez olsun önden koşuyordu. "Daha fazla köpek yaptıklarından beri meşguller. Pompa odasında, ısı eşanjörlerinin altında onlardan bir çöp buldum. Birkaç hafta önce, alet kilidinde bir tane daha keşfedildi. Yakında onları yataklarımızda bulacağız, lanet olası şeyler. Tek yaptıkları yemek yemek ve her yeri pisletmek."

Jimmy sunucu odasında bir konserve kutusundan çiğ fasulye yiyip yerdeki ızgaralara sıçtığı gençliğini düşündü. Bir canlıdan... yaşadığı için nefret edemezsin, değil mi?

İlerideki salon çıkmaz sokağa girdi. Elise sanki bir şey arıyormuş gibi sol tarafı keşfetmeye başlamıştı bile.

Courtnee, "Walker'ın atölyesi bu tarafta," dedi.

Elise arkasına baktı. Bir yerden bir yiplama geldi ve o döndü ve devam etti.

Jimmy, Elise, diye seslendi.

İçeride kaybolmadan önce açık bir kapıya baktı. Courtnee ve Jimmy arkasından koştu.

Köşeyi döndüklerinde, onu bir parça sandığının üzerinde dururken buldular, koridordaki adam içeri bir şey yerleştiriyordu. Elise sandığın kenarını kavradı ve öne doğru eğildi. Yıpranma ve tırmalama plastik hazneden dışarı sızdı.

"Dikkat et çocuğum." Courtnee aceleyle gitti. "Onlar ısırır."

Elise, Jimmy'ye döndü. Kıvranan hayvanlardan biri kollarındaydı, pembe dili dışarı fırlıyordu.

Jimmy, "Geri koy," dedi.

Courtnee hayvana uzandı ama yavruları yakalayan adam hayvanı çoktan boynundan yakalamıştı. Yavruyu diğerlerinin yanına bıraktı ve kapağı gümbür gümbür tekmeleyerek kapattı.

"Özür dilerim, patron." Elise kederli sesler çıkarırken, sandığı ayağıyla yana kaydırdı.

"Onları besliyor musun?" diye sordu. Eski bir tabaktaki artık yığınını işaret etti.

Conner öyle. Küfür. Sahiplendiği o köpekten. Onun bu konuda nasıl olduğunu biliyorsun. Ona ne dediğini söyledim ama o bunu erteliyor."

Courtnee, gözleri genç Elise'e bakarak, "Bunu sonra tartışırız," dedi. Jimmy, çocuğun önünde ne yapılması gerektiğini tartışmak istemediğini anlamıştı. "Hadi." Jimmy'yi kapıya ve tekrar koridora yönlendirdi. O da arkasından şikayetçi bir çocuğu çekti.

23

Gidecekleri yerde tanıdık ve nahoş bir koku onları bekliyordu. Uğultulu sunucular ve yıkanmamış adamların kokusu gibi sıcak elektrik kokusuydu. Jimmy için bu, eski halinin ve eski evinin bir burun dolusuydu. Bir kulak dolusu da. Bir statik tıslama duyuldu - radyolarının yaptığı gibi tanıdık, hayaletimsi bir fısıltı. Courtnee'yi çalışma tezgâhlarından oluşan bir odaya ve devam etmekte olan veya terk edilmiş sayısız projenin enkazına kadar takip etti, hangisi olduğunu söylemek zordu.

Kapının yanındaki bir tezgahın üzerine saçılmış bilgisayar parçaları vardı ve Jimmy, babasının bunların bu kadar kötü düzenlendiğini görse nasıl ders vereceğini düşündü. Deri önlüklü bir adam, elinde dumanı tüten metal bir asa, göğsünü çivileyen ve yüz cepten dışarı çıkan aletler, kır sakallı ve gözlerinde vahşi bir bakışla uzak sıralardan birinden döndü. Jimmy hayatı boyunca hiç böyle bir adam görmemişti.

Courtnee, dedi adam. Dudaklarından parlak bir gümüş tel çıkardı, asayı yere bıraktı ve dumanı yüzünden salladı. "Akşam yemeği mi?"

Courtnee, "Henüz öğle yemeği olmadı," dedi. "Juliette'in iki arkadaşıyla tanışmanı istiyorum. Onlar diğer silodan."

"Diğer silo." Walker bir gözünün üzerine bir lens yerleştirdi ve gözlerini kısarak ziyaretçilerine baktı. Yavaşça kalktı oturduğu tabureden. "Seninle konuştum," dedi. Avucunu tulumunun oturağına sildi ve elini uzattı. "Yalnız, değil mi?"

Jimmy öne çıktı ve Walker'ın elini tuttu. İki adam sakallarını çiğneyip bir an birbirlerini incelediler. "Jimmy'yi tercih ederim," dedi sonunda.

Walker başını salladı. "Evet evet. Bu doğru."

"Ben de Elise." El salladı. Hannah bana Lily diyor ama bana Lily denilmesinden hoşlanmıyorum. Elise'den hoşlanıyorum.

Walker, "Bu iyi bir isim," diye onayladı. Sakalını çekiştirdi ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak onu inceledi.

Courtnee, "Jules ile temasa geçmeyi umuyorlardı," dedi. Benim de onu arayıp burada olduklarını haber vermem gerekiyordu. O... her şey yolunda gitti mi?

Walker transtan çıkmış gibiydi. "Ne? Ah. Oh evet." Ellerini çırptı. “Görünüşe göre her şey gitti. İçeri geri döndü.

"Ne için dışarı çıktı?" diye sordu. Juliette'in bir şey üzerinde çalıştığını biliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Kimin dinlediğini bilmediği için radyoda asla tartışmak istemediği bir Proje.

Walker, "Görünüşe göre orada ne olduğunu görmeye gitti," dedi. Bir şeyler homurdandı ve burnunu buruşturarak atölyesinin açık kapısına baktı. Görünüşe göre bunun herhangi bir yere gitmek için geçerli bir sebep olduğuna inanmıyordu. Rahatsız edici bir duraklamanın ardından bakışlarını masasına indirdi. Yaşlı elleri, biri düğmeler ve kadranlarla dolu alışılmadık görünüşlü bir radyoyu ustalıkla kaldırdı. "Bakalım onu büyütebilecek miyiz," dedi.

Juliette'i aradı ve başka biri cevap verdi. Biraz bekleyin dediler. Walker radyoyu, nasıl çalıştıklarına yeterince aşina olan Jimmy'den aldı.

Havadan bir ses çıtırdadı: "Evet? Merhaba-?"

Juliette'in sesiydi. Jimmy düğmeye bastı.

Jules? Tavana baktı ve sonsuza dek ilk kez onun üzerinde bir yerde olduğunu fark etti, ikisi aynı tepenin altındaydı. "Orada mısın?"

"Solo!" Ve onu düzeltmedi. "Sen Walker'lasın. Courtnee orada mı?

"Evet."

"Harika. Bu harika. Orada olmadığım için çok üzgünüm. En kısa zamanda aşağı ineceğim. Çiftliklerin yakınında çocuklar için daha çok ev gibi bir yer oluşturuyorlar. Elimde bu ... önce bitirmem gereken küçük bir proje var. Sadece birkaç gün olmalı.”

Sorun yok, dedi Jimmy. Courtnee'ye gergin bir şekilde gülümsedi ve birden kendini çok genç hissetti. Aslında birkaç gün çok uzun bir süre gibi geliyordu. Jules'u görmek ya da eve gitmek istiyordu. Ya da

her ikisi de. Fikrini değiştirerek, "Seni yakında görmek istiyorum," diye ekledi. "Fazla uzatmayalım."

Statik bir patlama. Düşünen radyo dalgalarının sesi. “Olmayacak. Söz veriyorum. babamı gördün mü O bir doktordur. Seni ve çocukları kontrol etmesi için onu aşağı gönderdim.

Onu gördük. O burada." Jimmy onu kapıya doğru çeken Elise'e baktı, muhtemelen aklına şeker mısır geliyordu.

"İyi. Courtnee'nin orada olduğunu söylemiştin. Onu giyebilir misin?

Jimmy radyoyu verdi ve elinin titrediğini gördü. Courtnee aldı. Juliette'in büyük merdiven hakkında bir şeyler söylemesini dinledi ve Courtnee ona kazı hakkında bilgi verdi. Jules'un alabilmesi için radyoyu açmaktan söz ediliyordu, aralarında babasının neden kendisinin ve Nelson adlı birinin iyi olduğundan emin olmak için üstte olmadığına dair bir tartışma vardı, Jimmy'nin anlamadığı çok şey vardı. Onu takip etmeye çalıştı ama aklı başka yerlere gitti. Sonra Elise'in ortalarda olmadığını fark etti.

"O çocuk nereye gitti?" O sordu. Eğildi ve alet tezgahının altına baktı, bir yığın parça ve kırık makineden başka bir şey görmedi. Ayağa kalkıp uzun tezgahlardan birinin arkasını kontrol etti. Saklambaç oynamak için kötü bir zamandı. Uzak köşeyi kontrol etti ve boğazında soğuk bir panik tadı yükseldi. Elise hızla silosuna geri döndü, dikkati dağılmaya eğilimliydi, parlak herhangi bir şeye veya en ufak bir meyve kokusu esintisine doğru uzaklaştı. Ama burada... yabancılarla ve bilmediği yerlerle. Jimmy odanın bir ucundan öbür ucuna ağır adımlarla ilerledi ve her saniye kalp atışının sesini kulaklarında yükselterek sıraların arasından ve darmadağınık rafların arkasına göz attı.

"O sadece..." Walker söze başladı.

Elise, Tam buradayım, diye seslendi. Koridordan el salladı, kapının hemen dışında duruyordu. "Rickson'a geri dönebilir miyiz? Açım."

Courtnee gülümseyerek, "Ben de sana mısır sözü verdim," dedi. Juliette ile konuşması bitmişti. Jimmy'nin bir iki dakikalık tam ve

mutlak paniğini kaçırmıştı. Kapıya giderken ona garip radyoyu verdi. "Jules bunu yanında götürmeni istiyor."

Jimmy bunu ihtiyatla kabul etti.

"Bir iki gün sürebileceğini söyledi, ama seni aşağı çiftliklerin oradaki yeni yerinde göreceğini söyledi."

Elise sabırsızca, "Gerçekten açım," diye seslendi. Jimmy güldü ve ona kibar olmasını söyledi ama midesi de gurulduyordu. Koridorda ona katıldı ve omuz çantasından büyük anı defterini çıkardığını gördü. Onu sıkıca göğsüne bastırdı. Henüz dikmediği gevşek ve renkli sayfalar tuhaf açılarla çıkıntı yapıyordu.

"Beni takip edin," dedi Courtnee, onları koridordan aşağı götürürken. "Mama Jean'in tatlı mısırına bayılacaksınız."

Jimmy bunun doğru olduğundan emindi. Yemek yemeye ve ardından Jules'u görmeye can atarak Courtnee'nin peşinden koşturdu. Arkasında, küçük Elise kendi hızında ilerliyordu. Büyük kitabını iki koluna aldı - ıslık çalmasını bilmediği için kendi kendine sessizce mırıldanıyordu - omuz çantası tekmeliyor, kıvranıyor ve kendi kendine sesler çıkarıyordu.

24

Juliette örnekleri almak için hava kilidine girdi; önceki ateşin ısısını hissedebiliyordu - ya da hayal ediyordu. Elbisenin içindeki sıcaklığı yükselmiş olabilir. Ya da sadece hazır tezgahın üzerindeki o kapalı kabın görüntüsü olabilirdi, kapağı artık alevlerin yalamasından rengi atmıştı.

Kabı eldiveninin düz tarafıyla kontrol etti. Avucundaki malzeme yapışkanlaşıp metale yapışmadı; dokunulduğunda soğuk hissettiriyordu. Bir saatten fazla temizlik, yeni giysilere bürünme, her iki hava kilidini temizleme ve şimdi bir kutu ipucu vardı. Bir kutu dış hava, toprak ve diğer numuneler. Belki de dünyada ters giden her şeyin ipuçları.

Kutuyu aldı ve ikinci hava kilidinin ötesindeki diğerlerine katıldı. Büyük, kurşunla kaplı bir sandık bekliyordu, derzleri yalıtılmıştı, içi dolguluydu. Kaynaklı numune kutusu içine yerleştirilmiştir. Kapak kapatıldıktan sonra Nelson bir halka kalafat ekledi ve Lukas, Juliette'e miğferini takmasına yardım etti. Kapalıyken, nefes almasının ne kadar zorlaştığını fark etti. O takım elbiseyi giymek ona yaklaşmaya başlıyordu.

Peter Billings tüm hava kilitlerini kapatırken o oradan sıyrıldı. Kafeteryanın bitişiğindeki ofisi geçen haftadan beri bir şantiyeydi ve herkesin gitmesine sevineceğini biliyordu. Juliette, iç kilidi mümkün olan en kısa sürede çıkaracağına söz vermişti, ancak bu olmadan önce büyük olasılıkla başka geziler olacaktı. İlk olarak, siloya getirdiği küçük dış hava ceplerini görmek istedi. Ve otuz dördün üzerindeki Suit Laboratuvarı'na kadar çok uzun bir yol vardı.

Nelson ve Sophia merdiven boşluğunu temizlemek için önlerinden gittiler. Juliette ve Lukas, birer elleri sandığın iki yanında, tandemdeki hamallar gibi, onu takip ettiler. Anlaşmanın bir başka ihlali, diye düşündü Juliette. Gümüş giyen insanlar, porting.

Şimdi hepsini koruyacak bir konumda olduğuna göre kaç yasayı çiğneyebilirdi? Eylemlerini haklı çıkarmakta ne kadar zeki olabilirdi?

Düşünceleri, birçok ikiyüzlülüğünden çok aşağıdaki kazıya, Courtnee'nin yumruk attığı, Solo ve çocukların güvende olduğu haberine kaydı. Orada onlarla birlikte olamamaktan nefret ediyordu ama en azından babası oradaydı. Başlangıçta dışarıdaki yolculuğunda herhangi bir rol oynamaya isteksiz olan babası, daha sonra onun yerine çocuklara bakması için onu bırakmakta direnmişti. Juliette, onu sağlık kontrolünün gereksiz olduğuna dair yeterince önlem aldıklarına ikna etmişti.

Sandık sallandı ve sarsıcı bir çınlamayla parmaklığa çarptı ve kadın elindeki göreve konsantre olmaya çalıştı.

"Orada iyi misin?" Luke aradı.

"Hamallar bunu nasıl yapıyor?" diye sordu, ellerini değiştirerek. Kurşun kaplı gövdenin ağırlığı aşağı çekildi ve gövdesi bacaklarının önündeydi. Lukas daha alçaktaydı ve kolu düz bir şekilde, merdivenin ortasında yürüyebiliyordu - çok daha rahat görünüyordu. Daha yukarıdan benzer bir şeyi yönetemezdi. Bir sonraki sahanlıkta, Lukas'ı bekleterek tulumunun belinden geçen kemeri çıkarıp kola bağladı ve bir hamalın yaptığı gibi omzunun üzerinden geçirdi. Bu, tıpkı gömülecek cesetlerle birlikte o siyah çantaları taşıdıkları gibi, kutunun ağırlığı kalçasına yaslanarak yana doğru yürümesine izin verdi. Bir seviyeden sonra, neredeyse rahat hale geldi ve Juliette, taşımanın çekiciliğini görebiliyordu. Düşünmek için bir zaman verdi. Beden hareket ederken zihin hareketsiz kaldı. Ama sonra siyah çantalar ve onun ve Lukas'ın taşıdıkları şey ve düşünceleri, içinde yatacak karanlık bir gölge buldu.

"Nasılsın?" diye sordu Lukas'a iki tur tam sessizlikten sonra.

"İyi," dedi. "Burada ne taşıdığımızı merak ediyorum, anlıyor musun? Kutunun içinde ne var?"

Zihni benzer gölgeler bulmuştu.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Cevap vermedi. Bunun bir omuz silkme mi yoksa tutuşunu mu ayarlıyor olduğunu söylemek zordu.

Başka bir inişten geçtiler. Nelson ve Sophia kapıları bantlamışlardı ama kirli camların arkasından yüzler izliyordu. Juliette camın önünde parlak bir haç tutan yaşlı bir kadın gördü. Kadın dönerken haçı ovuşturdu ve öptü ve Juliette Peder Wendel'i ve siloya umut değil korku getirdiği fikrini düşündü. Umut, onun ve kilisenin sunduğu şeydi, ölümden sonra var olacak bir yerdi. Korku, dünyayı daha iyiye doğru değiştirmenin muhtemelen onu daha da kötüleştirebileceği ihtimalinden doğdu.

Sahanlığın altına gelene kadar bekledi. "Merhaba Luke?"

"Evet?"

"Biz gittikten sonra bize ne olduğunu hiç merak ettin mi?"

"Bize ne olduğunu biliyorum," dedi. "Tereyağa bulanır ve koçanı çiğneniriz."

Kendi şakasına güldü.

"Ben ciddiyim. Ruhlarımızın bulutlara katılıp daha iyi bir yer bulduğunu mu düşünüyorsun?

Kahkahası durdu. "Hayır," dedi uzun bir sessizliğin ardından. "Bence var olmayı bırakıyoruz."

Bir dönüş alçaldılar ve başka bir sahanlıktan geçtiler, başka bir kapı önlem olarak bantlandı ve mühürlendi. Juliette, seslerinin sessiz ve boş bir merdiven boşluğunda bir aşağı bir yukarı gidip geldiğini fark etti.

Bir süre sonra Lukas, "Bir gün buralarda olmayacak olmam beni rahatsız etmiyor," dedi. "Yüz yıl önce burada olmadığım gerçeğini vurgulamıyorum. Ölümün de buna çok benzeyeceğini düşünüyorum. Bundan yüz yıl sonra hayatım tıpkı yüz yıl önceki gibi olacak."

Tekrar tutuşunu düzeltti veya omuz silkti. Söylemek imkansızdı.

"Neyin sonsuza dek sürdüğünü sana söyleyeceğim." Duyduğundan emin olmak için başını çevirdi ve Juliette "aşk" gibi bayat veya "güveçlerin" gibi komik olmayan bir şeye kendini hazırladı.

Sonsuza kadar süren nedir? buna pişman olacağından emindi ama onun sormasını beklediğini de seziyordu.

Kararlarımız, dedi.

"Bir dakika durabilir miyiz?" diye sordu. Kayışın boynuna sürttüğü yerde bir yanık vardı. Burnunu bir basamağa indirdi ve Lukas bagajı düz tutmak için kendi yarısını tuttu. Düğümü kontrol etti ve omuz değiştirmek için etrafından dolandı. "Üzgünüm - 'bizim kararlarımız' mı?" Onu kaybetmişti.

Lukes onunla yüzleşmek için döndü. "Evet. Eylemlerimiz, biliyor musun? Sonsuza dek sürerler. Ne yaparsak yapalım, her zaman yaptığımız şey olacak. Onları geri almak yok."

Beklediği cevap bu değildi. Bunları, dizine dayalı kutuyu söylerken sesinde hüzün vardı ve Juliette, cevabındaki mutlak sadelikten etkilenmişti. Bir şey yankılandı ama ne olduğundan emin değildi. "Bana daha fazlasını anlat," dedi. Kayışı diğer omzuna doladı ve tekrar kaldırmaya hazırlandı. Lukas tek eliyle tırabzanı tuttu ve orada biraz daha durmaktan memnun görünüyordu.

"Yani, dünya güneşin etrafında dönüyor, değil mi?"

"Sana göre." O güldü.

"Eh, öyle. Miras ve Silo 1'deki adam bunu doğruluyor."

Juliette sanki ikisine de güvenilmezmiş gibi alay etti. Lukas onu görmezden geldi ve devam etti.

"Bu, tek bir yerde var olmadığımız anlamına geliyor. Bunun yerine, yaptığımız her şey dışarıda bir iz gibi, büyük bir karar halkası gibi bırakılır. Aldığımız her eylem—"

"Ve hata."

Başını salladı ve yeniyle alnını sildi. "Ve her hata. Ama yaptığımız her iyi şey de. Ölümsüzler, geride bıraktığımız her dokunuş. Kimse onları görmese veya hatırlamasa da önemli değil. O iz her zaman ne olduysa, ne yaptıysak, her seçimimiz olacak. Geçmiş sonsuza dek yaşar. Değiştirmek yok."

Juliette, "Berbat etmek istemiyorsun," dedi, yaşadığı onca zamanı düşünerek, aralarındaki bu kutunun bir başka hata olup olmadığını merak ederek. Büyük bir boşluk döngüsünde kendi görüntülerini

gördü: babasıyla kavga etmek, bir sevgiliyi kaybetmek, temizliğe çıkmak, kanayan bir ayakla merdivenlerden aşağı inmek gibi büyük bir acı sarmalı.

Ve lekeler asla yıkanmaz. Lukas'ın söylediği buydu. O her zaman babasını incitecekti. Bunu ifade etmenin yolu bu muydu? Her zaman vardı. Ölümsüz bir gerginlikti. Yeni bir gramer kuralı. *Her zaman arkadaşlarının ölümüne sebep olmuştur* . *Her zaman* bir erkek kardeşin öldü ve bir anne kendi canına kıydı. Her zaman şerif olarak o lanet işi üstlenmiştim .

Geri dönüş yoktu. Özürler kaynak değildi; onlar sadece bir şeylerin bozulduğunun bir itirafıydı. Genellikle iki kişi arasındadır.

"İyi misin?" diye sordu. "Devam etmeye hazır mısın?"

Ama kolunun yorgun olup olmadığından daha fazlasını istediğini biliyordu. Onun gizli endişelerini fark etme yeteneğine sahipti. Ağır bulutların arasından en ufak bir acıyı görmesine izin veren keskin bir vizyonu vardı.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi. Soylu bir eylem, kansız bir adım, onu daha parlak bir yer haline getirmiş olan dünyaya herhangi bir dokunuş için geçmişini aradı. Ama temizliğe gönderildiğinde reddetmişti. Her zaman reddetmişti. Arkasını dönüp gitmişti ve geri dönüp bunu başka bir şekilde yapma şansı yoktu.

Nelson, Takım Laboratuvarında onları bekliyordu. Zaten hazırdı ve ikinci takım elbisesini giymişti ama kaskını çıkarmıştı. Juliette'in dışarıda giydiği takım elbise ve ikisinin onu yıkamak için kullandıkları hava kilidinde bırakılmıştı. Sadece tasmalara takılan telsizler kurtarılmıştı. İnsanlar kadar değerliler, diye şaka yapmıştı Juliette. Nelson ve Sophia onları bu takım elbiseye çoktan yerleştirmişti; Lukas'ın salonda üçüncü bir radyosu olacaktı.

Sandık, temizlenmiş bir tezgahın yanında yere düştü; Juliette ve Lukas kollarına his ve kanı geri sardılar. "Kapı sende mi?" diye sordu Lukas'a.

Başını salladı ve bagaja kaşlarını çatarak son bir bakış attı. Juliette onun kalıp yardım etmeyi tercih edeceğini söyleyebilirdi. Kapıyı kapatmadan önce elini sıktı ve yanağından öptü. Juliette karyolasına oturdu ve kendine başka bir takım elbise giydi ve onun ve Sophia'nın kapıyı bantla yapıştırdıklarını duyabiliyordu. Üstteki havalandırma delikleri zaten çift torbalıydı. Juliette, konteynerde Silo 17'ye izin verdiğinden çok daha az hava olduğunu hesapladı - ve o çetin sınavdan sağ çıktı - ama yine de her türlü önlemi alıyorlardı. Sanki o kaplardan birinde bile silodaki herkesi öldürmeye yetecek kadar zehir varmış gibi davranıyorlardı. Juliette'in ısrar ettiği bir koşuldu.

Nelson sırtının fermuarını çekti ve cırt cırtlı kanadı katlayarak sıkıca kapattı. Eldivenlerini çekiştirdi. İkisinin de miğferleri yerine oturdu. Onlara bol hava ve zaman vermek için asetilen kitinden bir oksijen şişesi çıkarmıştı. Hava akışı küçük bir topuzla düzenleniyordu ve taşma bir dizi çift valf aracılığıyla dışarı akıyordu. Kurulumu test eden Juliette, paylaşılan tanktan damlayan havayla günlerce dayanabileceklerini keşfetmişti.

"İyisin?" diye radyosunun sesini kontrol ederek Nelson'a sordu.

"Evet," dedi. "Hazır."

Juliette geliştirdikleri uyumu, aynı vardiyada geceler boyu aynı proje üzerinde çalışan iki tamircinin ritmini takdir etti. Konuşmalarının çoğu proje, üstesinden gelinmesi gereken zorluklar, ileri geri aktarılacak araçlar hakkındaydı. Ama aynı zamanda Nelson'ın annesinin babasıyla birlikte çalıştığını, hemşire olduğunu ve Deep'e doktor olmak için taşınmadan önce öğrenmişti. Ayrıca Nelson'ın son iki temizlik giysisini yaptığını, Holston'ı temizlemeden önce giydirdiğini ve kendisine atanmayı az önce kaçırdığını da öğrendi. Juliette, bu projenin kendisinin olduğu kadar kendisinin de affı için olduğuna karar vermişti. Başka kimseden bekleyemeyeceğini düşündüğü uzun saatler geçirmişti. İkisi de işleri yoluna koymaya çalışıyordu.

Alet rafından düz bir tornavida alarak bagaj kapağının etrafındaki kalafatı kazımaya başladı. Nelson başka bir sürücü seçti

ve onun tarafında çalıştı. Çabaları birleştiğinde, onunla kontrol etti ve metal kabı hava kilidi tezgahından ortaya çıkarmak için kapağı açtılar. Bunu kaldırarak temiz bir çalışma yüzeyine koydular. Juliette tereddüt etti. Duvarlardan bir düzine temizlik giysisi sessizce onaylamayarak onlara baktı.

Ama tüm önlemleri almışlardı. Gülünç olanlar bile. Giydikleri takım elbiselerin tüm fazla dolguları çıkarılmış, bu da çalışmayı kolaylaştırmıştı. Eldivenler de. Lukas'ın istediği her tavizi sağlamıştı. Yedek jeneratör ve kazı ile Shirly gibiydi, güç yükünü azaltmak için ana genny'yi kısacak kadar ileri gitti, hatta projenin ilerlemesine izin vermek için ne pahasına olursa olsun, kirlenme durumunda tüneli patlatma bombalarıyla donattı. ileri git

Juliette, Nelson'ın onu beklediğini anlayınca şimdiki zamana geri döndü. Kapağı tuttu ve açtı, numuneleri çıkardı. İki hava, hava kilidinden alınan bir kontrol argon örneği, birer yüzey ve derin toprak ve bir de kurumuş insan kalıntıları vardı. Her biri çalışma tezgahına yerleştirildi ve ardından metal kap bir kenara bırakıldı.

"Nereden başlamak istersin?" diye sordu. Ucuna bir parça tebeşir yerleştirilmiş, eldivenli eller için doğaçlama bir yazı aleti olan küçük bir çelik boru aldı. Bankta not almak için bir kara tahta hazır bekliyordu.

"Hava örnekleriyle başlayalım," dedi. Numuneleri laboratuvara götürmek için şimdiden birkaç saat geçmişti. Özel korkusu şimdiye kadar contalardan geriye hiçbir şey kalmamış olmasıydı, gözlemlenecek bir şey kalmamıştı. Juliette kapların üzerindeki etiketleri kontrol etti ve "2" ile işaretlenmiş olanı buldu. Tepelerin yakınında çekilmişti.

Nelson, "Burada bir ironi var, biliyorsun," dedi.

Juliette numune kabını ondan aldı ve şeffaf plastik kapaktan baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece..." Döndü ve duvardaki saate baktı, tahtaya saati kazıdı, suçlu suçlu Juliette'e baktı. “Bunu yapmasına, orada ne olduğunu görmesine, hatta bunun hakkında konuşmasına izin veriliyor. Takım elbiseni ben diktim. Şerifin davasında baş teknisyendim. Şeffaf

kubbesinin arkasında kaşlarını çattı. Juliette alnında bir parıltı görebiliyordu. Giyinmesine yardım ettiğimi hatırlıyorum.

Bu, üçüncü ya da dördüncü özür dileme girişimiydi ve Juliette bunu takdir etti. Sen sadece işini yapıyordun, diye onu temin etti. Ve sonra bu duygunun ne kadar güçlü olduğunu, ayaklarını sürüyerek sadece işini yapan bir insanı ne kadar kötü bir yola sürükleyebileceğini düşündü.

"Ama ironi şu ki, bu oda..." Duvarlardan aşağı bakan takım elbiselilere eldivenini salladı. "Annem bile bu odanın insanlara yardım etmek, temizlikçilerin olabildiğince uzun süre hayatta kalmasına yardım etmek, kimsenin hakkında konuşmaması gereken dış dünyayı keşfetmeye yardım etmek için burada olduğunu düşündü. Ve sonunda, işte buradayız. Bunun hakkında konuşmaktan daha fazlası.

Juliette bir şey söylemedi ama haklıydı. Hem umut hem de korku odasıydı. Sonunda, "Bulmayı özlediğimiz şeyle dışarıda olan iki farklı şey," dedi. "Odaklanmış kalalım."

Nelson başını salladı ve tebeşirini hazırladı. Juliette ilk numune kabını içindeki iki conta ayrılana kadar çalkaladı. Supply'dan gelen dayanıklı olan mükemmel bir bütündü. Kenardaki sarı işaretler hala oradaydı. Diğer conta çok daha kötü durumdaydı. Kırmızı izleri çoktan gitmişti, kenarları kabın içindeki hava tarafından aşınmıştı. Aynısı, tabana yapıştırılan iki ısı bandı örneği için de geçerliydi. Supply'dan gelen kare parça sağlamdı. BT'dekini birbirinden ayırmak için üçgen şeklinde kesmişti. İçinden yenen küçük bir delik vardı.

Juliette, "Örnek iki contada bir sekizinci gitti diyebilirim," dedi. "Isı bandında üç milimetre çapında bir delik. Her iki Tedarik örneği de iyi görünüyor."

Nelson gözlemlerini not etti. Havanın toksisitesini, orada çürümek üzere tasarlanmış contaları ve ısı bantlarını kullanarak ve dayanacağını bildikleriyle karşılaştırarak bu şekilde ölçmeye karar vermişti. Doğrulayabilmesi ve bunun onların ilk verileri olduğunu anlaması için kabı ona uzattı. Bu, onun dışarıda hayatta kalması

kadar büyük bir onaydı. Temizlik giysisi saklama bölmelerinden çıkarılan ekipmanın arızalanması gerekiyordu. Juliette, bu ilk adımın çok önemli olması karşısında ürperdi. Şimdiden aklı, sıradaki gerçekleştirmek için tüm deneylerle yarıştı. Ve henüz içerideki havanın nasıl olduğunu görmek için kapları açmamışlardı.

Konteynerin içine bakan Nelson, "Contada sekizde bir aşınma olduğunu onaylıyorum," dedi. "Kasette iki buçuk mil giderdim."

"İki buçuk işareti," dedi. Bir dahaki sefere bunu değiştirmesinin bir yolu, kendi listelerini elinde tutmak olurdu. Gözlemleri onunkini etkileyebilir ve bunun tersi de geçerlidir. Öğrenecek çok şey var. Nelson numaralarını karalarken o bir sonraki örneği aldı.

"Örnek bir," dedi. "Bu rampadandı." İçeriye baktığında, Tedarik'ten olması gereken tüm contayı gördü. Diğer contanın yarısı aşınmıştı. Neredeyse tüm yolu tek bir yerden sıkıştırmıştı. Kabı ters çevirip sallayarak, contayı şeffaf kapağa dayamayı başardı. "Bu doğru olamaz," dedi. "Şu lambayı görelim."

Nelson çalışma lambasının kolunu ona doğru çevirdi. Juliette onu yukarı doğrulttu, tezgahın üzerine eğildi ve harap contanın ötesindeki parlak ısı bandına doğru bakmak için beceriksizce vücudunu ve kafasını çevirdi.

“Ben... Contada yarım aşınma diyebilirim. Isı bandındaki delikler beş… hayır, altı mil çapında. Buna bakmanı istiyorum.

Nelson, numuneyi almadan önce numaralarını not etti. Işığı bankın yan tarafına geri verdi. İki örnek arasında çok büyük bir fark beklemiyordu ama bir örnek daha kötüyse rampadan değil tepelerden olmalıydı. İyi havayı dışarı pompaladıkları yerde değil.

"Belki de onları yanlış sırayla çıkardım," dedi. Bir sonraki örneği, kontrolü aldı. Dışarıda çok dikkatli davranmıştı ama düşüncelerinin birbirine karıştığını hatırlıyordu. Bir noktada sayımı kaybetmiş, kutulardan birini çok uzun süre açık tutmuştu. İşte buydu.

Nelson, "Onaylıyorum," dedi. “Bunlarda çok daha fazla aşınma var. Bunun rampadan olduğuna emin misin?”

"Sanırım batırdım. Bir tanesini çok uzun süre açık tuttum. Kahretsin. En azından herhangi bir karşılaştırma için bu sayıları atmamız gerekebilir.

Nelson, "Bu yüzden birden fazla örnek aldık," dedi. Yüzünün önündeki kubbeyi buğulayan miğferine öksürdü. Boğazını temizledi. "Kendini hırpalama."

Onu yeterince iyi tanıyordu. Juliette kontrol örneğini aldı, içinden kendine sövdü ve Lukas'ın koridorda radyosunu dinleyerek ne düşündüğünü merak etti. "Sonuncusu," dedi, kabı sallayarak.

Nelson, tebeşiri arduvazın üzerinde dengede tutarak bekledi. "Devam etmek."

"Ben..." Işığı içeriye tuttu. Konteynırı salladı. Ter çenesinden aşağı akıyor ve çenesinden damlıyordu. "Kontrolün bu olduğunu sanıyordum," dedi. Numuneyi yere koydu ve bir sonraki kabı aldı ama toprakla doluydu. Kalbi güm güm atıyor, başı dönüyordu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Örnekleri yanlış sırayla çıkarmadıysa tabii. Her şeyi mahvetmiş miydi?

Nelson, "Evet, bu kontrol örneği," dedi. Az önce kontrol ettiği kutuya kendi borusuyla hafifçe vurdu. "Tam orada işaretli."

"Bana bir saniye izin ver," dedi. Juliette birkaç derin nefes aldı. Hava kilidinin içinde toplanmış olan kontrol örneğinin içine bir kez daha baktı. Argondan başka bir şey yakalamamalıydı. Konteyneri Nelson'a uzattı.

"Evet, bu doğru değil," dedi. Konteyneri salladı. "Birşey doğru değil."

Juliette zar zor duyabiliyordu. Aklı yarıştı. Nelson, kontrol örneğinin içine baktı.

"Sanırım..." Tereddüt etti. “Sanırım kapağı açtığınızda bir mühür düşmüş olabilir. Bu önemli değil. Olur böyle şeyler. Ya da belki …"

"İmkansız," dedi. Dikkatli davranmıştı. Oradaki fokları gördüğünü hatırladı. Nelson boğazını temizledi ve kontrol numunesini çalışma tezgahına koydu. Çalışma ışığını doğrudan aşağıya doğrultacak şekilde ayarladı. İkisi de eğildi. Hiçbir şey yolunda gitmemişti,

bundan emindi. Ama sonra hatalar yaptı. Herkes onlara muktedirdi—

Nelson, "Orada yalnızca bir mühür var," dedi. "Gerçekten düşünüyorum belki de düşmüştür-"

"Isı bandı," dedi Juliette. Işığı ayarladı. Bir parça bandın yapıştırıldığı kutunun altından bir parıltı geldi. Diğer parça gitmişti. "Bana yapıştırılan bir bandın da düştüğünü mü söylüyorsun?"

"Pekala, konteynırlar bozuk," dedi. "Onları geride bıraktık. Hepsini geriye doğru alırsak, bu çok mantıklı. Çünkü tepeden gelen, rampa örneği kadar aşınmış değil. İşte bu."

Juliette bunu düşünmüştü ama bu, bildiğini sandığı şeyle gördüklerini eşleştirme girişimiydi. Dışarı çıkmanın tüm amacı şüpheleri doğrulamaktı. Tamamen farklı bir şey görmesi ne anlama geliyordu?

Ve sonra kafatasına bir anahtar gibi saplandı. Bu ona büyük bir ihanet gibi çarptı. Görünürde bir sebep olmadan aniden geri dönen güvenilir bir pompa gibi, ona her zaman iyi gelen bir makinenin ihaneti. Düşerken sevdiği birinin sırtını dönmesi gibi, sanki öylece koparılmayan ama aslında hiçbir zaman var olmayan büyük bir bağ gibi çarptı ona.

Luke, dedi, onun dinlediğini, radyosunun açık olduğunu umarak. O bekledi. Nelson öksürdü.

"Buradayım," diye yanıtladı, sesi ince ve mesafeliydi. "Takip ediyordum."

"Argon," dedi Juliette, Nelson'ı her iki kubbeden de izleyerek. "Hakkında ne biliyoruz?"

Nelson gözlerinden akan teri kırpıştırdı.

"Biliyor musun?" dedi Lukas. "Orada bir yerde periyodik bir tablo var. Dolaplardan birinin içinde sanırım."

"Hayır," dedi Juliette, onun duyduğundan emin olmak için sesini yükselterek. "Demek istediğim, nereden geliyor? Ne olduğundan emin miyiz?"

Silo 1

25

Donald'ın göğsünde bir çıtırtı, birbirine gevşek bir şekilde bağlı bir şeyin kanat çırpması, durumunun kötüleştiğine dair bir iç alarm vardı - daha da kötüye gittiğine dair. Kendini öksürmeye zorladı, ne kadar nefret etse de, bu çabadan diyaframı ne kadar acısa da, boğazı ne kadar yansa ve kasları ağrısa da. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve içinde derinlerde bir şey kopup dilinin üzerinden sekerek kare şeklindeki leş kokulu kumaşına tükürene kadar bıçakladı.

Bakmak yerine kumaşı katladı ve terli ve bitkin bir halde sandalyesine çöktü. Derin, daha az titrek bir nefes aldı. Bir diğer. Ona pek de işkence etmeyen bir avuç soğuk nefes. Acısız bir nefes kadar harika hissettiren bir şey var mıydı?

Şaşkınlıkla odaya göz gezdirerek, bir zamanlar kanıksadığı her şeyi özümsedi: yemek artıkları, bir iskambil destesi, sayfaları kararmış ve sırtı çizgili kelebekli bir ciltsiz kitap - katlanılan ama zarar görmeyen değişim belirtileri. Acı çekiyordu. Silo 18 yanıt vermeden önce beklemenin acısını çekti. Endişelendiği diğer tüm siloların şemasını inceledi. Gördüğü şey ölü dünyalar. Biri hariç hepsi ölecekti. Boğazında bir gıdıklanma vardı ve herhangi bir şeye karar vermeden, yardım etmenin veya seçmenin ya da projeyi intihara meyilli rotasından döndürmenin bir yolunu bulmadan önce öleceğini kesinlikle biliyordu. Bilen veya umursayan tek kişi oydu ve bilgisi ve şefkati onunla birlikte gömülecekti.

Hem o ne düşünüyordu? Bir şeyleri düzeltebileceğini mi? Yıkılmasına yardım ettiği bir dünyayı düzeltebileceğini mi? Dünya düzelmeyi çoktan geride bırakmıştı. Dünya doğru ayarı çoktan geçmişti. Bir insansız hava aracından yeşil tarlalara ve mavi gökyüzüne bir bakış ve aklı başından gitti. Şimdi o tek bakıştan bu yana o kadar uzun zaman geçmişti ki bundan şüphe etmeye

başlamıştı. Temizliğin nasıl çalıştığını biliyordu. Bir makinenin görüşüne güvenmemesi gerektiğini biliyordu.

Ama aptalca bir umut onu orada, o iletişim odasında, bir kez daha elini uzatmış halde tutuyordu. Aptalca bir umut, her şeye bir son vermeyi, insanlarla dolu bu siloları tüm bu karışmalardan uzak, kendi hayatlarını yaşamalarına izin vermenin bir yolunu hayal etmesine neden oldu. O sunucularda neler olup bittiğini bilmek istemek de bir meraktı, son büyük gizem, ancak kendi görevlendirdiği bu BT Başkanının yardımıyla keşfedebileceği bir gizemdi. Donald sadece cevaplar istiyordu. Gerçeği ve kendisi ve Charlotte için acısız bir ölümü özlüyordu. Değişimlere ve hayallere son. Belki de o tepede, Helen'in mezarına bakan son bir dinlenme yeri. Umut etmek için fazla bir şey değildi, diye düşünmedi.

Duvardaki saate baktı. Cevap vermekte geciktiler. Zaten on beş dakika. Bir şeyler oluyordu. Saniye kolunun titremesini izledi ve tüm operasyonun, tüm siloların dev bir saat gibi olduğunu fark etti. Her şey otomatik olarak çalıştı. Yavaşlıyordu.

Görünmez makineler, gezegenin etrafında rüzgarlarla dolaştı, insan olan her şeyi yok etti ve dünyayı vahşi doğaya geri döndürdü. Yeraltına gömülen insanlar, filizlenmeden önce iki yüz yıl daha beklemesi gerekecek olan uykudaki tohumlardı. İki yüz yıl. Donald boğazının bir kez daha gıdıklanmaya başladığını hissetti ve iki *günü olup olmadığını merak etti* .

O anda sadece on beş dakikası vardı. Operatörlerin vardiyaya gelmesinden on beş dakika önce. Bu seansları düzenli bir hal almıştı. Gizli tartışmalar için herkesi dışarı atmak alışılmadık bir durum değildi ama bunu her gün aynı saatte yaptığı şüphe uyandırmaya başlamıştı. Kupalarını alıp sıralanırken birbirlerine nasıl baktıklarını görebiliyordu. Muhtemelen bunun biraz romantizm olduğunu düşündü. Donald genellikle bunun bir tür aşk hikayesi olduğunu düşünürdü. Eski zamanların ve gerçeğin romantizmi.

Şimdi ayağa kaldırılıyordu. Bu oturumun yarısı, hattın vızıltısını dinleyerek ve cevapsız kalarak boşa gitmişti. Orada bir şeyler oluyordu. Kötü bir şey. Ya da belki de kendi silosunda bulunan bir

cesetle ilgili raporlardan gergindi, Güvenlik'tekilerin araştırdığı bir cinayet. Bunun onu pek heyecanlandırmaması tuhaftı. Diğer siloları daha çok önemsiyordu, kendisininkine karşı tüm empatisini kaybetmişti.

Çalmakta olan kulaklığından bir tık sesi geldi. "Merhaba?" diye sordu, sesi yorgun ve zayıftı. Sesini daha güçlü çıkarması için makinelere güveniyordu.

Cevap yoktu, sadece birinin nefes alma sesiydi. Ama bu bir giriş için yeterliydi. Lukas merhaba demekten asla geri kalmadı.

"Belediye Başkanı" dedi.

Bana böyle hitap edilmesinden hoşlanmadığımı biliyorsun, dedi. Sanki koşmuş gibi soluk soluğaydı.

"Juliette'i mi tercih edersin?"

Sessizlik. Donald neden ondan haber almayı tercih ettiğini merak etti. Lukas'a düşkündü. Genç adam Ayin'i aldığında oradaydı ve Donald onun merakına, Miras üzerine çalışmasına hayran kaldı. Lukas'la eski dünya hakkında konuşmak içini nostaljiyle doldurdu. Bu bir çeşit terapiydi. Ve içeriklerini incelemek için o sunucuların kapağını kaldırmasına yardım eden de Lukas'tı.

Juliette'in cazibesi farklıydı. Tamamen hak ettiğini bildiği suçlamalar ve tacizlerdi. Sert sessizlikler ve tehditlerdi. Donald'ın içinde, onun öksürüğü bitmeden gelip onu bitirmesini isteyen bir yanı vardı. Aşağılama ve infaz - bu onun temize çıkma yoluydu.

Juliette sonunda, "Bunu nasıl yaptığını biliyorum," dedi, sesinde bir ateş vardı. Zehir. Sonunda anladım. Bunu anladım."

Donald kulaklığını bir kulağından çıkardı ve bir damla teri sildi. "Ne anlıyorsun?" O sordu. Lukas'ın sunuculardan birinde Juliette'i kızdıracak bir şey bulup bulmadığını merak etti.

"Temizlik," diye tükürdü.

Donald saati kontrol etti. On beş dakika hızla geçip gidecekti. O romanı okuyan kişi ve o iskambil oyununun ortasındaki teknisyenler yakında geri dönecekti. "Temizlik hakkında konuşmaktan mutluluk duyarım..."

Az önce dışarıdaydım, dedi ona.

Donald mikrofonunu kapattı ve öksürdü. "Nerenin dışında?" O sordu. Onun kazdığını iddia ettiği tüneli, orada çıkardıkları ve kısa süre önce sessizliğe bürünen gürültüyü düşündü. Silosunun sınırlarını aştığını kastettiğini düşündü.

“ *Dışarıda* . Tepeler. Eskilerin geride bıraktığı dünya. Örnekler aldım.”

Donald koltuğunda öne doğru eğildi. Onu tehdit etmek istiyordu ama tek duyduğu bir sözdü. Ona işkence etmek istiyordu ama tek hissettiği heyecandı. *Dıştan.* Ve numune almak için. Böyle bir girişimi hayal etti. Orada ne soluduğunu, dünyaya ne yaptıklarını, iyiye mi yoksa kötüye mi gittiğini keşfetmenin hayalini kuruyordu. Juliette cevapları elinde *tuttuğunu* düşünüyor olmalı , ama sorulardan başka bir şeyi yoktu.

"Ne buldun?" fısıldadı. Ve kendisini ilgisiz, biliyormuş gibi gösterecek makinelere lanet okudu. Neden dünyada ya da kendisinde neyin yanlış olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyleyip lütfen, lütfen ona yardım etmiyordu? Birbirinize yardim edin.

"Bizi oraya temizliğe göndermiyorsunuz. Başka bir şey gönderiyorsun. Sana ne bulduğumu söyleyeceğim—”

Donald için sesi tüm evrendi. Tepesindeki toprağın ağırlığı, ayaklarının altındaki sağlamlık gibi yok oldu. Bir balonun içinde sadece o ve o ses vardı.

“—hava kilidinden inert gaz olması gereken iki örnek ve bir tane daha aldık. Rampadan ve tepelerden birer numune aldık.”

Aniden sessiz olan o oldu. Tulumu ona yapışmıştı. Bekledi ve bekledi, ama o ondan daha uzun süre dayandı. Bunun için yalvarmasını istedi. Belki de ne kadar kaybolduğunu biliyordu.

"Ne buldun?" tekrar sordu.

"Senin yalancı bir fare boku çuvalı olduğunu. Bize söylenen her şey, sana ne zaman güvensek, aptallık etmişiz. Bize gösterdiğiniz her şeyi, bize anlattığınız her şeyi olduğu gibi kabul ediyoruz ve bunların hiçbiri doğru değil. Belki de eskiler yoktu. Buradaki lanet kitapları

biliyor musun? Hepsini yak. Ve sen de Lukas'ın bu saçmalığa inanmasına izin verdin...”

Donald, "Kitaplar gerçek," dedi.

"Saçmalık. Argon gibi mi? Argon gerçek mi? Biz temizliğe gittiğimizde hava odalarına ne halt pompalıyorsunuz?

Donald sorusunu kafasında tekrarladı. "Ne demek istiyorsun?" O sordu.

"Oyunları bırak. Şimdi neler olduğunu biliyorum. Bizi dışarıya gönderdiğinizde, hava kilitlerimizi içimizi yiyip bitiren bir şeyle dolduruyorsunuz. Önce conta ve contaları, sonra gövdelerimizi alır. Bunu bir bilime indirdin, değil mi? Pekala, sakladığın kamera kayıtlarını buldum. Onları haftalar önce kestim. Evet, o bendim. Gelen elektrik hatlarını da gördüm. Boruları gördüm. Gaz borularda, değil mi?”

"Juliette, beni dinle..."

"Beni tanıyormuş gibi adımı söyleme. beni tanımıyorsun Tüm bu konuşmalar, silomun nasıl inşa edildiğini sanki kendin yapmışsın gibi anlatıyor, Lukas'a kaybolan bir dünyayı kendi gözlerinle görmüş gibi anlatıyorsun. Senden hoşlanmamızı sağlamaya mı çalışıyordun? Bizim arkadaşımız olduğunu düşünmek için mi? Bize yardım etmek istediğini mi söylüyorsun?”

Donald saatin ilerlemesini izledi. Teknisyenler yakında dönecekti. Dışarı çıkmaları için onlara bağırması gerekecekti. Sohbeti bu şekilde bırakamazdı.

Juliette, "Bizi aramayı kes," dedi. “Vızıltı ve yanıp sönen ışıklar başımızı ağrıtıyor. Bunu her gün yapmaya devam edersen, her şeyi yerle bir etmeye başlayacağım ve endişelenecek yeterince şeyim var."

"Dinle lütfen-"

"Hayır, sen dinle. Bizden kopuksun. Kameralarınızı, gücünüzü, gazınızı istemiyoruz. Hepsini kesiyorum. Ve kimse buradan bir daha temizlik yapamayacak. Artık bu saçmalık argonu yok. Bir dahaki sefere dışarı çıktığımda, temiz havayla olacak. Şimdi siktir git ve bu işi bize bırak."

"Juliette-"

Ama hat ölmüştü.

Donald kulaklığını çıkardı ve masaya fırlattı. Oyun kartları dağıldı ve kitap tüneğinden düşerek birinin yerini kaybetti.

Argon? Başına ne gelmişti? En son bu kadar kızdığı zaman, bir makine bulduğunu ve onun peşine düşmekle tehdit ettiğini söylediği zamandı. Ama bu başka bir şeydi. Argon. Bir temizlik ile dışarı pompalanır. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir temizlikle dışarı pompalandı—

Bir baş dönmesi nöbeti geçirdi ve Donald sandalyesine geri çöktü. Tulumu terden ıslanmıştı. Kanlı bir paçavrayı kavradı ve sisle dolu bir hava kilidini hatırladı. İtişip kakışan bir kalabalığın arasında tökezleyerek bir rampadan aşağı indiğini, Helen için ağladığını, retinasında patlayan bombaların görüntüsünü, etrafında beyaz bir bulut dalgalanırken Anna ve Charlotte'un onu çekiştirdiğini hatırlıyordu.

Gaz. Temizliğin nasıl gittiğini biliyordu. Hava kilidini basınçlandırmak için gaz vardı. Dış havaya karşı itmek için gaz. Dışarı itmek için gaz *.*

Donald, "Havada toz var," dedi. Tezgaha yaslandı, dizleri güçsüzdü. İnsanlığı yiyip bitiren nanolar, her temizlikte dünyaya salıverildiler, saat gibi küçük nefesler, her sürgünde tik-tak.

Kulaklıklar orada sessizce oturdu. Donald, onun sözlerini kullanarak, "Ben bir kadimim," dedi. Kulaklıkları masadan aldı ve mikrofona yüksek sesle tekrarladı, "Ben bir kadimim! Bunu ben yaptım!"

Bir kez daha masaya yaslandı ve düşmeden önce kendini tuttu. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Üzgünüm üzgünüm." Daha yüksek sesle, "Özür dilerim!"

Ama kimse dinlemiyordu.

26

Charlotte, dronun sol kanadındaki aileronu yukarı ve aşağı çalıştırdı. Kanadı yönlendiren kablolarda hala biraz oynama vardı. Drone'un kuyruğundan sarkan bir iş bezini kaptı ve ensesini sildi. Alet çantasına uzanarak orta boy bir tornavida seçti. İHA'nın altında, İHA'nın ihtiyaç duymadığı, içinde bulabildiği her şey, bir parça parça yatıyordu. Bombalama bilgisayarı, kanatlardaki cephaneler, serbest bırakma servoları. Biri hariç tüm kameraları çıkarmış, hatta dronun bir düzine G çekmesine yardımcı olan destek payandalarından bazılarını çıkarmıştı. Bu düz bir uçuş olacak, kanatlarda baskı yok. Bu sefer alçaktan ve hızlı gideceklerdi, dronun fark edilip edilmediğini umursamayacaklardı. Daha fazlasını görmek, emin olmak, doğrulamak önemliydi. Charlotte patlatılan şey üzerinde çalışarak bir hafta geçirmişti ve tek düşünebildiği son ikisinin ne kadar çabuk bozulduğu ve ilk uçuşun şimdi ne kadar şanslı göründüğüydü.

Sırt üstü yatarak omuzlarını ve kalçalarını çalıştırdı ve dronun kuyruğunun altında kıvrandı. Erişim paneli zaten açıktı ve kablolar açıktaydı. Her panel, makineyi toza karşı yalıtarak tekrar bir araya gelmeden önce ince bir kalafat boncuk alırdı. Kabloyu tutan servo kolu ayarlarken *, bu işe yarayacak, dedi kendi kendine.* Mecbur kalacaktı. Kardeşini, onun içinde bulunduğu durumu görünce, içlerinde başka bir uçuş olmadığını düşünmesine neden oldu. Ya hep ya hiç olurdu. Sadece öksürük değildi - şimdi aklını kaybediyor gibiydi.

Son aramasından dönmüş ve ona akşam yemeğini getirmeyi unutmuştu. Söz verdiği radyonun son kısmını da unutmuştu. Şimdi o çalışırken kendi kendine mırıldanarak dronun etrafında volta atıyordu. Koridordan konferans salonuna yürüdü ve notlarını

karıştırdı. Adam öksürerek ve onun bir parçası gibi hissetmediği bir konuşmayı yakalayarak drone'a doğru geri tepti.

“—korkularını görmüyor musun? Bunu onların korkusuyla yapıyoruz.”

Ellerini havada salladığını görmek için dronun altından dışarı baktı. Kül rengi görünüyordu. Tulumunda kan lekeleri vardı. Havluyu atma, o asansöre binme ve ikisini de teslim etme zamanı gelmişti. Sırf birini görebilsin diye.

Onu kendisine bakarken yakaladı.

"Korkuları sadece gördükleri dünyayı renklendirmiyor," dedi, gözleri vahşiydi. “Onunla dünyayı zehirliyorlar. Bu bir toksin, bu korku. Kendilerini temizlemeye gönderiyorlar ve bu da dünyayı zehirliyor!”

Charlotte nasıl tepki vereceğini bilemedi. Bunun iki kişiyle ne kadar hızlı gideceğini düşünerek aileronu tekrar çalıştırmak için kıpırdandı. Ondan yardım istemeyi düşündü ama ağabeyi İngiliz anahtarı tutmak şöyle dursun, yerinde bile duramıyordu.

“Ve bu beni gaz hakkında düşündürdü. Yani, bilmeliydim, değil mi? Onlarla işimiz bittiğinde evlerine pompalayacağız. Bu şekilde varlıklarını sonlandırıyoruz. Hepsi aynı gaz. Yaptım." Donald dar bir daire çizerek yürüdü, parmağıyla göğsünü dürttü. Kolunun girintisine öksürdü. "Tanrı biliyor ki ben yaptım. Ama tek şey bu değil!”

Charlotte içini çekti ve şoförünü geri çekti. Hala çok gevşek bir dokunuş.

"Belki bunu tersine çevirebilirler, anlıyor musun?" Konferans odasına geri dönmeye başladı. "Kameralarını kapattılar. Ve yıkımlarını kapatan o silo vardı. Belki gazı kapatabilirler-”

Sesi onunla birlikte azaldı. Charlotte deponun arkasındaki koridoru inceledi. Konferans odasından dökülen ışık, daire çizerek notları ve çizelgeleri arasında ileri geri gezinirken gölgesiyle dans ediyordu. İkisi de çemberlerin içinde sıkışıp kalmıştı. Küfür ettiğini duyabiliyordu. Düzensiz davranışı, ona nezaketsizce giden büyükannelerini hatırlattı. Gittiğinde onu böyle hatırlayacaktı: kan

öksürmek ve saçma sapan gevezelik etmek. Asla presli takım elbiseli Kongre Üyesi Keene olmayacaktı, asla onun ağabeyi ve becerikli ağabeyi olmayacaktı, bir daha asla.

O ne yapacağını düşünürken, Charlotte'un kendi fikirleri vardı. Donald'ın onun için yaptığı gibi herkesi uyandırsalar nasıl olur? Herhangi bir zamanda vardiyada yalnızca yüz kadar adam vardı. Binlerce kadın uyuyordu. Binlerce. Charlotte toplayabileceği orduyu düşündü. Ama Donny'nin haklı olup olmadığını merak etti - babaları, kocaları ve erkek kardeşleriyle savaşmayı reddederler miydi? Bunu yapmak garip bir cesaret gerektiriyordu.

Koridorun aşağısındaki ışık yine gölgelerle dalgalandı. İleri geri, ileri geri adım atıyor. Charlotte derin bir nefes aldı ve kanatta kanat çırpmaya çalıştı. Dünyayı düzeltmek, havayı temizlemek ve tutsakları serbest bırakmak için onun diğer fikrini düşündü. Ya da en azından hepsine bir şans vermek için. Eşit şans. Bunu eski dünyadaki sınırları yıkmaya benzetmişti. Avantajı olan ve bunu korumak isteyenler hakkında tekrarladığı bazı sözler vardı, onlardan sonra merdiveni en son çekenler hakkında. "Merdivenleri indirelim," demişti birden çok kez. Bilgisayarların karar vermesine izin vermeyin. İnsanlara izin ver.

Charlotte bunun nasıl işe yarayabileceğini hâlâ anlamamıştı. Ve açıkçası, erkek kardeşi de yapmadı. İHA'nın altına geri döndü ve insanların işlerinin içine doğdukları, başka seçenekleri olmadığı bir zamanı hayal etmeye çalıştı. İlk oğulları babalarının yaptığını yaptı. İkinci oğullar savaşa, denize veya Kilise'ye gitti. Takip eden herhangi bir çocuk kendi başına kaldı. Kızları başkalarının oğullarına gitti.

Anahtarı halat desteğinden kaydı - mafsalları gövdeye çarptı. Charlotte küfretti ve elini inceledi, kanın fışkırdığını gördü. Parmak boğumunu emdi ve bir zamanlar onu duraksatan başka bir adaletsizliği hatırladı. Görevlendirildiğini ve Irak'ta değil Amerika'da doğduğu için minnettar hissettiğini hatırladı. Bir zar atışı. Siloların duvarları kadar gerçek olan haritalara çizilen görünmez sınırlar. Koşullar tarafından tuzağa düşürüldü. Nasıl bir hayat yaşadığın,

kaderini hesaplayan bilgisayarlar gibi, insanlarının, liderlerinin bazı hesapları tarafından tahmin edildi.

Bir kez daha sürünerek kanadı denedi. Kablodaki oynama gitmişti. Drone, Charlotte'un onu sağlayabileceği en iyi durumdaydı. Artık ihtiyaç duymadığı anahtarları topladı ve rafların ucunda, asansörlere doğru bir çınlama olduğunda onları alet çantasına yerleştirmeye başladı.

Charlotte dondu. İlk düşüncesi yemek oldu. Ding, Donny'nin yemeğini getirmesi anlamına geliyordu. Ama kardeşinin gölgesi koridorun sonunda görülebiliyordu.

Bir asansör kapısının kayarak açıldığını duydu. Biri koşuyordu. Birkaç kişi. Çizmeler gök gürültüsü gibi çınladı ve Charlotte, Donald'ın adını haykırma riskini aldı. Drone'nun etrafından dolanıp muşambayı kapmadan önce koridorda bir kez bağırdı. Muşambayı bir balıkçı ağı gibi geniş kanatların ve etrafa saçılan parçaların ve aletlerin üzerine ördü. saklanmak zorunda kaldı. Önce işini sonra kendini sakla. Donny onu duymuştu. O da saklanacaktı.

Muşamba, hapsolmuş hava yastığının üzerinde yere sürüklendi; dalgalandı ve yerleşti. Adamlar yüksek raflardan dışarı çıkarken Charlotte, Donny'ye koşmak için koridora doğru döndü. Görüldüğünden emin olarak hemen yere düştü. Çizmeler hızla geçti. Muşambanın kenarını kavrayarak yavaşça kaldırdı ve dizlerini vücuduna doğru kıvırdı. Drone'a katılmak için muşambanın altında kıpırdanmak için omzunu ve kalçasını kullandı. Donny onun seslendiğini duymuştu. Çizme seslerini duyup konferans salonuna bağlı banyoda saklanır, duşta saklanırdı. bir yerde. Aşağıda olduklarını bilmiyorlardı. Bu insanlar içeri nasıl girmişti? Ağabeyi, en yüksek erişime sahip olduğunu söyledi.

Koşu geriledi. Sanki biliyorlarmış gibi doğruca deponun arkasına gidiyorlardı. Yakındaki sesler. Erkekler konuşuyor. Drone'un yanından geçen daha yavaş ayak sesleri. Charlotte, keşfedildiğinde Donny'nin bağırdığını duyduğunu sandı. Karnının üzerinde sürünerek dronun altından muşambanın diğer kenarına kaydı. Sesler gitgide azalıyor, yavaş ayak sesleri yanlarından geçiyordu.

Erkek kardeşinin başı dertteydi. Birkaç gün önceki bir konuşmayı hatırladı ve asansörde tanınıp tanınmadığını merak etti. Bir tamirci onu görmüştü. Yalnız bırakılma, onun götürülme düşüncesiyle muşambanın altındaki karanlık etrafını sardı. Ona güveniyordu. Onunla birlikte o depoda kilitli kalarak ona eşlik edecek kadar çıldırıyordu. Onsuz - hayal etmek istemiyordu.

Çenesini soğuk çelik kaplamaya dayayarak kollarını öne kaydırdı ve ellerinin tersiyle muşambayı kaldırdı. Dünyanın alçak bir şeridi açığa çıktı. Botları tehlikeli bir şekilde yakından görebiliyordu. Döşemedeki yağ kokusunu alabiliyordu. Önünde, yürümekte zorlanan bir adama benziyordu, gümüş tulumlu başka bir adam onu desteklemek için yardım ediyor, sanki tek bir akılla ayakları sürüyerek ilerliyordu.

Arkalarında bir koridor aydınlandı; Donny'nin kapatmayı tercih ettiği tüm tepe lambaları artık açıktı. Kardeşi konferans odasından çıkarıldığında Charlotte derin bir nefes aldı. Parlak gümüş tulumlu adamlardan biri kaburgalarına yumruk attı. Ağabeyi homurdandı ve Charlotte darbeyi kendi tarafında hissetti. Bir eliyle muşambayı düşürdü ve dehşet içinde ağzını kapattı. Diğer eli muşambayı daha da kaldırırken titriyordu, görmek istemiyor ama buna ihtiyaç duyuyordu. Kardeşi tekrar vuruldu ama ayaklarını sürüyen adam kolunu salladı. Onlara durmalarını emreden zayıf bir ses duyabiliyordu.

Gümüşlü iki adam kardeşini yere yatırdılar ve kendilerine söyleneni yaptılar. Charlotte, sanki zayıfmış gibi ayaklarını sürüyerek yürüyen adamı izlerken nefes almayı unuttu - onun ışıklı koridora doğru yürümesini izledi. Tepesindeki ampuller kadar parlak beyaz saçları vardı. Yürümek için çabaladı, yanındaki genç adama yaslandı, kolu sırtına dolandı, ta ki erkek kardeşinin yanında duruncaya kadar.

Charlotte, Donny'nin gözlerini görebiliyordu. Elli metre uzaktaydı ama ne kadar geniş olduklarını görebiliyordu. Ağabeyi bu yaşlı ve zayıf adama baktı, öksürürken bile gözlerini ayırmadı, kaburgalarına

aldığı darbeden dolayı kötü bir nöbet geçirdi, ayakta durmakta güçlük çeken adamın söylediği bir şeyi bastırdı.

Kardeşi konuşmaya çalıştı. Defalarca bir şeyler söyledi ama duyamadı. Ve beyaz saçlı zayıf adam zar zor ayakta durabiliyordu, zar zor ayakta durabiliyordu ama yine de botlarını sallayabiliyordu. Yanındaki genç adam onu destekledi ve Charlotte korkmuş ve titreyerek izledi, bir bacak ileri atılmadan önce tekrar tekrar geri getirilirken, ağır bir bot vahşi bir güçle kardeşine çarparken, Donny'nin kendi bacakları kendini korumak için çabalıyor, sarılıyor. iki adam onu yere sabitlerken, acımasız, ezici ve öfkeli tekmelerden sonra tekmelerden saklanacak hiçbir yer bırakmadı.

Silo 18

27

"Orayı kazman gerektiğine emin misin?" diye sordu.

Juliette, "Işığı sabit tut," dedi. "Gitmem gereken bir tane daha var."

"Ama bunun hakkında konuşmamız gerekmez mi?"

"Sadece bakıyorum Luke. Bunun dışında şu anda lanet bir şey göremiyorum.

Lukas ışığı ayarladı ve Juliette sürünerek ilerledi. Sunucu odası merdiveninin altındaki zemin ızgaralarının altını ikinci kez keşfediyordu. Bir aydan uzun bir süre önce, Lukas'ın belediye başkanı olmasından kısa bir süre sonra, kamera görüntülerini burada izlemişti. Silonun içinde herhangi bir yeri nasıl görebildiklerini ona göstermiş ve Juliette başka kimin görebileceğini sormuştu. Lukas, yemlerin silo duvarının dış kenarının olması gereken kapalı bir kapıdan kaybolduğunu görene kadar kimsede ısrar etmemişti. O pakette başka satırlar gördüğünü hatırladı. Şimdi emin olmak istiyordu.

Kapak panelindeki son vidayı çalıştı. Kestiği düzinelerce tel ortaya çıktı ve her biri gümüş saç telleri gibi yüzlerce küçük lifle patladı. Demetlere paralel uzanan kalın kablolar ona Mechanical'daki iki jeneratörden gelen ana beslemeleri hatırlattı. Orada gömülü iki bakır boru da vardı.

"Yeterince gördün mü?" diye sordu. Yer ızgarasının kaldırıldığı yerde onun arkasına çömeldi ve ışığı omzunun üzerinden tuttu.

"Diğer siloda, bu seviyede hâlâ güç var. Otuz dördünün tümü jeneratör çalışmıyorken tam güce sahip." Tornavidası ile kalın kablolara hafifçe vurdu. "Oradaki sunucular da hala çalışıyor. Ve hayatta kalanlardan bazıları, pompaları ve şeyleri siloda yukarı ve aşağı çalıştırmak için bu gücü kullandı. Bence tüm bu meyve suyu buradan geliyor.

"Neden?" diye sordu. Işığı deste boyunca oynattı ve şimdi daha ilgili görünüyordu.

"Çünkü pompalar ve yetiştirme lambaları için güce ihtiyaçları vardı," dedi Juliette, hecelemek zorunda kaldığına şaşırarak.

“Hayır, en başta neden bu gücü sağlıyorlar?”

"Belki işleri kendi başımıza yürütmemiz konusunda bize güvenmiyorlardır. Ya da sunucular bizim üretebileceğimizden daha fazla meyve suyu gerektiriyor olabilir. Bilmiyorum." Yana doğru eğildi ve tekrar Lukas'a baktı. "Benim bilmek istediğim, herkesi öldürmeye çalıştıktan sonra onu neden çalışır durumda bıraktıkları. Neden diğer her şeyle kapatmıyorsun?

Belki de öyledir. Belki de arkadaşın burayı hackledi ve tekrar açtı.

Juliette güldü. "HAYIR. Yalnız değil—”

Koridordan bir ses geldi. Lukas el fenerini döndürürken tarama alanı karardı. Orada başka kimse olmamalıydı.

"Radyo," dedi. "Bakalım kimmiş."

"El feneri," diye seslendi Juliette ama o çoktan gitmişti. Çizmeleri çınladı ve koridorda gözden kayboldu.

Juliette uzanıp bakır boruları yokladı. Doğru boyuttaydılar. Nelson, ona argon tanklarının nerede tutulduğunu göstermişti. Hava işleyicilerinin çalışma şekline benzer şekilde, toprağın derinliklerinden yeni bir argon kaynağı çekmesi gereken bir pompa ve filtre mekanizması vardı. Ama artık Juliette hiçbir şeye güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Tankların arkasındaki zemin panellerini ve duvar panellerini çekerek, besleme sisteminden ayrı olarak gaz tanklarını besleyen iki hat keşfetmişti. Artık şüphelendiği bir ikmal sistemi kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı. Tıpkı contalarda ve ısı bandında, ikinci güç beslemesinde, yalanların siperliğinde olduğu gibi, her şeyin sahte bir cephesi vardı. Gerçek, altında gömülü yatıyordu.

Lukas ona doğru geri adım attı. Diz çöktü ve ışık tarama alanına geri döndü.

Jules, oradan çıkmana ihtiyacım var.

"Lütfen el fenerini bana ver," dedi ona. "Bir bok göremiyorum." Bu, kamera yayınlarını kestiği zamanki gibi başka bir tartışma olacaktı. Sanki içinde ne olduğunu bilmeden bu boruları kesecekmiş gibi...

"Buradan çıkmana ihtiyacım var. Ben, lütfen."

Ve bunu onun sesinde duydu. Birşeyler yanlıştı. Juliette arkasına baktı ve bir el feneri yakaladı.

"Bir saniye," dedi. Açık erişim paneline ulaşana kadar avuç içleri ve botlarının uçları üzerinde ona doğru kıpırdandı. Çok amaçlı aletini geride bıraktı.

"Nedir?" Doğruldu ve sırtını gerindi, saçlarını çözdü, gevşek uçları topladı ve geri bağlamaya başladı. "O kimdi?"

"Baban..." diye söze başladı Lukas.

"Babama bir şey mi oldu?"

Kafasını salladı. "Hayır, arayan oydu. O... çocuklardan biri gitti."

"Eksik?" Ama kastettiğinin bu olmadığını biliyordu. "Lukas, ne oldu?" Ayağa kalkıp göğsünün ve dizlerinin tozunu aldı, radyoya doğru yöneldi.

"Çiftliklere doğru gidiyorlardı. Aşağıya inen bir kalabalık vardı. Çocuklardan biri rayların üzerinden geçti—"

"Düşmüş?"

"Yirmi seviye," dedi Lukas.

Juliette buna inanamadı. Radyoyu eline aldı ve avcunu duvara dayadı, aniden başı dönüyordu. "Kimdi?"

"Söylemedi."

Mikrofonu sıkmadan önce, setin Jimmy'yi en son aradığı andan itibaren 17. kanalda bırakıldığını gördü. Babası, Walker'ın yeni taşınabilir cihazını kullanıyor olmalı. "Baba? Beni okuyor musun?"

O bekledi. Lukas matarasını uzattı ama Juliette onu uzaklaştırmak için el salladı.

Jules mu? Sana geri dönebilir miyim? Az önce başka bir şey ortaya çıktı."

Babasının sesi sarsılmış gibiydi. Hatta çok fazla statik vardı. "Neler olduğunu bilmem gerek," dedi ona.

"Devam etmek. Elis-”

Juliette ağzını kapattı.

“— Elise'i kaybettik. Jimmy onu aramaya gitti. Bebeğim, bir sorunumuz vardı. Aşağıya inen bir kalabalık vardı. Öfkeli bir kalabalık. Yanımda kimin olduğunu biliyorlardı. Ve Marcus rayların üzerinden geçti. Üzgünüm-"

Juliette, Lukas'ın elini omzunda hissetti. Gözlerini sildi. "O mu-?"

"Henüz kontrol etmek için aşağı inmedim. Çıkan arbedede Rickson yaralandı. Onunla ilgileniyorum. Hannah, Miles ve bebek iyi. Şu anda Tedarik'deyiz. Bak, gerçekten gitmem gerekiyor. Elise'i bulamıyoruz ve Jimmy onun peşinden gitti. Birisi onun yukarı çıktığını gördüğünü söyledi. Bir şey yapmanı istemiyorum ama çocuk hakkında bir şeyler öğrenmek istersin diye düşündüm."

Mikrofonu sıkarken eli titriyordu. "Aşağı iniyorum. Bir onda Tedarik'te misin?”

Uzun bir duraklama oldu. Onunla o yöne gitme konusunda tartışıp tartışmadığını biliyordu. Dövüşmeden pes ederken radyo çaldı.

"Bir ondayım, evet. Çocuğu görmek için aşağı iniyorum. Rickson ve diğerlerini burada bırakacağım. Jimmy'ye Elise'i bulduğunda buraya getirmesini söyledim.

Juliette, "Onları orada bırakma," dedi. Kime güvenebileceklerini, nerede güvende olabileceklerini bilmiyordu. "Onları yanına al. Baba, onları Mekanik'e geri götür. Onları eve götür. Juliette alnını sildi. Her şey bir hataydı. Onları getirmek bir hataydı.

"Emin misin?" babası sordu. "Karşılaştığımız kalabalık. Sanırım o yöne doğru gidiyorlardı.”

28

Elise tuhaflığın içinde kaybolmuştu. Birinin oraya bu şekilde seslendiğini duymuştu ve bu yer için doğru isimdi, hayal edilemeyecek kadar kalabalık bir yer, o kadar çılgınca tuhaf bir yer ki adının hakkını zar zor veriyordu.

Kendini orada bulması biraz şaşırtıcıydı. Yavru köpeği, yabancılarla -bir anda var olabileceğini düşündüğünden daha fazla insanla- büyük bir çatışmada ortadan kaybolmuş ve o da onun peşinden basamakları koşmuştu. Bir kişi birbiri ardına yardımcı bir şekilde yukarıyı işaret etmişti. Sarılı bir kadın, bir köpeği olan bir adamın garipliğe doğru ilerlediğini gördüğünü söyledi. Elise, yüz basamağına ulaşana kadar on seviye yükselmişti.

Sahanlıkta burunlarından duman üfleyen iki adam vardı. Az önce birinin bir köpekle geçtiğini söylemişlerdi. Onu içeride sallamışlardı.

Evinde yüz kat, dar geçitlerden ve çöp, moloz ve farelerle dağılmış boş odalardan oluşan korkunç bir çorak araziydi. Burada hepsi vardı ama insanlarla ve hayvanlarla ve bağıran ve şarkı söyleyen herkesle doluydu. Parlak renklerin ve korkunç kokuların olduğu, dumanı içeri ve dışarı soluyan, parmaklarında tuttukları ve küçük ateş kıvılcımlarıyla devam eden insanların olduğu bir yerdi. Yüzlerine boya süren adamlar vardı. Elise'i bir çadırın içinde sallayan, kuyruğu ve boynuzları olan, baştan aşağı kırmızılar giymiş bir kadın, ama Elise dönüp koşmuştu.

Tamamen kaybolana kadar bir korkudan diğerine koştu. Her yerde çarpılacak dizler vardı. Artık Puppy'yi aramıyor, sadece dışarı çıkmak istiyordu. Kalabalık bir tezgâhın altına emekledi ve ağladı ama bu onu hiçbir yere götürmedi. Yine de Rickson'ın horlaması gibi sesler çıkaran şişman ve tüysüz bir hayvanın çok yakından görülmesini sağlamıştı. Bu hayvan, boynunda bir iple onun tarafından yönetiliyordu. Elise gözlerini sildi ve kitabını çıkardı,

adını domuz koyana kadar resimlere baktı. Bir şeyleri adlandırmak her zaman yardımcı olmuştur. Ondan sonra neredeyse o kadar korkutucu olmadılar.

Orada olmamasına rağmen onu tekrar hareket ettiren Rickson'dı. Elise, Wilds'da kendisine korkacak bir şey olmadığını söyleyen yüksek sesini duyabiliyordu. O ve ikizler, henüz yürüyecek yaşa geldiğinde onu zifiri karanlıkta ayak işlerine gönderirlerdi. Hâlâ korkacak insanlar varken onu böğürtlen, erik ve lezzetli yiyecekler almaya gönderirlerdi. Rickson, "En küçükler en güvenli olanlardır," derdi ona. Bu yıllar önceydi. Artık o kadar da küçük değildi.

Kitabını bir kenara koydu ve yapraklı parmakları boynunu okşayan, pompaların tıkırtıları ve takırdayan dişleriyle kara Vahşilerin burunlarından duman sızdıran boyalı insanlardan daha kötü olduğuna karar verdi. Yüzü ağlamaktan çatlamış bir halde tezgahın altından sürünerek çıktı ve dizlerinin arasından itilip kakıldı. Her zaman sağa dönerek - ki bu karanlıkta Vahşi Doğa'dan geçmenin püf noktasıydı - yüksek tıslamalar ve havada kaynayan sıçan gibi bir koku olan dumanlı bir koridorda buldu.

"Hey evlat, kaybettin mi?"

Kısa kesilmiş saçları ve parlak yeşil gözleri olan bir çocuk, bir kabinin kenarından onu inceledi. Ondan daha yaşlıydı ama çok da değil. İkizler kadar büyük. Elis başını salladı. Tekrar düşündü ve başını salladı.

Oğlan güldü. "Adınız ne?"

Elis, dedi.

"Bu farklı bir isim."

Ne söyleyeceğinden emin olamayarak omuz silkti. Oğlan, büyük bir çatalla cızırdayan et şeritlerini kaldırırken, onun ötesindeki bir adama baktığını yakaladı.

"Aç mısın?" diye sordu.

Elise başını salladı. Her zaman açtır. Özellikle de korktuğunda. Ama belki de bunun nedeni, yiyecek aramaya çıktığında korkması ve acıktığında yiyecek aramaya çıkmasıydı. Hangisinin önce geldiğini

hatırlamak zor. Çocuk tezgahın arkasında kayboldu. Kalın bir et parçasıyla geri döndü.

"Fare mi?" diye sordu.

Oğlan güldü. "Bu domuz."

Elise az önce ona homurdanan hayvanı hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Tadı fare gibi mi?" diye sordu umutla.

"Bunu daha yüksek sesle söylersen babam senin postunu alır. Biraz istiyor musun, istemiyor musun?" Et şeridini uzattı. "Üzerinde iki puan olmadığını tahmin ediyorum."

Elise eti aldı ve söylemedi. Küçük bir ısırık aldı ve ağzında küçük mutluluk patlamaları patladı. Fareden daha iyiydi. Oğlan onu inceledi.

"Sen Mids'densin, değil mi?"

Elise başını salladı ve bir ısırık daha aldı. "Ben Silo 17'denim," dedi çiğneyerek. Ağzı tükürük doluydu. Et şeritlerini pişiren adama baktı. Marcus ve Miles biraz denemek için orada olmalı.

"On yedinci seviyeden mi bahsediyorsun?" Oğlan kaşlarını çattı. "Bir topper gibi görünmüyorsun. Hayır, kabadayı olmak için fazla kirli."

Elise, "Ben diğer silodanım," dedi. "Buranın batısında."

"Batı küresi nedir?" diye sordu.

"Batı. Güneşin battığı yer."

Çocuk ona komik baktı.

"Güneş. Doğudan doğar ve batıdan batar. Bu yüzden haritalar yukarıyı gösterir. Kuzeyi gösteriyorlar." Kitabını çıkarıp ona dünya haritalarını göstermeyi, güneşin nasıl döndüğünü açıklamayı düşündü, ama elleri yağ içindeydi ve zaten çocuk ilgilenmiyor gibiydi. "Kazdılar ve bizi kurtardılar," diye açıkladı.

Bunun üzerine çocuğun gözleri kocaman açıldı. "Kazı. Sen diğer silodansın. Bu gerçek?"

Elise domuz dilimini bitirdi ve parmaklarını yaladı. Başını salladı.

Oğlan ona elini uzattı. Elise avucunu kalçasına sildi ve kendi eliyle tuttu.

"Adım Shaw," dedi. "Bir parça domuz daha ister misin? Tezgahın altına gel. Seni babamla tanıştıracağım. Hey baba, seni biriyle tanıştırmak istiyorum.

"Yapamam. Köpek yavrusu arıyorum."

Shaw yüzünü buruşturdu. "Köpek yavrusu? Bir sonraki salonun bitmesini isterdin." Yönü salladı. "Ama hadi, domuz çok daha iyi. Köpek fare gibi çiğnenir ve köpek yavrusu köpekten sadece daha pahalıdır ama tadı aynıdır."

Elis dondu. Biraz önce boynunda iple geçen domuz, belki de o bir evcil hayvandı. Belki de evcil hayvan yiyorlardı, tıpkı Marcus ve Miles'ın herkes açken bile her zaman eğlenmek için fare beslemek istemesi gibi. "Köpek yavrusu mu yiyorlar?" bu çocuğa sordu.

"Eğer puanları aldıysan, tabii." Shaw onun elini tuttu. Benimle ızgaraya geri dön. Babamla tanışmanı istiyorum. Hepinizin gerçek olmadığını söylüyor.

Elis geri çekildi. "Köpeğimi bulmalıyım." Döndü ve kalabalığın arasından çocuğun başını salladığı yöne doğru koşturdu.

"Ne demek istiyorsun, *köpeğin*- ?" arkasından bağırdı.

Elise bir sıra tezgâhın çevresinde başka bir dumanlı salon buldu. More, açık alevin üzerindeki bir çubuktaki fare gibi kokuyor. Yaşlı bir kadın, yumruklarından iki kızgın kanat çırparak bir kuşla güreşti. Elise kakaya bastı ve neredeyse kayıyordu. Yavru köpeğinin gitmiş olduğu düşüncesiyle etrafındaki tuhaflık eridi. Birinin bir köpek hakkında bağırdığını duydu ve sesi aradı. Muhtemelen Rickson yaşında olan daha büyük bir çocuk, kemik gibi görünen beyaz çizgileri olan dev bir parça kırmızı eti tutuyordu. Orada bir kalem ve üzerinde numaralar olan işaretler vardı. Kalabalıktan insanlar içeri bakmak için durdu. Bazıları kalemin içini işaret ederek sorular sordu.

Elise onların arasından havlama sesine doğru savaştı. Ağılda canlı köpekler vardı. Parmak uçlarındayken çıtaların arkasını ve neredeyse tepeyi görebiliyordu. Domuz büyüklüğünde devasa bir hayvan çite atıldı ve ona hırladı ve çit sallandı. Bu bir köpekti, ama çenesine ip dolanmıştı, böylece açılamıyordu. Elise onun sıcak

nefesinin burnundan çıktığını hissedebiliyordu. Herkesin yolundan ve yanlardan hızla uzaklaştı.

Arkasında daha küçük bir kalem vardı. Elise tezgâhın yanından geçerek iki gencin tüten bir ızgaraya yöneldi. Sırtları dönüktü. Bir kadından bir şey alıp ona bir paket verdiler. Elise küçük çitin tepesini tuttu ve baktı. Yan yatmış bir köpek vardı ve karnında yemek yiyen beş – hayır, altı küçük hayvan vardı. İlk başta fare olduklarını düşündü, ama onlar en küçük yavrulardı. Puppy'yi yetişkin bir köpek gibi gösterdiler. Ve köpeği yemiyorlardı - tıpkı Hannah'nın bebeğinin göğsünü emdiği gibi emiyorlardı.

Elise minicik yaratıklara o kadar odaklanmıştı ki, çok geç olana kadar çitin dibindeki hayvanın kendisine doğru atıldığını görmedi. Siyah bir burun ve pembe bir dil sıçradı ve onu çenesinden yakaladı. Doğrudan çitin diğer tarafına baktı ve ona tekrar sıçrayan Puppy'yi gördü.

Elis bağırdı. Çitin üzerinden uzanırken, biri onu arkadan yakaladığında iki eli de hayvanın üzerindeydi.

Tezgahın arkasındaki adamlardan biri, "Bunu karşılayabileceğini düşünme," dedi.

Elise onun pençesinde kıvrandı ve Puppy'yi tutmaya çalıştı.

"Yavaş ol," dedi adam. "Bırak gitsin."

"Bırak *beni* !" Elis ağladı.

Köpek yavrusu elinden kaydı. Elise sallanarak kurtuldu, çantasının omuz askısı başının üzerinden geçti. Adamın ayaklarının dibine düştü ve ayağa kalktı, tekrar Puppy'ye uzandı.

"Pekala, şimdi," dediğini duydu adamın.

Elise çitin üzerinden uzanıp evcil hayvanını tekrar yakaladı. Yardım etmek için köpeğin ayakları çiti kaşıdı. Ön pençeleri onun omzunun üzerinden sarktı, kulağında ıslak bir dil vardı. Elise döndü ve üzerinde yükselen bir adam gördü, göğsüne kanlı beyaz bir kumaş parçası bağlıydı, Anı Defteri elindeydi.

"Bu ne?" diye sordu sayfaları çevirerek. Gevşek kağıtlardan birkaçı serbestçe karıştı ve onları çılgınca yakaladı.

Elise, "Bu benim kitabım," dedi. "Onu geri ver."

Adam ona baktı. Puppy yüzünü yaladı.

Puppy'yi işaret ederek, "Seni bununla takas ederim," dedi.

"İkisi de benim," diye ısrar etti.

Hayır, o cüce için para ödedim. Ama bu olur." Kitabını elinde tarttı, sonra uzanıp Elise'i kabinden çıkarıp kalabalık salona doğru yönlendirdi.

Elise kitaba uzandı. Çantası geride bırakılmıştı. Puppy onun elini kıstırdı ve neredeyse kıvranarak kurtulacaktı. Adama eşyalarını geri vermesi için ciyaklarken ağladığını fark etti. Dişlerini gösterip saçından tuttu, şimdi sinirliydi. Roy! Gel, şu cüceyi yakala."

Elis çığlık attı. Dışarıdan geçen herkese "köpek" diye bağıran çocuk ona doğru yöneldi. Puppy neredeyse özgürdü. Yine kontrolünü kaybediyordu ve adam saçını yolacaktı.

Puppy'i kaybetti ve adam onu yerden kaldırırken Elise ciyakladı. Sonra bir şimşek çaktı, atlayan bir köpek gibi, ama yanından geçenler kahverengi kürkten çok kahverengi tulumlardı ve iri adam homurdanarak yere düştü. Elise sonra dökülmeye başladı.

Artık saçlarını tutamıyordu. Elise çantasını gördü. Onun kitabı. İkisini de eline aldı, bir avuç gevşek sayfayı kavradı. Shaw, domuzunu besleyen çocuk oradaydı. Puppy'yi aldı ve Elise'e sırıttı.

"Koş," dedi dişlerini göstererek.

Elis koştu. Koridordaki çocuktan dans ederek uzaklaştı ve kalabalıktaki insanlardan sekti. Omzunun üzerinden baktığında Shaw'ın peşinden koştuğunu gördü, Puppy göğsünü baş aşağı tuttu, patileri havada. Tezgahtaki adamlar peşlerinden gelirken kalabalık sarsıldı ve yer açtı.

"Bu taraftan!" Shaw, Elise'i geçip bir köşeyi dönerken gülerek bağırdı. Gözlerinden yaşlar akıyordu ama Elise de gülüyordu. Gülüyor, dehşete düşüyor ve kitabına, evcil hayvanına sahip olduğu ve uzaklaştığı ve ona ikizlerden daha iyi davranan bu çocuk için mutlu. Başka bir tezgahın altına daldılar - taze meyve kokusu - ve biri onlara bağırdı. Shaw, dağınık yatakların olduğu karanlık bir odadan, yemek pişiren bir kadınla mutfaktan koştu, sonra başka bir bölmeye geri döndü. Koyu tenli, uzun boylu bir adam onlara bir

spatula salladı, ama onlar çoktan kalabalığın arasından çıkmış, aralarında koşuyor, gülüyor ve dans ediyorlardı...

Sonra kalabalıktan biri onu yakaladı. Büyük ve güçlü eller çocuğu havaya kaldırdı. Elis tökezledi. Shaw bu adama tekme attı ve çığlık attı ve Elise yukarı baktı ve onu tutanın Solo olduğunu gördü. Kalın sakalının arasından Elise'e gülümsedi.

"Solo!" Elise ciyakladı. Bacağını tuttu ve sıktı.

"Bu çocukta senden bir şey mi var?" O sordu.

"Hayır, o bir arkadaş. Onu yere bırak. Onları kovalayan adamlara dair herhangi bir işaret var mı diye kalabalığı taradı. "Gitmeliyiz," dedi Solo'ya. Bacağını bir kez daha sıktı. "Eve gitmek istiyorum."

Solo başını ovuşturdu. "Ve işte biz de oraya gidiyoruz."

29

Elise, Puppy'yi tutarken Solo'nun çantasını ve kitabını taşımasına izin verdi. Kalabalığın arasından geçerek tuhaflıktan çıktılar ve merdiven boşluğuna geri döndüler. Solo çocuğa ailesinin yanına dönmesini söyledikten sonra bile Shaw onların peşinden gitti. Elise ve Solo diğerlerini bulmak için merdiven boşluğundan aşağı inerken, orta direğin çevresinden veya daha yüksek bir sahanlığın parmaklıklarının arasından bakan kahverengi tulumlu Shaw'u görmek için arkasına dönüp baktı. Solo'ya hâlâ orada olduğunu söylemeyi düşündü ama söylemedi.

Tuhaflığın birkaç kat altında, bir kapıcı onlara yetişti ve bir mesaj iletti. Jewel aşağı iniyor ve onları arıyordu. Hamalların yarısı Elise'i arıyordu. Ve Elise kayıp olduğunu asla bilemedi.

Solo, bir sonraki sahanlıkta beklerken matarasından ona içki ısmarladı. Daha sonra yaşlı ve buruşuk ellerine küçük bir su birikintisi döktü ve Puppy minnetle yudumlar aldı. Jewel'in gelmesi sonsuza kadar sürdü, ama vardığında acele eden botların gürültüsü gibiydi. İniş sarsıldı. Jewel ter içindeydi ve nefes nefese kalmıştı ama Solo bunu umursuyor gibi görünmüyordu. İkisi kucaklaştı ve Elise hiç bırakıp bırakmayacaklarını merak etti. İnsanlar sahanlıktan gelip geçtiler ve geçerken onlara komik bakışlar attılar. Sonunda birbirlerini serbest bıraktıklarında Jewel hem gülümsüyor hem de ağlıyordu. Solo'ya bir şey söyledi ve ağlama sırası ondaydı. İkisi de Elise'e baktı ve Elise bunun bir sır ya da kötü bir şey olduğunu gördü. Sonra Jewel onu kaldırdı ve yanağından öptü ve nefes alması zorlaşana kadar ona sarıldı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Elise'e. Ama Elise neyin yanlış olduğunu bilmiyordu.

Puppy'i geri aldım, dedi. Sonra, Jewel'in yeni evcil hayvanından haberi olmadığını hatırladı. Aşağı baktı ve Puppy'nin Jewel'in çizmesine işediğini gördü, bu merhaba demek gibi olmalı.

Bir köpek, dedi Jewel. Elise'in omzunu sıktı. "Onu tutamazsın. Köpekler tehlikelidir."

"O tehlikeli değil!"

Köpek yavrusu Elise'in elini çiğnedi. Elise geri çekildi ve Puppy'nin kafasını ovuşturdu.

"Onu pazardan mı aldın? Gittiğin yer orası mı?" Jewel, başını sallayan Solo'ya baktı. Cevher derin bir nefes aldı. "Sana ait olmayan şeyleri alamazsın. Bir satıcıdan aldıysanız, geri dönmek zorunda kalacak."

Elise, "Köpek Derin'den geldi," dedi. Eğilip kollarını köpeğin etrafına sardı. "Mekanik'ten geldi. Onu oraya geri götürebiliriz. Ama tuhaf değil. Onu aldığıma pişmanım." Puppy'yi sıktı ve beyaz kaburgalı kırmızı eti tutan adamı düşündü. Jewel tekrar Solo'ya döndü.

"Çarşıdan gelmedi," diye onayladı. "Mekanik'te bir kutudan almış."

"İyi. Bunu daha sonra düzelteceğiz. Diğerlerine yetişmemiz gerekiyor."

Elise, kendisi ve Puppy dahil hepsinin yorgun olduğunu anlamıştı ama yine de yola koyuldular. Yetişkinler aşağı inmeye hevesli görünüyorlardı ve tuhaf Elise'i gördükten sonra aynı şekilde hissettiler. Jewel'a eve gitmek istediğini söyledi ve Jewel oraya gittiklerini söyledi. Elise ikisine de "Her şeyi eskisi gibi yapmalıyız," dedi.

Nedense bu, Jewel'i güldürdü. Nostaljik olmak için çok gençsin, dedi.

Elise nostaljinin ne anlama geldiğini sordu ve Jewel, "Geçmişin gerçekte olduğundan daha iyi olduğunu düşündüğün yer, çünkü şimdiki zaman çok kötü."

Elise, "Sık sık nostaljiye kapılıyorum," dedi.

Ve hem Jewel hem de Solo buna güldü. Ama sonra üzgün göründüler. Elise onları birbirlerine bu şekilde çokça bakarken yakaladı ve Jewel gözlerini silmeye devam etti. Sonunda Elise onlara neyin yanlış olduğunu sordu.

Merdivenin ortasında durup ona anlattılar. Çılgın kalabalık onu devirdiğinde ve Puppy kaçtığında rayların üzerinden kayıp giden Marcus'tan bahsetti. Marcus düşmüş ve ölmüştü. Elise yanındaki parmaklıklara baktı ve Marcus'un nasıl bu kadar yüksek parmaklıkların üzerinden kayabildiğini anlamadı. Bunun nasıl olduğunu anlamadı, ama anne babalarının gidip bir daha geri dönmediği zamanki gibi olduğunu biliyordu. Öyleydi. Marcus bir daha asla Vahşiler'den gülerek gelmeyecekti. Yüzünü sildi ve artık ikizi olmayan Miles için kendini kötü hissetti.

"Bu yüzden mi eve gidiyoruz?" diye sordu.

"Nedenlerden biri de bu," dedi Jewel. "Seni asla buraya getirmemeliydim."

Elise başını salladı. Bununla tartışmak yoktu. Ama artık Puppy vardı ve Puppy buradan gelmişti. Ve Jewel'a ne söylerse söylesin, Elise onu geri vermiyordu.

Juliette, Elise'in yolu göstermesine izin verdi. Bacakları koşmaktan ağrıyordu; neredeyse bir kereden fazla dengesini kaybetmişti. Şimdi çocukları bir arada ve evde görmek için can atıyordu, Marcus'a olanlar için kendini suçlamaktan kendini alamıyordu. Seviyeler pişmanlıklarla geçti ve ardından telsizden bir çağrı geldi.

Jules, orada mısın?

Bu Shirly'ydi ve sesi üzgün geliyordu. Juliette kemerinden radyoyu çıkardı. Shirly, setlerinden birini kullanarak Walker'la birlikte olmuş olmalı. "Devam et," dedi. Bir elini korkulukta tuttu ve Elise ile Solo'yu takip etti. Bir hamal ve genç bir çift karşı istikamete doğru yol alarak sıkıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu. “Az önce buradan bir çete geçti. Frankie kapılarda istila edildi. Revirde. Ve senin patlattığın tünelden geçen iki üç düzine insan daha var. Bunun için imza atmadım.”

Juliette, Marcus'un ölümüne yol açan grubun aynı grup olduğunu düşündü. Jimmy dönüp radyoya ve haberlerine baktı. Juliette sesi Elise duymasın diye kıstı.

daha derken neyi kastediyorsun ? Orada başka kim var? diye sordu.

“Örneğin, sizin kazı ekibiniz. Uyuması gereken ama diğer tarafta ne olduğunu görmek isteyen üçüncü vardiyadan bazı tamirciler. Ve gönderdiğiniz planlama komitesi.

"Planlama komitesi mi?" Juliette adımlarını yavaşlattı.

"Evet. Gönderdiğinizi söylediler. Kazıyı incelemenin uygun olduğunu söyledi. Ofisinden bir not aldım.”

Juliette, Marsha'nın belediye binasının önünde bununla ilgili bir şeyler söylediğini hatırladı. Ama takım elbiselerle meşguldü.

"Onları sen göndermedin mi?" diye sordu.

"Yapmış olabilirim," diye itiraf etti Juliette. "Ama bu diğer grup, mafya, babam ve onlar yolda bir anlaşmazlık yaşadılar. Birisi düşerek öldü.”

Karşı tarafta sessizlik oldu. Sonra: "Düştüğümüzü duydum. ilgili olduğunu bilmiyordum. Sana söylüyorum, herkesi geri çekmeye ve bunu kapatmaya çok yaklaştım. İşler kontrolden çıktı, Jules.

Biliyorum, diye düşündü Juliette. Ama bunu yayınlamadı. Yüksek sesle söylemedi. "Yakında orada olacağım. Yoldayım, geliyorum."

Shirly cevap vermedi. Juliette radyoyu kemerine taktı ve kendine küfretti. Jimmy onunla konuşmak için geri çekildi ve Elise'in daha da ilerlemesine izin verdi.

"Bütün bunlar için üzgünüm," dedi Juliette ona.

İkisi sessizce merdivenlerden bir dönüş yaptılar.

Jimmy, "Tüneldeki insanların, bazılarının kendilerine ait olmayan şeyleri aldıklarını gördüm," dedi. “Bizi buraya getirdiklerinde hava karanlıktı ama benim silomdan buraya boru ve ekipman taşıyan insanlar gördüm. Sanki her zaman plan buydu. Ama sonra evimi

yeniden inşa edeceğimizi söyledin. Yedek parça olarak kullanmayın.”

"Yaptım. Evet. Onu yeniden inşa etmeyi kastediyorum. Aşağıya iner inmez onlarla konuşacağım. Yedek almıyorlar.”

"Yani onlara sorun olmadığını söylemedin?"

"HAYIR. Ben... ben onlara gelip seni ve çocukları almanın mantıklı olduğunu, ekstra silonun bazı... fazlalıklar anlamına geleceğini söylemiş olabilirim."

"Yedek budur."

"Onlarla konuşacağım. Söz veriyorum. Sonunda her şey yoluna girecek.”

Bir süre sessizce yürüdüler.

"Evet," dedi Solo sonunda. "Sürekli bunu söylüyorsun."

Silo 1

30

Charlotte karanlıkta uyandı, terden ıslanmıştı. Soğuk. Metal zemin kaplaması soğuktu. Çeliğin üzerinde bu kadar uzun süre durmaktan yüzü ağrıyordu. Yarı ölü kolunu altından çalıştırdı ve yüzünü ovuşturdu, oradaki elmas kaplamanın izlerini hissetti.

Donny'ye yapılan saldırı, belirsiz bir şekilde hatırlanan bir rüya gibi geri döndü. Kıvrılmış ve beklemişti. Bir şekilde gözyaşlarını tutmuştu. Ve ister çabasından bitkin düşsün, ister hareket etmekten korksun, sonunda uykuya yenik düşmüştü.

Muşambayı açmadan önce ayak seslerini veya sesleri dinledi. Dışarısı zifiri karanlıktı. Orası da dronun altı kadar siyah. Yuvadaki bir civciv gibi, metal kuşun altından sürünerek çıktı, eklemleri kaskatı kesilmiş, göğsünde bir ağırlık, her tarafını korkunç bir yalnızlık kaplamıştı.

Çalışma lambası muşambanın altında bir yerdeydi. Drone'un üstünü açtı ve etrafa hafifçe vurdu, bazı aletler hissetti, devrildi ve bir mandal setini gürültülü bir şekilde dağıttı. Drone'nun farını hatırlayarak açık bir erişim panelinin içini hissetti, test anahtarını buldu ve bastı. Kuşun gagasının önüne altın bir halı atıldı. Çalışma ışığını bulması yeterliydi.

Bunu ve büyük bir anahtarı da aldı. Artık güvende değildi. Bir havan topu kampa girmiş, bir çadırı yerle bir etmiş, bir ranza arkadaşı almıştı. Bir başkası her an ıslık çalarak gelebilirdi.

El fenerini asansörlere doğrulttu, uyarı vermeden neleri boşaltabileceklerinden korkuyordu. Sessizliğin içinde kalp atışlarını duyabiliyordu. Charlotte döndü ve onu son gördüğü yer olan konferans odasına yöneldi.

Yerde mücadele belirtisi yoktu. Konferans odasının içindeki masa hâlâ notlarla doluydu. Belki eskisi kadar çok değil. Sandalyelerin

arasına dağılmış birkaç çöp kutusu da gitmişti. Birisi temizlik konusunda kötü bir iş çıkarmıştı. Birisi dönecekti.

Charlotte ışıkları söndürdü ve gitmek için döndü. Saldırıya uğradığı yerden geçerken bu sefer duvara sıçrayan kanı gördü. Uyumadan önce boğuştuğu hıçkırıkların boğazını yakalayıp sıkıştırdığını hissetti, ağabeyinin hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti. Orada duran, tekmeleyen, tekmeleyen beyaz saçlı adamı görebiliyordu, onda kutsal olmayan bir öfke vardı. Ve şimdi kimsesi yoktu. Karanlık depodan hızla parlayan insansız hava aracına doğru ilerledi. Uykudan uyandırılmış, ürkütücü bir dünyayla karşılaşmış ve şimdi yalnız kalmıştı.

İHA'nın gagasından gelen ışık zemine yayıldı ve bir kapıyı aydınlattı.

Pek yalnız değil.

Charlotte aklını topladı. Erişim paneline uzandı ve drone'nun ön farını kapattı. Muşambayı dikkatlice yeniden düzenledi. Artık işleri ters bırakmak olmazdı - her zaman ziyaretçilerinin olabileceğini varsayması gerekir. Çalışma lambası sallanarak kapıya gitti, durdu, alet çantasını almak için geri döndü. Drone artık uzak bir öncelikti. Aletleri ve ışığıyla kışlayı geçip salonun sonuna, uçuş odasına koştu. Uzak duvardaki tezgahta haftalarca bir araya getirilmiş bir radyo vardı. İşe yaradı. O ve erkek kardeşi, uzak dünyalardan gelen gevezelikleri dinlemişlerdi. Belki de iletmenin bir yolu vardı. Onun için bıraktığı yedek parçaları eşeleyerek aradı. Hiçbir şey olmasa da dinleyebilirdi. Belki ona ne yaptıklarını öğrenebilirdi. Belki ondan haber alabilir veya başka bir ruha ulaşabilirdi.

31

Her öksürükte Donald'ın kaburgaları bin parçaya ayrılıyordu. Bu şarapnel ciğerlerini ve kalbini deldi ve omurgasından yukarı bir gelgit dalgası gönderdi. Bunun, bu kemik ve sinir bombalarının kendi vücudunda gerçekleştiğine ikna olmuştu. Ciğerleri yakmanın ve boğazı yakmanın basit işkencesini şimdiden özlemişti. Çürümüş ve çatlamış kaburgaları şimdi eski işkencelerle alay konusu oluyordu. Dünün mutsuzluğu nostaljik bir düşkünlüğe dönüşmüştü.

Kaçmaktan vazgeçtiği için kanlar içinde ve bere içinde yatağında yatıyordu. Kapı sağlamdı ve tavan panellerinin üzerindeki boşluk hiçbir yere çıkmıyordu. Yönetici seviyelerinde olduğunu düşünmüyordu. Belki Güvenlik. Belki konut. Ya da aşina olmadığı bir yer. Dışarıdaki koridor ürkütücü bir şekilde sessizdi. Gece yarısı olabilir. Kapıya vurmak ağrıyan kaburgalarında acımasızdı ve bağırmak boğazını acıtıyordu. Ama en büyük acı, kız kardeşini neyin içine sürüklediğini, ona ne olacağını hayal etmekti. Gardiyanlar ya da Thurman geri geldiğinde, onun aşağıda olduğunu söylemeli, merhamet etmeleri için yalvarmalı. Thurman'ın kızı gibiydi ve onu uyandırmakla suçlanacak tek kişi Donald'dı. Thurman bunu görecekti. Hepsinin sonu gelene kadar onu uyuyabileceği bir yere geri koyacaktı. En iyisi bu olurdu.

Saatler geçti. Saatlerce morarmış şişlikler ve bir düzine yerde nabzının attığını hissetmek. Donald bir sağa bir sola döndü ve o gömülü mahzende gece ve gündüz daha da az ayırt edilebilir hale geldi. Enfeksiyondan çok pişmanlıktan ve korkudan doğan biri onu ateşli bir terle kapladı. Donmuş kapsüllerin alev aldığı, ateşin, buzun ve tozun, etin eridiği ve kemiğin toza dönüştüğü kabusları gördü.

Uykuya dalarken, başka bir rüya daha gördü. Geniş bir okyanusta soğuk bir gecenin, ayaklarının altında batan bir geminin, denizin vahşiliğinden sallanan güvertenin rüyası. Donald'ın elleri geminin

direksiyonunda donmuştu, nefesi bir yalan sisiydi. Komutası gittikçe daha derine batarken dalgalar rayların üzerinden geçti. Ve sudaki her yerinde yanan cankurtaran sandalları vardı. Tüm kadınlar ve çocuklar orada yanarak çığlıklar atıyor, asla kıyıya ulaşamayacakları düşünülen cankurtaran botlarına hapsolmuşlardı.

Donald bunu şimdi gördü. Onu uyanıkken - nefes nefese, öksürürken, terlerken - ve aynı zamanda rüyalarında gördü. Bir keresinde, kavga edecek bir şey kalmaması için kadınların bir kenara bırakıldığını düşündüğünü hatırladı. Ama tam tersi doğruydu. Geri kalanlara *savaşacakları* bir şey vermek için oradaydılar . Kurtarılacak biri. Bu karanlık vardiyalarda çalışan, bu karanlık gecelerde uyuyan, asla olmayacak şeyleri hayal eden insanlar onlar içindi.

Ağzını kapattı, yatakta yuvarlandı ve kan öksürdü. Kurtarılacak biri. İnsanın budalalığı -inşasına yardım ettiği patlatılmış siloların budalalığı- her şeyin kurtarılmaya ihtiyacı olduğu varsayımı. Hem insanlar hem de gezegen kendi başlarına bırakılmalıydı. İnsanlığın yok olma hakkı vardı. Hayatın yaptığı buydu: nesli tükendi. Sıradakiler için yer açtı. Ancak tek tek erkekler, çoğu kez doğal düzene karşı sövüp saymışlardı. Yasa dışı klonlanmış çocukları, nano tedavileri, yedek parçaları ve kriyopodları vardı. Bireysel erkekler bunu yapanları sever.

Yaklaşan botlar, bir yemeğin, çılgın düşüncelerle uyumak ve bedensel acıyla uyanık yatmanın bitmek bilmeyen kabusunun sona erdiğinin sinyalini veriyordu. Kahvaltı olmalıydı çünkü açlıktan ölüyordu. Bu, gecenin büyük bir kısmında uyanık olduğu anlamına geliyordu. Son yemeğini getiren gardiyanın aynısını bekliyordu ama kapı aralanarak Thurman'ı ortaya çıkardı. Güvenlik gümüşü giymiş bir adam gülümsemeden arkasında duruyordu. Thurman tek başına girdi ve Donald'ın kendisi için bir tehdit oluşturmadığından emin olarak kapıyı kapattı. Bir gün önce olduğundan daha iyi, daha zinde görünüyordu. Uyanmak için daha fazla zaman belki. Ya da kan dolaşımına karışan bir sürü yeni doktor.

"Beni daha ne kadar burada tutacaksın?" diye sordu Donald doğrularak. Sesi cızırtılı ve mesafeliydi, sonbahar yapraklarının sesi.

"Uzun sürmez," dedi Thurman. Yaşlı adam sandığı yatağın ayak ucundan sürükleyip üzerine oturdu. Donald'ı dikkatle inceledi. "Yaşamak için sadece birkaç gününüz var."

"Bu tıbbi bir teşhis mi? Ya da bir ceza?"

Thurman tek kaşını kaldırdı. "Her ikiside. Seni burada tutar ve tedavi etmezsek soluduğun havadan ölürsün. Onun yerine seni altına alıyoruz."

"Tanrı korusun, beni sefaletimden kurtardın."

Thurman bunu düşünüyor gibiydi. "Senin burada ölmene izin vermeyi düşündüm. İçinde olduğun acıyı biliyorum. Seni düzeltebilir ya da tamamen yıkılmana izin verebilirim ama ikisine de gönlüm el vermiyor."

Donald gülmeye çalıştı ama çok acıdı. Tepsideki su bardağına uzandı ve bir yudum aldı. Bardağı indirirken yüzeyde pembe bir kan sarmalı dans ediyordu.

Thurman, "Bu son vardiyada meşguldün," dedi. "Kayıp dronlar ve bombalar var. Son zamanlarda eserinizi bir araya getirmek için donmaya başlayan birkaç kişiyi uyandırdık. Neyi riske attığına dair bir fikrin var mı?"

Thurman'ın sesinde öfkeden daha kötü bir şey vardı. Donald ilk başta yerleştiremedi. Hayal kırıklığı değil. Herhangi bir öfke değildi. Çizmelerindeki öfke çekilmişti. Bu bastırılmış bir şeydi. Korku gibi bir şeydi.

"Neyi riske attım?" diye sordu. "Senin pisliğini temizliyordum." Eski akıl hocasını selamlarken su çalkaladı. "Hasar verdiğin silolar. Yıllar önce kararan silo. Hâlâ oradaydı—"

Silo kırk. Biliyorum."

"Ve on yedi." Donald boğazını temizledi. Tepsiden ekmeğin topuğunu aldı ve kuru bir ısırık aldı, çenesi ağrıyana kadar çiğnedi, kanlı suyla kovaladı. Thurman'ın bilmediği o kadar çok şey biliyordu ki. O an aklına bu geldi. 18 yaşındaki insanlarla yapılan tüm konuşmalar, çizimleri ve notları incelemek için harcanan zaman,

haftalarca bir şeyleri bir araya getirmek, sorumlu olmak. Mevcut durumunda, bir dövüşte Thurman'a rakip olamayacağını biliyordu, ama yine de ikisi arasında daha güçlü olduğunu hissediyordu. Onu böyle hissettiren bilgisiydi. Ekmekten bir lokma daha almadan önce, "Onyedi ölmemişti," dedi.

"Demek öğrendim."

Donald çiğnedi.

Thurman sessizce, "Bugün on sekizi kapatıyorum," dedi. "Bu tesis bize neye mal oldu..." Başını salladı ve Donald, orada meydana gelen bir ayaklanma yüzünden kendi kafasını uçuran budalaların başı Victor'u mu düşündüğünü merak etti. Bir an sonra, o kadar çok umut bağladığı insanların da artık gitmiş olduğunu fark etti. Tüm zamanını Charlotte'a parça kaçakçılığı yaparak, silolara bir son vermenin hayalini kurarak, mavi gökler altında bir gelecek umuduyla harcadım, hepsi boşuna. Yuttuğu ekmek bayat geldi.

"Neden?" O sordu.

"Neden biliyormusun. Onlarla konuşuyordun, değil mi? O yerin ne olacağını düşündün? Ne düşünüyordun?" Thurman'ın sesinde ilk öfke belirtileri belirdi. "Seni kurtaracaklarını mı sandın? Herhangi birimizin kurtarılabileceğini mi? Ne halt düşünüyordun?”

Donald cevap vermeyi planlamadı ama refleks olarak bir öksürük gibi bir cevap geldi: “Bundan daha iyisini hak ettiklerini düşündüm. Bir şansı hak ettiklerini düşündüm—”

"Ne için bir şans?" Turman başını salladı. "Önemli değil. Önemli değil. Yeterince plan yaptık.” Bunu en son kendi kendine mırıldandı. “Utanç şu ki, uyumak zorundayım, her şeyi yönetmek için burada olamıyorum. Eliniz boyunduruğun üzerindeyken orada olmanız gerektiğinde insansız hava araçları göndermek gibi bir şey.” Thurman havaya bir yumruk yaptı. Bir süre Donald'ı inceledi. "Sabah ilk iş altına giriyorsun. Hak ettiğinizden çok uzak. Ama senden kurtulmadan önce, bana bunu nasıl yaptığını, benim adımla buraya nasıl geldiğini söylemeni istiyorum. Bunun tekrar olmasına izin veremem—”

"Yani artık ben bir tehdidim." Donald sudan bir kez daha çekti ve boğazı gıdıklandı. Derin bir nefes almaya çalıştı ama göğsündeki ağrı onu iki büklüm etti.

"Değilsin ama bunu yapacak bir sonraki kişi olabilir. Her şeyi düşünmeye çalıştık ama en büyük zayıflığın, herhangi bir sistemin en büyük zayıflığının tepeden bir isyan olduğunu her zaman biliyorduk."

"On iki numaralı silo gibi," dedi Donald. Sunucu odasından karanlık bir gölge çıkarken düşen siloyu hatırladı. Buna şahit olmuş, o siloyu bitirmiş, rapor yazmıştı. "Orada olanları nasıl beklemezsin?" O sordu.

"Yaptık. Her şeyi planladık. Bu yüzden yedeklerimiz var. Bu yüzden Ayin'e sahibiz, bir adamın ruhunu denemek için bir şans, saatli bombalarımızı koymak için bir kutu. yönetildi - üstün gücün bir elden diğerine nasıl aktarılacağıydı. Thurman kollarını açtı. Yaşlı gözleri parladı, içindeki politikacı yeniden uyandı. "Şimdiye kadar. Burada kriyopodlar ve vardiyalarla çözdük. Güç geçicidir ve asla aynı birkaç elden ayrılmaz. Yetki devri yok" dedi.

"Tebrikler," diye tükürdü Donald. Ve bir keresinde Thurman'a Başkan olabileceğini önerdiğini ve Thurman'ın bunun rütbesinin düşürüleceğini önerdiğini hatırladı. Donald bunu şimdi gördü.

"Evet. İyi bir sistemdi. Sen onu alt etmeyi başarana kadar."

"Benim adıma bir şeye cevap verirsen sana bunu nasıl yaptığımı anlatırım." Donald ağzını kapattı ve öksürdü.

Thurman kaşlarını çattı ve onun durmasını bekledi. "Ölüyorsun," dedi. "Sonuna kadar hayal kurman için seni bir kutuya koyacağız. Ne bilmek isteyebilirsin?"

"Doğrusu. Çok fazla var, ama hala birkaç delik var. Ciğerlerimdeki deliklerden daha çok acıtıyorlar."

Thurman, "Bundan şüpheliyim," dedi. Ama teklifi değerlendiriyor gibiydi. "Bilmek istediğin nedir?"

Sunucular. Onlara ne olduğunu biliyorum. Silolardaki herkesin hayatının tüm detayları, nerede çalıştıkları, ne yaptıkları, ne kadar

yaşadıkları, kaç çocukları olduğu, ne yedikleri, nereye gittikleri, her şey. Ne için olduğunu bilmek istiyorum."

Thurman onu inceledi. Hiçbir şey söylemedi.

"Yüzdeleri buldum. Karıştıran liste. Bu insanların serbest bırakıldıklarında hayatta kalma şansları, değil mi? Ama nereden biliyor?"

"Biliyor," dedi Thurman. "Siloların bunu yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım bir savaş çıkıyor, evet. Tüm bu silolar arasında bir savaş olacak ve sadece biri kazanacak."

"O zaman benden ne istiyorsun?"

"Bence başka bir şey var. Söyle bana, ben de senin yerini nasıl aldığımı söyleyeyim." Donald oturdu ve bir öksürük nöbeti boğazını ve kaburgalarını harap ederken, bacaklarını kucakladı. Thurman işi bitene kadar bekledi.

"Sunucu ne dersen onu yapıyor. Bütün bu hayatların kaydını tutuyorlar ve onları tartıyorlar. Ayrıca piyangolara da onlar karar veriyor, bu da bu insanları çok gerçek bir şekilde şekillendirebileceğimiz anlamına geliyor. Şansımızı artırıyoruz, en iyinin gelişmesine izin veriyoruz. Bu yüzden, bu işte ne kadar uzun süre kalırsak, şanslar artmaya devam ediyor."

"Elbette." Donald kendini aptal hissetti. Bilmesi gerekirdi. Thurman'ın defalarca hiçbir şeyi şansa bırakmadıklarını söylediğini duymuştu. Piyango tam da bu değil miydi?

Thurman'ın ona attığı bakışı yakaladı. "Sıra sende" dedi. "Bunu nasıl yaptın?"

Donald duvara yaslandı. Thurman gözleri iri iri açılmış ve sessiz bir şekilde bakarken yumruğunun içine öksürdü. Donald, "Anna'ydı," dedi. "Senin ne planladığını öğrendi. Sana yardım ettikten sonra onu yatağa atacaktın ve bir daha asla uyanamayacağından korktu. Senin kırk problemini çözebilmesi için ona sistemlere erişim izni verdin. Senin yerini almam için ayarladı. Ve benden yardım isteyen bir not bırakmış, gelen kutunuza bırakmış. Bence seni mahvetmek istedi. Bunu bitirmek için."

"Hayır," dedi Thurman.

"Oh evet. Ve uyandım ve benden ne istediğini anlamadım. çok geç öğrendim Ve bu arada, silo kırk ile ilgili hala sorunlar vardı. Uyanıp bu vardiyaya başladığımda kırk...”

Thurman, "Kırkın icabına çoktan bakılmıştı," dedi.

Donald başını geriye yasladı ve tavana baktı. "Sana öyle düşündürdüler. İşte düşündüğüm şey. Bence Silo Forty sistemi hackledi, Anna bunu buldu. Neler olduğunu anlamamamız için kamera kayıtlarını hackledilerler, başıboş bir BT başkanı, tepeden bir isyan, aynen senin dediğin gibi. Kamera beslemelerinin kesilmesi, karardıkları zamandı. Ama ondan önce, onları öldürmeyelim diye gaz hatlarını hackledilerler. Ondan önce de, böyle bir şey olursa diye silolarını yıkmak için bombaları hackledilerler. Geriye doğru çalıştılar. Siyah olduklarında, sorumlu onlardı. Benim gibi. Anna'nın benim için yaptığı gibi.

"Onlar nasıl-?"

Belki de onlara yardım ediyordu, bilmiyorum. O bana yardım etti. Ve bir şekilde kelime başkalarına yayıldı. Ya da belki Anna senin kıçını kurtarmayı bitirdiğinde, onların haklı, bizim haksız olduğumuzu anladı. Belki de kırk siloyu sonunda canları ne isterse onu yapmak için yalnız bırakmıştır. Sanırım hepimizi kurtarabileceklerini düşündü.

Donald öksürdü ve eski kahraman destanlarını, doğruluk için mücadele eden kadın ve erkekleri, her zaman mutlu sonla, her zaman imkansızlıklara karşı, her zaman saçmalıkları düşündü. Kahramanlar kazanmadı. Kahramanlar, *kazanan kimselerdi* . Tarih onların hikayesini anlattı - ölüler tek kelime etmedi. Bunların hepsi saçmalıktı.

Donald, "Neler olduğunu anlamadan kırk siloyu bombaladım," dedi. Tavana baktı, tüm bu seviyelerin, toprağın ve ağır gökyüzünün ağırlığını hissetti. “Onları bombaladım çünkü dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı, çünkü umursamadım. Anna'yı beni buraya getirdiği için, hayatımı kurtardığı için öldürdüm. Senin işini iki kere de senin

için yaptım, değil mi? Geleceğini hiç görmediğin iki isyanı bastırdım—”

"HAYIR." Thurman ayağa kalktı. Donald'ın üzerinde yükseldi.

"Evet," dedi Donald. Gözyaşlarını sildi, kalbinde bir zamanlar Anna'ya duyduğu öfkenin yattığı yerde bir delik hissetti. Artık orada olan tek şey suçluluk ve pişmanlıktı. Onu en çok seveni öldürmüş, doğru olan şeyler için savaşmıştı. Sormak, düşünmek, konuşmak için hiç durmamıştı.

Thurman'a "Kendi kurallarınızı çiğnediğinizde bu ayaklanmayı başlattınız" dedi. "Onu uyandırdığında, buna sen başladın. Zayıftın. Her şeyi tehdit ettin ve ben düzelttim. Ve onu dinlediğin için canın cehenneme. Beni buraya getirdiğin için. Beni bu hale getirdiğin için!”

Donald gözlerini kapattı. Şakaklarından aşağı yuvarlanan gözyaşlarının gıdıklamasını hissetti ve Thurman'ın gölgesi üzerine düştüğünde göz kapaklarından süzülen ışık titredi. Bir darbe için hazırlandı. Başını geriye yatırdı, çenesini kaldırdı ve bekledi. Helen'i düşündü. Anna'yı düşündü. Charlotte'u düşündü. Ve hatırlayarak, Thurman'a kız kardeşini ve bu canavarlara yardım ettiği, her fırsatta onların aracı olduğu için hak ettiği gibi darbeler indirilmeden önce nerede saklandığını anlatmaya başladı. Thurman'a Charlotte'tan bahsetmeye başladı ama göz kapaklarının arasından bir ışık parladı, bir gölge gözden kayboldu ve öfkeli bir kapı çarparak kapandı.

Silo 18

32

Lukas, kulaklıkları girişe takmadan önce bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Sunucuların üzerindeki kırmızı ışıklar kırmızı renkte yanıp sönüyordu ama günün yanlış zamanıydı. Silo 1'den gelen aramalar saat gibi geldi. Bu telefon akşam yemeğinin ortasında gelmişti. Vızıldayan ve yanıp sönen ışıklar ofisine ve ardından koridora taşınmıştı. Eski Güvenlik şefi Sims, birinin temasa geçtiğini bildirmek için dinlenme odasında Lukas'ın izini sürmüştü ve Lukas'ın ilk düşüncesi, gizemli velinimetlerinin onlar için bir uyarısı olduğuydu. Ya da belki de sonunda kazmayı bıraktıkları için onlara teşekkür etmek için aramıştı.

Bağlantı kurulurken kulaklığından bir tık sesi geldi. Tepedeki ışıklar cehennem gibi yanıp sönmelerini durdurdu. "Merhaba?" dedi nefesini tutarak.

"Bu kim?"

Farklı biri. Ses aynıydı ama kelimeler yanlıştı. Bu kişi neden kim olduğunu bilmiyor?

"Bu Lukas. Luke Kyle. Bu kim?"

"Silonuzun başıyla konuşmama izin verin."

Lukas dik bir şekilde ayağa kalktı. “Ben bu silonun başıyım. Dünya Düzeni Operasyonu Elli'nin on sekizinci silosu. Kiminle konuşuyorum?"

"O Dünya Düzenini hayal eden adamla konuşuyorsun. Şimdi bana kafanı ver. Burada bir ... Bernard Holland var.

Lukas neredeyse Bernard'ın öldüğünü ağzından kaçıracaktı. Bernard'ın öldüğünü herkes biliyordu. Bu hayatın bir gerçeğiydi. Temizlenmek yerine yanmasını izlemişti, kurtarılmasına izin vermektense yanmasını seyretmişti. Ama bu adam bunu bilmiyordu. Ve o çizginin diğer ucundaki yaşamın karmaşıklığı, o şaşmaz çizgi odanın sallanmasına neden oldu. Tanrılar her şeye kadir değildi. Ya

da aynı masanın etrafında yemek yemediler. Ya da kendisine Donald diyen kişi, Lukas'ın bile olabileceğine inandığından daha hayduttu. Veya - Juliette'in orada olsaydı iddia edeceği gibi - bu insanlar onunla dalga geçiyordu.

"Bernard... ah, şu anda rahatsız."

Bir duraklama oldu. Lukas alnında ve boynunda biriken teri, sunucuların sıcaklığını ve sohbetin ona doğru geldiğini hissedebiliyordu.

"Geri dönmesi ne kadar sürer?"

"Emin değilim. Senin için onu bulmaya çalışabilir miyim? Soru olmaması gereken bir sorunun sonunda sesi titriyordu.

"On beş dakika," dedi ses. "Bundan sonra işler senin ve oradaki herkes için çok kötü gidecek. Çok kötü. On beş dakika."

Lukas daha fazla itiraz edemeden veya tartışamadan hat kapandı. On beş dakika. Oda sallanmaya devam etti. Jules'a ihtiyacı vardı. Bernard gibi davranacak birine ihtiyacı olacaktı - belki Nelson. Ve bu adam Dünya Düzenini hayal ettiğini söylerken ne demek istemişti? Bu mümkün değildi.

Lukas merdivene koştu ve koşarak aşağı indi. Şarj istasyonundan portatif radyoyu aldı ve merdiveni tırmandı. Nelson'ı bulmaya giderken Juliette'i arayacaktı. Bunu çözene kadar farklı bir ses ona biraz zaman kazandırabilirdi. Bir bakıma, bu her zaman beklediği bir telefondu, silolarında neler olup bittiğini öğrenmek isteyen biri, ama hiç gelmemişti. Bunu bekliyordu ve şimdi bu onu şaşırtmıştı.

Jules? Merdivenin tepesine ulaştı ve radyoyu denedi. Ya cevap vermezse? On beş dakika. Ve sonra ne? Siloda onlar için gerçekten ne kadar kötü yapabilirler? Diğer ses - Donald - zaman zaman korkunç ve anlamsız uyarılarda bulundu. Ama bu farklı hissettirdi. Juliette'i tekrar denedi. Kalbi bu kadar çarpmamalıydı. Sunucu odasının kapısını açtı ve koridorda koştu.

"Seni geri arayabilir miyim?" diye sordu Jules, avucundaki radyo onun sesiyle çatırdayarak. "Burada bir kabus görüyorum. Beş dakika?"

Lukes güçlükle nefes alıyordu. Koridorda, gidişini izlemek için dönen Sims'in yanından kaçtı. Nelson, Takım Laboratuvarı'nda olacaktı. Donald gönder düğmesine bastı. "Aslında, şu anda biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Hala aşağı iniyor musun?

"Hayır ben buradayım. Çocukları babama bıraktı. Pil almak için Walker'a gidiyorum. Koşuyor musun? Buraya gelmiyorsun, değil mi?"

Derin nefesler. "Hayır, Nelson'ı arıyorum. Biri aradı, Bernard'la konuşmaları gerektiğini, aksi halde başımıza bela olacağını söyledi. Jules – İçimde bu konuda kötü bir his var."

Virajdan döndü ve Takım Laboratuvarı'nın kapısının açık olduğunu gördü. Sızdırmazlık bandı şeritleri pervazın etrafında dalgalanıyordu.

Sakin ol, dedi Juliette ona. "Boşver. Kimin aradığını söyledin? Ve neden Nelson'ı arıyorsunuz?

"En azından bize biraz zaman kazandırmak için bu adamla konuşmasını, Bernard'mış gibi davranmasını sağlayacaktım. Kimin aradığını bilmiyorum. Kulağa aynı adam gibi geliyor ama değil."

"Ne dedi?"

"Bernard'ı getirmemi söyledi, Elli Operasyonu'nu hayal edenin kendisi olduğunu söyledi. Kahretsin, Nelson burada değil." Lukas tezgahlara ve alet dolaplarına göz attı. Sims'in yanından geçtiğini hatırladı. Eski Güvenlik şefinin sunucu odasına giriş izni vardı. Lukas, Takım Laboratuvarı'ndan ayrıldı ve koridora geri koştu.

"Lukas, hiçbir anlam ifade etmiyorsun."

"Biliyorum biliyorum. Hey, seni geri arayacağım. Sims'i yakalamam gerek—"

Koridorda koştu. Çoğu boş olan ofisler, BT'den geçiş yapan işçiler veya akşam yemeğinde olanlar geçti. Güvenlik istasyonuna doğru bir köşeyi dönen Sims'i gördü.

"Simler!"

Güvenlik şefi köşeyi dönüp baktı, koridora çıktı ve ona doğru koşan Lukas'ı inceledi. Lukas kaç dakika geçtiğini, bu adamın ne kadar katı davranacağını merak etti.

Yardımına ihtiyacım var, dedi. İki salonun kesiştiği noktada duran sunucu odası kapısını işaret etti. Sims döndü ve onunla kapıyı inceledi.

"Evet?"

Lukas kodunu girdi ve kapıyı iterek açtı. İçeride ışıklar zonklayan kırmızıya döndü. Zaten on beş dakika geçmesine imkan yoktu. Sims'e "Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var" dedi. "Bak, bu... karmaşık, ama benim için biriyle konuşmana ihtiyacım var. Bernard gibi davranmana ihtiyacım var. Onu yeterince iyi tanıyordun, değil mi?"

Sims kaldırdı. "Kimmiş gibi davranmak?"

Lukas döndü ve daha iri olan adamın kolundan tuttu ve onu ilerlemeye zorladı. "Açıklayacak zaman yok. Sadece bu adamın sorularına cevap vermeni istiyorum. Bu bir tatbikat gibi. Sadece Bernard ol. Kendine Bernard olduğunu söyle. Kızgın gibi davran. Ve olabildiğince çabuk hattan çık. Aslında mümkün olduğu kadar az konuşun."

"Kiminle konuşuyorum?"

"Sonra anlatırım. Bunu atlatman için sana ihtiyacım var. Bu adamı aptal yerine koy." Sims'i açık sunucuya yönlendirdi ve ona kulaklıkları verdi. Sims onları hiç çift görmemiş gibi inceledi. "Şunu kulaklarının üstüne koy," dedi Lukas. "Seni fişe takacağım. Bir radyo gibi. Unutma, sen Bernard'sın. Onun gibi konuşmaya çalış, tamam mı? Sadece o ol."

Sims başını salladı. Yanakları kırmızıydı, alnından aşağı bir damla ter akıyordu. On yaş daha genç ve cehennem gibi gergin görünüyordu.

"Hadi bakalım." Lukas, Sims'in bu iş için muhtemelen Nelson'dan daha iyi olduğunu düşünerek kabloyu jaka yerleştirdi. Bu onlara neler olduğunu anlayana kadar biraz zaman kazandıracaktı. Sims'in irkildiğini izledi, kulaklıktan bir selamlama duymuş olmalı.

"Merhaba?" O sordu.

Kendinden emin, diye tısladı Lukas. Elindeki radyo Juliette'in sesiyle çıtırdadı ve sesini kıstı, duyulmasını istemedi. Onu geri araması gerekecekti.

"Evet, bu Bernard." Sims burnundan konuştu, tiz ve gergindi. Eski silo kafasının adil bir yaklaşımından çok, bir kadının sesini yapan bir adama benziyordu. "Bu *Bernard* ," dedi Sims yeniden, daha ısrarlı bir şekilde. Lukas'a döndü ve gözleriyle yalvardı, kesinlikle çaresiz görünüyordu. Lukas elini küçük bir daire şeklinde salladı. Sims bir şeyler dinlerken başını salladı, ardından kulaklığı çıkardı.

"Tamam aşkım?" diye tısladı.

Sims kulaklığı Lukas'a uzattı. "Seninle konuşmak istiyor. Üzgünüm. O olmadığını biliyor."

diye inledi. Juliette'in sesi kısık ve mesafeli olan radyoyu koltuğunun altına sıkıştırdı ve terden sırılsıklam olmuş kulaklığı taktı.

"Merhaba?"

"Bunu yapmamalıydın."

"Bernard... Ona ulaşamadım."

"O öldü. Bir kaza mıydı, yoksa öldürüldü mü? Orada neler oluyor? Kim sorumlu? Burada hiç yayınımız yok.

"Sorumlu benim," dedi Lukas. Sims'in onu incelediğini acı bir şekilde biliyordu. "Burada her şey yolunda. Bernard'ın seni aramasını sağlayabilirim..."

"Buradan biriyle konuşuyordun."

Lukes cevap vermedi.

"Sana ne söyledi?"

Lukas tahta sandalyeye ve kitap yığınına baktı. Sims onun bakışlarını takip etti ve bu kadar çok kağıdı görünce gözleri büyüdü.

"Nüfus raporlarından bahsediyoruz," dedi Lukas. "Bir ayaklanmayı bastırdık. Evet, Bernard çatışma sırasında yaralandı—"

"Burada yalan söylediğini söyleyen bir makinem var."

Luke bayıldığını hissetti. İmkansız görünüyordu ama adama inandı. Arkasını döndü ve koltuğa çöktü. Sims onu ihtiyatla inceledi. Güvenlik şefi işlerin doğru olmadığını söyleyebilirdi.

Lukas, "Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz," dedi. "Burada her şey yolunda. Ben Bernard'ın gölgesiyim. Ayini geçtim—"

"Biliyorum. Ama bence sen zehirlendin. Çok üzgünüm oğlum ama bu çok uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi. Herkesin iyiliği için. Gerçekten üzgünüm." Ve sonra, şifreli bir şekilde ve yumuşak bir şekilde, neredeyse başka birine söylüyormuş gibi, ses şu sözleri söyledi: "Kapat onları."

Bekle... dedi Lukas. Sims'e döndü ve şimdi çaresizce birbirlerine baktılar. "Bana izin ver-"

Sözünü bitiremeden tepesinden bir tıslama sesi geldi. Lukas yukarı baktı ve havalandırmalardan aşağı inen beyaz bir bulut gördü. Genişleyen bir sis. Bunun gibi egzoz dumanlarını uzun zaman önce, sunucu odasında kilitli olduğu ve Mekanik'tekilerin onu boğmak için gazı yönlendirmeye çalıştığı zamanları hatırladı. O odanın içinde boğulacağı hissini hatırladı. Ama bu sis farklıydı. Kalın ve uğursuzdu.

Lukas atletini ağzının üzerine çekti ve Sims'e onunla gelmesi için bağırdı. İkisi de sunucu odasını hızla geçtiler, uzun siyah makinelerin arasından sıyrıldılar ve ellerinden geldiğince buluttan kaçındılar. IT'ye açılan ve Lukas'ın hava geçirmez olduğunu düşündüğü kapıya vardılar. Paneldeki kırmızı ışık mutlu bir şekilde yanıp söndü. Lukas kapıyı kilitlediğini hatırlamıyordu. Nefesini tutarak kodunu girdi ve ışığın yeşile dönmesini bekledi. Olmadı. Konsantre olarak, yeterli hava olmamasından başının döndüğünü hissederek tekrar tuşa bastı ve tuş takımı vızıldadı ve kırmızı ve tek gözüyle ona göz kırptı.

Lukas şikayet etmek için Sims'e döndü ve iri adamın avuçlarına baktığını gördü. Elleri kan içindeydi. Sims'in burnundan kan akıyordu.

33

Juliette radyoya küfretti ve sonunda Walker'ın denemesine izin verdi. Courtnee ikisini de endişeyle izledi. Lukas birkaç kez gelmişti ama tek duydukları botların pıtırtıları ve nefesinin tıslaması ya da bir çeşit statikti.

Walker taşınabiliri inceledi. Radyo, eklediği düğmeler ve kadranlarla gereksiz yere karmaşık bir hal almıştı. Bir şeylerle oynadı ve omuz silkti. "Bana iyi görünüyor," dedi sakalını çekiştirerek. "Diğer uçta olmalı."

Banktaki diğer telsizlerden biri havladı. Kendi yaptığı, tavandan tel sarkan büyük birimdi. Tanıdık bir ses ve ardından bir parazit patlaması geldi: "Alo? Herhangi biri? Burada bir sorunumuz var."

Juliette tezgahın etrafından dolandı ve Walker ya da Courtnee'den önce mikrofonu aldı. Bu sesi tanıdı. "Hank, bu Juliette. Neler oluyor?"

"Elimizde... ah, Mids'ten bir tür buhar sızıntısı olduğuna dair raporlar var. Hâlâ o bölgede misin?"

"Hayır, Mekanik bölümündeyim. Ne tür bir buhar kaçağı? Ve nereden?"

"Merdiven boşluğunda sanırım. Şu anda sahanlıktayım ve hiçbir şey görmüyorum ama tepemde bir gürültü duyuyorum. Bir ton trafik gibi geliyor. Yukarı mı yoksa aşağı mı gittiğini söyleyemem. Yine de yangın alarmı yok."

"Kırmak. Kırmak."

Araya giren başka bir sesti. Juliette onun Peter olduğunu anladı. Bir şeyler söyleyebilmek için gevezeliğin kesilmesini istiyordu.

"Devam et Peter."

Jules, benim de burada bir tür sızıntım var. Hava kilidinin içinde."

Juliette, omuz silken Courtnee'ye baktı. "Hava kilidinde duman olduğunu doğrulayın," dedi.

"Duman olduğunu sanmıyorum. Ve eklediğiniz hava kilidinin içinde, yeni olan. Beklemek. Hayır... bu çok garip."

Juliette kendini Walker'ın tezgahları arasında gezinirken buldu. "Garip olan ne? Ne gördüğünü tarif et." Ana jeneratörden bir egzoz sızıntısı hayal etti. Kapatmak zorunda kalacaklardı ve yedek gitmişti. Kahretsin. En kötü kabusu. Courtnee ona kaşlarını çattı, muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu. Siktir, siktir.

Jules, sarı kapı açık. Tekrar ediyorum, iç hava kilidi kapısı ardına kadar açık. Ve ben yapmadım. Biraz önce kilitlendi."

"Duman ne olacak?" diye sordu. "Kötüye mi gidiyor? Alçakta kal ve yüzünü kapat. Islak bir bez falan isteyeceksin—"

"Duman değil. Ve kaynak yaptığın yeni kapının içinde. O kapı hala kapalı. Şu an camdan bakıyorum. Duman tamamen içeride. Ve ben... Sarı kapıdan içeriyi görebiliyorum. Çok açık. Bu... kahretsin-"

Juliette kalbinin hızla attığını hissetti. Sesinin tonu. Peter'ı tanıdığı süre boyunca ağzından bir küfür bile çıktığını hatırlamıyordu ve en kötüsüyle de tanımıştı onu. "Peter?"

Jules, dış kapı açık. Tekrar söylüyorum, dış hava kilidi kapısı ardına kadar açık. Hava kilidinin içinden doğruca görebiliyorum ve... bir rampaya benzeyen şeyi. Sanırım dışarıya bakıyorum. Tanrım, Juliette, ben doğrudan dışarıya bakıyorum..."

Juliette, "Oradan gitmene ihtiyacım var," dedi. "Her şeyi olduğu gibi bırak ve çık. Kafeteryanın kapısını arkandan kapat. Bir şeyle mühürle. Bant veya kalafat veya mutfaktan bir şey. Okuyor musun?"

"Evet. Evet." Sesi sıkıntılıydı. Juliette, Lukas'ın ona kötü bir şey olmak üzere olduğunu söylediğini hatırladı. Hâlâ elinde yeni portatif olan Walker'a baktı. Eski portatife ihtiyacı vardı. Bu şeyi değiştirmesine izin vermemeliydi. Luke'u büyütmen için sana ihtiyacım var, dedi.

Walker çaresizce omuz silkti. "Çalışıyorum," dedi.

Jules, ben yine Peter. Merdivenlerden çıkarken trafik var. Onları duyabiliyorum. Silonun yarısı gibi geliyor. Neden bu yöne gittiklerini bilmiyorum."

Juliette, Hank'in merdiven boşluğunda trafik sesi duymakla ilgili söylediklerini düşündü. Bir yangın çıkarsa, herkesin bir hortum tutması veya güvenli bir seviyeye çıkıp yardım beklemesi gerekiyordu. İnsanlar neden *koşuyor* olabilir ?

Peter, ofise yaklaşmalarına izin verme. Onları hava kilidinden uzak tutun. Geçmelerine izin verme."

Aklı döndü. Orada olsaydı ne yapardı? Takım elbiseyle oraya girip o kapıları kapatmak zorundayım. Ancak bu, yeni hava kilidi kapısını açmak anlamına gelir. Yeni hava kilidi kapısı! Orada olmamalı. Duman izini unutun, dış hava artık siloya bağlanmıştı. Dış hava—

"Peter?"

Jules... ben... ben burada kalamam. Herkes deli gibi davranıyor. Ofisteler, Jules. Ben... Ben kimseyi vurmak istemiyorum... Yapamam.

"Beni dinle. buhar. Argon, değil mi?"

"Olabilir. Evet. Öyle görünüyordu. Sadece bir kez sen dışarı çıktığında hava kilidini doldurduğunu gördüm. Ama evet-"

Juliette kalbinin sıkıştığını, başının döndüğünü hissetti. İçi boş, uyuşmuş ve yarı sağır bir şekilde havada süzülürken çizmeleri artık yere değmiyordu. Gaz. Zehir. Numune kutusundaki mühür eksik. Silo 1'deki o herif ve tehditleri. O yapmıştı. Hepsini öldürüyordu. Juliette'in aklından binlerce işe yaramaz plan ve entrika geçti, hepsi umutsuz ve çok geçti. Çok geç.

Jules?

Peter'a cevap vermek için mikrofonu sıktı ve sonra sesin Walker'ın ellerinden geldiğini fark etti. Taşınabilir radyodan geliyordu.

"Lukas," dedi nefes nefese. Diğer radyoya uzanırken görüşü bulanıklaştı.

34

Jules mu? Allah kahretsin. Sesim kısılmıştı. Beni duyabiliyor musun?"

"Seni duyuyorum Lukas. Neler oluyor?"

"Bok. Bok."

Juliette çınlamalar ve gümbürtüler duydu.

"İyiyim. İyiyim. Bok. Bu kan mı? Tamam, kilere gitmeliyim. Hala benimle misin?"

Juliette nefes almadığını fark etti. "Benimle mi konuşuyorsun? Ne kanı?"

"Evet, seninle konuşuyorum. Merdivenden düştü. Sims öldü. Yapıyorlar. Bizi kapatıyorlar. Benim aptal burnum. Ben kilere gidiyorum..." Besleme durağanlaştı.

"Lukas mı? Lukas!" İkisi de kocaman ve ıslak gözlerle izleyen Walker ve Courtnee'ye döndü.

"-iyi değil. Cam't geb alımı orada." Lukas'ın sesi sanki burnunu çimdikliyor ya da hapşırmasını tutuyormuş gibi bozuktu. Bebeğim, kendini kapatmalısın. Burnumu tutamam—"

Juliette'in içini panik kapladı. Onları kapatıyorum. Bir düğmeye basarak onları bitirme tehditleri. Onları bitirmek. Solo'nunki gibi bir silo. Belki bir saniye, iki saniye geçti ve o kısacık şimşek çakmasında, silonun nasıl düştüğünü, tepeye nasıl çıktığını, açık havaya nasıl döküldüğünü, yıllarca içinden geçtiği cesetlerin nasıl biriktiğini anlattığını hatırladı. Daha sonra. Bir anda, zaman içinde ileri geri taşındı. Bu, Silo 17'nin geçmişiydi; evinde oynanırken o silonun düşüşüne tanık oluyordu. Ve onların korkunç geleceğini, kendi dünyasının ne olacağını görmüştü. Bunun nasıl bittiğini biliyordu. Lukas'ın çoktan öldüğünü biliyordu.

"Radyoyu unut," dedi ona. "Lukas, radyoyu unutmanı ve kendini o kilere kapatmanı istiyorum. Kurtarabildiğim kadarını kurtaracağım."

Silosuna ayarlanmış diğer radyoyu aldı. "Hank, beni duyuyor musun?"

"Evet-?" Nefes nefese kaldığını duyabiliyordu. "Merhaba?"

"Herkesi Mekanik'e götürün. Mümkün olan herkes ve olabildiğince hızlı. Şimdi."

Hank, "Yukarı çıkmam gerektiğini hissediyorum," dedi. "Herkes fırtına gibi esiyor."

"HAYIR!" Juliette radyosuna bağırdı. Walker irkildi ve diğer telsizin mikrofonunu düşürdü. "Beni dinle Hank. Yapabileceğin herkes. Aşağıda. Şimdi!"

Radyoyu iki eliyle tuttu, başka ne alması gerektiğini görmek için odaya göz attı.

"Mekanik'i kapatıyor muyuz?" diye sordu. "Daha önce olduğu gibi mi?"

Courtnee, uzatma sırasında güvenlik boyunca kaynaklanmış çelik kaplamayı düşünmüş olmalı. Bu eklemlerin izleri hâlâ görülebiliyordu, kaplama çoktan gitmişti.

Juliette, "Bunun için zaman yok," dedi. Tüm bunların anlamsız olabileceğini eklemedi. Hava çoktan bozulmuş olabilir. Ne kadar sürdüğünü söylemek yok. Aklının bir yanı, üzerinde duran, kurtaramadığı her şeye, insanlara ve aynı zamanda eşyalara odaklanmak istiyordu. Dünyada artık erişilemeyen iyi ve ihtiyaç duyulan her şey.

"Önemli bir şey al ve gidelim." İkisine baktı. "Hemen gitmemiz gerekiyor. Courtnee, çocuklara git ve silolarına geri götür..."

"Ama dedin ki... o kalabalık..."

"Onlar umurumda değil. Gitmek. Ve Walk'u yanınıza alın. Kazıya gitmesini sağla. Seninle orada buluşacağım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Elimden geldiğince çok kişi almak için."

Mechanical'ın koridorlarında garip bir şekilde panik yoktu. Juliette, vardiyalarına gidip gelen insanların, yedek parça arabalarının ve ağır pompaların, kaynak yapan birinin kıvılcım yağmurunun, titreyen bir el fenerinin ve yoldan geçen birinin yumruğuyla ona vurduğu normal sahnelerin içinden geçti. Radyo ona vaktinden önce haber getirmişti. Başka kimse bilmiyordu.

Yanından geçtiği herkese, "Kazıya gidin," diye bağırdı. "Bu bir emirdir. Şimdi. Şimdi. Gitmek."

Gecikmeli bir yanıt verildi. Sorular bahaneler İnsanlar nereye gittiklerini, meşgul olduklarını, o sırada zamanlarının olmadığını anlattılar.

Juliette, Dawson'ın vardiyadan yeni çıkacak olan karısı Raina'yı gördü. Juliette onu omuzlarından tuttu. Raina'nın gözleri büyüdü, vücudu bu şekilde ele alınması için kaskatı kesildi.

Juliette ona, "Sınıfa git," dedi. “Çocuklarınızı alın, tüm çocukları alın ve onları tünelden geçirin. Şimdi."

"Neler oluyor?" diye sordu. Dar geçitte birkaç kişi itişip kakıştı. Juliette'in ilk vardiyadaki eski ellerinden biri oradaydı. Bir kalabalık oluşuyordu.

Juliette, "Lanet kazıya gidin," diye bağırdı. "Gitmemiz gerekiyor. Alabildiğin herkesi, çocuklarını, ihtiyacın olduğunu düşündüğün her şeyi al. Bu bir tatbikat değil. Gitmek. Gitmek!"

Ellerini çırptı. İlk dönüp koşan Raina oldu ve tıka basa dolu koridorda kendini zorladı. Onu en iyi tanıyanlar kısa süre sonra harekete geçerek diğerlerini topladı. Juliette herkesin diğer siloya gitmesi için yaptığı gibi bağırarak merdiven boşluğuna doğru koştu. Güvenlik kapılarının üzerinden atladı, nöbetçi muhafız irkilerek "Hey!" Arkasında, başka birinin herkesin onu takip etmesi, harekete geçmesi için bağırdığını duyabiliyordu. Önündeki merdiven titriyordu. Kaynakların şarkı söylediğini ve gevşek payandaların takırdadığını duyabiliyordu. Bunun üzerine, yolunu çiğneyen botların sesini duyabiliyordu.

Juliette merdiven boşluğunun dibinde durdu ve merdivenler ile merdiven boşluğunun beton duvarı arasındaki geniş boşluktan yukarı baktı. Çeşitli sahanlıklar yukarıdan dışarı fırlıyordu, geniş çelik şeritler daha yukarılarda dar şeritler haline geliyordu. Şaft karanlığa çekildi. Sonra yukarılarda duman gibi beyaz bulutları gördü. Belki de Mids'ten.

Radyoyu sıkıştırdı.

"Çile?"

Cevap yok.

"Hank, geri dön."

Merdiven, yoğun ama uzak trafiğin armonikleriyle uğuldadı. Juliette yaklaştı ve elini korkuluğa koydu. Titredi, elini uyuşturdu. Çizmelerin şakırtısı daha da yükseldi. Yukarı baktığında, parmaklıklardan aşağı kayan elleri görebiliyor, cesaret ve şaşkınlık haykıran sesler duyabiliyordu.

Otuzlu yıllardan bir avuç insan son virajdan aşağı döküldü ve bir sonraki adımda nereye gidecekleri konusunda kafası karışmış görünüyordu. Merdivenin bittiğini, evlerinin altında bu beton zemin olduğunu hiç bilmeyen insanların şaşkın bakışları vardı onlarda. Juliette içeri girmeleri için onlara bağırdı. Döndü ve birinin onlara yolu göstermesi, güvenlikten geçmeleri için Mekanik'e bağırdı. Çoğunun eli boş, bir ya da iki çocuğu göğüslerine bastırmış ya da arkalarından çekilmiş ya da kollarında bohçalarla yanlarından tökezleyerek geçtiler. Ateş ve dumandan söz ettiler. Burnu kanayan bir adam ayaklarını sürüyerek aşağı indi. Yukarı çıkmaları gerektiği konusunda ısrar etti, hepsinin yukarı çıkması gerektiği konusunda.

"Sen," dedi Juliette, adamı kolundan yakalayarak. Parmak boğumlarından kıpkırmızı damlayan yüzünü inceledi. "Nereden geliyorsun? Ne oldu?" Burnunu işaret etti.

"Düştüm," dedi, konuşmak için yüzünü açarak. "İşteydim-"

"Tamam aşkım. Bu iyi. Diğerlerini takip et." O işaret etti. Telsizi bedensiz bir sesle havladı. Bağırmak Kutsal olmayan bir gürültü. Juliette merdivenlerden uzaklaştı ve bir kulağını kapattı, radyoyu

diğerine bastırdı. Sesi belli belirsiz Peter'a benziyordu. İşi bitene kadar bekledi.

"Seni zar zor duyabiliyorum!" diye bağırdı. "Neler oluyor?"

Kulağını tekrar kapattı ve sözlerini zorladı. "-üstesinden geliyorum. Dışarıya. Dışarı çıkıyorlar—"

Sırtı merdiven boşluğunun betonunu buldu. Kayarak çömeldi. Birkaç düzine insan merdivenlerden aşağı koştu. Arz'ın sarı giysili bazı başıboşları, birkaç şeye sarılarak onlara katıldı. Sonunda Hank geldi, trafiği yönlendirdi, geri dönmeye hevesli görünenlere diğer yöne gitmeleri için bağırdı. Mekanik'ten bir avuç insan yardıma geldi. Juliette, Peter'ın sesine odaklandı.

"—nefes alamıyorum," dedi. "Bulut geliyor. Mutfaktayım. İnsanlar dökülüyor. Herkes. Deli gibi davranmak. Üzerine düşen. Herkes öldü. Dışarısı-"

Her kelime arasında nefesi kesildi ve hırıldadı. Radyo kapandı. Juliette ahizeye birkaç kez bağırdı ama onu kaldıramadı. Merdiven boşluğuna baktığında tepedeki sisi gördü. Merdivene dökülen duman yoğunlaşmış gibiydi. Juliette dehşet içinde izlerken daha da yoğunlaştı.

Ve sonra karanlık bir şey delip geçti - beyazın ortasında bir gölge. Büyüdü. Merdiven boşluğunun diğer tarafında sahanlıkları geçerek aşağı ve aşağı uçarken bir çığlık, korkunç bir çan sesi geldi ve ardından bir kişi güverteye çarptığında gümbürtüyle patladı. Çarpmanın şiddeti Juliette'in çizmelerinde hissedildi.

Daha fazla çığlık. Bu kez yakınlardakilerden, merdiven boşluğundan aşağı dökülen o düzinelerce kişi, bunu başarabilen birkaç kişi. Mekanik için bir hamlede birbirlerinin üzerinden geçtiler. Ve beyaz duman merdiven boşluğundan aşağı bir çekiç gibi indi.

35

Juliette diğerlerini Mekanik'e kadar takip etti - sonuncusu oydu. Güvenlik kapılarından birinin kolları geriye doğru kırılmıştı. Bazıları yanlamasına boşluktan sıçrarken, bir kalabalık kapıların üzerinden fırladı. Bunu engellemesi gereken bekçi, diğer taraftaki insanlara yardım etti ve onları nereye gidecekleri konusunda yönlendirdi.

Juliette kendini yere attı ve kalabalığı yararak çocukların yatırıldığı ranzaya doğru koştu. O geçerken biri dinlenme odasında gevezelik ediyor, umarım gerekli şeyleri yağmalıyordu. *Umarım yağma* . Dünya aniden çıldırmıştı.

Ranza boştu. Courtnee'nin oraya çoktan vardığını varsaydı. Zaten Mekanik'ten kimse çıkmıyordu. Ve muhtemelen çok geçti. Juliette koridorda ikiye katlandı ve Mekanik katlarına giren kıvrımlı merdivenlere yöneldi. Jeneratör odasına ve kazı alanına dolu bir kalabalıkla birlikte akın etti.

Petrol platformunun çevresinde, sanki dünyanın üzücü yollarını biliyormuş gibi, sanki olup bitenlere depresif bir şekilde teslim olmuş gibi başını aşağı yukarı sallamaya devam eden, inşaat demiri ile çivilenmiş beton yığınları ve atık yığınları vardı: "Elbette. Elbette."

Kazıdan gelen daha fazla atık ve moloz, jeneratör odasının içinde yığınlar oluşturdu, her şey henüz altı madene kürekle kuyuya indirilmemişti. Dağılmış bir insan vardı ama Juliette'in umduğu kadar kalabalık değildi. Büyük kalabalıklar muhtemelen ölmüştü. Ve sonra uçup giden bir düşünce, gülme ve kendini gülünç hissetme dürtüsü, dumanın bir hiç olduğu, üstteki hava kilidinin dayandığı, her şeyin yolunda olduğu ve neden olduğu bu paniğe çok geçmeden arkadaşlarının onu kızdıracağı fikri.

Ancak bu umut geldiği gibi hızla yok oldu. Dilindeki metalik korkuyu hiçbir şey kesemedi, Peter'ın ona hava kilidinin sonuna

kadar açık olduğunu, insanların yere yığıldığını söyleyen sesi, Lukas'ın ona Sims'in öldüğünü söylemesi.

Tünele akan kalabalığı yararak itti ve çocuklara seslendi. Sonra Courtnee ve Walker'ı gördü. Walker'ın gözleri iri iri açılmış, çenesi sarkmıştı. Juliette, kalabalığı onun gözlerinden gördü ve Courtnee'ye bıraktığı yükün, bu münzeviyi ininden bir kez daha sürüklemenin zorluğunun farkına vardı.

"Çocukları gördün mü?" kalabalığa bağırdı.

"Zaten bittiler!" Courtnee karşılık verdi. "Babanla."

Juliette onun kolunu sıktı ve hızla karanlığa doğru koştu. İleride yanıp sönen ışıklar vardı - pille çalışan meşaleleri olan birkaç kişi, madenci şapkaları takanlar - ama bu ışınların arasında geniş zifiri karanlık alanlar vardı. Gölgeden tamamen cisimleşen görünmez diğerleriyle itişip kakıştı. Her iki taraftaki atık yığınlarından kayalar takırdıyordu; tavandan düşen toz ve moloz çığlıklara ve küfürlere yol açtı. Geçit moloz sıraları arasında dardı. Tünel bir avuç insanın geçmesi için yapılmıştı, artık değil. Toprağın içinden açılan büyük deliğin çoğu, kazının ürettiği artıklarla dolu bırakılmıştı.

Sıkışmaların oluştuğu yerlerde, bazı insanlar bu yığınların tepeleri boyunca yukarı koşmaya çalıştı. Bu, aradakilerin üzerine toprak ve kaya yığınlarını itti, tüneli çığlıklar ve küfürlerle doldurdu. Juliette birinin çıkarılmasına yardım etti ve herkesi merkezde kalmaya, biri neredeyse sırtına tırmansa bile itmemeye çağırdı.

Düz bir çizgide bu karanlık koşudan korkan, kafası karışan ve güvenmeyen başkaları da geri dönmeye çalıştı. Juliette ve diğerleri devam etmeleri için bağırdılar. Tünelin ortasına alelacele dikilmiş destek kirişlerine çarpmaktan, kısmi çöküntülerden uzun yığınların üzerinde elleri ve dizleri üzerinde sürünmekten, bir yerlerde ciğerleri patlayacakmış gibi ağlayan bir bebekten oluşan bir kabus. Yetişkinler hıçkırıklarını bastırmak konusunda daha iyi bir iş çıkardılar ama Juliette ağlayarak düzinelerce yanından geçti. Zehirli hava onları arkadan yakalayana kadar o tünelde sürünerek ve tökezleyerek geçeceklermiş gibi, yolculuk bitmek bilmez bir duyguydu.

İleride bir yaya trafiği oluştu, insanlar birbirlerinin arkasından itişip kakışıyor ve kazıcının çelik duvarının üzerinde el feneri ışıkları oynuyordu. Tünelin sonu. Makinenin arkasındaki erişim kapısı açıktı. Juliette, Raph'ı elinde fenerlerden biriyle kapının yanında dururken buldu, solgun yüzü karanlıkta parlıyordu, gözleri iri ve beyazdı.

"Jules!"

Karanlık kuyuda ileri geri yankılanan seslerden onu zar zor duyabiliyordu. Ona doğru yol aldı, daha önce kimin geçtiğini sordu.

"Çok karanlık," dedi. "Bir seferde yalnızca bir tanesini geçebilirler. Neler oluyor? Neden tüm insanlar? Biz dediğini sanmıştık—"

Daha sonra olmasını umarak, "Sonra," dedi ona. Bundan şüphe etti. Büyük olasılıkla, bu silonun her iki ucunda ceset yığınları olacaktı. 17 ile 18 arasındaki büyük fark bu olurdu. Her iki uçta gövdeler. "Çocuklar?" diye sordu ve sorar sormaz, onca ölü ve ölürken neden bu kadar az kişiye konsantre olduğunu merak etti. Hiç olmadığı anne, diye şüphelendi. Bundan çok daha fazlası tehlikedeyken, yavrusuna bakma konusundaki ilk dürtü.

"Evet, epeyce çocuk geldi." Bu kazıcının arkasındaki metal kapıdan girmek istemeyen bir çifte durup bağırarak yol tarifi verdi. Juliette onları suçlayamazdı. Mekanik'ten bile değillerdi. Bu insanlar ne olduğunu sanıyorlardı? Sadece başkalarının panik içindeki bağırışlarını takip ederek. Muhtemelen mayınlarda kaybolduklarını düşündüler. Tepeleri aşmış ve dışarıyı görmüş olan Juliette için bile vahşi bir deneyimdi.

"Ya Shirly?" diye sordu.

Meşalesini içeriye doğrulttu. "Onu kesinlikle gördüm. Sanırım kazıcıda. Trafiği yönetmek."

Raph'ın kolunu sıktı, arkasındaki gölgeli şekillerin kıvranan karanlığına baktı. Geçtiğinden emin ol, dedi ona ve adamın solgun yüzü onayını salladı.

Juliette kuyruğa girdi ve kazıcının arkasına girdi. Çığlıklar ve haykırışlar, boş çorba tenekelerine bağıran çocuklar gibi çınladı.

Shirly elektrik santralinin arkasındaydı, ayaklarını sürüyen ve iten insan kitlesini karanlıkta herkesin yana dönmesini gerektirecek kadar dar bir yarıktan yönlendiriyordu. Atıkların çalışması için ekskavatörün içine yerleştirilmiş olan ışıklar kapalıydı, yedek jeneratör rölantideydi, ama Juliette çalıştırıldığından kalan ısıyı hissedebiliyordu. Soğurken metalin tıkırtısını duyabiliyordu. Shirly'nin makineyi ve elektrik santralini Silo 18'e taşımak için üniteyi çalıştırıp çalıştırmadığını merak etti. O ve Courtnee, kazıcının nereye ait olduğu konusunda tartışıyorlardı.

"Ne oluyor be?" Shirly, Juliette'e onu görünce sordu.

Juliette gözyaşlarına boğulacak gibi hissetti. Bunun bildikleri her şeyin sonu olmasından korktuğunu nasıl açıklayabilirdi? Başını salladı ve dudağını ısırdı. "Siloyu kaybediyoruz," diye başardı sonunda. "Dışarıdan içeri giriyor."

"Öyleyse neden onları bu şekilde gönderelim?" Shirly gürültünün arasında bağırmak zorunda kaldı. Juliette'i tüm bağırışlardan uzağa, jeneratörün diğer tarafına çekti.

Juliette, "Merdiven boşluğundan hava geliyor," dedi. “Durmak yok. Kazıyı mühürleyeceğim.”

Shirly bunu çiğnedi. "Destekleri indirmek mi?"

“Pek sayılmaz. Hileli olmasını istediğin suçlamalar..."

Shirly'nin yüzü sertleşti. “Bu suçlamalar diğer taraftan hileli. *Bu tarafı* kapatmak , *bu siloyu* kapatmak , bizi *buradaki* havadan korumak için onları ayarladım .”

"Eh, şimdi *sahip olduğumuz tek şey* buradaki hava." Juliette, Shirly'ye evinden aldığı tek şey olan radyoyu uzattı. Shirly onu kollarının arasına aldı. Juliette'in göğsünde yanan meşalesinin üzerinde dengeledi. Geri saçılan ışıkta Juliette, zavallı arkadaşının yüzünde bir şaşkınlık maskesi görebiliyordu. Juliette ona, "Herkese göz kulak ol," dedi. "Solo ve çocuklar..." Jeneratöre baktı. "Buradaki çiftlikler kurtarılabilir durumda. Ve hava-”

Shirly, "Yapmayacağın..." diye söze başladı.

"Sonuncusunun da geçmesini sağlayacağım. Arkamda birkaç düzine vardı. Belki bir yüz tane daha.” Juliette eski dostunun

kollarını kavradı. Hâlâ arkadaş olup olmadıklarını merak etti. Aralarında hala o bağın olup olmadığını merak etti. Gitmek için döndü.

"HAYIR."

Shirly, Juliette'in kolunu tuttu, radyo yere düştü ve takırdadı. Juliette kurtulmaya çalıştı.

"Lanetleneceğim," diye bağırdı Shirly. Juliette'i döndürdü. "Beni bu işe, bunun sorumlusu olarak bırakırsan kahrolayım. Ben lanet olası-"

Bir yerden bir çocuktan mı yoksa bir yetişkinden mi ağlama sesleri geliyordu, ayırt etmek imkansızdı. O büyük çelik makinenin tıka basa dolu sınırlarında yankılanan şaşkın ve korkmuş seslerden oluşan bir kakofoniden başka bir şey değildi. Ve karanlıkta, Juliette gelen darbeyi göremedi, Shirly'nin yumruğunu göremedi. Bunu sadece çenesinde hissetti, zifiri karanlıkta parlak ışık parıltısına hayret etti ve sonra bir süre hiçbir şey hatırlamadı.

Birkaç dakika veya dakika sonra geldi - söylemek imkansızdı. Kazıcının çelik güvertesine kıvrılmış, etrafındaki sesler bastırılmış ve çok uzakta, yüzü zonklarken hareketsiz yatıyordu.

Daha az insan. Sadece başaranlar ve kazıcının bağırsaklarında ilerliyorlardı. Görünüşe göre bir iki dakikalığına dışarıdaydı. Belki daha uzun. Daha uzun. Biri ona seslendi, siyahlar içinde onu arıyordu, ama jeneratörün uzak tarafında gölgelerin gölgesinde kıvrılmış görünmezdi. Birisi onun adını söyledi.

Ve sonra uzaktan büyük bir patlama. Üç inçlik bir çelik sacın düşüp kafasının yanına çarpması gibiydi. Yerde büyük bir gümbürtü, kazıcının içinde bir sarsıntı hissedildi ve Juliette anladı. Shirly kontrol odasına gitmiş ve yerini almıştı. Eski evini bu yenisinden korumak için suçlamalarda bulunmuştu. Kendini diğerleriyle birlikte mahkum etmişti.

Juliette ağladı. Birisi onun adını seslendi ve Juliette bunun başının yanındaki radyodan geldiğini anladı. Uyuşmuş bir şekilde ona uzandı, duyuları karışmıştı. Bu Lukas'tı.

"Luke," diye fısıldadı, iletme düğmesine basarak. Sesi çelik dolabın dışında olduğu anlamına geliyordu, kiler yiyeceklerle doluydu. Solo'nun o teneke kutularda yıllarca hayatta kaldığını düşündü. Biri yapabilseydi, Lukas da yapabilirdi. "İçeri dön," dedi ağlayarak. "Kendini mühürle." Radyoyu iki eliyle kucakladı ve güvertede kıvrılmış halde kaldı.

Yapamam, dedi Luke. Öksürük, acı verici bir hırıltı duyuldu. “Ben... senin sesini duymak zorundaydım. Son bir kez." Bir sonraki öksürük nöbeti, Juliette'in patlayacak kadar dolu olan kendi göğsünde hissedilebildi. "İşim bitti, Jules. Bitirdim …"

"HAYIR." Bunu kendi kendine ağladı ve sonra radyoyu sıktı. "Lukas, hemen o kilere gir. Kilitle ve bekle. Sadece bekle-"

Onun öksürmesini dinledi ve sesini bulmak için mücadele etti. Geldiğinde, bir çıngıraktı. "Yapamamak. Budur. Budur. Seni seviyorum Jules. Seni seviyorum …"

Sonuncusu bir fısıltıydı, durağanlıktan zar zor fazlasıydı. Juliette ağladı, yere tokat attı ve ona bağırdı. Ona lanet okudu. Kendine lanet etti. Kazıcının açık kapısından serin bir esintiyle bir toz bulutu içeri girdi ve Juliette bunu dilinde, dudaklarında tattı. Ezilmiş kayanın kuru tebeşiriydi, Shirly'nin tünelin aşağısındaki patlamasının kalıntıları, bildiği her şeyin tadı... ölü.

Bölüm III ~ Ev

Silo 1

36

Charlotte sersemlemiş bir halde radyodan uzaklaştı. Çatırdayan hoparlöre baktı, statik tıslamayı dinledi ve sahneyi kafasında defalarca oynadı. Açık bir kapı, içeri sızan zehirli hava, ölen insanlar, bir izdiham, bir silo gitti. Ağabeyinin kurtarmak için uğraştığı bir silo gitmişti.

Kadrana uzanırken eli titriyordu. Kanallar arasında gezinirken, başka silolardan başka sesler duydu, küçük konuşma parçacıkları ve bağlamı olmayan sessizlik, başka yerlerde hayatın hızla devam ettiğini kanıtladı:

“—bu ay ikinci kez oldu bu. Carol'a haber ver...”

“—ben oraya gelene kadar benim için tutarsan, kesinlikle takdir ederim—”

“…”

"-anlaşıldı. Onu şimdi gözaltına aldık...”

Bu konuşmalar arasındaki statik nöbetler, ölü hava dolu siloların yerini aldı. Ölülerle dolu silolar.

Charlotte 18'i aradı. Tekrarlayıcılar hâlâ o siloda aşağı yukarı çalışıyordu; tıslamadan anlayabiliyordu. O sesin geri dönmesini bekledi, kadın herkesi alt katlara gitmeye çağırdı. Charlotte birinin onun adını söylediğini duymuştu. Ağabeyinin takıntılı olduğu bu kadının, onun deyimiyle bu haydut belediye başkanının, bu eve temizlikçinin sesini duyduğunu düşünmek tuhaftı.

Başka biri olabilirdi ama Charlotte öyle düşünmüyordu. Bunlar yetkili birinin emirleriydi. Uzak bir ambarın derinliklerinde, karanlık ve ıssız bir yerde büzülmüş bir kadın hayal etti ve ani bir yakınlık hissetti. Sadece dinlemek yerine iletebilmek, bir şekilde ona ulaşabilmek için neler vermezdi.

Öne eğilerek radyonun mikrofonun bağlanacağı tarafını ovuşturdu. Ağabeyinin bu kısmı sona saklamış olması şüpheliydi.

Sanki birisiyle konuşmaması konusunda ona güvenmiyor gibiydi. Sanki onun sadece dinlemesini istiyor gibiydi. Ya da belki de endişelendiği kendisiydi. Belki de düşüncelerini kablosuz olarak yayınlayabilseydi ne yapacağına güvenmiyordu. Dinleyenler siloların kafaları değildi, bu radyosu olan herhangi biriydi.

Charlotte göğsüne hafifçe vurdu ve ona verdiği kimliği hissetti ve önünde yükselip alçalan bir botun, kan lekeli bir duvarın ve zeminin görüntüleri canlandı. Sonunda ona bir şans verilmemişti. Ama bir şeyler yapması gerekiyordu. Orada sonsuza kadar statik müzik dinleyerek, insanların ölmesini dinleyerek oturamazdı. Donny kimliğinin asansörlerde işe yarayacağını söyledi. Harekete geçme dürtüsü baskındı.

Radyoyu kapattı ve üzerini plastik örtüyle kapladı. Sandalyeyi rahatsız olmayacak şekilde ayarladı ve insansız hava aracı kontrol odasını yerleşim belirtileri için inceledi. Ranzasına döndüğünde sandığını açtı ve kıyafetleri inceledi. Reaktör kırmızısını seçti. Ona diğerlerinden daha gevşek bir şekilde oturdu. Onu çekerek isim bandını inceledi. *stan* . O bir Stan olabilir.

Giyindi ve kilere gitti. Sökülen insansız hava aracından alınacak çok miktarda yağ vardı. Avucuna biraz aldı, malzeme kutularından birinde kapak aradı ve banyoya gitti. Erkekler tuvaleti. Charlotte makyaj yapmayı severdi. Farklı bir yaşam, farklı bir insan gibiydi. Video oyunları oynamaktan güzel olmaya çalıştığını, çok tombul görünmesinler diye yanaklarını gölgelediğini hatırladı. Bu, temel eğitimin onu kısa bir süre için zayıf ve sert hale getirmesinden önceydi. Doğal bedenini geri kazanmasına, bu bedene alışmasına, onu kabul etmesine, hatta sevmesine yardımcı olan iki görev turundan önceydi.

Elmacık kemiklerini belirginleştirmek için gresi kullandı. Kaşlarının biraz üzerinde olması onları daha dolgun gösteriyordu. O kadar kırmızı olmasınlar diye dudaklarına kötü tat veren bir leke. Şimdiye kadar uyguladığı tüm makyaj işlerinin tam tersiydi. Saçlarını şapkanın içine sıkıştırdı ve kenarlarını aşağıya çekti,

tulumlarını göğüs yerine kumaş kıvrımları gibi görünene kadar düzeltti.

Acıklı bir kılık değiştirmişti. Bunu hemen gördü. Ama sonra biliyordu. Kadınlara izin verilmeyen bir dünyada kimse şüphelenir mi? Emin değildi. Bilemezdi. Ona sorabilmek için Donny'nin orada olmasını çok istiyordu. Adamın kendisine güldüğünü hayal etti, ki bu neredeyse onu ağlatmaya yetiyordu.

"Ağlama," dedi aynaya, gözlerini silerek. Ağlamanın makyajına ne yapacağından endişeliydi. Ama yine de gözyaşları geldi. Geldiler ve hiçbir şeyi rahatsız etmediler. Onlar yağ üzerinde kayan su damlalarıydı.

Bir yerlerde bir şema vardı. Charlotte, Donny'nin not klasörünü radyonun yanında aradı ve onu görmedi. Ağabeyinin zamanının çoğunu dosya kutularını karıştırarak geçirdiği konferans odasını denedi. Yer bir enkazdı. Notlarının çoğu elinden alınmıştı. Muhtemelen sabah geri kalanı için geri gelmeyi planlıyor olmalılar. Ya da hemen o anda gelebilirlerdi ve Charlotte orada ne aradığını açıklamak zorunda kalırdı:

"Ben buraya... şey almak için gönderildim..." Alçaltılmış sesi gülünç geliyordu. Açık klasörleri ve dağınık sayfaları karıştırdı ve bu sefer normal sesi biraz düz bir şekilde tekrar denedi. Kimseye "Bunu geri dönüşüme götürmem söylendi," dedi. "Ah? Peki geri dönüşüm hangi seviyede?" diye sordu kendine. "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "İşte bu yüzden bir harita arıyorum."

Bir harita buldu. Yine de doğru kişi değildi. Tek bir noktaya yayılan kırmızı çizgileri olan bir daire ızgarası. Bunun bir harita olduğunu biliyordu çünkü yanlarda harfler ve üstte rakamlardan oluşan ızgarayı tanımıştı. Hava Kuvvetleri bir zamanlar bunun gibi ızgaralarda günlük hedefler atamıştı. Yemekhanede bir simit ve kahve alırdı ve sonra D-4'ten bir adam ve ailesi ateşli bir girdapta ölürdü. Öğle yemeği için mola. Çavdar üzerine jambon ve peynir.

Charlotte, ızgara boyunca uzanan daireleri tanıdı. Silolardı. Tıpkı bunun gibi tepelerdeki çöküntülerin üzerinden üç insansız hava aracı uçurmuştu. Kırmızı çizgiler tuhaftı. Parmağıyla bir tanesinin izini sürdü. Ona uçuş hatlarını hatırlattılar. Merkeze yakın olan hariç her siloyu genişlettiler, ki onun içinde bulunduğu gibi olabileceğini düşündü. Donald bu düzeni ona bir zamanlar büyük masada göstermişti, şimdi dağınık sayfaların altına gömülmüş olan. Haritayı katlayıp göğüs cebine tıkıştırdı ve aramaya devam etti.

Daha önce gördüğü Silo 1 şeması kaybolmuş gibiydi, ancak bir sonraki en iyi şeyi buldu. Bir dizin. Personeli rütbeye, vardiya atamasına, mesleğe, yaşam düzeyine ve çalışma düzeyine göre listeledi. Küçük bir kasaba için bir telefon rehberi büyüklüğündeydi, siloyu sırayla kaç kişinin çalıştırdığını hatırlatıyordu. İnsanlar değil - *erkekler* . İsimleri inceleyen Charlotte, hepsinin erkek olduğunu gördü. Onunla eğitim kampından geçen diğer tek kadın olan Sasha'yı düşündü. Sasha'nın öldüğünü, alayındaki tüm erkeklerin, uçuş okulundaki herkesin, hepsinin öldüğünü düşünmek garip.

Bir reaktör tamircisinin adını ve çalışma seviyesini buldu, kaosun ortasında bir kalem aradı, bir tane buldu ve seviye numarasını not etti. Yönetimin otuz dördüncü katta olduğunu keşfetti. Bir iletişim subayı aynı seviyede çalıştı ve bu berbattı. Ortak salonu işleten insanlardan koridorun hemen aşağısındaki iletişim odasını düşünmekten nefret ediyordu. Bir güvenlik görevlisi on ikide çalıştı. Donny tutuluyor olsaydı, belki orada olurdu. Tabii onu tekrar uyutmazlarsa. Orada bir hastane olarak bilinen her yerde olmadığı sürece. Cryo aşağıda, diye düşündü. Adamın onu uyandırdıktan sonra asansörle yukarı çıktığını hatırladı. Orada çalışan birini bularak ana kriyo ofisinin seviyesini buldu ama muhtemelen cesetlerin tutulduğu yer orası değildi. Öylemiydi?

Notları bir karalama karmaşasına, üstünde ve altında ne olduğunun kaba bir taslağı haline geldi. Ama arayışına nereden başlamalı? Muhtemelen kimse o seviyelerde gerçekten çalışmadığı için, erkek kardeşinin yağmaladığı erzak ve yedek odalardan bahseden bir şey bulamadı. Yeni bir kağıt parçasına baştan

başlayarak, bir silindir çizdi ve Donny'nin rutininden ve rehberden bildiği katları doldurarak elinden gelen en iyi şemayı yaptı. En üstteki kafeteryadan başlayarak, notlarının götürdüğü yere kadar inen soğuk ofisine kadar ilerledi. Boş seviyeler onun için en iyi bahisti. Bunlardan bazıları depolar ve ambarlar olacaktır. Ancak asansör, kağıt oynayan bir oda dolusu adama da açılabilirdi - ya da dünyayı öldürürken zamanı öldürmek için ne yaptılarsa. Zarı öylece atamadı; bir plana ihtiyacı vardı.

Haritayı inceledi ve seçeneklerini değerlendirdi. Kesin olarak bir yerde mikrofon olurdu ve bu da iletişim odasıydı. Duvardaki saate baktı. Altı yirmi beş. Yemek vakti ve vardiya sonu, bir sürü insan hareket ediyor. Charlotte elmacık kemiklerini matlaştırmak için yüzüne yağ bulaştırdığı yere dokundu. Düzgün düşünmüyordu, muhtemelen saat on birden önce hiçbir yere gitmemeliydi. Yoksa itişip kakışan bir kalabalığın içinde kaybolmak daha mı iyiydi? Orada ne vardı? Yürüdü ve tartıştı. "Bilmiyorum, bilmiyorum," dedi yeni sesini test ederek. Üşümüş gibiydi. Erkek gibi görünmenin en iyi yolu buydu: nezle olmuş gibi.

Depoya döndü ve asansör kapılarını inceledi. O anda birisi patlayabilir ve onun adına karar verilebilirdi. Daha sonraya kadar beklemeli. Dronlara geri dönerek üzerinde çalıştığı muşambayı çıkardı ve gevşek panelleri ve etrafa saçılmış aletleri inceledi. Tekrar konferans salonuna baktığında, Donny'nin yerde kıvrılmış, tekmeleri baldırlarıyla savuşturmaya çalıştığını, iki adamın onu yerde tuttuğunu, mide bulandırıcı darbeler indirmeye zar zor dayanabilen bir adam gördü.

Bir tornavida alan Charlotte, onu tulumunun alet keselerinden birine yerleştirdi. Ne yapacağından emin değil, zaman öldürerek drone üzerinde çalışması gerekiyor. O gece daha az insan varken ve fark edilme olasılığı daha düşükken dışarı çıkacaktı. İlk olarak, bir sonraki makineyi uçmaya hazır hale getirecekti. Donny orada değildi - işi bitmemişti - ama devam edebilirdi. Her seferinde bir cıvata ve bir somunla parçaları bir araya getirebilirdi. Ve o gece dışarı çıkıp ihtiyacı olan parçayı bulacaktı. Sesini geri kazanacak ve o

mahvolmuş ambardaki o insanlara, eğer içlerinden biri hâlâ hayattaysa, ulaşacaktı.

37

Gelen asansör gece yarısını vurdu. Şey, gece yarısını beş geçiyor. İşte o zaman Charlotte nihayet dışarı çıkacak cesareti topladı ve asansör cephanelikte yankılanan bir çınlama gönderdi.

Kapılar gıcırdayarak açıldı ve kayıp bir yer ve zamanın anılarına, asansörlerin insanları işe gidip geldiği normal bir dünyanın anılarına adım attı. Donny'nin ona verdiği kimlik kartını kavrarken, yeniden bir şüphe sancısı hissetti. Kapılar kapanmaya başladı. Charlotte botunu çıkardı ve kapıların ayağına çarpmasına izin verdi ve asansör tekrar açıldı. Kapılar ikinci kez kapanmaya çalışırken alarmların çalmasını bekledi. Belki de şu lanet şeyden inip kararını vermeli, asansör yola koyulmalı, bir iki saat sonra bir tane daha almalı. Kapılar çizmesini geçici olarak kıstırdı ve sonra onu yiyip yememeyi düşünen bir canavar gibi geri çekildi. Charlotte yeterince geciktiğine karar verdi.

Kimlik kartını okuyucuya bastırdı ve gözünün yeşil yanıp sönmesini izledi, ardından otuz dördüncü katın düğmesine bastı. Yönetici ve iletişim. aslanın ini. Kapılar nihayet buluştuğunda minnetle iç çekiyor gibiydi. Katlar yanıp sönmeye başladı.

Charlotte ensesini kontrol etti ve birkaç tutam saç hissetti. Onları şapkasının içine sıkıştırdı. Yönetici bir riskti - reaktör seviyesine yönelik kırmızı tulumlarla göze çarpacaktı - ama yolunu ya da ne yapması gerektiğini bilmeden nereye ait olduğunu göstermek daha da tuhaf olurdu. Aletlerinin yanında olduğundan ve görünür olduklarından emin olmak için ceplerini yokladı. Onlar onun kılıfıydı. Kalçasındaki büyük bir kesenin içine gizlenmiş olan saklama kutularından birinden bir tabanca bariz bir şekilde sarkmıştı. Seviyeler hızla geçerken Charlotte'un kalbi hızla atıyordu. Donald'ın tarif ettiği dışarıdaki dünyayı, kuru ve cansız çorak araziyi hayal etmeye çalıştı. Asansörün sonuna kadar çıktığını ve o çorak

tepelere açıldığını, asansörün içinde uğuldayan rüzgarı hayal etti. Bir rahatlama olabilir.

Yukarı çıkarken hiçbir yolcu ona katılmadı. Gecenin bu saatinde gitmek iyi bir karardı. Otuz altı, otuz beş ve sonra asansör yavaşladı. Kapılar bir koridorda açıldı, ışıklar sert ve parlaktı. Hemen kılık değiştirdiğinden şüphe etti. On adım ötedeki bir kapıdan bir adam başını kaldırdı. Bu dünya hakkında tanıdık gelen hiçbir şey yoktu, son haftalardaki evi gibisi yoktu. Şapkasının kenarını aşağı çekti, tulumuna uymadığının farkındaydı. Önemli olan, hiçbirini hissetmediği güvendi. küstah ol Doğrudan. Kendi kendine buradaki günlerin aynılıklarla dolu olduğunu söyledi. Herkes görmeyi umduğunu görecekti. Adama ve kapısına yaklaştı ve kimliğini uzattı.

"Bekliyor muydun?" diye sordu. Kapının onun tarafındaki tarayıcıyı işaret etti. Charlotte, ne olacağını bilmeden, koşmaya, tabancayı çekmeye, teslim olmaya ya da üçünün de kafa karıştırıcı bir karışımına tamamen hazır halde kartı kullandı.

"Bu seviyede bir... güç kaybı gösteriyoruz." Hasta numarası yapan sesi kendi kulaklarına gülünç geliyordu. Ama sonra sesini herkesten daha iyi tanıyordu - kendi kendine kulağa komik gelmesinin nedeninin bu olduğunu söyledi. Başkasına normal gelebilir. Ayrıca, güç kaybının kendisine olduğu kadar bu adama da anlamsız gelmesini umuyordu. "İletişim odasını kontrol etmem için gönderildim. Nerede olduğunu biliyorsun?"

Onun için bir soru. Yol tarifi için erkek egosunu gıdıklayın. Charlotte ensesinden aşağı bir ter deresinin aktığını hissetti ve artık gevşek saç telleri olup olmadığını merak etti. Kontrol etme dürtüsüyle savaştı. Kolunu kaldırmak tulumunu göğsüne kadar sıkabilir. İri adamı tartarak, onun kendisini yakaladığını ve küçük tabak büyüklüğündeki elleriyle onu yumruklayarak yere çarptığını hayal etti.

“İletişim mi? Elbette. Evet. Koridordan sonuna kadar sola dönün. Sağdan ikinci kapı.”

"Teşekkürler." Şapkasını devirmek, başını aşağıda tutmasına izin verdi. Görünmez bir tezgahın takırtısı ve tıkırtısıyla parmaklıkları itti.

"Bir şey mi unuttun?"

Döndü. Eli bacağının yanındaki keseye düştü.

"Çalışma günlüğünü imzalaman gerekiyor." Muhafız, ekranı kıvrılmış çiziklerden oluşan puslu, yıpranmış bir dijital tableti uzattı.

"Sağ." Charlotte, bantla onarılmış bir tel kordondan sarkan plastik kalemi aldı. Ekranın ortasındaki giriş kutusunu inceledi. Saati yazacak bir yer ve adını imzalayacak bir yer vardı. Zamanı doldurdu ve çoktan unutarak göğsüne baktı. Stan. Adı Stan'di. Bunu dağınık bir şekilde karaladı, sıradan görünmeye çalıştı, ona tableti ve kalemi verdi.

Gardiyan, "Çıkarken görüşürüz," dedi.

Charlotte başını salladı ve çıkış yolunun da aynı şekilde olaysız olmasını umdu.

Ana salonda onun talimatlarını takip etti. Gecenin o saatinde beklediğinden daha fazla hareketlilik, daha fazla ses vardı. Birkaç ofiste ışıklar yanıyordu, sandalyelerin, dosya dolaplarının gıcırtıları ve klavyelerin takırdaması. Koridorda bir kapı açıldı ve bir adam dışarı çıkıp kapıyı arkasından çekti. Charlotte onun yüzünü gördü ve bacakları uyuştu. Kemik ve et saplarının üzerinde sendeleyerek birkaç adım attı. Başı dönmek. Neredeyse düştü.

Başını eğdi ve inanamayarak ensesini kaşıdı. Ama o Thurman'dı. Daha ince ve daha yaşlı görünümlü. Ve sonra Donny'nin bir topun içinde kıvrıldığı ve yarı yarıya dövüldüğü görüntüleri geri geldi. Koridor bir kat gözyaşının ardından bulanıklaştı. Beyaz saçlı, uzun boylu. O zaman onu nasıl tanımamıştı?

"Evinden çok uzaktasın, değil mi?" diye sordu.

Sesi zımpara kağıdı gibiydi. Tanıdık bir sıyrıktı. Annesinin ya da babasının sesi kadar tanıdıktı.

"Bir elektrik kesintisini kontrol ediyorum," dedi Charlotte, cinsiyetini değil de tulumunu kastettiğini umarak durmadan veya dönmeden. Onun sesi olduğunu nasıl duymazdı? Nasıl olur da onun

yürüyüşünü, vücudunu, ensesindeki çıplak deri parçasını, açığa çıkan o birkaç santim karelik etini, ona ihanet edecek herhangi bir şeyi tanımazdı?

"Görürüz," dedi.

Bir düzine adım attı. İki düzine. Terlemek. Sarhoş hissetmek. Koridora dönüp güvenlik istasyonuna bakmadan önce koridorun sonuna gelene kadar bekledi. Thurman uzakta, bekçiyle konuşuyordu, beyaz saçları çıplak güneş gibiydi. Sağdan ikinci kapı, diye hatırlattı kendine. Nöbetçinin ortak salona yönlendirdiği talimatları unutma tehlikesiyle karşı karşıyaydı, kalbi o kadar hızlı çarpıyor ve aklı o kadar hızlı atıyordu ki. Derin bir nefes aldı ve kendine neden orada olduğunu hatırlattı. Thurman'ı görmek ve Donny'ye yatanın o olduğunu anlamak onu şaşkına çevirmişti. Ancak bunu işlemek için zaman yoktu. Önünde bir kapı duruyordu. Düğmeyi denedi, sonra içeri girdi.

İletişim odasında yalnız bir adam oturmuş, bir dizi monitöre ve yanıp sönen göstergelere bakıyordu. Charlotte elinde bir kupa, kolçakların arasına sıkıştırılmış koca bir göbekle içeri girerken koltuğunda döndü. Normalde kel olan kafasına ince tutam saçlar taranmıştı. Bardaklardan birini kulağından çekti ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

U şeklindeki çalışma tezgahları ve rahat koltuklara dağılmış yarım düzine radyo ünitesi olmalıydı. Zenginliğin utancı. Charlotte'un sadece bir parçaya ihtiyacı vardı.

"Evet?" telsiz operatörü sordu.

Charlotte'un ağzı kurudu. Bir yalan onu gardiyanı atlatmıştı; bir lif daha hazırladı. Koridorda Thurman'ı gördüğünden, kardeşini tekmelediği görüntülerden sıyrıldı aklını.

"Birimlerinizden birini tamir etmeye geldim," dedi. Cebinden bir tornavida çıkardı ve bir an için bu adamla savaşması gerektiğini hayal etti, bir adrenalin dalgası hissetti. Bir asker gibi düşünmeyi bırakması gerekiyordu. O bir elektrikçiydi. Ve konuşmaması için onu

konuşturması gerekiyordu. "Serseri mikrofonlu olan hangisi?" Tornavidayı birimler arasında salladı. Yıllarca insansız hava araçlarına pilotluk yapmak ve bilgisayarlarla çalışmak ona bir şey öğretmişti: her zaman sorunlu bir makine vardı. Her zaman.

Telsiz operatörü gözlerini kıstı. Bir an onu inceledi, sonra odaya göz attı. "İki numarayı kastediyor olmalısın," dedi. "Evet. Düğme yapışkan. Birinin bakmasından vazgeçmiştim." Arkasına yaslanıp parmaklarını başının arkasında kenetlediğinde sandalye gıcırdadı. Koltuk altları koyu lekelerdi. "Son adam önemsiz olduğunu söyledi. Değiştirmeye değmez. Bitene kadar kullan dedi."

Charlotte başını salladı ve gösterdiği makineye gitti. Çok kolaydı. Sırtı operatöre dönük olarak sürücüsüyle birlikte yan panele saldırdı.

"Reaktör seviyeleri üzerinde çalışıyorsun, değil mi?"

Başını salladı.

"Evet. Bir süre önce kafeteryada karşınızda yedim."

Charlotte, onun adını tekrar sormasını ya da farklı bir teknisyenle yaptığı konuşmaya devam etmesini bekledi. Şoför terli avucundan kaydı ve masaya çarptı. Geri aldı. Operatörün işini izlediğini hissedebiliyordu.

"Bunu düzeltebileceğini mi sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Onu yanıma almalıyım. Yarın geri almalı. Yan paneli çekip çıkardı ve mikrofon kablosunu kasaya sabitleyen vidayı gevşetti. Kablonun kendisi makinenin içindeki bir panodan çıkarıldı. İkinci kez düşündüğünde, bu tahtayı çözdü ve onu da çıkardı. Halihazırda kurulu olup olmadığını hatırlamıyordu ve bu onu, ne halt ettiğini gerçekten biliyormuş gibi gösteriyordu.

"Yarın alacak mısın? Bu harika. Bunu gerçekten takdir ediyorum."

Charlotte parçaları topladı ve dimdik ayağa kalktı. Şapkasının kenarını sıkıştırması bir veda için yeterliydi; arkasını döndü ve kapıdan dışarı yöneldi, çok alelacele ayrıldığından şüphelendi. Yan panel ve vidalar tezgahın üzerinde bırakılmıştı. Gerçek bir teknoloji onları geri koyardı, değil mi? Emin değildi. Farklı bir hayattan birkaç pilot tanıyordu ve onun teknik olarak yatkınmış gibi davrandığını,

dronları modifiye ettiğini ve radyolar yaptığını, yüzüne allık yerine yağ sürdüğünü görse gülerdi.

Operatör son bir şey daha söyledi ama kadın kapıyı kapatırken sözleri yarım kaldı. Koridordan aşağı ve ana koridora doğru aceleyle koştu, virajı dönüp Thurman'ı bir avuç muhafızla, geniş omuzları yolunu keserek orada bulmayı umdu. Tornavidayı tekrar cebine soktu ve mikrofon telini kıvırdı, onu ve tahtayı göğsüne bastırdı. Köşeyi döndüğünde koridorda bekçiden başka kimse yoktu. O koridordan güvenlik kapısına yürümek saatler gibi geldi. Günler sürdü. Duvarlar sıkıştı ve kalp atışlarıyla zonkladı. Tulumu nemli tenine yapışmıştı. Aletler tıngırdadı ve silah kalçasında ağırlaştı. Her adımda, asansörün kapıları bir şekilde ondan iki adım daha uzaklaşıyordu.

Kapıda durdu, molasını işaretlemek için yazı tahtası üzerindeki yeri hatırladı ve zamanı çizmeden önce nöbetçinin saatine bakar gibi yaptı.

Gardiyan, "Bu çok hızlıydı," dedi.

Zorla gülümsedi ama başını kaldırmadı. "Önemli bir şey değildi." Ona tableti verdi ve gıcırdayan kapılardan geçti. Arkasında, koridorun sonunda biri ofis kapısını kapattı, çizmeleri kiremit üzerinde gıcırdıyordu. Charlotte asansörlere doğru yürüdü ve o lanet şeyin acele etmesini dileyerek arama düğmesine bir, iki kez bastı. Asansör gelişini duyurdu. Arkasında bir çizme yığını vardı.

"Hey!" diye bağırdı.

Charlotte dönmedi. Başka biri güvenlik kapılarından geçerken, asansöre koştu.

"Şunu benim için tut."

38

Bir vücut asansör kapılarına çarptı, bir el içeriden dışarı fırladı. Charlotte korkudan neredeyse çığlık atacaktı, neredeyse elini tokatlayacaktı ama sonra kapılar açıldı ve bir adam güçlükle nefes alarak asansöre bindi.

"Aşağıya iniyor, değil mi?"

Gri tulumunun üzerindeki isim yamasında *Eren yazıyordu* . Kapılar kapanırken nefesini tuttu. Charlotte'un eli titriyordu. Kartını taramak için iki deneme gerekti. "54" yazan düğmeye uzandı ama basmadan önce kendini tuttu. O seviyede işi yoktu. Kimse yapmadı. Adam kendi kartıyla onu izliyor, onun karar vermesini bekliyordu.

Reaktör için hangi seviye? Ceplerinden birinin içindeki bir kağıt parçasına yazmıştı ama onu çıkarıp inceleyemedi. Aniden yüzündeki yağın kokusunu alabildi, terden ıslandığını hissetti. Telsiz parçalarını bir kolunda kucaklayarak, bu adamın kendisinden önce ineceğine ve asansörün kendisine ait olacağına güvenerek en alt katlardan birine bastı.

Afedersiniz, dedi, kartını okutmak için onun önüne uzanarak. Charlotte nefesinden bayat kahve kokusu alıyordu. Kırk ikinci katın düğmesine bastı ve asansör titreyerek harekete geçti.

"Geç vardiya?" diye sordu.

"Evet," dedi Charlotte, başını eğik ve sesini alçak tutarak.

"Yeni mi uyandın?"

O, başını salladı. "Gece vardiyası."

"Hayır, yani donmaktan yeni mi çıkıyorsun? Seni buralarda gördüğümü sanma. Şu anda vardiya başı benim." O güldü. "En azından bir hafta daha."

Charlotte omuz silkti. Asansörün içi kaynıyordu. Rakamlar çok yavaş geri sayıyordu. Yakındaki bir kata basmalı, inmeli ve bir sonraki asansörde beklemeliydi. Artık çok geç.

Hey, bana bak, dedi adam.

O biliyordu. Çok yakın duruyordu. Şüpheli inceleme dışında her şey için çok yakın. Charlotte yukarı baktı; tulumuna bastıran göğüslerini hissedebiliyordu, başlığından dökülen saçlarını hissedebiliyordu, elmacık kemiklerini ve sakalsız çenesini hissedebiliyordu; o, onu küçük bir asansörde kapana kıstıran ve güçsüz bırakan bu adam. Tüm bunları ve daha fazlasını hissederek onun bakışlarıyla karşılaştı. Çaresiz ve korkmuş.

"Ne oluyor?" adam söyledi.

Charlotte onu sakatlamak umuduyla dizini bacaklarının arasına attı ama o kalçasını çevirdi ve geri sıçradı. Bunun yerine onu kalçasından yakaladı. Tabancayı aradı ama kese aniden kapanmıştı. Aceleyle çizmesi gerekeceğini hiç düşünmemişti. Adam ona çarparak ciğerlerindeki rüzgarı ve elinden tabancayı savurarak keseyi açtı ve tabancayı serbest bıraktı. Tabanca ve telsiz parçaları yere düştü. İkisi güreşirken botlar gıcırdadı ama o çok güçlüydü. Elleri acıyla bileklerini kavradı. Çığlık attı, tiz sesi bir itiraftı. Asansör yavaşlayarak onun seviyesinde durdu ve kapılar çınlayarak açıldı.

"Hey!" Eren bağırdı. Charlotte'u kapılardan sürüklemeye çalıştı ama o panele bir bot yerleştirdi ve tekmeledi ve elinden kurtulmaya çalıştı. "Yardım!" diye omzunun üzerinden, loş ve boş salonda bağırdı. "Çocuklar! Yardım!"

Charlotte elini başparmağının altından ısırdı. Dişleri etini delerken bir pop sesi ve ardından kanın acı tadı geldi. Bir küfür savurdu ve onun bileğini kavrayışını kaybetti. Onu kapıdan tekmeledi, şapkasını kaybetti, silaha uzanırken saçlarının ensesine döküldüğünü hissetti.

Kapılar kapanmaya başladı ve adamı koridorda bıraktı. Ellerinden ve dizlerinden yalpaladı ve daha kapılar kapanmadan kapılardan içeri girdi. Charlotte'a çarptı ve asansör siloda neşeli gezintisine devam ederken Charlotte arka duvara çarptı.

Bir darbe çenesine çarptı. Charlotte parlak bir ışık gördü. Bir sonraki yumruk inmeden önce başını geriye doğru salladı. Adam onu asansörün arkasına yasladı, çılgın bir hayvan gibi

homurdanıyordu, öfke, dehşet ve hayret dolu bir ses. Onu öldürmeye çalışıyordu, anlayamadığı bu şey. Ona saldırmıştı ve şimdi onu öldürmeye çalışıyordu. Kaburgalarına bir darbe indirdi ve Charlotte haykırarak onu tuttu. Boynuna dolanan elleri hissetti, sıktı ve onu yerden kaldırdı. Avucu tulumunun içine yerleştirilmiş bir tornavidaya gitti.

"Bekle... kıpırdamadan," diye homurdandı adam dişlerini sıkarak.

Charlotte'un ağzı tıkandı. Nefes alamıyorum. Zar zor ses çıkarabildi. Nefes borusu eziliyordu. Tornavida sağ elinde, omzunun üzerinden kaldırdı ve onu kaşımayı, korkutmayı, bırakmasını sağlamayı umarak yüzüne vurdu. Vizyonunun karanlık tüneli iris kapanmaya başladığında, içinde kalan tüm gücüyle, bilincinin son kalanıyla sürdü.

Adam darbenin geldiğini gördü ve darbeden kaçınmaya çalışırken gözlerini kocaman açarak başını yana çevirdi. Yüzünü özlemişti. Bunun yerine tornavida boynuna saplandı. Onu kavrayışını kaybetti ve Charlotte, düşmemek için tornavidaya tutunurken boğazının içinde büküldüğünü ve yırtıldığını hissetti.

Yüzünde bir sıcaklık parıltısı vardı. Asansör aniden durunca ikisi de yere düştü. Bir gürleme sesi duyuldu ve Charlotte'un yüzündeki sıcaklık, adamın kıpkırmızı fışkıran kanıydı. İkisi de nefes nefese kaldı. Ötesinde, bir koridorda kahkahalar, gürleyen sesler ve ona uyandığı medikal kanadı hatırlatan parlak bir zemin vardı.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Ona saldıran grili adam yerde tekme attı ve kıvrandı, hayatı boynundan döküldü, gözleri kocaman açıldı ve ondan -herhangi birinden- yardım diledi. Konuşmaya, koridorun sonundaki insanlara bağırmaya çalıştı ama bu bir uğultudan biraz fazlasıydı. Charlotte eğildi ve onu yakasından tuttu. Kapılar kapanıyordu. Botunu aralarına sıkıştırdı ve tekrar açıldılar. Kendi kanında kayıp kayan, topukları asansörün zeminine çarpan adamı çekiştirerek onu koridora çekti ve çizmelerinin kapılardan çıkmadığından emin oldu. Asansör tekrar kapanmaya başladı ve onu orada onunla bırakmakla tehdit etti. Yakındaki bir odadan daha fazla kahkaha geldi, bir grup adam bir şaka yüzünden çatırdıyordu.

Charlotte kapanan kapılara doğru atıldı, kolunu aralarına soktu ve bir kez daha açıldılar. İçeri sendeledi, uyuşmuş ve bitkindi.

Her yerde kan vardı. Botları eşyanın içinde kaydı. Yerdeki dehşete baktığında bir şeylerin eksik olduğunu fark etti. Tabanca. Yukarı baktığında panik göğsünü sıkıştırdı, kapılar son bir kez birlikte titredi. Silahtan kulakları sağır eden bir patlama oldu, ölmekte olan bir adamın gözlerinde nefret ve korku vardı ve sonra kadın omzunda bir ateş patlayarak geri savruldu.

"Kahretsin."

Charlotte asansörde sendeleyerek ilerledi, ilk aklına gelen asansörü hareket ettirmek, kaçmaktı. Kapının diğer tarafındaki adamı hissedebiliyor, bir eliyle boynunu kavradığını, diğer eliyle tabancayı tuttuğunu, asansör çağırma düğmesini el yordamıyla aradığını ve duvarda bir kan lekesi bıraktığını hayal edebiliyordu. Bir avuç düğmeye basarak onları kanla işaretledi ama katların hiçbiri aydınlanmadı. Küfür ederek kimliğini aradı. Bir kolum cevap vermiyordu. Diğeriyle beceriksizce uzandı, kimliği çıkardı, neredeyse düşürüyordu, tarayıcıdan geçirdi.

"Kahretsin. Siktir," diye fısıldadı, omzu yanıyordu. Elli dört için düğmeye bastı. Ev. Hapishanesi eve, güvenli bir yere dönüşmüştü. Ayaklarının yanında radyo parçaları yatıyordu. Kontrol panosu, birinin bagajından ikiye bölünmüştü. Topuklarının üzerine kaydı, diğer kolunu kucakladı, bayılma dürtüsüyle savaştı ve mikrofonu aldı. Bunu kordonundan boynunun arkasına doladı, diğer kısımlarını bıraktı. Her yerde kan vardı. Bir kısmı ona ait olmalıydı. Reaktör kırmızısı. Tulumuyla çok uyumluydu. Asansör kalktı, yavaşlayarak durdu ve elli dörtte karanlık malzeme odasında açıldı.

Charlotte sendeleyerek dışarı çıktı, bir şey hatırladı ve tekrar içeri girdi. Onlar kapatmaya çalışırken kapıları tekmeleyerek açtı, şimdi onlara kızmıştı. Dirseğiyle asansör düğmelerini silmeye çalıştı. Elli dördüncü düğmede bir kan lekesi, bir parmak izi, nereye gittiğini gösteren bir işaret vardı. Faydası yoktu. Kapılar tekrar kapanmaya

çalıştı ve çabaları için onları tekrar tekmeledi. Çaresiz kalan Charlotte eğildi ve avucunu adamın dökülen kanında gezdirdi, panele geri döndü ve her düğmeyi büyük bir dozda maddeyle kapladı. Sonunda kimliğini taradı ve en üst seviyeye basarak lanet şeyi elinden geldiğince uzağa gönderdi. Sendeleyerek yere yığıldı. Kapılar kapanmaya başladı ve memnuniyetle izin verdi.

39

Onu arayacaklardı. Tek, dev bir binada bir kafese kapatılmış bir kaçaktı. Onu avlayacaklardı.

Charlotte'un aklı yarıştı. Saldırdığı adam orada, koridorda öldüyse, adam bulunup onu aramaya başlamadan önce vardiyanın sonuna kadar vakti olabilirdi. Yardım bulursa, bu saatler alabilir. Ama silahın ateşlendiğini duymuş olmalılar, değil mi? Hayatını kurtaracaklardı. Hayatını kurtaracaklarını umuyordu.

Tıbbi bir kit gördüğü bir sandığı açtı. Yanlış sandık. Sıradakiydi. Kiti çıkardı ve çıtçıtlarını yırtarak tulumunu çıkardı. Kollarını sallayarak korkunç yarayı gördü. Kolundaki bir delikten koyu kırmızı kan buruşarak dirseğine kadar aktı. Etrafına uzandı ve parmakları çıkışı bulduğunda yüzünü buruşturdu. Kolu yaradan uyuşmuştu. Yaradan itibaren zonkluyordu.

Dişleriyle bir rulo gazlı bezi yırttı, sonra koltuk altına ve çevresine doladı, ruloyu yerinde tutmak için boynunun arkasından ve diğer omzunun üzerinden gönderdi. Son olarak, yara üzerinde birkaç tur daha. Bir pedi, bir kompresi unutmuştu, içinden bir daha yapmak gelmiyordu. Bunun yerine, son sargıyı, sonunu sıkıştırmadan önce tolere edebileceği kadar sıkı yaptı. Pansumanlara gelince, bu bir tren kazasıydı. Dövüş sırasında ve sonrasında temel eğitimden her şey camdan uçup gitmişti. Sadece dürtü ve refleks. Charlotte çöp kutusunun kapağını kapattı, mandalda kalan kanı gördü ve bunu atlatmak için daha net düşünmesi gerektiğini fark etti. Çantayı tekrar açtı, bir rulo daha gazlı bez aldı ve arkasını temizledikten sonra asansörlerin dışındaki zemini kontrol etti.

Dağınıktı. Küçük bir şişe alkol almak için geri döndü, nerede büyük bir endüstriyel temizlik maddesi sürahisi gördüğünü

hatırladı, onu ve gazlı bezi aldı, her şeyi sildi. Zamanını aldı. Çok acele edemedim.

Kirli ve lekeli bez demeti çöp kutusuna geri döndü, kapak tekmeleyerek kapandı. Zeminin durumundan memnun kalarak aceleyle kışlaya gitti. Yatağı, orada birinin yaşadığını açıkça gösteriyordu. Diğer şilteler çıplaktı. Bunu düzeltmeden önce soyundu, başka bir tulum aldı ve banyoya gitti. Ellerini ve yüzünü yıkadıktan ve boynundan aşağı ve göğüslerinin arasından akan parlak kanı temizledikten sonra lavaboyu temizledi ve üzerini değiştirdi. Kırmızı tulumlar ayak dolabına girdi. Oraya bakarlarsa, mahvolmuştu.

Yatağının örtüsünü çekti, yastığını aldı ve her şeyin yolunda olduğundan emin oldu. Depoya geri döndüğünde drone asansöründeki hangar kapısını açtı ve eşyalarını içeriye attı. Raflara gidip erzak ve su topladı, bunu da ekledi. Başka bir küçük tıbbi kit. İlk yardım çantasının içinde, daha önce gazlı bezi alırken düşürmüş olması gereken mikrofonu buldu. Bu, iki el feneri ve bir yedek pil seti de asansörün içine girdi. Birinin bakacağı son yer orasıydı. Ne arayacağınızı bilmediğiniz sürece kapı neredeyse görünmezdi. Sadece dizlerine geliyordu ve duvarla aynı renkti.

O anda içeri girmeyi düşündü, seviyenin ilk kapsamlı aramasından daha uzun süre dayanması gerekecekti. Raflara, yığınlara konsantre olacaklar ve yerin boş olduğunu düşünecekler, saklanabileceği diğer birçok sığınağa geçeceklerdi. Ama bunu beklemeden önce, elde etmek için çok uğraştığı mikrofon kıvrılmıştı. Radyo vardı. Birkaç saati vardı, dedi kendi kendine. Burası kontrol edecekleri ilk yer olmayacaktı. Elbette birkaç saati vardı.

Uykusuzluktan ve kan kaybından başı dönerek uçuş kontrol odasına gitti ve radyonun plastik örtüsünü çıkardı. Göğsünü okşarken tulumunu değiştirdiğini hatırladı. Üstelik o tornavida da gitmişti. Tezgâhta bir tane daha aradı, bir tane buldu ve birimin yan tarafındaki paneli çıkardı. Emin olmadığı tahta zaten kurulmuştu. Mikrofonu takmak basit bir meseleydi. Yan panele yapıştırmak veya herhangi bir şeyi kapatmakla uğraşmadı.

Kontrol panolarının yerleşimini kontrol etti. Bir bilgisayara çok benziyordu, tüm parçaları bir araya geliyordu ama o elektrikçi değildi. Başka bir şey olup olmadığı, eksik bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve hiçbir şekilde parçalar için başka bir koşuya çıkmıyordu. Üniteye güç verdi ve “18” olarak işaretlenmiş kanalı seçti.

O bekledi.

Susturucuyu ayarlayarak, ünitenin açık olduğundan emin olmak için hoparlörlere yeterince statik elektrik getirdi. Kanalda trafik yoktu. Mikrofonu sıkmak statik elektriğe son verdi ki bu iyiye işaretti. Yorgun, incinmiş ve hem kendisi hem de erkek kardeşi için korkan Charlotte gülümsemeyi başardı. Mikrofonun hoparlörlerden geri dönmesi küçük bir zaferdi.

"Beni okuyabilen var mı?" diye sordu. Bir dirseğini masaya dayadı, diğer kolu işe yaramaz halde yanında sallanıyordu. Tekrar denedi. “Orada kulakları olan kimse var mı? Lütfen geri dön."

Statik. Bu hiçbir şeyi kanıtlamadı. Charlotte, radyoların kilometrelerce ötede bir yerde, bu siloda bir yerde oturduğunu, etraflarındaki tüm operatörlerin ölü bir şekilde yere yığıldığını hayal edebiliyordu. Ağabeyi ona bir düğmeye basarak siloyu bitirdiği zamanı anlatmıştı. Gecenin bir yarısı gözleri parlayarak yanına gelmiş ve ona her şeyi anlatmıştı. Ve şimdi bu diğer silo gitmişti. Ya da belki radyosu yayın yapmıyordu.

Düzgün düşünmüyordu. Hemen sonuca varmadan önce sorunu gidermesi gerekiyordu. Kadrana uzandığında, hemen kendisinin ve ağabeyinin kulak misafiri olduğu diğer siloyu düşündü, bu komşu silo, ileri geri sohbet etmeyi ve radyolarıyla Saklambaç gibi oyunlar oynamayı seven bir avuç hayatta kalanla. Eğer doğru hatırlıyorsa, 18'in belediye başkanı bir şekilde bu diğer frekanstan daha önce de haber göndermişti. Charlotte mikrofonunu test etmek için "17"ye tıkladı ve geç saati unutarak kimsenin yanıt verip vermeyeceğini gördü. Hava Kuvvetleri'nden aldığı eski çağrı işaretini alışkanlıktan kullandı.

"Merhaba. Merhaba. Bu Charlie iki-dört. Beni okuyan var mı?”

Statik dinledi, başka bir kanala geçmek üzereydi ki, titrek ve uzak bir ses duyuldu:

"Evet. Merhaba? Bizi duyabiliyor musun?"

Charlotte mikrofonu tekrar sıktı, omzundaki ağrı bir an için gitti, adrenalin patlaması gibi garip bir sesle bu bağlantı.

"Seni duyuyorum. Evet. Beni duyabiliyorsun tamam mı?"

"Orada neler oluyor? Size ulaşamayız. Tünel... Tünelde moloz var. Kimse cevap vermeyecek. Burada kapana kısıldık."

Charlotte buna anlam vermeye çalıştı. İletim frekansını tekrar kontrol etti. "Yavaşla," dedi ve derin bir nefes aldı, tavsiyesine uydu. "Neredesin? Neler oluyor?"

"Bu Shirly mi? Burada, bu... diğer yerde sıkışıp kaldık. Her şey paslanmış. İnsanlar panikliyor. Bizi buradan çıkarmalısın."

Charlotte cevap verip vermeyeceğini bilemedi ya da birimi kapatıp daha sonra tekrar deneyecekti. Sanki bir konuşmanın ortasına atılmış ve taraflardan birinin kafasını karıştırmış gibi hissetti. Teorisini destekleyen başka bir ses araya girdi:

Birisi bir kadın sesiyle, "Bu Shirly değil," dedi. "Shirly öldü."

Charlotte sesi ayarladı. Dikkatle dinledi. Bir an için aşağıdaki koridorda ölmekte olan adamı, bıçakladığı adamı, kolundaki yarayı unuttu. Peşinden gelip onu arayanları unutmuştu. Bunun yerine kanal 17'deki bu konuşmayı, belli belirsiz tanıdık gelen bu sesi büyük bir ilgiyle dinledi.

"Bu kim?" ilk ses - erkek sesi - sordu.

Bir duraklama oldu. Charlotte kime sorduğunu, kimden cevap beklediğini bilmiyordu. Mikrofonu dudaklarına götürdü ama başka biri cevap verdi.

"Bu Juliette."

Ses yorgun ve bitkindi.

Jules mu? Neredesin? Ne demek Shirly öldü?"

Başka bir statik patlama. Başka bir korkunç duraklama.

"Yani hepsi öldü," dedi. "Biz de öyleyiz."

Statik bir patlama.

"Hepimizi öldürdüm."

Silo 17

40

Juliette gözlerini açtı ve babasını gördü. Beyaz bir ışık açtı ve bir gözünden diğerine geçti. Arkasında ona bakan birkaç yüz belirdi. Açık mavi ve beyaz ve sarı tulumlar. İlk başta bir rüya gibi görünen şey, yavaş yavaş gerçek bir şeye dönüştü. Ve bir kabustan başka bir şey olmadığı hissine kapılan şey, hatıralara dönüştü: Silosu kapatılmıştı. Kapılar açılmıştı. Herkes ölmüştü. En son hatırladığı şey bir radyoya sarılmak, sesler duymak ve herkesin öldüğünü ilan etmekti. Ve onları öldürmüştü.

Işığı uzaklaştırdı ve yan tarafına dönmeye çalıştı. Nemli çelik bir kaplamanın üzerindeydi, birinin atletini başının altına sıkıştırmıştı, yatağın üzerinde değil. Midesi bulandı ama hiçbir şey çıkmadı. İçi boştu, kramp giriyordu, inip kalkıyordu. Öğürme sesleri çıkardı ve yere tükürdü. Babası ona nefes alması için ısrar etti. Raph oradaydı, ona iyi olup olmayacağını soruyordu. Juliette hepsine bağırma, dünyaya onu rahat bırakması için bağırma, dizlerine sarılma ve yaptığı şey için ağlama dürtüsünü bastırdı. Ama Raph iyi olup olmadığını sormaya devam etti.

Juliette yeniyle ağzını sildi ve doğrulmaya çalıştı. Oda karanlıktı. Artık kazıcının içinde değildi. Bir yerden açık alev gibi parlak bir parıltı, yanan biyodizel kokusu, ev yapımı bir meşale gibi. Ve karanlıkta, insanları birbirleriyle ilgilenirken, bedensiz ellerin ucundaki ve madencilerin miğferlerindeki fenerlerin dansını ve salınışını gördü. Küçük gruplar orada burada toplanmıştı. Sersemlemiş bir sessizlik, dağınık ağlamaların üzerine bir battaniye gibi oturdu.

"Neredeyim?" diye sordu.

Rafa yanıtladı. "Çocuklardan biri seni o makinenin arkasında bulmuş. Kıvrılmışsın dedi. Önce senin öldüğünü düşündüler—"

Babası sözünü kesti. "Kalbini dinleyeceğim. Benim için derin nefes alabilirsen."

Juliette itiraz etmedi. Kendini yeniden genç hissetti, genç ve bir şeyleri kırdığı, onu hayal kırıklığına uğrattığı için mutsuzdu. Babasının sakalı, Raph'ın el fenerinden gümüş rengiyle parıldadı. Stetoskopunu kulaklarına taktı ve o matkabı biliyordu. Tulumunu ayırdı. Onun derin hava yutkunmasını ve yavaşça dışarı vermesini dinledi. Yukarısında, yerini belirlemeye yetecek kadar boru, elektrik borusu ve egzoz borusu tanıdı. Jeneratör odasının bitişiğindeki büyük pompa tesisindeydiler. Bütün bunlar sular altında kaldığı için yer ıslaktı. Burada yukarıda hapsolmuş su olmalı, bir yerlerde yavaş bir sızıntı, yavaş yavaş boşalan bir rezervuar. Juliette bütün suyu hatırladı. Bir temizlik giysisi giymiş ve uzun zaman önceki yaşamında bu odanın yanından yüzerek geçmişti.

"Çocuklar nerede?" diye sordu.

"Arkadaşın Solo ile gittiler," dedi babası. "Onları eve götüreceğini söyledi."

Juliette başını salladı. "Başka kaç kişi başardı?" Derin bir nefes daha aldı ve kimin hâlâ hayatta olduğunu merak etti. Kazı boyunca elinden gelen her şeyi güttüğünü hatırladı. Courtnee ve Walker'ı görmüştü. Erik ve Dawson. Fitz. Aileleri, sınıflardan bazı çocukları ve çarşıdan gelen kahverengi tulumlu genç çocuğu gördüğünü hatırladı. Ama Shirly... Juliette uzandı ve ağrıyan çenesine dikkatlice dokundu. Patlamayı duyabiliyor ve yerdeki gümbürtüleri yeniden hissedebiliyordu. Shirly gitmişti. Luke gitmişti. Nelson ve Peter. Kalbi hepsini taşıyamadı. Babası onu dinlerken onun durmasını, susmasını bekliyordu.

Raph, "Kaç kişinin başardığını söylemek mümkün değil," dedi. "Herkes... dışarıda kaos var." Juliette'in omzuna dokundu. “Bir süre önce, her şey çıldırmadan önce gelen bir grup vardı. Bir rahip ve cemaati. Ve ardından bir grup daha geldi. Ve sonra sen.

Babası onun inatçı kalp atışlarını dikkatle dinledi. Metal pedi sırtının bir köşesinden diğerine kaydırdı ve Juliette derin, görev bilinciyle nefesler aldı. "Arkadaşlarından bazıları o makineyi nasıl

döndüreceğini ve bizi buradan nasıl çıkaracağını bulmaya çalışıyor," dedi babası.

Raph, "Bazıları zaten kazıyor," dedi. "Elleriyle. Ve kürekler."

Juliette doğrulmaya çalıştı. Kaybettiklerinin acısı, geride kalanları kaybetme düşüncesiyle doluydu. "Kazamazlar," dedi. "Baba orası güvenli değil. Onları durdurmak zorundayız." Tulumunu kavradı.

"Sakin ol," dedi. "Sana su getirmesi için birini gönderdim..."

"Baba, eğer kazarlarsa ölürüz. Buradaki herkes ölecek."

Sessizlik vardı. Çizmelerin çarpmasıyla kırıldı. Bir ışık karanlığı bir aşağı bir yukarı yarıp geçti ve Bobby üzeri su dolu ezilmiş teneke bir matarayla geldi.

Juliette tekrar, "Bizi çıkarırlarsa ölürüz," dedi. Zaten hepsinin öldüğünü eklemekten kaçındı. Deliliğin ve pasın yuvası olan o silonun kabuğunda yürüyen cesetlerdi. Ama o da herkes kadar kızgın göründüğünü biliyordu, buradaki havanın zehirli olması gerektiği için kazı yapılmaması konusunda uyarıda bulunuyordu. Şimdi onun kendi ölümüne tünel açmayı ne kadar çok istiyorsa onlar da kendi ölümlerine tünel açmayı o kadar çok istiyorlardı.

Kantinden su içti, çenesinden göğsüne su sıçradı ve tüm bunların çılgınlığını düşündü. Ve sonra bu zehirli ambarın iblislerini kovmak için ya da belki de şeytanın işini kendileri için görmek için gelen cemaati hatırladı. Matarayı indirirken, Raph'ın meşalesinden yayılan ışıkta beliren bir silüet olan babasına döndü.

Juliette, "Peder Wendel ve adamları," dedi. "Oldu … ? Daha önce gelenler onlar mıydı?"

Bobby, "Mekanik'e girip çıkarken görülmüşler," dedi. "İbadet edecek bir yer aradıklarını duydum. Diğerlerinden bir grup çiftliklere gitti ve orada hala bir şeylerin büyüdüğünü duydu. Pek çok insan buradan çıkana kadar ne yiyeceğiz diye endişeleniyor."

Juliette, "Ne yiyeceğiz," diye mırıldandı. Bobby'ye oradan çıkamayacaklarını söylemek istedi. Durmadan. Gitmişti. Bildikleri her şey. Onun bilmesinin ve onların bilmemesinin tek nedeni, kemik yığınlarının arasından ve bu siloya giren ölü yığınlarının üzerinden tökezleyerek geçmiş olmasıydı. Düşmüş bir dünyanın nasıl bir hale

geldiğini görmüş, Solo'nun karanlık günlerle ilgili öyküsünü anlatışını duymuş, o olaylar yeniden canlanırken radyoda dinlemişti. Tehditleri biliyordu, şu anda gerçekleştirilmiş olan tehditleri, hepsi cüretkarlığı sayesinde biliyordu.

Raph, onu biraz daha su içmeye teşvik etti ve Juliette, etrafındaki ışıkların aydınlattığı yüzlerde, hayatta kalanların kendilerinin sadece bir belada olduklarını, bunun geçici olduğunu düşündüklerini gördü. Gerçek şuydu ki, halkından geriye kalan tek şey muhtemelen buydu, geçmeyi başaran bu birkaç yüz kişi, Derin'de yaşayacak kadar şanslı olanlar, aşağı Mids'ten ürkmüş bir kalabalık, bu yerden şüphe duyan bir fanatikler topluluğu. . Şimdi dağılıyorlardı, birkaç gün, bir hafta içinde biteceğini ummaları gereken hayatta kalmaya çalışıyorlardı, sadece kurtarılana kadar yeterince yemek yemekle ilgileniyorlardı.

Kurtulduklarını henüz anlamadılar . Diğer herkes gitmişti.

Matarayı Raph'a geri verdi ve ayağa kalkmaya başladı. Babası onu olduğu yerde kalmaya çağırdı ama Juliette ona el salladı. Ayağa kalkarak, "Kazmalarını engellemeliyiz," dedi. Tulumunun oturağı ıslak zeminden ıslanmıştı. Bir yerlerde bir sızıntı vardı, tavanlarda ve üstlerindeki seviyelerde hapsolmuş su havuzları yavaş yavaş boşalıyordu. Bunu düzeltmeleri gerekeceği aklına geldi. Ve aynı hızla, hiçbir anlamı olmadığını anladı. Böyle bir planlama sona erdi. Artık mesele bir sonraki dakika, bir sonraki saat hayatta kalmaktı.

"Kazıya ne taraftan gidilir?" diye sordu.

Raph isteksizce el feneriyle işaret etti. Onu kendine çekti, yaşlı pompa tamircisi Jomeson'u elleri kucağında kavuşturmuş, sessiz ve paslı pompalardan oluşan bir duvara yaslanmış halde görünce birden durdu. Jomeson kendi kendine ağlıyordu, ellerine bakarken omuzları piston gibi inip kalkıyordu.

Juliette babasını adama işaret etti ve yanına gitti. "Jomes, yaralandın mı?"

"Bunu kurtardım," diye ağladı Jomeson. “Bunu kurtardım. Bunu kurtardım.

Raph fenerini tamircinin kucağına tuttu. Avuçlarında bir yığın cips parıldadı. Birkaç aylık maaş. Vücudu sallanırken paralar şıngırdadı, madeni paralar böcekler gibi kıvranıyordu.

"Yemekhanede," dedi burnunu çekmesi ve hıçkırıkları arasında. “Herkes koşarken yemekhanede. Kasayı açtım. Kilerdeki teneke kutular ve teneke kutular ve kavanozlar. Ve bu. Bunu kurtardım.

"Şşşt," dedi Juliette, elini onun titreyen omzuna koyarak. Başını sallayan babasına baktı. Onun için yapılacak hiçbir şey yoktu.

Raph el fenerini başka bir yere doğrulttu. Daha aşağıda, bir anne ileri geri sallandı ve feryat etti. Bir bebeği göğsüne bastırdı. Çocuk iyi görünüyordu, küçük kolu annesine uzanıyor, eli açılıp kapanıyor ama ses çıkarmıyordu. Çok şey kaybedilmişti. Herkes taşıyabileceklerine sahipti ve daha fazlası yoktu, sadece yakaladıkları her şeydi. Jomeson, tavandan sel suları damlarken kaptığı şey için hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, bir silo ağlıyordu, çocuklar dışında herkes ağlıyordu.

41

Juliette, Raph'ı büyük kazıcıdan tünele kadar takip etti. Kaya yığınlarının üzerinden uzun bir yol yürüdüler, her iki taraftan aşağı akan atık çığlarının üzerinden koştular, giysiler, tek bir bot ve yere düşmüş yarı gömülü bir battaniye gördüler. Raph'ın topladığı birinin matarası unutulmuştu; sallayınca salladı ve gülümsedi.

Uzakta, açık alevler kayaları turuncu ve kırmızıya boyadı, toprağın çiğ eti açığa çıktı. Shirly'nin fedakarlığının sonucu olarak, tavanın tamamen çökmesinden yeni bir moloz yığını aşağı doğru eğildi. Juliette, arkadaşını o kayaların diğer tarafında hayal etti. Shirly'nin jeneratör kontrol odasında yığılmış halde, boğulmuş, zehirlenmiş ya da sadece dış havada parçalanırken gördü. Kaybolan bir arkadaşının bu görüntüsü, Lukas'ın sunucuların altındaki küçük dairesinde, genç ve cansız eli sessiz bir radyonun etrafında gevşemiş haldeki görüntüsüne katıldı.

Juliette'in radyosu da susmuştu. Gecenin bir yarısı üstlerindeki birinden o kısa mesaj gelmişti, onu uyandıran ve sonunda herkesin öldüğünü bildiren bir mesaj. Bu aramadan sonra Lukas'a ulaşmaya çalışmıştı. Onu defalarca denemişti ama paraziti dinlemek çok canını yakıyordu. Deneyerek kendini ve pilini öldürüyordu, sonunda üniteyi kapatmıştı, kısa bir süre için Kanal 1'i arayıp ona ihanet eden herife bağırmayı düşünmüştü, ama adamlarından hiçbirinin hayatta kaldığını bilmelerini istemiyordu. orada öldürecek daha çok kişi olduğunu.

Juliette, yaptıklarının kötülüğüne öfkelenmekle, götürdükleri kişilerin yasını tutmak arasında gidip geliyordu. Babasına yaslandı ve Raph ile Bobby'yi şıngırtılara, gümbürtülere ve kazma seslerine doğru takip etti. Tam o sırada, geriye kalanları kurtarmak için zaman kazanması gerekiyordu. Beyni hayatta kalma modundaydı, vücudu uyuşmuş ve sendeliyordu. Kesin olarak bildiği şey, iki siloya

bir kez daha katılmanın hepsinin ölümü anlamına geleceğiydi. Merdiven boşluğundan inen beyaz sisi görmüştü, bunun zararsız bir gaz olmadığını biliyordu, conta ve ısı bandından geriye kalanları görmüştü. Dış havayı böyle zehirlediler. Dünyaları böyle sonlandırdılar.

"Ayak parmaklarına dikkat et!" diye havladı biri. Bir madenci, bir moloz el arabası ile yanından geçti. Juliette kendini eğimli bir zeminde yürürken buldu, tavan gittikçe yaklaşıyordu. İleride Courtnee'nin sesini duyabiliyordu. Dawson'ın da. Halihazırda kaydedilen ilerlemeyi işaretlemek için çöküntüden atık yığınları çekildi. Juliette, Courtnee'yi yaptığı şeyi durdurması için uyarma dürtüsü ile ileri atlayıp kendi elleriyle kazma, orada her ne olmuşsa, ölüm kahretsin, ona doğru pençelerini tırmalarken tırnaklarını geriye doğru bükme arzusu arasında ikiye bölünmüş hissetti.

"Tamam, daha fazla ilerlemeden önce şu üst kısmı temizleyelim. Jack ile bu kadar uzun süren ne? Buraya geri beslenen jeneratörden biraz hidrolik alabilir miyiz lütfen? Havanın karanlık olması, sizi tembellik ederken göremediğim anlamına gelmez..."

Courtnee, Juliette'i görünce sustu. Yüzü sertleşti, dudakları sımsıkı bastırıldı. Ve Juliette, arkadaşının ona tokat atmakla sarılmak arasında gidip geldiğini hissedebiliyordu. İkisini de yapmaması acı verdi.

"Hazırsın," dedi Courtnee.

Juliette bakışlarını kaçırdı ve taş ve kaya yığınlarını inceledi. Yanan dizel meşalelerden kurum döndü ve yerleşti. Bu, toprağın derinliklerindeki soğuk havayı kuru ve ince hissettiriyordu ve Juliette, yanan oksijen ve Silo 17'nin seyrek çiftliklerinin talebe ayak uydurup uyduramayacağı konusunda endişeleniyordu. Peki ya o oksijeni de emen tüm yeni akciğerler - yüzlerce çift -?

"Bunu konuşmamız lazım," dedi Juliette, çökmeye el sallayarak.

"Eve döndükten sonra burada neler olduğu hakkında konuşabiliriz. Bir kürek kapmak istersen—"

Juliette, "Bu kaya bizi hayatta tutan tek şey," dedi.

Kazı yapanlardan birkaçı, Courtnee ile kimin konuştuğunu görünce çoktan durmuştu. Courtnee işe geri dönmeleri için onlara havladı ve onlar da işe geri döndüler. Juliette bunu nasıl nazikçe yapacağını bilmiyordu. Bunu nasıl yapacağını hiç bilmiyordu.

Courtnee, "Neye varmak istediğini bilmiyorum..." diye söze başladı.

Shirly çatıyı yıktı ve bizi kurtardı. Bunu delersen ölürüz. Bundan eminim."

"Shirly-?"

“Evimiz zehirlendi, Court. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama öyleydi. Yukarıda insanlar ölüyordu. Peter'dan haber aldım ve... Nefesini tuttu. "Luke'dan. Peter dışarıyı gördü. Dış . _ Kapılar açıldı ve insanlar ölüyordu. Ve Luke...” Juliette acı düşüncelerinden sıyrılana kadar dudağını ısırdı. "Aklıma ilk gelen herkesi buraya getirmek oldu, çünkü buranın güvenli olduğunu biliyordum..."

Courtnee'den bir kahkaha. "Güvenli? Sizce bu …?” Juliette'e bir adım daha yaklaştı ve birdenbire kimse kazmadı. Juliette'in babası elini kızının koluna koydu ve onu geri çekmeye çalıştı ama Juliette onu tuttu.

"Burası güvenli mi sence?" Courtnee tısladı. "Hangi cehennemdeyiz? Orada, paslı bir enkaz olması dışında bizim gen odamıza çok benzeyen bir oda var. Sence o makineler bir daha döner mi? Burada ne kadar havamız var? Ne kadar yakıt? Peki ya yiyecek ve su? Eve dönmezsek bize birkaç gün veriyorum. Bu, çoğunlukla elle yapılan birkaç günlük kesin kazıdır. Bizi buraya getirerek bize ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?”

Juliette baraja dayandı. O memnuniyetle karşıladı. Kendisinden birkaç taş eklemek için can atıyordu.

"Bunu ben yaptım," dedi. Babasından uzaklaştı ve iyi tanıdığı kazıcılarla yüz yüze geldi. Döndü ve az önce geldiği karanlık çukura sesini verdi. " *Bunu ben yaptım!"* diye avaz avaz bağırdı, sözlerini lanetlediği ve ölüme mahkûm ettiği kişilere gönderdi. Tekrar bağırdı: “ *Bunu ben yaptım! ”*ve itirafın isinden ve acısından boğazı yandı, göğsü ıstıraptan çıtır çıtır açıldı. Omzunda bir el hissetti, yine

babası. Yankıları söndüğünde duyulan tek ses, açık alevlerin çıtırtıları ve fısıltılarıydı.

"Buna ben sebep oldum," dedi başını sallayarak. "En başta buraya gelmemeliydik. Yapmamalıyız. Belki bizi zehirlemelerinin nedeni benim kazmam, belki de dışarı çıkmam ama burada hava temiz. Hepinize buranın burada olduğuna ve havanın güzel olduğuna dair söz verdim. Ve şimdi size aynı kesinlikte söylüyorum ki evimiz kayboldu. Zehirlendi. Dışarıya açıldı. Geride bıraktığımız herkes..." Nefes almaya çalıştı, kalbi boştu, midesi düğüm düğümdü. Babası onu yine destekledi. “Evet, benim hatamdı. Benim dürtüm. Bu yüzden bunu yapan adam—”

"Adam?" diye sordu.

Juliette, yıllarca birlikte çalıştığı eski arkadaşlarını, kadın ve erkekleri araştırdı. "Bir erkek, evet. Silolardan birinden. Bizimki gibi elli silo var—”

Kazıcılardan biri huysuzca, "Demek bize söyledin," dedi. "Haritalar öyle diyor."

Juliette onu aradı. Bir petrolcü ve eski tamirci olan Fitz'di. "Bana inanmıyor musun, Fitz? Şimdi tüm evrende sadece iki tane olduğuna ve birbirlerine bu kadar yakın olduklarına inanıyor musunuz? Haritanın geri kalanının yalan olduğunu mu? Size bir sırtta durduğumu ve onları kendi gözlerimle gördüğümü söylüyorum. Biz burada, bu karanlık çukurda dumanlar içinde boğulurken, on binlerce insan günlerini yaşıyor, bir zamanlar bildiğimiz gibi günler..."

"Ve onlara doğru kazmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Juliette bunu düşünmemişti. "Belki," dedi. "Onlara ulaşabilirsek, bundan kurtulmamızın tek yolu bu olabilir. Ama önce orada kimin olduğunu ve güvenli olup olmadığını öğrenmeliyiz. Silomuz kadar harap olabilir. Ya da bunun kadar boş. Ya da bizi gördüğüne hiç sevinmeyen insanlarla dolu. İlerlerken hava zehirli olabilir. Ama başkaları da olduğunu söyleyebilirim.”

Kazı yapanlardan biri sohbete katılmak için molozdan aşağı kaydı. "Ya bu yığının diğer tarafında her şey yolundaysa? Sürekli gidip görmesi gereken sen değil misin?”

Juliette darbeyi emdi. “Orada her şey yolundaysa, bizi almaya gelecekler. Onlardan haber alacağız. Bunun gerçek olmasını, bunun olmasını çok isterim. yanılmış olmayı çok isterim. Ama ben değilim." Esmer yüzlerini inceledi. "Sana orada ölümden başka bir şey olmadığını söylüyorum. Umut etmek istemediğimi mi düşünüyorsun? Kaybettim… hepimiz sevdiğimiz insanları kaybettik. Sevdiğim ve önemsediğim adamların son nefeslerini verirken dinledim ve sence oraya gidip kendim görmek istemez miyim? Onları düzgün bir şekilde gömmek için mi? Gözlerini sildi. “Bir an için bir kürek kapıp onları bitirene kadar üç vardiya çalışmak istemediğimi düşünmüyor musun? Ama geriye kalanlarımızı gömeceğimi biliyorum. Bu kiri ve bu taşları kendi mezarımıza atıyor olurduk.”

Kimse konuşmadı. Bir yerlerde, yerçekimi bir kayaya karşı hassas bir mücadele kazandı ve gevşek taş takırtılar ve takırtılarla ayaklarına doğru yuvarlandı.

"Ne yapmamızı isterdin?" diye sordu Fitz ve Juliette, birinin ondan bir daha öğüt alması düşüncesiyle tüyleri ürperen Courtnee'nin derin bir nefes aldığını duydu.

“Ne olduğunu belirlemek için bir veya iki güne ihtiyacımız var. Dediğim gibi, dışarıda bizimki gibi pek çok dünya var. Neye sahip olduklarını bilmiyorum ama içlerinden birinin kontrolün kendisinde olduğunu düşündüğünü biliyorum. Daha önce bir düğmeye basıp bizi bitirebileceklerini söyleyerek bizi tehdit ettiler ve yaptıklarının da bu olduğuna inanıyorum. Diğer dünyaya da yaptıklarının bu olduğuna inanıyorum.” Tünelin aşağısında, Silo 17'yi işaret etti. seve seve giderim Senin gözünün önünde temizlenip öleceğim. Ama önce, sana ne bildiğimi söylememe izin ver. İçinde bulunduğumuz bu silo sular altında kalacak. Şimdi bile yavaş yavaş doluyor. Onu kuru tutan pompalara güç vermemiz gerekiyor ve çiftliklerin ıslak kalmasını, ışıkların açık kalmasını ve soluyacak kadar havamızın

olmasını sağlamalıyız." Duvara yerleştirilmiş meşalelerden birini işaret etti. "Çok fazla havadan geçiyoruz."

"Peki bu gücü nereden bulacağız? Diğer tarafa ilk geçenlerden biriydim. Orada bir pas yığını var!"

Juliette, "Otuzlarda elektrik var," dedi. "Temiz güç. Çiftliklerdeki pompaları ve ışıkları çalıştırır. Ama buna güvenmemeliyiz. Kendi gücümüzü yanımızda getirdik—"

Birisi, "Yedek jeneratör," dedi.

Juliette, dinledikleri için minnettar olarak başını salladı. En azından şimdilik kazmayı bırakmışlardı.

Juliette, "Yaptığımın yükünü omuzlayacağım," dedi ve alevler bir gözyaşı filminin ardından bulanıklaştı. "Ama başka biri bu cehennemi başımıza getirdi. Kim olduğunu biliyorum. Onunla konuştum. Ona ve halkına bunun bedelini ödetecek kadar uzun süre hayatta kalmamız gerekiyor..."

İntikam, dedi Courtnee, sesi sert bir fısıltıydı. "Temizlik yapmaya gittiğinde bir ölçü almaya çalışırken ölen onca insandan sonra..."

"İntikam değil, hayır. Önleme." Juliette karanlık tünelden aşağıya ve karanlığa baktı. "Arkadaşım Solo, bu dünyanın - kendi dünyasının - ne zaman yok edildiğini hatırlıyor. Bunu başımıza getiren tanrılar değil, insanlardı. Telsizle konuşabilecek kadar yakın erkekler. Ve parmaklarının altında duran başka dünyalar var. Şimdiye kadar başka birinin rol aldığını hayal edin. Var olan tehdidi asla bilmeden hayatlarımıza devam ederdik. Sevdiklerimiz şu anda hayatta olurdu." Courtnee ve diğerlerine döndü. "Yaptıkları için bu insanların peşine düşmemeliyiz. Hayır. Yapabilecekleri şeyler için onların peşine düşmeliyiz. Bir daha yapmadan önce."

Anlamak, kabullenmek için eski dostunun gözlerine baktı. Bunun yerine, Courtnee ona sırtını döndü. Juliette'e sırtını döndü ve temizlemekte oldukları moloz yığınını inceledi. Uzun bir an geçti, havayı duman doldurdu, turuncu alevler fısıldadı.

Courtnee, "Fitz, meşaleyi al," diye emretti. Bir an tereddüt oldu ama yaşlı petrolcü razı oldu. "O şeyi söndür," dedi, kendinden tiksinmiş bir sesle. "Havayı boşa harcıyoruz."

42

Elise merdiven boşluğundan sesler duydu. Evinde yabancılar vardı. Yabancı insanlar. Rickson, onu ve ikizleri yabancıların hikayelerini, çiftliklerin arkasındaki evlerini asla terk etmek istememelerine neden olan hikayeler anlatarak onu ve ikizleri korkuturdu. Uzun zaman önce, derdi Rickson, tanımadığın herkes seni öldürmek ve eşyalarını almak için dışarı çıktı. Seni *tanıyanların* bazılarına bile güvenilmezdi. Rickson, gece geç saatlerde, tıkırdayan zamanlayıcılar yetiştirme ışıklarını aniden söndürdüğünde bunu söylerdi.

Rickson onlara, iki kişinin birbirine aşık olması nedeniyle nasıl doğduğunu -bu ne anlama geliyorsa- ve babasının annesinin kalçasından zehirli bir hapı kesip çıkardığını ve insanların bu şekilde bebekleri olduğunu defalarca anlattı. Ama herkesin birbirine aşık olan iki kişiden çocuğu olmuyordu. Bazen yabancılar gelir ve istediklerini alırlar, dedi. O eski günlerde erkeklerdi ve çoğu zaman kadınların bebek yapmasını istiyorlardı ve bu yüzden zehirli hapları etlerinden kesip çıkardılar ve kadınların bebekleri oldu.

Elise'in etinde zehirli bir hap yoktu. Henüz değil. Hannah onların orada yetişkin dişleri gibi geç büyüdüğünü, bu yüzden olabildiğince erken bebek sahibi olmanın önemli olduğunu söyledi. Rickson bunun hiç de doğru olmadığını ve kalçanızda bir hap olmadan doğarsanız asla hapınız olmayacağını söyledi ama Elise neye inanacağını bilmiyordu. Merdivenlerde durdu ve yan tarafını ovuşturdu, orada herhangi bir tümsek var mı diye yokladı. Konsantrasyon içinde dişlerinin arasındaki boşluğu dilleyerek, diş etlerinin altında sert bir şeyin büyüdüğünü hissetti. Vücudunun diş büyütmek ve bedeninin altında o sormadan haplar kullanmak gibi aptalca şeyler yapabileceğini bilmek, içinde ağlama isteği uyandırdı. Yine kıvranarak kıvranan ve gözden kaybolan Puppy için merdivenlerden yukarı seslendi. Köpek yavrusu böyle kötüydü.

Elise, köpek yavrularının sahip olunabilecek bir şey olup olmadığını ya da sürekli kaçıp kurtulmadıklarını merak etmeye başlamıştı. Ama ağlamadı. Tırabzanı kavradı ve bir adım daha attı. Bebek istemiyordu. Sadece Puppy'nin yanında kalmasını istiyordu ve sonra vücudu ne isterse yapabilirdi.

Merdivenlerde bir adam onu geride bıraktı - Solo değildi. Solo ona yakın durmasını söylemişti. Solo ona yetiştiğinde, *Puppy'ye yakın durmasını* söyle , derdi. Bunun gibi bahanelerin hazır olması işe yaradı. Ceplerdeki kabak çekirdeği gibi. Onu sollayan bu adam omzunun üzerinden ona baktı. O bir yabancıydı ama onun eşyalarını istemiyor gibiydi. Zaten bir şeyleri vardı, Rickson'ın asla dokunmamasını söylediği çiftliklerde tavandan sarkan siyah ve sarı bir tel bobini vardı. Belki de bu adam kuralları bilmiyordu. Evinde tanımadığı insanları görmek tuhaftı ama Rickson bazen yalan söylüyordu ve bazen de yanılıyordu ve belki de korkunç hikayelerinde yalan söylüyordu ya da yanılıyordu ve Solo haklıydı. Belki de bu yabancılar iyi bir şeydi. Yardım edecek, onarım yapacak ve toprakta su hendekleri kazacak daha fazla insan, böylece tüm bitkiler iyi bir içecek alsın. Gelip evlerini güzelleştiren Juliette gibi daha fazla insan onları ışığın sabit olduğu ve banyo yapmak için su ısıtabileceğiniz bir yere götürdü. İyi yabancılar.

Gürültülü çizmeleriyle başka bir adam spiral çizerek görüş alanına girdi. Yeşil yapraklarla dolu bir çuvalı vardı, yanından olgun domates ve böğürtlen kokuları geliyordu. Elise durdu ve onun gidişini izledi. Hannah'nın *, hepsini bir anda seçmek için çok fazla* , dediğini duyabiliyordu. Çok fazla. Kimsenin bilmediği daha fazla kural. Elise onlara öğretmek zorunda kalabilir. İnsanlara balık tutmayı ve hayvanların izini sürmeyi öğretebilecek bir kitabı vardı. Sonra bütün balıkların gitmiş olduğunu hatırladı. Ve bir köpek yavrusu bile izleyemedi.

Balığı düşünmek Elise'i acıktırdı. Tam o anda ve mümkün olduğu kadar çok yemek yemeyi çok istiyordu. Daha önce hiç kalmamıştı. Bu açlık, bazen ikizleri yemek yerken gördüğünde hissettiği bir

duyguydu. Aç olmasa bile biraz yemek isterdi. Çok fazla. Hepsi gitmeden önce.

Merdivenleri yuvarlandı, hafıza defteriyle birlikte çantası kalçasına çarpıyordu, keşke diğerleriyle kalsaydı ya da Puppy öylece kalsaydı.

"Hey sen."

Bir sonraki sahanlıkta bir adam parmaklıkların üzerinden ona baktı. Siyah bir sakalı vardı ama Solo'nunki kadar dağınık değildi. Elise bir an duraksadı, sonra merdivenleri çıkmaya devam etti. Kadın altlarında kıvrılırken adam ve sahanlık gözden kayboldu. Sahanlığa vardığında onu bekliyordu.

"Sürüden mi ayrıldınız?" diye sordu.

Elise başını iki yana salladı. "Sürüde olamam," dedi.

Koyu sakallı ve parlak gözlü adam onu inceledi. Kahverengi tulum giymişti. Rickson'ın bazen giydiği onlar gibi bir çifti vardı. Bizarre'deki o çocuğun böyle tulumları vardı.

"Ve neden olmasın?" diye sordu.

Elise, "Ben koyun değilim," dedi. "Koyunlar sürüler yapar ve onlardan hiç kalmaz."

"Koyun nedir?" diye sordu. Sonra parlak gözleri daha da parladı. "Seni gördüm. Burada yaşayan çocuklardan birisin, değil mi?"

Elise başını salladı.

"Sürümüze katılabilirsin. Bir sürü, bir insan topluluğudur. Bir kilisenin üyeleri. Kiliseye gider misin?"

Elis başını salladı. Elini koyunların nasıl yetiştirileceği ve onlara nasıl bakılacağıyla ilgili bir sayfası olan hafıza defterine koydu. Hafıza defteri ve bu adam aynı fikirde değildi. Hangisine güveneceğini bulmaya çalışırken midesinde bir boşluk hissetti. Pek çok konuda doğru olan kitabına doğru eğildi.

"İçeri gelmek ister misin?" Adam elini kapıya doğru salladı. Elise onun yanından karanlığa baktı. "Aç mısın?"

Elise başını salladı.

"Yiyecek topluyoruz. Bir kilise bulduk. Diğerleri yakında çiftliklerden inecek. İçeri gelip bir şeyler yiyip içmek ister misin?

Taşıyabileceklerimi seçtim. Seninle paylaşacağım.” Elini onun omzuna koydu ve Elise kendini onun Solo'nunki gibi kalın ama Rickson'ınki gibi olmayan koyu renkli önkolunu incelerken buldu. Karnı guruldadı ve çiftlikler çok uzak görünüyordu.

"Puppy'yi almam gerekiyor," dedi, sesi o geniş merdiven boşluğunda alçaktı, serin havada küçük bir sis bulutuydu.

"Köpeğini alacağız," dedi adam. "Hadi içeri girelim. Dünyanız hakkında her şeyi duymak istiyorum. Bu bir mucize, biliyorsun. Bir mucize olduğunuzu biliyor muydunuz? Sen."

Elise bunu hiç bilmiyordu. Anılarını yaptığı kitapların hiçbirinde yoktu. Ama çok sayfa atlamış. Midesi guruldadı. Midesi onunla konuştu ve bu yüzden bu koyu sakallı adamı karanlık salona kadar takip etti. İleride sesler vardı, uğultu ve fısıltıların yatıştırıcı ve sessiz karışımı ve Elise bir sürünün sesinin böyle olup olmadığını merak etti.

Silo 1

43

Charlotte bir kutuda yaşamaya geri dönmüştü. Bir kutu, ama soğuğu, buzlu penceresi ve parlak mavi çizgisi olmadan damarlarının derinliklerine saplandı. Bu kutuda o şeyler, tatlı rüyalar şansı ve uyanma kabusu yoktu. Ağırlığını ayarlarken çöken ve şarkı söyleyen düz metal bir kutuydu.

İçine oturamayacak kadar alçak, elini yüzünün önünde göremeyecek kadar karanlık ve kendi düşündüğünü duyamayacak kadar sessiz olan drone asansörünü düzenli bir ev haline getirmişti. Adamlar onu kovalarken iki kez orada yatmış, kapının diğer tarafından gelen çizme seslerini dinliyordu. O gece asansörde kaldı. Geri gelmelerini bekledi, ama sinsi sinsi sinsi

Irak'ı düşündü. Orada karanlık geceler vardı, ranzasında yatarken, fısıltılar ve yayların gıcırtısı ile vardiyalarına girip çıkan adamlar vardı. Kendini dronunun gökyüzünde hiç olmadığı kadar savunmasız hissettiği karanlık geceler. Kışla, gecenin köründe boş bir otopark gibi hissetmişti, uzakta ayak sesleri ve arabasının anahtarlarını bulamıyordu. O küçük drone asansöründe saklanmak da aynı hissi veriyordu. Geceleri karanlık bir garajda, erkeklerle dolu bir kışlada nasıl uyanacağını merak ederek uyumak gibi.

Çok az uyudu. Yanağıyla omzu arasına sıkıştırdığı bir el feneriyle, kuru okumanın uyumasına yardımcı olacağını umarak Donald'ın dosyalarını karıştırdı. Sessizlikte, radyodan gelen konuşmaların sözcükleri ve parçacıkları ona geri döndü. Bir silo daha yıkılmıştı. Panik içindeki seslerini, dış kapıların açıldığı haberlerini, ağabeyinin bu insanların üzerine salabileceğini söylediği gaz haberlerini dinlemişti. Juliette'in sesini duymuştu, herkesin öldüğünü söylediğini duymuştu.

Klasörlerden birinde küçük bir tablo buldu, numaralı dairelerden oluşan ve çoğunun üstü çizilmiş bir harita. İnsanlar o çevrelerde yaşar, diye düşündü Charlotte. Ve şimdi bir tanesi daha boştu. Çizilecek bir X daha. Charlotte dışında, tıpkı erkek kardeşi gibi, artık bu insanlarla bir bağ hissediyordu. Onunla birlikte radyoda onların seslerini dinlemişti, Donald'ın onlara ulaşma çabalarını anlatırken dinlemişti, söylemesi gereken şeylere açık olan bu silo, anlamaları için bilgisayarlarına sızmasına yardım ediyordu. ne oluyordu. Bir keresinde ona neden diğer silolara ulaşmadığını sormuştu ve o da sorumluların güvende olmadığı hakkında bir şeyler söylemişti. Onu teslim edeceklerdi. Bir şekilde abisi ve bu insanlar isyan ediyorlardı ve şimdi gitmişlerdi. İsyan edenlerin başına gelen buydu. Şimdi karanlıkta ve sessizlikte sadece Charlotte vardı.

Ağabeyinin notlarına göz attı ve el fenerini o şekilde tutmaktan boynuna kramplar girmeye başladı. Kutunun içindeki sıcaklık, tulumunun içinde terleyene kadar yükseldi. Uyuyamadı. Bu, onu koydukları diğer kutuya hiç benzemiyordu. Ve okudukça, ağabeyinin bitmek tükenmek bilmeyen gidişini, bir şeyler yapma arzusunu,

kapana kısıldıkları sisteme bir son verme arzusunu o kadar çok anladı.

Suya ve yiyeceğe dikkat ederek, küçük yudumlar ve küçük ısırıklar alarak, günlerce gibi gelen ama belki de saatlerce içeride kaldı. Tekrar tuvalete gitmesi gerektiğinde, koridorun sonuna gizlice girip radyoyu bir kez daha denemeye karar verdi. İşeme dürtüsü, yalnızca neler olup bittiğini bilme ihtiyacıyla eşleşiyordu. Hayatta kalanlar olmuştu. 18 yaşındakiler tepeleri aşarak başka bir siloya ulaşmayı başarmışlardı. Bir avuç kurtulmuştu - ama ne kadar süreceklerdi?

Kızardı ve geri kazanılmış suyun üstteki borulardan uğuldamasını dinledi. Şansını deneyerek insansız hava aracı kontrol odasına gitti. Koridorun ışığını kapattı ve radyoyu açtı. 18'de parazitten başka bir şey yoktu. 17'de de aynıydı. Sesler duyuncaya kadar bir düzine diğer kanalı çevirdi ve sorunun çalıştığından emin oldu. 17'ye geri döndü, bekledi. Sonsuza kadar bekleyebilirdi, biliyordu. Onlar gelip onu bulana kadar bekleyebilirdi. Duvardaki saat üçü biraz geçtiğini gösteriyordu, gecenin bir yarısı, ki bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. O sırada onu aramıyor olabilirler. Ama o zaman da kimse dinlemiyor olabilir. Yine de mikrofonu sıktı.

"Merhaba," dedi. "Beni duyan var mı?"

Nereden aradığını neredeyse tanıdı, ama sonra ambarındaki insanların da dinleyip tüm istasyonları izleyip izlemediğini merak etti. Ya onlar olsaydı? Nereden yayın yaptığını bilmiyorlardı. Tekrarlayıcılar aracılığıyla izini süremezlerse tabii. Belki yapabilirler. Ama bu, listelerinden silinen silolardan biri değil miydi? Hiç dinlememeliler. Charlotte aletlerini yoldan çekti ve Donny'nin ona getirdiği, siloların sıralandığı kağıt parçasını aradı. En altta yok edilen tüm siloların listesi vardı—

"Bu kim?"

Radyodan bir erkek sesi geldi. Charlotte mikrofonu aldı ve silosunda o frekanstan yayın yapan birinin olup olmadığını merak etti.

"Ben... Bu kim?" nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak sordu.

“Mekanik bölümünde misin? Saatin kaç olduğunu biliyor musun? Gecenin bir yarısı.”

Mekanikte . Silolarının düzeni buydu, onun değil. Charlotte bunun hayatta kalanlardan biri olduğunu varsaydı. Ayrıca başkalarının dinlediğini varsaydı ve güvenli oynamaya karar verdi.

"Evet, Mekanik'teyim," dedi. "Neler oluyor orada... Yani, yukarıda?"

“Uyumaya çalışıyorum ama Court, arama ihtimaline karşı bu şeyi açık tutmamızı söyledi. Su hatlarıyla boğuşuyoruz. İnsanlar arazileri işaretleyerek çiftliklerde hak iddia ediyor. Bu kim?"

Charlotte boğazını temizledi. “Arıyorum… Belediye başkanınıza ulaşmayı umuyordum. Juliette.”

“O burada değil. Seninle birlikte olduğunu sanıyordum. Acil değilse sabah deneyin. Mahkemeye burada birkaç ceset daha kullanabileceğimizi söyle. İyi bir çiftçimiz varsa. Ve bir hamal.”

"Şey... tamam." Charlotte ne kadar beklemesi gerekeceğini görmek için tekrar saate baktı. "Teşekkürler," dedi. Tekrar deneyeceğim.

Cevap gelmedi ve Charlotte neden elini uzatma ihtiyacı duyduğunu merak etti. Bu insanlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onun için yapabilecekleri bir şey olduğunu mu düşündü? Kendi yaptığı radyoyu, tabanın etrafına dağılmış fazladan vidaları ve telleri, alet koleksiyonunu inceledi. Dışarıda dolaşmak bir riskti ama drone asansöründe yalnız kalmaktan daha az korkutucuydu. Keşif riski, temas şansına göre çok daha ağır basıyordu. Birkaç saat sonra tekrar deneyecekti. O zamana kadar biraz uyumaya çalışacaktı. Radyoyu kapattı ve koridorun sonundaki kışladaki eski karyolasını düşündü, ama onu ele geçiren penceresiz metal kutuydu.

44

Donald'ın kahvaltısı şirketle birlikte geldi. Önceki gün onu yalnız bırakmışlar ve yemek yememesini sağlamışlardı. Bunun bir tür sorgulama tekniği olduğunu düşündü. Gecenin bir yarısı yanından gürültülü bir şekilde geçen ve onu ayakta tutan botlarla aynı şey. Saatini bozacak, onu tedirgin edecek, çıldırmış hissetmesine neden olacak her şey. Ya da belki o gündü ve bu gecenin bir yarısıydı ve o hiç öğün atlamamıştı. Söylemesi zor. Zaman kavramını kaybetmişti. Duvarda temiz bir daire ve bir zamanlar saatin durduğu yerde çıkıntılı bir vida vardı.

Güvenlik tulumlu iki adam, Thurman ve kahvaltıyla geldi. Donald tulumlarıyla uyumuştu. Üç adam küçük odasına doluşurken ayaklarını karyolasının üzerine çekti. İki güvenlik görevlisi ona şüpheyle baktı. Thurman ona içinde bir tabak yumurta, bisküvi, su ve meyve suyu bulunan tepsisini uzattı. Donald inanılmaz derecede acı çekiyordu ama aynı zamanda açlıktan da ölüyordu. Gümüş eşya aradı ve bulamadı, yumurtaları parmaklarıyla yemeye başladı. Sıcak yemek kaburgalarını daha iyi hissettirmişti.

Güvenlik görevlilerinden biri, "Tavan panellerini kontrol edin," dedi. Donald onu tanıdı. Brevard. Donald vardiyasında olduğu sürece o şefti. Donald, Brevard'ın arkadaşı olmadığını söyleyebilirdi.

Diğer adam daha gençti. Donald onu tanımadı. Genelde görülmemek için geç kalırdı, gece bekçisini bu adamlardan daha iyi tanırdı. Genç memur, duvara kaynaklanmış şifonyerin üzerine fırladı ve bir tavan panelini kaldırdı. Kalçasından bir el feneri çıkardı ve ışığı her yöne tuttu. Donald'ın adamın ne gördüğüne dair iyi bir fikri vardı. Zaten kontrol etmişti.

"Engellendi," dedi genç memur.

"Emin misin?"

Thurman, "O değildi," dedi. Gözlerini Donald'dan hiç ayırmamıştı. Thurman odaya el salladı. "Her yerde kan vardı. Onun içinde kalacaktı."

"Bir yere yıkanıp kıyafetlerini değiştirmediyse."

Thurman bu fikir karşısında kaşlarını çattı. Artık aç hissetmeyen Donald'dan birkaç adım uzakta durdu. "Kimdi?" diye sordu.

"Kim neydi?"

Aptalı oynama. Adamlarımdan biri saldırıya uğradı ve reaktör teknisyeni gibi giyinmiş biri aynı gece burada, bu katta güvenlikten giriş yaptı. Tahminimce seni aramak için bu koridora geldiler. Vaktini harcadığını bildiğim iletişim merkezine gittim. Bunu kendi başına halletmiş olmana imkan yok. Birini aldın, belki de son vardiyandan birini. DSÖ?"

Donald bir parça bisküvi kırdı ve dudaklarına yapacak bir şey vermek için ağzına koydu. Charlotte. O ne yapıyordu? Onu aramak için siloyu dolaşmak mı? Haberleşmeye mi gidiyorsunuz? O olsaydı aklını kaçırmıştı.

Bir şeyler biliyor, dedi Brevard.

Donald, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. Suyundan bir yudum aldı ve elinin titrediğini fark etti. Kim saldırıya uğradı? İyiler mi? Buldukları şeyin kız kardeşinin kanı olma ihtimalini düşündü. Ne yapmıştı ki onu uyandırmıştı? Yine, sırf yalnız kalmasın diye itiraf edip onlara onun nerede saklandığını söylemeyi düşündü.

Thurman, "Eren'di," dedi. "Geç vardiyadan çıktı, asansöre koştu ve otuz kat aşağıda kanlar içinde bulundu."

"Eren yaralandı mı?"

"Eren öldü," dedi Brevard. "Boynuna bir tornavida. Asansörlerden biri kanıyla kaplı. Bunu yapan adamın nerede olduğunu bilmek istiyorum..."

Thurman elini kaldırdı ve Brevard sustu. "Bize bir dakika ver," dedi Thurman.

Şifonyerin üzerinde duran genç memur, tavan panelini yerine oturana kadar ayarladı. Aşağıya atladı ve ellerini baldırlarına sildi,

şifonyerin üzeri strafordan tiftik ve kar taneleri içinde kaldı. İki güvenlik görevlisi dışarıda bekledi. Donald ofis çalışanlarından birinin kapı kapanmadan önce yanından geçtiğini fark etti, neredeyse seslenecekti, onun söylediği kişi olmadığını öğrendiklerinde herkesin ne halt düşünmüş olabileceğini merak etti.

Thurman göğüs cebine uzandı ve katlanmış kare bir kumaş, yeni bir paçavra çıkardı. Bunu minnetle kabul eden Donald'a verdi. Bir hediyenin ne anlama geldiği garip. Öksürme ihtiyacını bekledi ama bu, ender bir dinlenme anıydı. Thurman bir plastik torba uzattı ve onun için açık tuttu. Donald bunun ne için olduğunu anladı ve diğer paçavrasını çıkardı, kanlı pisliği çantaya attı.

"Analiz için, değil mi?"

Turman başını salladı. "Burada zaten bilmediğimiz hiçbir şey yok. Sadece bir... jest. Seni öldürmeye çalıştım, biliyorsun. Denemek benim zayıflığımdı ve zayıf olduğum için başaramadım. Anna konusunda haklı olduğun ortaya çıktı."

Eren gerçekten öldü mü?

Thurman başını salladı. Donald kumaşı açtı ve tekrar katladı. "Ondan hoşlandım."

"O iyi bir adamdı. Acemilerimden biri. Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?”

Donald şimdi kumaşın ne olduğunu gördü. Kötü polis iyi polis olmuştu. Kafasını salladı. Charlotte'un bunları yaptığını hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. Ama sonra, onun dronları uçurduğunu, bombalar attığını ya da elli şınav çektiğini hayal edemiyordu. Çocukluğunda kilitlenmiş bir muammaydı, sürekli şaşırtıcıydı. “Tanıdığım birinin böyle bir adamı öldürdüğünü hayal edemiyorum. Senden başka."

Thurman buna tepki vermedi.

"Ne zaman batacağım?"

"Bugün. Başka bir sorum daha var."

Donald tepsideki suyu kaldırıp uzun uzun çekti. Su soğuktu. Suyun tadının bu kadar güzel olması inanılmazdı. O zaman Thurman'a Charlotte'tan bahsetmeli. Ya da batana kadar bekleyin.

Yapamadığı şey onu orada yalnız bırakmaktı. Thurman'ın onu beklediğini fark etti. Devam et, dedi.

"Sen ayaktayken Anna'nın cephanelikten ayrıldığını hatırlıyor musun? Onunla sadece kısa bir süreliğine birlikte olduğunun farkındayım.

"Hayır," dedi Donald. Ve bu kısa bir süre gibi gelmemişti. Bir ömür gibi gelmişti. "Neden? Ne yaptı?"

"Gaz beslemelerinden bahsettiğini hatırlıyor musun?"

“Gaz beslemeleri mi? Hayýr. Bunun ne anlama geldiđini bile bilmiyorum. Neden?"

"Sabotaj izleri bulduk. Birisi Tıp ve Nüfus Kontrolü arasındaki yayınları kurcalamış." Thurman, söylemek üzere olduğu şeyi reddederek elini salladı. "Dediğim gibi, sanırım Anna konusunda haklıydın." Gitmek için döndü.

"Bekle," dedi Donald. "Bir sorum var."

Thurman eli kapıda, tereddüt etti.

"Benimle ilgili sorun ne?" diye sordu.

Thurman plastik torbanın içindeki kırmızı paçavraya baktı. "Savaştan sonra toprağın nasıl göründüğünü hiç gördün mü?" Sesi kısılmıştı. Bastırılmış. “Vücudunuz artık bir savaş alanı. İçinizde olan budur. Bir tarafında milyarlar olan ordular birbiriyle savaşıyor. Sizi parçalamak isteyen makineler ve sizi bir arada tutmayı uman makineler. Botları da vücudunu şarapnel ve çamura çevirecek.”

Thurman yumruğuna öksürdü. Kapıyı çekerek açmaya başladı.

Donald, "O gün tepenin üzerinden geçmiyordum," dedi. "Oraya görünmek için gitmiyordum. Sadece ölmek istedim.”

Thurman başını salladı. “Çok sonra düşündüm. Ve sana izin vermeliydim. Ama alarmı çaldılar. Geldim ve adamlarımın takım elbiselerle boğuştuğunu gördüm ve sen yolu yarıladın. Tilki deliğimde bir el bombası vardı ve böyle bir şey olursa ne yapacağımı yıllarca biliyordum. Kendimi üstüne attım.”

Donald, "Yapmamalıydın," dedi.

Thurman kapıyı açtı. Brevard diğer tarafta durmuş bekliyordu.

"Biliyorum," dedi. Ve sonra gitmişti.

45

Darcy elleri ve dizleri üzerinde çalıştı. Kıpkırmızı paçavrasını kırmızı su dolu kovaya batırdı ve pembeleşene kadar sıktı, sonra asansörün içindeki pisliği temizlemeye geri döndü. Duvarlar zaten temizdi, numuneler analiz için gönderildi. Çalışırken, Brevard'ın sesiyle alay edercesine kendi kendine homurdandı: "Örnek al, Darcy. Temizle şunu, Darcy. Bana bir kahve getir, Darcy. Kahve getirmenin ve kanı temizlemenin nasıl iş tanımının bir parçası haline geldiğini anlamıyordu. Kaçırdığı şey olaysız gece vardiyalarıydı; her şeyin normale dönmesini bekleyemezdi. Normal hissetmeye başlayabilen şey inanılmaz. Artık havadaki bakırın kokusunu neredeyse alamıyordu ve dilinden metalik tat gitmişti. Kağıt bardaklardaki günlük dozlar, her gün tatsız yiyecekler, hatta kapıları açık kalmış asansörden gelen korkunç vızıltı gibiydi. Bütün bunlar kaybolana kadar alışmak için. Eski bir hayattan hatıralar gibi donuk ağrılara dönüşen şeyler.

Darcy eski hayatına dair pek bir şey hatırlamıyordu ama bu işte iyi olduğunu biliyordu. Uzun zaman önce, kimsenin bahsetmediği bir dünyada, eski filmlerde, tekrar gösterimlerinde ve rüyalarda kapana kısılmış bir dünyada güvenlik görevlisi olarak çalıştığı hissine kapıldı. Başkası için kurşun yemek üzere eğitildiğini hayal meyal hatırlıyordu. Sabahları koşmak, alnından ve boynundan akan teri serinletmek, kuşların cıvıltısı, eşofmanlı yaşlı bir adamın arkasından koşmak ve bu adamın nasıl kelleştiğini fark etmek gibi sürekli ve tekrarlayan bir rüya gördü. Darcy kayganlaşan ve yerinde durmayan, her zaman kulağından düşen bir kulaklığı hatırladı. Kalabalıkları izlediğini, balonlar patladığında ve eski püskü scooter'lar geri teptiğinde kalbinin nasıl hızla çarptığını, sonsuza dek bir şans elde etme şansını beklediğini hatırladı...

Mermi.

Darcy ovmayı bıraktı ve yeniyle yüzünü sildi. Parlak bir şeyin, küçük bir metal taşın yerleştirildiği asansörün zemini ile duvarı arasındaki çatlağa baktı. Parmaklarıyla tutturmaya çalıştı ama parmaklar çatlağa sığmıyordu. Bir mermi. Ne olursa olsun dokunmamalı.

Paçavra sıçrayarak kovaya düştü. Darcy koridordan numune kitini aldı. Asansör vızıldamaya devam etti, bu hareketsiz durmaktan nefret ediyor, bir yerlere gidebilmeyi diliyordu. "Jetlerinizi soğutun," diye fısıldadı Darcy. Kitin içindeki küçük kutudan numune torbalarından birini çıkardı. Cımbızlar olması gereken yerde değildi. Onları bulana kadar teçhizatın altını kazdı, meslektaşlarına hiç saygı duymadan diğer vardiyalardaki adamlara küfretti. Yurtta yaşamak gibi bir şey, diye düşündü Darcy. Hayır, doğru kelime değil, doğru anı. Kışlada yaşamak gibi. Altta yatan bir karmaşa üzerinde düzen görünümü vardı. Lekeli şiltelerin üzerinde köşeleri katlanmış temiz çarşaflar. İşte bu, insanların eşyalarını ait oldukları yere geri koymamalarıydı.

Mermiyi kapmak ve plastik torbaya atmak için cımbızı kullandı. Biraz şekilsizdi ama ciddi değildi. Sert bir şeye çarpmamıştı ama bir şeye çarpacaktı. Torbayı merminin çevresine sürtüp ışığa tutarak plastikte pembe bir lekenin çıktığını gördü. Merminin üzerinde kan vardı. Merminin sıkıştığı yerin yakınına kanlı su damlatıp dökmediğini, belki de dikkatsizliği nedeniyle oraya kan girip girmediğini kontrol etmek için zemini kontrol etti.

Olmamıştı. Ölü buldukları adam boynundan bıçaklanmıştı ama yakınlarda bir silah bulundu. Darcy asansörün içinde bir düzine yerden kan örneği almıştı. Bir tıp teknisyeni örnekleri almış ve Stevens ve şef ona tüm örneklerin kurbanla eşleştiğini söylemişlerdi. Ama şimdi Darcy'de muhtemelen hâlâ kaçak olan saldırgandan bir kan örneği vardı. Eren'i öldüren adam. Gerçek bir ipucu.

Numune torbasını kavradı ve ekspresin gelmesini bekledi. Bir an için bunu bir protokol olacak şekilde Stevens'a vermeyi düşündü

ama kurşunu bulmuştu, ne olduğunu biliyordu ve dikkatli bir şekilde toplamıştı. Sonuçları gören kendisi olmalı.

Ekspres neşeli bir ding ile geldi. Mor tulumlu bitkin görünen bir adam, tekerlekli bir kovayı dışarı çıkardı ve bir paspasın sapıyla yönlendirdi. Bulduklarını bildirmek yerine, Darcy destek çağırmıştı. Gece bekçisi. İki adam el sıkıştı. Darcy geç saatlere kadar vardiyada kaldığı için ona teşekkür etti ve ona büyük bir borcu olduğunu söyledi. Ekspresin içindeki adamın yerini aldı.

Sadece iki kat aşağı inmesi gerekiyordu. Ekspresi iki kat almak çılgınca hissettirdi. Silonun ihtiyacı olan şey merdivenlerdi. O kadar çok kez tek bir kat yukarı ya da aşağı inmek zorunda kaldı ve kendini beş dakika boyunca patlamış bir asansör için beklerken buldu. Hiçbir anlamı yoktu. İçini çekti ve tıbbi kanadın düğmesine bastı. Kapılar kapanmadan önce, yandaki paspastan ıslak bir tokat duydu.

Dr. Whitmore'un ofisi kalabalıktı. İşçilerle değil - sadece Whitmore ve iki sağlık teknisyeni meşguldü - ama cesetlerle. Plakalar üzerinde iki ekstra gövde. Biri, önceki gün ölü bulunan kadındı; Darcy, adının Anna olduğunu hatırladı. Diğeri ise eski silo başkanı Eren'di. Laboratuvar teknisyenleri merhum üzerinde çalışırken Whitmore bilgisayarının başında notlar yazıyordu.

"Sayın?"

Whitmore döndü. Gözleri Darcy'nin yüzünden ellerine gitti. "Neyin var?"

“Bir örnek daha. Bir mermi üzerinde. Benim için çalıştırabilir misin?

Whitmore ameliyathanedeki adamlardan birine el salladı, o da elleri omuzlarında tutularak çıktı.

"Bunu memur için çalıştırabilir misin?"

Laboratuar teknisyeni heyecanlanmış görünmüyordu. Kanlı eldivenlerini yüksek sesle şaklatarak çıkardı ve yıkanıp sterilize edilmek üzere lavaboya attı. "Bakalım," dedi.

Makine uzun sürmedi. Bipledi, vınladı ve maksatlı sesler çıkardı ve ardından gergin bir şekilde bir parça kağıt tükürdü. Teknoloji

sonuçlara Darcy'den önce ulaştı. "Evet. Maç var. Şuna ait... Huh. Bu tuhaf."

Darcy raporu aldı. Bir adamın DNA'sının benzersiz UPC kodu olan çubuk grafiği vardı. Çeşitli kan düzeylerinin miktarları ve yüzdeleri anlaşılmaz bir kodla yazılmıştı: *IFG, PLT, Hgb* . Ancak sistem, eşleşen personel kaydının ayrıntılarını listelemesi gereken yerde, birçok satırdan birinde basitçe şöyle yazıyordu: *Emer* . Biyo alanların geri kalanı boştu.

"Emer," dedi laboratuvar teknisyeni. Lavaboya geçti ve eldivenleri ve ellerini yıkamaya başladı. "Bu garip bir isim. Kim böyle bir isim seçer ki?”

"Diğer sonuçlar nerede?" diye sordu. "Erkenden."

Teknisyen, klavyesiyle takırdamaya devam eden Dr. Whitmore'un ayaklarının dibindeki geri dönüşüm kutusunu işaret etti. Darcy çöp kutusunu karıştırdı, daha önceki sonuç sayfalarından birini buldu. İkisini yan yana tuttu.

Darcy, "Bu bir isim değil," dedi. “Bu en üst sırada olurdu. Konumun olması gereken yer burası.” Diğer raporda Eren'in adı, dondurma odasını ve ölü adamın saklama bölmesinin koordinatlarını listeleyen bir satırın üzerinde duruyordu. Darcy, daha küçük dondurma salonlarından birinin adının ne olduğunu hatırladı.

"Acil Durum Personeli," dedi memnuniyetle. Küçük bir gizemi çözmüştü. Odaya gülümsedi ama diğer adamlar çoktan işlerinin başına dönmüştü.

Acil Durum Personeli, donma salonlarının en küçüğüydü. Darcy metal kapının dışında durdu, nefesi havada görünüyor ve çeliği bulandırıyordu. Kodunu girdi ve tuş takımı kırmızı renkte yanıp söndü ve onaylamadığını belirten bir vızıltı verdi. Daha sonra ana güvenlik kodunu denedi ve kapılar gıcırdayarak açıldı ve duvarlara kaydı.

Kalbi korku ve heyecan karışımı bir hızla atıyordu. Bu sadece ipuçlarının izinde olmak değildi, bu izin onu götürdüğü yerdi. Acil Durum Personeli en uç durumlar için, Güvenliğin yetersiz görüldüğü zamanlar için ayrılmıştı. Yoğun bir pusla, polislerin kenara çekildiği ve ağır zırhlı adamların kamyonetlerden çıkıp bir binayı askeri hassasiyetle yerle bir ettiği zamanı hatırladı. Bu o muydu? Eski, eski bir hayatta mı? Hatırlayamadı. Her neyse, acil servisteki bu adamlar farklıydı. Birçoğu son zamanlarda ayağa kalktı. Darcy vardiyaya geldiği zamanı hatırladı. Onlar pilottu. Bir gün bir fincan kahvesinde dalgalanmalar gördüğünü ve bombaların dronlardan atıldığını öğrendiğini hatırladı. Bir bölmeden diğerine geçerek boş bir bölme aradı. Birisi olması gerektiği zaman uyumamış olduğundan şüpheleniyordu. Ya da birileri kötü şeyler yapmaya teşvik edilmişti.

İçini korkuyla dolduran bu son ihtimaldi. Bu personele kimin erişimi vardı? Kimsenin haberi olmadan onları uyandırma yeteneğine kim sahipti? Bulgularını kime bildirirse bildirsin, bu bulgular emir komuta zincirinde yükseldikçe sorumlu kişi veya kişilere ulaşacağından şüpheleniyordu. Ayrıca öldürülen adamın tüm silonun vardiya başı, tüm siloların başı olduğu aklına geldi. Bu büyüktü. Bu çok büyüktü. Silo kafaları arasında bir kan davası mı? Bu onu kahve yapma ve kan temizleme görevinden sonsuza kadar uzaklaştırabilir.

Kriyopod ızgarasının üçte ikisindeydi, bir ileri geri devre yapıyordu ki, yanılmış olabileceğinden şüphelenmeye başladı. Her şey çok zayıftı. Başkasının işinde oynuyordu. Kayıp kimse olmazdı, büyük bir komplo olmazdı, kimse insanları öldürmezdi—

Sonra yüzü olmayan, camında buz olmayan bir bölmenin içine baktı. Bölmenin derisindeki bir avuç, kapalı olduğunu doğruladı. Odayla aynı sıcaklıktaydı: soğuk ama donmamıştı. Ekranın da kapalı ve boş olacağından korkarak ekranı kontrol etti ama güç gösterdi. Sadece isim yok. Sadece bir numara.

Darcy rapor defterini çıkardı ve bir kaleme tıkladı. Sadece bir numara. Bölmeyle birlikte gelen herhangi bir ismin sınıflandırılacağından şüpheleniyordu. Ama adamı vardı. Ah,

adamına sahipti. Ve bir isim bulamasa bile, bu pilotların vardiyadayken zamanlarını nerede geçirdiklerini biliyordu. Kurşun yarası olan bu kayıp adamın nerede saklanıyor olabileceğine dair çok iyi bir fikri vardı.

46

Charlotte, radyoyu yeniden denemeden önce sabaha kadar bekledi. Bu sefer ne söylemek istediğini biliyordu. Zamanının az olduğunu da biliyordu. O sabah drone asansörünün dışında insanların onu aradığını duymuştu.

Gittiklerinden emin olana kadar bekledi ve ortalığı karıştırdı ve konferans odasında Donald'ın kalan notlarını temizlediklerini gördü. Banyoya gitti ve bandajını değiştirmek için zaman ayırdı, kolunun kabuk bağlamış olduğunu gördü. Koridorun sonunda radyonun kayıp olduğunu bulmayı umuyordu ama kontrol odası rahatsız edilmemişti. Muhtemelen plastik örtünün altına hiç bakmadılar, sadece odadaki her şeyin drone operasyonlarının bir parçası olduğunu varsaydılar. Radyonun kapağını açtı ve onu açtığında ünite vızıldadı. Donny'nin klasörlerini, saçtığı aletlere göre düzenledi.

Donny'nin ona söylediği bir şey geri geldi. İkisinin sonsuza kadar yaşamayacaklarını söylemişti. Eylemlerinin sonuçlarını görecek kadar bölmelerin dışında yeterince uzun yaşayamazlardı. Ve bu, en iyi nasıl davranılacağını bilmeyi zorlaştırdı. Bu insanlar, geriye kalan bu üç düzine kadar silo için ne yapmalı? Hiçbir şey yapmamak birçoğunu mahkûm etti. Charlotte, ağabeyinin hızlanması gerektiğini hissetti. Mikrofonu eline aldı ve ne yapmak üzere olduğunu düşündü, bu şekilde yabancılara uzandı. Ama uzanmak sadece dinlemekten daha iyiydi. Bir gün önce kendini yalnızca suç işlenirken dinleyebilen, yanıt veremeyen, yardım göndermekten aciz bir 911 operatörü gibi hissetmişti.

Düğmenin on yedide olduğundan emin oldu, yumuşak bir statik tıslamayla ödüllendirilene kadar sesi ve susturmayı ayarladı. Her nasılsa, bir avuç insan silolarının yok edilmesinden sağ kurtulmuştu. Charlotte karadan karşıya geçtiklerinden şüpheleniyordu. Belediye başkanları -ağabeyinin konuştuğu bu Juliette- bunun mümkün

olduğunu kanıtlamıştı. Charlotte, ağabeyinin dikkatini çeken şeyin bu olduğundan şüpheleniyordu. Donny'nin üzerinde çalıştığı takım elbiseden onun bir şekilde kaçmayı hayal ettiğini biliyordu. Bu insanlar bir yolunu bulmuş olabilir.

Dosyalarını açtı ve erkek kardeşinin bulduklarını etrafa yaydı. Hayatta kalma şanslarına göre sıralanmış siloların bir sıralaması vardı. Senatörden bir not vardı, bu intihar anlaşması. Ve tüm siloların haritası, X'lerle değil, tek bir noktaya yayılan kırmızı çizgilerle. Charlotte aramayı yapmadan önce notları düzenledi ve kendini toparladı. Keşfedilmiş olması umurunda değildi. Ne söylemek istediğini, Donny'nin söylemek için can attığını düşündüğü ama nasıl söyleyeceğini bilmediğini çok iyi biliyordu.

"Merhaba, silo on sekizin insanları. On yedi silodaki insanlar. Benim adım Charlotte Keene. Beni duyabiliyor musun? Üzerinde."

Bu kadar cüretkar davrandığı için bir adrenalin patlaması ve adını yayınlamaktan dolayı bir sinir seli içinde bekledi. Büyük ihtimalle saklandığı eşekarısı yuvasını kurcalamıştı. Ama anlatacak gerçekleri vardı. Ağabeyi tarafından bir kabusa uyandırılmıştı ama yine de daha önceki dünyayı, mavi gökyüzü ve yeşil çimenler dünyasını hatırlıyordu. O dünyayı dronuyla görmüştü. Bunun içinde doğmuş olsaydı, başka hiçbir şey bilmeseydi, kendisine söylenmek ister miydi? uyandırılmak mı? Birinin ona gerçeği söylemesini ister miydi? Bir an için omzundaki ağrı unutuldu. Zonklama, bu korku ve heyecan karışımı tarafından bir kenara itildi...

Birisi, bir erkek sesiyle, "Seni güzel ve net bir şekilde alıyorum," diye yanıtladı. "On sekizinde birini mi arıyorsunuz? Yukarıda kimsenin olduğunu sanmıyorum. Bunun kim olduğunu söyledin?"

Charlotte mikrofonu sıktı. "Benim adım Charlotte Keene. Bu kim?"

"Bu, Planlama Komitesi başkanı Tom Higgins. Burada, yetmiş beşte milletvekili karakolundayız. Geri dönmememiz gereken bir tür çöküş olduğunu duyuyoruz. Aşağıda neler oluyor?"

Charlotte, "Senin altında değilim," dedi. "Başka bir silodayım."

"Tekrar söyle. Bu kim? Keene mi diyorsun? Adını nüfus sayımından tanıyamadım."

"Evet, Charlotte Keene. Belediye başkanınız orada mı? Juliette?"

"Bizim silomuzda olduğunu mu söylüyorsun? Midlerden biri mi bu?"

Charlotte bir şeyler söylemeye başladı, bunun ne kadar zor olacağını anladı ama başka bir ses araya girdi. Tanıdık bir ses.

"Bu Juliette."

Charlotte öne eğildi ve sesi ayarladı. Mikrofonu sıktı. "Juliette, benim adım Charlotte Keene. Kardeşim Donny ile konuşuyordun. Donald'ı kastediyorum." Gergindi. Avuçlarını tulumunun paçalarına silmek için durdu. Mikrofonu bıraktığında, önceki adamın aynı frekansta konuştuğu duyulabiliyordu:

"—silomuzun gitmiş olduğunu duydum. onaylayabilir misin? Neredesin?"

"Mekanik bölümündeyim, Tom. Yapabileceğim zaman seni görmeye geleceğim. Evet, silomuz gitti. Evet, olduğun yerde kalmalısın. Şimdi bu kişinin ne istediğini görelim."

"Gitti derken ne demek istiyorsun? Anlamıyorum."

"Öldü Tom. Herkes öldü. Nüfus sayımını yırtıp atabilirsin. Şimdi lütfen yayından uzak durun. Aslında, kanalları değiştirebilir miyiz?"

Charlotte adamın ne diyeceğini duymak için bekledi. Sonra belediye başkanının onunla konuştuğunu fark etti. Diğer ses iletimine basamadan önce aceleyle mikrofonu sıktı.

"Ben... şey, evet. Tüm frekanslarda yayın yapabilirim."

Yine, planlama komitesinin başkanı ya da kendine ne isim taktıysa, devreye girdi: "Öldü mü dedin? Bu senin işin miydi?

Juliette, "Kanal on sekiz," dedi.

"On sekiz," diye tekrarladı Charlotte. Radyodan bir dizi soru dökülürken tokmağa uzandı. Adamın sesi, Charlotte'un parmaklarını kıvırmasıyla kesildi.

"Ben, on sekizinci kanaldan Charlotte Keene, tamam."

O bekledi. Sanki bir kapı sıkıca çekilmiş, bir sırdaş içeri çekilmiş gibi geldi.

"Bu Juliette. Kardeşini tanımamla ilgili bu ne? Hangi seviyedesin?”

Charlotte bunu anlamanın ne kadar zor olduğuna inanamadı. Derin bir nefes aldı. “Seviye değil. Silo. Silo 1'deyim. Kardeşimle birkaç kez konuştun.”

"Silo 1'desin. Donald senin kardeşin."

"Bu doğru." Ve son olarak, bu kurulmuş gibi geldi. Bu bir rahatlamaydı.

"Böbürlenmek için mi aradın?" diye sordu. Sesinde ani bir yaşam kıvılcımı, bir şiddet parıltısı vardı. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Kaç kişi öldürdün? Kardeşin bana bunu yapabileceğini söyledi ama ben ona inanmadım. Ona asla inanmadım. O orada mı?"

"HAYIR."

"Pekala, ona bunu söyle. Ve umarım söylediğimde bana inanır: Şu anda tek düşüncem, bunun bir daha asla olmamasını sağlamak için onu en iyi nasıl öldüreceğim. Bunu ona sen söyle.”

Charlotte'a bir ürperti yayıldı. Bu kadın, erkek kardeşinin onlara kıyamet getirdiğini düşündü. Mikrofonu tutarken avuç içleri yapış yapıştı. Düğmeye bastı, yapıştığını gördü ve yerine oturana kadar masaya vurdu.

"Donny yapmadı... O çoktan ölmüş olabilir," dedi Charlotte, gözyaşlarını bastırmaya çalışarak.

"Bu utanç verici. Sanırım sıradaki kimse için geleceğim.”

"Hayır, beni dinle. Donny... bunu yapan o değildi. Sana yemin ederim. Birileri onu aldı. Seninle hiç konuşmaması gerekiyordu. Sana bir şey söylemek istedi ve nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Charlotte mikrofonu bıraktı ve bunun olması, bu yabancının ona inanması için dua etti.

"Ağabeyin beni bir düğmeye basıp hepimizin sonunu getirebileceği konusunda uyarmıştı. O düğmeye basıldı ve evim yıkıldı. Değer verdiğim insanlar artık öldü. Daha önce siz piçlerin peşine düşmediysem, şimdi kesinlikle geliyorum.

"Bekle," dedi Charlotte. "Dinlemek. Kardeşimin başı belada. Seninle konuştuğu için başı dertte. İkimiz... biz buna dahil değiliz.”

“Evet, doğru. Konuşmamızı istiyorsun. Ne yapabileceğinizi öğrenin. Ve sonra bizi yok ettin. Hepsi seninle oyun. Bizi temizliğe gönderiyorsunuz ama sadece havayı zehirliyorsunuz. Yaptığın şey bu. Birbirimizden korkmamıza, sizden korkmamıza neden oluyorsunuz ve biz de kendi insanlarımızı gönderiyoruz ve dünya bizim nefretimiz ve korkumuzla zehirleniyor, değil mi?”

"Ben... Dinle, sana yemin ederim, neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben... buna inanmak senin için zor olacak belki ama dışarıdaki dünyanın çok farklı olduğu zamanları hatırlıyorum. Orada yaşayabildiğimiz ve nefes alabildiğimiz zaman. Ve bence bir kısmı yine böyle olabilir. Şu an böyle. Ağabeyimin size söylemek istediği buydu, orada bir umut var.”

Bir ara. Ağır bir nefes. Charlotte'un kolu zonklamaya geri dönmüştü.

"Umut."

Charlotte bekledi. Radyo ona, sıkılı dişlerinin arasından zorlanan kızgın bir nefes gibi tısladı.

“Benim evim, halkım öldü ve bana umut vereceksin. Ortaya koyduğun umudu, başımızın üstüne çektiğimiz parlak mavi gökyüzünü, sürgüne istediğini yaptıran yalanı senin için temiz gördüm. Gördüm ve Tanrı'ya şükür bundan şüphe etmem gerektiğini biliyordum. Nirvana sarhoşluğudur. Bu hayata katlanmamızı böyle sağlıyorsun. Bize cenneti vaat ediyorsun, değil mi? Ama bizim cehennemimiz hakkında ne biliyorsun?

O haklı. Bu Juliette haklıydı. Böyle bir konuşma nasıl olabilir? Ağabeyi bunu nasıl başardı? Bir şekilde aynı dili konuşan uzaylı ırklardı. Tanrılar ve ölümlülerdi. Charlotte, daha geniş arazinin düzeninden çok toprağın altındaki yuvalarının kıvrımlarından endişe duyan karıncalarla iletişim kurmaya çalışıyordu. Onların görmesini sağlayamazdı—

Ama sonra Charlotte, Juliette'in kendi cehennemi hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Ve böylece ona söyledi.

Charlotte, "Kardeşim yarı yarıya dövüldü," dedi. "Pekâlâ ölmüş olabilir. Kendi gözlerimin önünde oldu. Ve bunu yapan adam ikimiz

için de bir baba gibiydi. Gözyaşlarının sesine sızmasına izin vermemek için kendini bir arada tutmaya çalıştı. “Şu anda avlanıyorum. Beni tekrar uyutacaklar ya da öldürecekler ve bir fark olup olmadığını bilmiyorum. Erkekler vardiyalı çalışırken bizi yıllarca donduruyorlar. Dışarıda oyun oynayan bilgisayarlar var ve bir gün hangi silolarınızın serbest kalmasına izin verileceğine karar verecekler. Gerisi ölecek. Biri hariç tüm silolar ölecek. Ve bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Notlar, sıralamalar listesi için klasörü karıştırdı ve bulanık görüşünden bulamadı. Onun yerine haritayı aldı. Juliette hiçbir şey söylemiyordu, muhtemelen Charlotte'un cehennemi, Charlotte'un kendi cehennemi kadar kafası karışmıştı. Ama söylenmesi gerekiyordu. Keşfedilen bu korkunç gerçeklerin söylenmesi gerekiyordu. Bu iyi hissettirdi.

"Biz... Donny ve ben sadece size, hepinize nasıl yardım edebileceğimizi bulmaya çalışıyorduk, yemin ederim. Kardeşim... senin halkına karşı bir yakınlığı vardı. Charlotte, bu kişi onun ağladığını duymasın diye mikrofonu bıraktı.

"Halkım," dedi Juliette, sakin bir sesle.

Charlotte başını salladı. Derin bir nefes aldı. Silonuz.

Uzun bir sessizlik oldu. Charlotte kolunun yeniyle yüzünü sildi.

"Sana neden güveneceğimi düşünüyorsun? Hepinizin ne yaptığını biliyor musunuz? Kaç can aldın? Binlerce kişi öldü—”

Charlotte sesi tekrar kısmak için uzandı.

“—ve geri kalanımız onlara katılacağız. Ama yardım etmek istediğini söylüyorsun. Sen de kimsin?"

Juliette onun cevap vermesini bekledi. Charlotte tıslayan kutuya baktı. Mikrofonu sıktı. "Milyarlar," dedi. "Milyarlarca insan öldü."

Yanıt yoktu.

"Hayal edebileceğinizden çok daha fazlasını öldürdük. Rakamların bir anlamı bile yok. Neredeyse herkesi öldürdük. Sanmıyorum… binlerce kayıp… kayda bile geçmiyor. Bu yüzden bunu başarabiliyorlar.”

"DSÖ? Erkek kardeşin? Bunu kim yaptı?"

Charlotte yanaklarından akan yaşları sildi ve başını salladı. "HAYIR. Donny bunu asla yapmazdı. Bu… muhtemelen kelimelere, kelime dağarcığına sahip değilsin. Bir zamanlar olduğu gibi dünyadan sorumlu olan bir adam. Kardeşime saldırdı. Bizi buldu." Charlotte kapıya baktı, yarı yarıya Thurman'ın kapıyı tekmeleyip içeri dalmasını ve aynısını kendisine yapmasını bekliyordu. Yuvayı kurcalamıştı, bundan emindi. "Dünyayı ve halkınızı öldüren o. Adı Thurman'dı. O bir... belediye başkanı gibi bir şeydi."

"Belediye başkanınız dünyamı öldürdü. Kardeşin değil, diğer adam. Şu anda içinde bulunduğum bu dünyayı o mu öldürdü? Onlarca yıldır ölü. Onu da mı öldürdü?"

Charlotte, bu kadının siloları tüm dünya olarak düşündüğünü fark etti. Bir keresinde başka bir şehre yol tarifi almaya çalışırken konuştuğu Iraklı bir kızı hatırladı. Bu, farklı bir dünya hakkında farklı bir dilde bir konuşmaydı ve bundan daha basitti.

"Kardeşimi alan adam tüm dünyayı öldürdü, evet." Charlotte dosyadaki notu, üzerinde *The Pact yazan notu gördü* . Nasıl anlatılır?

Siloların dışındaki dünyayı mı kastediyorsun? Ekinlerin yer üstünde büyüdüğü ve silolarda insanların değil tohumların bulunduğu bir dünya mı?"

Charlotte tuttuğu nefesi dışarı verdi. Ağabeyi söylediğinden fazlasını anlatmış olmalı.

"Evet. O dünya."

"O dünya binlerce yıldır ölü."

Charlotte, "Yüzlerce yıl," dedi. "Ve biz... biz uzun zamandır buralardayız. Ben... ben o dünyada yaşardım. Onu yıkılmadan önce görmüştüm. Bunu yapanlar, bu silodaki insanlardır. Sana söylüyorum."

Sessizlik vardı. Bir bombadan sonraki emme vakumuydu. Açıkça belirtilmiş bir itiraf. Charlotte, ağabeyinin her zaman yapmak istediğini düşündüğü şeyi yapmıştı. Bu insanlara yaptıklarını itiraf edin. Bir hedef çizin. İntikam davet edin. Hak ettikleri her şey.

"Eğer bu doğru olsaydı, hepinizin ölmesini isterdim. Beni anlıyor musun? Nasıl yaşadığımızı biliyor musun? Dışarıdaki dünyanın nasıl olduğunu biliyor musun? Onu gördün mü?"

"Evet."

"Kendi gözlerinle mi? Çünkü ben sahibim."

Charlotte derin bir nefes aldı. "Hayır," diye itiraf etti. “Kendi gözlerimle değil. Bir kamera ile. Ama hepsinden daha ilerisini gördüm ve size orasının daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Bence dünyayı zehirlememiz konusunda haklısın, ama sanırım kontrol altına alındı. Sanırım etrafımızda büyük bir bulut var. Bu bulutun ötesinde mavi gökyüzü ve bir yaşam şansı var. Bana inanmalısın, eğer kurtulmana, bunu düzeltmene yardım edebilseydim, bunu hemen yapardım.

Uzun bir duraklama oldu. Çok uzun bir ara.

"Nasıl?"

“Ben... Yardım edecek durumda olduğumu sanmıyorum. Sadece yapabilseydim, yapardım diyorum. Orada başının belada olduğunu biliyorum ama ben burada pek iyi durumda değilim. Beni bulduklarında, muhtemelen beni öldürecekler. Ya da onun gibi bir şey. Yaptım..." Tezgahın üzerindeki tornavidaya dokundu. "... çok kötü şeyler."

Juliette, "Halkım bunda oynadığım rol için ölmemi isteyecek," dedi. “Beni temizlemeye gönderecekler ve bu sefer geri gelmeyeceğim. Bu yüzden sanırım ortak bir noktamız var.”

Charlotte güldü ve yanaklarını sildi. "Gerçekten üzgünüm," dedi. "Yaşadığın şeyler için üzgünüm. Bunu hepinize yaptığımız için üzgünüm."

Sessizlik vardı.

"Teşekkür ederim. Sana inanmak istiyorum, bunu yapanların sen ve kardeşin olmadığına inanmak istiyorum. Çoğunlukla, bana yakın biri, kardeşinin yardım etmeye çalıştığına inanmamı istediği için. Umarım oraya vardığımda yoluma çıkmazsın. Şimdi, yaptığımı söylediğin bu kötü şeyleri kötü insanlara yaptın mı?”

Charlotte dik oturdu. "Evet," diye fısıldadı.

"İyi. Bu bir başlangıç. Şimdi size dışarıdaki dünyadan bahsetmeme izin verin. Hayatım boyunca iki adam sevdim ve ikisi de beni buna, dünyanın iyi bir yer olduğuna, onu daha iyi hale getirebileceğimize ikna etmeye çalıştı. Kazıcıları öğrendiğimde, burada tünel açmayı hayal ettiğimde, yolun bu olduğunu düşündüm. Ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. Ya göğüslerinden tüm umutları fışkıran o iki adam? İkisi de öldü. İçinde yaşadığım dünya bu."

Kazıcılar mı? Charlotte sordu. Buna anlam vermeye çalıştı. "Diğer siloya hava kilitlerinden geçtin. Tepeler üzerinde."

Juliette önce cevap vermedi. Çok fazla şey söyledim, dedi. "Gitmeliyim."

"Hayır bekle. Anlamama yardım et. Bir silodan diğerine tünel mi açtın? Charlotte öne eğildi ve notları tekrar yaydı, haritayı aldı. İşte yeni bir kural veya bilgi parçası kullanıma sunulana kadar hiçbir anlam ifade etmeyen bulmacalardan biri. Siloların ötesindeki kırmızı çizgilerden birini *SEED etiketli bir noktaya kadar takip etti* .

Charlotte, "Bunun önemli olduğunu düşünüyorum," dedi. Bir heyecan dalgası hissetti. Oyunun nasıl sonuçlanması gerektiğini, iki yüz yıl sonra bunun ne hale geleceğini gördü. "Bunu söylediğimde bana inanmalısın ama ben eski dünyadanım. Söz veriyorum. Senin dediğin gibi... yer üstünde yetişen ekinlerle kaplı olduğunu gördüm. Ve harap görünen dış dünya, sonsuza kadar böyle uzanacağını düşünmüyorum. Bir bakış gördüm. Ve bu kazıcılar, onları aradınız. Sanırım ne için olduklarını biliyorum. Beni dinle. Burada kardeşimin önemli olduğunu düşündüğü bir haritam var. SEED olarak işaretlenmiş bu yere giden bir dizi çizgiyi gösteriyor."

"Tohum," dedi Juliette.

"Evet. Bu çizgiler, asla anlam ifade etmeyen uçuş hatlarına benziyor. Ama bence daha iyi bir yere götürüyorlar. Bence bulduğunuz kazıcının amacı silolar arasında gitmek değildi. Bence-"

Arkasından bir ses geldi. Charlotte bunu saatlerce, günlerce beklemesine rağmen sindirmekte zorlandı. Onun için geldiklerinden

korkmasına, onun için geldiklerini bilmesine rağmen, yalnız kalmaya o kadar alışmıştı ki.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Dönen Charlotte, insansız hava aracı kontrol odasının kapısının hızla açılmasını izledi. Kardeşini zapt edenler gibi giyinmiş bir adam koridorda dikiliyordu. Tek başına ona doğru geldi, hareketsiz durması için bağırdı, ellerini kaldırması için bağırdı. Ona silah doğrulttu.

Juliette'in sesi radyodan geliyordu. Charlotte'tan devam etmesini, kazıcıların ne işe yaradığını söylemesini ve cevap vermesini istedi. Ama Charlotte bu adama boyun eğmekle meşguldü, bir elini başının üstünde, diğerini ise acının izin verdiği ölçüde yukarıda tutuyordu. Ve her şeyin bittiğini biliyordu.

Silo 17

47

Jeneratör homurdanarak hayata döndü. Büyük kazıcının karnında bir tıkırtı duyuldu ve ardından Silo 17'nin pompa odasında, jeneratör odasında ve ana holün aşağısında bir dizi ışık titreşti. Yorgun tamircilerden ıslıklar ve alkışlar yükseldi ve Juliette bu küçük zaferlerin ne kadar önemli olduğunu anladı. Bir zamanlar karanlık selin olduğu yerde ışık parladı.

Onun için her nefes küçük bir zaferdi. Peter, Marsha ve Nelson'ın kayıpları gibi Lukas'ın ölümü de göğsünde bir ağırlıktı. BT'de tanıdığı ve affettiği herkes gitmişti. Kafeterya personeli. Neredeyse Tedarik'in üstündeki herkes, onun için koşmayan herkes. Her biri göğsünde ağırlıklar. Derin bir nefes daha aldı ve nefes almanın hâlâ mümkün olmasına hayret etti.

Courtnee, Shirly'nin bıraktığı boşluğa adım atarak tamircinin sorumluluğunu üstlenmişti. O ve ekibi, ışıkları ve kabloları çeken ve pompaları düzenleyip otomatikleştiren kişilerdi. Juliette bir hayalet gibi hareket etti. Sadece birkaçı onu görüyor gibiydi. Sadece babası ve bir hataya sadık en yakın birkaç arkadaşı.

Walker'ı kazıcının arkasında, sıkı sınırların ve güvenilir gücün kendisini evine daha yakın hissettirdiği yerde buldu. Telsizine baktı ve hem çalıştığını hem de şarjının bittiğini söyledi. Özür dilercesine, "Birkaç saat içinde bir şarj cihazı kurabilirim," dedi.

Juliette, süpürülerek kir ve molozlardan arındırılmış olan ve artık hem Walker hem de kazı ekibi için çalışma tezgahı görevi gören taşıma bandını inceledi. Walker'ın Courtnee için devam eden birkaç projesi vardı: yeniden biriktirilecek pompalar ve demonte maden fünyeleri gibi görünen şeyler. Juliette ona teşekkür etti ama yakında yükseleceğini söyledi; otuz dördünde BT'de olduğu gibi milletvekillik istasyonlarında da şarj cihazları vardı.

Taşıma bandının daha aşağısında, kazı ekibinin bir şemayı incelediğini fark etti. Juliette, Walker'ın istasyonundan radyoyu ve el fenerini aldı, sırtını sıvazladı ve onlara katıldı.

Eski maden ustabaşı Erik'in elinde bir çift bölücü vardı ve şemada mesafeleri işaretliyordu. Juliette daha yakından bakmak için sıktı. Bu, haftalar önce BT'den indirdiği silo düzeniydi. Birkaç tanesinin üstü çizilmiş bir daire ızgarası gösteriyordu. Kazıcının izlediği rotayı göstermek için iki silo arasında işaretler vardı. Şematik, maden ekibi tarafından yollarını çizmek için kullanılmıştı ve Juliette'in hangi yöne ve ne kadar yürüdüğüne dair en iyi tahminiyle desteklenmişti.

Erik, "İki hafta içinde on altı numaraya ulaşabiliriz," diye hesapladı.

Bobby homurdandı. "Hadi. Buraya gelmek bundan daha uzun sürdü."

Erik, "Bu yerden çıkmak için senin fazladan teşvikine güveniyorum," dedi.

Birisi güldü.

"Ya orası güvenli değilse?" diye sordu.

"Muhtemelen değil," dedi Juliette.

Kirli yüzler onu kabul etmek için döndü.

"Bunların hepsinde arkadaşların var mı?" diye sordu. Neredeyse ona alay etti. Juliette, grup arasındaki gerilimi hissedebiliyordu. Çoğu ailelerini, sevdiklerini, çocuklarını, erkek ve kız kardeşlerini atlatmıştı. Fakat hepsi değil.

Juliette, Bobby ile Hyla'nın arasına girdi ve haritadaki dairelerden birine tıkladı. "Burada arkadaşlarım var," dedi.

Tepedeki ampul kordonunun üzerinde sallanırken, gölgeler harita üzerinde sarhoş gibi sallanıyordu. Erik, Juliette'in işaret ettiği dairenin üzerindeki etiketi okudu. "Silo 1" dedi. Bu konum ile şu anda bulundukları yer arasındaki üç sıra siloyu takip etti. "Bu çok daha uzun sürer."

"Sorun değil," dedi. "Yalnız gidiyorum."

Gözler haritadan ona kaydı. Tek ses, kazıcının diğer ucundaki jeneratörün gümbürtüsüydü.

"Karadan gideceğim. Elinize geçen tüm patlatma bombalarına ihtiyacınız olduğunu biliyorum ama kazıdan kalan birkaç kasanız olduğunu gördüm. Bu silonun tepesinde bir delik açmaya yetecek kadar almayı çok isterim."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Juliette haritanın üzerine eğildi ve parmağıyla bir yol çizdi. "Değiştirilmiş bir takım elbiseyle karaya çıkıyorum. Bu silonun kapısına olabildiğince çok patlayıcı şarj çubuğu bağlayacağım ve sonra o orospu çocuğunu bir çorba konservesi gibi açacağım.

Fitz dişsiz bir gülümsemeyle gülümsedi. "Orada ne tür arkadaşların olduğunu söylüyorsun?"

"Ölü tür," dedi Juliette. "Bize bunu yapanlar orada yaşıyor. Dışarıdaki dünyayı yaşanmaz kılan onlar. Bence içinde yaşamalarının zamanı geldi."

Kimse bir vuruş için konuşmadı. Ta ki Bobby, "Hava kilidi kapıları ne kadar kalın? Demek istediğim, onları gördün.

"Üç, dört inç."

Erik sakalını kaşıdı. Juliette, o masanın etrafındaki adamların yarısının bir tür hesap yaptığını fark etti. Hiçbiri onu bu konudan vazgeçirmeyecekti.

Birisi, "Yirmi ila otuz çubuk alır," dedi.

Juliette sesi aradı ve tanımadığı bir adam gördü. Ortalardan biri belki de bunu başarmıştı. Ama bir tamirci tulumu giyiyordu.

"Merdiven boşluğunun dibine hepinizin bir inçlik levhası kaynaklanmış. Delmek için sekiz çubuk kullandık. Bunun üç ila dört katını planlayın derim."

"Sen bir transfer misin?" diye sordu.

"Evet hanımefendi." Onayladı. Juliette pisliği geçip onun kısa kesilmiş saçlarına ve parlak gülümsemesine baktığında, Up-Topper'ı orada görebildiğini düşündü. Mekanikteki vardiyaları desteklemek için BT'den gönderilen adamlardan biri. Ayaklanma sırasında

arkadaşlarının diktiği bariyeri havaya uçuran biri. Ne hakkında konuştuğunu biliyordu.

Juliette diğerlerine baktı. "Gitmeden önce, bu silolardan birkaçına ulaşacağım, bak bakalım seni barındırabilecek biri var mı? Ama sizi uyarmalıyım, bu derneğin başındakilerin hepsi bu insanlar için çalışıyor. Seni besleyecekleri kadar, duvarlarını yıkıp geçtiğinde de muhtemelen seni öldüreceklerdir. Burada neyin kurtarılabileceğini bilmiyorum ama olduğun yerde kalsan daha iyi olabilir. Birkaç yüz yabancı evimizin yolunu kesip içeri girmemizi isteseydi ne düşünürdük bir düşünün."

Bobby, "Onlara izin verirdik," dedi.

Fitz alay etti. "Senin için söylemesi kolay, iki çocuğun var. Peki ya piyangodaki bizler?

Bu, birkaç kişinin aynı anda konuşmasına neden oldu. Erik onları susturmak için taşıma bandına eliyle vurdu. "Yeter artık" dedi. Toplananlara baktı. "O haklı. Önce nereye gittiğimizi bilmemiz gerekiyor. Bu arada sahnelemeye başlayabiliriz. Bu yerdeki madenlerdeki tüm destekleri isteyeceğiz, bu da dışarı pompalanacak ve keşfedilecek çok su anlamına geliyor."

"Bu şeyi tam olarak nasıl hedefleyeceğiz?" diye sordu. “Burada yönlendirmek için bir orospuydu. Bu şeyler dönmeye pek düşkün değil.”

Erik başını salladı. "Bunu çoktan düşündüm. Etrafını kazacağız ve ona yerinde dönmesi için yeterli yer vereceğiz. Mahkeme, bir tarafta biraz ileri, diğer tarafta biraz geri olmak üzere bir dizi pisti aynı anda çalıştırmanın mümkün olduğunu söylüyor. Yoluna toprak çıkmadığı sürece etrafta sürünecek.”

Raph, Juliette'in yanında belirdi. Tartışma sırasında geri çekiliyordu. "Seninle geliyorum" dedi.

Juliette bunun bir soru olmadığını anladı. Başını salladı.

Erik bundan sonra ne yapmaları gerektiğini açıklamayı bitirdiğinde işçiler dağılmaya başladı. Juliette, Erik'in dikkatini çekti ve ona radyosunu gösterdi. Ayrılmadan önce Courtnee ve babamı görmeye gideceğim ve çiftliklere giden bazı arkadaşlarım var. Başka

bir telsiz bulur bulmaz birinin sana bir telsiz indirmesini sağlayacağım. Ve bir şarj cihazı. Seni ele geçirecek bir siloyla bağlantı kurarsam sana haber veririm."

Erik başını salladı. Bir şeyler söylemeye başladı, hâlâ ortalıkta dolaşanların yüzlerine baktı, sonra onu yana doğru salladı. Juliette radyosunu Raph'a verdi ve onu takip etti.

Birkaç adım ötede Erik etrafına baktı ve ona ilerlemesini işaret etti. Ve sonra daha fazlası. Ta ki atık tesisinin en son ampulünün sallanıp titrediği uzak ucuna gelene kadar.

Erik, "Bazılarının ne dediğini duydum," dedi. "Sadece bunun saçmalık olduğunu bilmeni istiyorum, tamam mı?"

Juliette şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. Erik derin bir nefes aldı, uzaktan işçilerine baktı. "Bu olay patlak verdiğinde karım yirmili yıllarda çalışıyordu. Etrafındaki herkes koşuyordu ve onlara katılma isteği duysa da doğruca buraya, çocuklarımıza yöneldi. Onun seviyesinde bunu başaran tek kişi oydu. Buraya gelmek için müthiş bir kalabalıkla mücadele etti. İnsanlar deli gibi davranıyordu."

Juliette onun kolunu sıktı. "Başardığına sevindim." Erik'in gözlerinde sallanan ışıkların parlamasını izledi.

"Kahretsin Jules, sana söylediklerimi dinle. Bu sabah, paslı bir çelik sacın üzerinde uyandım, boynumda ömrümün sonuna kadar birlikte yaşayabilirim, iki lanet olası çocuk bir şilte gibi üzerimde uyuyor ve kıçım soğuktan uyuşmuş..."

Juliette güldü.

"—ama Lesley orada uzanmış beni izliyor. Sanki beni uzun süredir izliyormuş gibi. Ve karım etrafımızdaki bu paslı cehenneme bakıyor ve Tanrıya şükür buralara gelmemiz gerektiğini söylüyor.

Juliette arkasını döndü ve gözlerini sildi. Erik onun kolundan tuttu ve yüzünü ona çevirdi. Onun bu şekilde geri çekilmesine izin vermeyecekti.

"Bu kazıdan nefret ediyordu. Nefret ettim. İkinci bir vardiya almamdan nefret ediyordum, bana çektirdiğin payandalar ve altı numaraya yaptıklarımız için sızlanmam ve sızlanmam yüzünden nefret ediyordum. Ondan nefret ettiğim için nefret ettim. Anladın?"

Juliette başını salladı.

“Şimdi, içinde bulunduğumuz düzeltmeyi çoğu kişi kadar ben de biliyorum. Bir sonraki kazıyla bir yere varacağımızı sanmıyorum ama bu bize zamanımız gelene kadar yapacak bir şeyler verecek. O zamana kadar sevdiğim kadının yanında ağrılar içinde uyanacağım ve eğer şanslıysam ertesi sabah aynı şeyi yapacağım ve bunların her biri bir hediye. Bu cehennem değil. Daha önce gelen bu. Ve sen bize bunu verdin.”

Juliette yanaklarından akan yaşları sildi. Bir yanı onun önünde ağladığı için kendinden nefret ediyordu. Diğer yanı kollarını onun boynuna dolayıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. O anda Lukas'ı kendisinin yapabileceğini düşündüğünden daha güçlü bir şekilde özledi.

"Başladığın bu aptal işi bilmiyorum ama benimkinden ihtiyacın olan neyse onu alabilirsin. Bu, çıplak ellerimle daha fazla kazmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. O pislikleri yakala. Oraya varana kadar onları cehennemde görmek istiyorum.”

48

Juliette, babasını, temizlenmiş ve paslanmış bir depoda kurduğu derme çatma klinikte buldu. Dokuz aylık hamile, ikinci vardiyada elektrikçi olan Raylee, kocası yanında, elleri karnında, bir yatak örtüsünün üzerinde dinleniyordu. Juliette çifti kabul etti ve çocuklarının ebeveynlerinden farklı bir siloda doğan ilk - belki de - olacağını fark etti. O çocuk, çalıştığı ve yaşadığı pırıl pırıl Mekanik'i asla bilemez, asla çarşıya çıkıp müzik dinlemez, tiyatro oyunu izlemez, dış dünyayı tanımak için çalışan bir duvar ekranına asla bakmayabilir. Ve eğer bir kız olsaydı, ona aksini söyleyecek kimse olmadan Hannah gibi kendi çocuklarına sahip olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı.

"Kalkıyor musun?" Juliette'in babası sordu.

Başını salladı. "Sadece sana veda etmeye geldim."

"Bunu seni bir daha görmeyecekmişim gibi söylüyorsun. Burada işleri hallettikten sonra çocukları kontrol etmeye geleceğim. Yeni gelenimiz geldiğinde." Raylee ve kocasına gülümsedi.

Juliette, "Şimdilik hoşçakalın," dedi. Planlarını kimseye, özellikle de Court ve babasına söylememeleri için diğerlerine yemin ettirmişti. Babasını son kez sıkarken kollarının onu ele vermesine izin vermemeye çalıştı.

"Ve şunu bil diye söylüyorum," dedi ona bırakarak, "o çocuklar, kendi çocuğuma en yakın sahip olacağım şey. Bu yüzden onlara bakmak için orada olmadığım zamanlarda, Solo'ya yardım edebilirsen... Bazen onun en büyük çocuk olduğunu düşünüyorum.

"Yapacağım. Ve biliyorum. Ve Marcus için üzgünüm. Kendimi suçluyorum."

"Yapma, baba. Lütfen yapma. Sadece ... çok meşgul olduğumda onlara bak. Aptalca bir projeye nasıl dahil olabileceğimi biliyorsun."

Onayladı.

"Seni seviyorum," dedi. Sonra kendine ve planlarına daha fazla ihanet etmeden önce gitmek için döndü. Koridorda, Raph ağır bir çantayı omuzladı. Juliette diğerini tuttu. İkisi de mevcut ışık dizisinin ötesine ve neredeyse karanlığa doğru yürüdüler, ikisi de el fenerlerini kullanmıyordu, koridorlar yeterince tanıdıktı ve gözleri kısa sürede alıştı.

İnsansız bir güvenlik istasyonundan geçtiler. Juliette, solunum hortumunun ikiye katlandığını fark etti ve tam da bu noktadan yüzerek geçtiğini hatırladı. İleride, esnek acil durum ışıklarından dolayı merdiven boşluğu donuk bir yeşil parlıyordu ve o ve Raph uzun zorlu tırmanışa başladılar. Juliette'in kafasında kimi görmesi gerektiğine ve yolda ne alması gerektiğine dair bir liste vardı. Çocuklar alt çiftliklerde, eski evlerinde olacaklardı. Solo da. Onları görmek istedi ve sonra yukarı çıkıp bir şarj cihazı ve umarım yardımcı istasyondan başka bir radyo kaptı. Şansları varsa ve iyi vakit geçirirlerse, o gecenin ilerleyen saatlerinde eski evinde temizlik laboratuvarında son bir takım elbiseyi monte ediyor olacaktı.

"Walker'dan ateşleyicileri almayı hatırlıyor musun?" diye sordu. Sanki bir şeyi unutmuş gibi hissediyordu.

"Evet. Ve istediğiniz piller. Ve kantinlerimizi doldurdum. İyiydi."

"Sadece kontrol."

"Kıyafetleri modifiye etmeye ne dersin?" diye sordu. "Yukarıda ihtiyacın olan her şeyin olduğuna emin misin? Her neyse, kaç tane kaldı?"

"Yeterince fazla," dedi Juliette. O anda ona iki takımın fazlasıyla yeterli olacağını söylemek istedi. Raph'in tüm yol boyunca onunla geleceğini düşündüğünden oldukça emindi. Kendini bu dövüş için hazırlıyordu.

"Evet ama kaç tane? Ben sadece merak ediyorum. Daha önce kimsenin bu konular hakkında konuşmasına izin verilmedi..."

Juliette otuz dört ile otuz beş arasındaki dükkânları, sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen kat içi sığınakları düşündü. "İki... belki üç

yüz takım elbise," dedi ona. “Sayabileceğimden daha fazla. Ben sadece birkaçını modifiye ettim.”

Raph ıslık çaldı. "Bu birkaç yüz yıllık temizlik için yeterli, ha? Yılda bir tane gönderdiğini varsayarsak.”

Juliette bunun doğru olduğunu düşündü. Ve artık dışarıdaki havanın nasıl zehirlendiğini bildiğine göre, planın muhtemelen bu olduğunu düşündü: Sürgündekilerin sürekli akışı. Temizlemek değil, tam tersini yapmak. Dünyayı kirletmek.

"Hey, Supply'dan Gina'yı hatırlıyor musun?"

Juliette başını salladı ve geçmiş zaman patlamış bir parmak eklemiydi. Supply'dan epeyce kişi bunu başarmıştı ama Gina başaramamıştı.

"Görüştüğümüzü biliyor muydun?"

Juliette başını salladı. “Yapmadım. Üzgünüm Rafa.”

"Evet."

Merdivenden bir dönüş yaptılar.

"Gina bir keresinde bir grup yedek parçanın analizini yaptı. Her şeyi, nerede olduğunu, kaç tane sipariş verildiğini, hepsini saymak için bu bilgisayara sahip olduklarını biliyor musunuz? Pekala, BT sunucuları için birkaç çip yakmıştı, bam, bam, bam, arızaların art arda ortaya çıktığı o haftalardan sadece biri—”

Juliette, "O haftaları hatırlıyorum," dedi.

"Pekala, Gina bu fişlerin ne kadar sürede biteceğini merak etti. Bu, daha fazlasını yapamayacakları parçalardan biriydi, anlıyor musun? Karmaşık şeyler. Bu yüzden ortalama başarısızlık oranına, bölmelerde kaç tane olduğuna baktı ve iki yüz kırk sekiz yıl buldu.

Juliette onun devam etmesini bekledi. "Bu sayının bir anlamı var mı?" diye sordu.

"İlk başta değil, hayır. Ancak sayı onu meraklandırdı çünkü birkaç ay önce yine merakından benzer bir rapor yayınlamıştı ve sayı buna yakındı. Birkaç hafta sonra ofisinde bir ampul yanıyor. Sadece bir ampul. Bir şey üzerinde çalışırken göz kırpıyor ve bu onu düşündürüyor. Ellerindeki ampul deposunu gördün, değil mi?”

"Aslında yapmadım."

"Eh, çok genişler. Bir kere beni oraya götürdü. Ve ..."

Raph birkaç adım sessiz kaldı.

"Eh, ambarın yarısı boş. Böylece Gina, tüm silo için basit bir ampülün rakamlarını araştırıyor ve iki yüz elli bir yıllık ampul buluyor."

"Aşağı yukarı aynı numara."

"Bu doğru. Ve şimdi gerçekten meraklandı - onun bu özelliğini severdiniz - boş zamanlarında bunun gibi raporlar, yakıt hücreleri, hamilelik implantları ve zamanlayıcı çipleri gibi büyük bilet kalemleri yayınlamaya başladı. Ve hepsi iki elli civarında sağda birleşiyor. İşte o zaman o kadar çok zamanımızın kaldığını anlıyor.

Juliette, "İki yüz elli yıl," dedi. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet. Ben ve birkaç kişi daha içki içtik. Dikkat edin, oldukça sarhoştu. Ve hatırlıyorum..." Raph güldü. "Jonny'nin isabetleri hatırladığını ve ıskaları unuttuğunu söylediğini ve hanımı unutmaktan bahsettiğini hatırlıyorum, onunkine geri dönmesi gerekiyordu. Ve Gina'nın Supply'den bir arkadaşı, insanların büyükannesi buralarda olduğundan beri böyle şeyler söylediğini ve bunu hep söyleyeceklerini söylüyor. Ancak Gina, bunun herkesin başına aynı anda gelmemesinin tek sebebinin erken olması olduğunu söylüyor. İki yüz yıl kadar bekle dedi ve insanlar her şeyin sonunu almak için boş mağaralara inecek ve o zaman her şey belli olacak."

Juliette, "Burada olmadığı için gerçekten üzgünüm," dedi.

"Ben de." Birkaç basamak çıktılar. "Ama bu konuyu açmamın nedeni bu değil. Birkaç yüz takım elbise olduğunu söylemiştin. Aynı sayı gibi görünüyor, değil mi?"

Juliette, "Sadece bir tahmindi," dedi. "Oraya yalnızca birkaç kez indim."

"Ama doğru gibi görünüyor. Bir saatin tik takları gibi görünmüyor mu? Ya tanrılar ne kadar stok yapacaklarını biliyorlar ya da belli bir tarihten sonra bizim için planları yok. Sana domuz sütü gibi hissettiriyor, değil mi? Her neyse, bana öyle geliyor."

Juliette döndü ve albino arkadaşını inceledi, yeşil acil durum ışıklarının ona ürkütücü bir parlaklık verdiğini gördü. "Belki," dedi Juliette. "Gina bir şeylerin peşinde olabilir."

Raph burnunu çekti. "Evet ama kahretsin. O zamana kadar çoktan ölmüş olacağız."

Buna güldü, sesi merdivenlerde bir aşağı bir yukarı yankılandı ama bu duygu Juliette'i üzdü. Sadece tanıdığı herkesin o tarih gerçekleşmeden önce öleceğini değil, aynı zamanda bu bilginin korkunç ve hastalıklı bir gerçeği sindirmesini kolaylaştırdığını da biliyordu: Günleri sayılmıştı. Herhangi bir şeyi, özellikle de bir hayatı kurtarma fikri aptalcaydı. İnsanlık tarihinde hiçbir hayat gerçekten kurtarılmamıştı. Sadece uzatıldılar. Her şey sona erdi.

49

Çiftlikler karanlıktı, tepedeki ışıklar uzaktan tıkırdayan zamanlayıcılarıyla uyuyordu. Uzun ve yapraklarla kaplı bir koridorda, yetiştirme arazileri üzerinde hak iddia edilirken ve bu iddialar aynı hızla tartışılırken sesler yükseldi. Kimsenin sahip olmadığı şeyler sahiplenildi. Hannah'ya sıkıntılı zamanları hatırlattı. Çocuğunu göğsüne bastırdı ve Rickson'a yakınlaştı.

Genç Miles, sönmekte olan el feneriyle yolu gösterdi. Ne zaman kararsa, avucunun içinde dövdü, bu bir şekilde daha fazla can almaya ikna etti. Hannah merdiven boşluğu yönüne baktı. "Solo'yu bu kadar uzun süren nedir?" diye sordu.

Kimse cevap vermedi. Solo, Elise'in peşine düşmüştü. Biraz dikkati dağıldıktan sonra kaçması onun için yeterince yaygındı, ama her yerdeki tüm bu insanlar için durum farklıydı. Hannah endişeliydi.

Kucağındaki çocuk ağlıyordu. Bunu açken yaptı. Buna izin verildi. Hannah kendi şikayetlerini kıstı; o da açtı. Çocuğu düzeltti, tulumunun bir askısını çözdü ve bebeğin göğsüne erişmesini sağladı. Açlık, iki kişilik yeme baskısıyla daha da kötüydü. Ve bir zamanlar ekinlerin kollarına değdiği o koridorda -korkmak zorunda olmadığı birkaç şeyden biri de aç karnınaydı- filizlenen araziler şaşırtıcı derecede boştu. perişan. sahip olunan

Rickson parmaklığın üzerinden tırmanıp ikinci ve üçüncü sıraları incelerken sap ve yaprak kağıt gibi hışırdıyordu. kardeşlerinin. Gürültüyle geri döndü ve Hannah'nın eline bir şey sıkıştırdı, çok uzun süredir yerde duran yumuşak noktası olan küçük bir şey. "İşte," dedi ve aramaya geri döndü.

"Neden bir kerede bu kadar çok şey alsınlar?" diye sordu Miles, kendi yiyeceğini bulmaya çalışırken. Hannah, Rickson'dan gelen, belli belirsiz kabak gibi kokan ama olgunlaşmamış küçük sunuyu

kokladı. Uzaktaki sesler tartışırcasına yükseldi. Küçük bir ısırık aldı ve acı tadıyla irkildi.

Rickson, "Aile olmadıkları için çok şey aldılar," dedi. Sesi, onun yanından geçerken titreyen koyu renkli bitkilerin arkasından sızıyordu.

Young Miles fenerini mısır saplarının arasından eli boş çıkan Rickson'a doğrulttu. Ama biz aile değiliz, dedi Miles. "Tam olarak değil. Ve bunu asla yapmadık."

Rickson rayın üzerinden atladı. "Elbette biz bir aileyiz," dedi. "Birlikte yaşıyoruz ve ailelerin yapması gerektiği gibi birlikte çalışıyoruz. Ama bu insanları değil, görmedin mi? Birbirlerinden ayırt edilebilmeleri için nasıl farklı giyindiklerini gördünüz mü? Birlikte yaşamıyorlar. Bu yabancılar, ebeveynlerimizin dövüştüğü gibi dövüşecekler. Anne babamız da aileden değildi." Rickson saçını çözdü ve yüzünün etrafındaki gevşek bukleleri topladı, sonra hepsini tekrar bağladı. Sesi kısıktı, gözleri seslerin tartıştığı karanlığa bakıyordu. "Ailelerimiz gibi yapacaklar ve yiyecek ve kadın için içlerinden hiç kalmayana kadar kavga edecekler. Bu da yaşamak istiyorsak karşılık vermemiz gerektiği anlamına geliyor."

Hannah, "Kavga etmek istemiyorum," dedi. Yüzünü buruşturdu ve bebeği ağrıyan meme ucundan çekti, göğüslerini değiştirmek için tulumunu çalıştırmaya başladı.

Rickson, "Savaşmak zorunda kalmayacaksın," dedi. Tulumuna yardım etti.

Miles, "Daha önce bizi yalnız bıraktılar," dedi. "Yıllarca burada yaşadık ve gelip ihtiyaçları olanı aldılar ve bizimle savaşmadılar. Belki bu insanlar da aynısını yapacaktır."

Rickson, "Bu uzun zaman önceydi," dedi. Bebeğin annesinin göğsüne yerleşmesini izledi, ardından biraz daha yiyecek aramak için korkuluktan aşağı ve karanlığa doğru ilerledi. "Genç olduğumuz ve onlara ait olduğumuz için bizi yalnız bıraktılar. Hannah ve ben senin yaşındaydık. Sen ve erkek kardeşin küçük çocuklardınız. Çatışma ne kadar kötüye giderse gitsin, biz çocukları kendi başımıza

yaşamak ya da ölmek üzere yalnız bıraktılar. Bizi terk etmeleri bir hediyeydi.”

"Ama gelirlerdi," dedi Miles. "Ve bize bir şeyler getir."

Elise ve kardeşi gibi mi? diye sordu. Ve şimdi o ve Rickson, ölen kardeşlerini büyütmüşlerdi. O salonun ölülerle dolu olduğunu ve yukarıdan koparılanların gittiğini fark etti. Hâlâ pek emin görünmeyen Miles'a, "Kavga çıkacak," dedi. "Rickson ve ben artık çocuk değiliz." Bebekten ne kadar uzaklaştıklarını hatırlatan emziren bebeği kollarında salladı.

Keşke gitseler, dedi Miles somurtkan bir sesle. Gazı çıkmış bir bebek gibi ışık saçan el fenerine vurdu. "Keşke her şey normale dönebilse. Keşke Marcus burada olsaydı. Onsuz doğru gelmiyor.”

Gölgelerin arasından zaferle çıkan Rickson, "Bir domates," dedi. Kırmızı küreyi Miles'ın tüm yüzlerini kızartan ışığına tuttu. Bir bıçak gerçekleşti. Rickson sebzeyi üçe böldü, Hannah önce onunkini aldı. Elinden, Hannah'nın dudaklarından ve bıçaktan kan gibi kırmızı sıvı damlıyordu. Göreceli bir sessizlik içinde yemeklerini yediler, koridorun aşağısındaki sesler uzak ve korkutucuydu, bıçaktan hayat damlıyordu ama daha beteri de damlayabilirdi.

Jimmy merdivenleri çıkarken kendi kendine küfretti. Eskiden olduğu gibi, yalnızca kendi duyacağı şekilde, asla çok uzağa gitmeyen sözlerle, dudaklarından kendi kulaklarına inerek lanetler okudu. Kendi kendine küfretti ve diğerlerinin arasına karışmak için yukarı ve aşağı titreşimler göndererek sağa sola tepindi. Elise'e göz kulak olmak zahmete dönüşmüştü. Diğer yöne bir bakış attı ve gitti. Shadow'un tüm yetiştirme ışıklarının aynı anda yandığı zamanki gibi.

"Hayır, Gölge gibi değil," diye mırıldandı kendi kendine. Gölge çoğu gün ayaklar altında kalmıştı. Her zaman Shadow'a takılıp kalmıştı. Elis başka bir şeydi.

Bir kat daha geçti, yalnız ve boştu ve Jimmy bunun yeni olmadığını hatırladı. Bu ani değildi. Elise sonsuza kadar istediği gibi

gelip gidiyordu. Silo boşken onun için hiç endişelenmemişti. Bir yeri neyin tehlikeli yaptığını yeniden düşünmesini sağladı. Belki de yeri hiç değildi.

"Sen!"

Jimmy bir yirmi ikide başka bir sahanlığa yükseldi. Kapıdan bir adam el salladı. Altın rengi tulumları vardı ki bu, her şeyin anlamlı olduğu zamanlarda bir anlamı vardı. Bu, Jimmy'nin bir düzine düzeyde gördüğü ilk yüzdü.

"Bir kız gördün mü?" diye sordu Jimmy, bu adamın kendine ait bir sorusu varmış gibi göründüğü gerçeğini görmezden gelerek. Jimmy elini kalçasında tuttu. "Bu yüksek. Yedi yaşında. Bir diş eksik." Sakalının ötesinde kendi dişlerini işaret etti.

Adam başını salladı. "Hayır, ama sen burada yaşayan adamsın, değil mi? Hayatta kalan?" Adamın elinde, sudaki bir balık gibi gümüşi parıldayan bir bıçak vardı. Altınlı adam güldü ve merdiven korkuluğunun ötesine baktı. "Sanırım hepimiz kurtulduk, değil mi?" Uzanıp Jimmy ve Juliette'in selleri taşımak için duvara yapıştırdıkları lastik hortumlardan birini tuttu. Bıçağın ustaca kaydırılmasıyla hortum ayrıldı. Çok aşağıda serbestçe sallanan alt kısmı yukarı çekmeye başladı.

"Bu seller içindi..." diye söze başladı Jimmy.

Adam, "Burası hakkında çok şey biliyor olmalısın," dedi. "Üzgünüm. Benim adım Terry. Terry Harlson. Ben Planlama Komisyonundayım..." Jimmy'ye gözlerini kısarak baktı. "Lanet olsun, bilmiyorsun ya da umursamıyorsun, değil mi? Senin için hepimiz aynı yerden geliyoruz."

"Jimmy," dedi. "Adım Jimmy ama çoğu insan bana Solo der. Ve o hortum—"

"Bu gücün nereden geldiğine dair bir fikrin var mı?" Terry, merdivenlerin alt kısmındaki yeşil ışıkları işaret ederek başını salladı. "Buradan kırk kat daha yukarıdayız. Radyo orada güç var. Her yere dizilmiş bu tellerden bazıları da meyve suyu aldı. Onu yap?"

Jimmy, "Bir kısmı," dedi. "Bazıları zaten öyleydi. Elise adında küçük bir kız bu tarafa geldi. Sen-?"

"Gücün yukarıdan geldiğini tahmin ediyorum ama Tom bana burayı kontrol etmemi söyledi. Bizim silomuzda güç hep aşağıdan geldi, bu siloda da aynı olmalı diyor. Diğer her şey. Ama bu yerin suyla dolu olduğu yerde yüksek su işaretini gördüm. Bir süredir oradan elektrik geldiğini sanmıyorum. Ama bilmelisin, değil mi? Bu yerin bize anlatabileceğin bir sırrı var mı? Bu gücü bilmek hoşuma gidiyor."

Hortum, adamın ayaklarının dibinde bir bobin halinde yatıyordu. Bıçak geri çekilmişti, elinde parlıyordu. "Hiç bir komitede olmayı düşündün mü?"

Jimmy, "Arkadaşımı bulmam gerek," dedi.

Bir kaydırma daha, ancak elektrik kablosu daha fazla direnç gösterdi. Merkezdeki bakırdı. Adam siyah telden bir halkayı elinde tuttu ve terden lekelenmiş bir fanilasının altında şişkin büyük kasları ileri geri testereledi. Biraz uğraştıktan sonra bıçak fırladı ve kordon ikiye ayrıldı.

"Arkadaşın çiftliklerdeki adamlarla birlikte değilse, muhtemelen zikircilerden bıkmıştır. Aşağıya inerken yanlarından geçtim. Bir şapel buldular." Terry bıçağı göğe doğru sapladıktan sonra bıçağı yerine koydu ve teli koluna doladı.

Jimmy, "Bir şapel," dedi. Birini tanıyordu. "Teşekkürler Terry."

"Sadece adil," dedi adam omuz silkerek. "Bütün bu gücün nereden geldiğini bana söylediğin için teşekkürler."

"Güç-?"

"Evet, yukarıdan geldiğini söylemiştin. Seviyeden…"

"Otuz dört? Dedim ki?"

Adam gülümsedi. "Yaptığına inanıyorum."

50

Elise, eskiden selin olduğu yerlerdeki insanları izlemişti - çıkış yolunu kazmaya, elektriği vermeye, ışıkları yakmaya çalışan insanları. Ayrıca çiftliklerde bir sürü yiyecek toplayan ve insanları nasıl besleyeceklerini bulan insanları da görmüştü. Ve şimdi, mobilyaları düzenleyen, yerleri süpüren ve ortalığı toparlayan bu üçüncü grup insan vardı. Ne yapmaya çalıştıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Puppy'yi en son gören nazik adam bir kenarda, kel olamayacak kadar genç görünmesine rağmen kafasının ortasında kel bir halka olan beyaz giysili başka bir adamla konuşuyordu. Kıyafet tuhaftı. Battaniye gibi. İki bacağı yerine sadece bir bacağı vardı ve onun etrafında dönerek ayaklarını zar zor göremeyeceğiniz kadar büyüktü. Kara bıyıklı hoş adam bir noktayı tartışıyor gibiydi. Beyaz battaniyeli adam kaşlarını çattı ve orada durdu. Arada sırada biri ya da her ikisi Elise'e bakıyor ve kendisi hakkında konuştuklarından endişeleniyordu. Belki Puppy'yi nasıl bulacaklarından bahsediyorlardı.

Mobilyalar, hepsi aynı yöne bakan düz çizgiler halinde büyüdü. Eskiden çiftliklerin arkasında yemek yediği odalar gibi masalar yoktu, mobilyaların altına saklanıp kendisini bütün bir fare ailesiyle birlikte bir fareymiş gibi davrandığı, hepsinin konuşup bıyıklarını seğirdiği yerler yoktu. Burada, camın bir kısmı kırılmış renkli bir cam resmin durduğu, duvara bakan sandalyeler ve sıralar vardı. O duvarın arkasında tulumlu bir adam çalışıyordu, kırık camdan görülebiliyordu ve kalan kısmın arkasında pusluydu. Kapıdan siyah bir kablo geçiren başka biriyle konuştu. Bir şey üzerinde çalışıyorlardı ve sonra arka tarafta bir ışık patladı, odaya renkli ışınlar saçtı ve mobilyaları hareket ettiren birkaç kişi durup baktı. Bazıları fısıldadı. Sanki hepsi aynı şeyi fısıldıyor gibiydi.

Elis.

Koyu renk bıyıklı adam onun yanında diz çöktü. Elise irkildi ve çantasını göğsüne bastırdı. "Evet?" diye sordu, sesi bir fısıltıydı.

"Anlaşma'yı duydun mu?" diye sordu. Kafasının ortasında hiç saç olmayan ve omuzlarında beyaz battaniye olan diğer adam, yüzünde aynı kaş çatmayla arkada duruyordu. Elise onun hiç gülümsemediğini hayal etti.

Başını salladı. "Bir sürü, geyikler, köpekler ve köpek yavruları gibi bir grup hayvandır."

Adam gülümsedi. "Paket, paket değil." Ama hepsi Elise'e aynı geliyordu. "Köpekler ve köpek yavruları da aynı hayvandır."

Onu düzeltmek içinden gelmiyordu. Kitabında ve tuhaflıkta köpeklerin neye benzediğini görmüştü ve korkunçtu. Yavru köpekler korkutucu değildi.

"Geyiği nereden duydun?" diye sordu beyaz battaniyeli adam. "Burada çocuk kitaplarınız var mı?"

Elis başını salladı. “Gerçek kitaplarımız var. Geyik gördüm. Uzun boylu ve sıska bacaklarıyla komikler ve ormanda yaşıyorlar.”

Turuncu tulum giymiş bıyıklı adam geyiği umursamıyor gibiydi. Diğer adam kadar değil. Elise kapıya baktı, tanıdığı herkesin nerede olduğunu merak etti. Solo neredeydi? Puppy'yi bulmasına yardım etmesi gerekirdi.

Turunculu adam, "Anlaşma çok önemli bir belgedir," dedi. Birden adının Bay Rash olduğunu hatırladı. Kendini tanıtmıştı ama isimler konusunda kötüydü. Sadece birkaçını bilmeye ihtiyacım vardı. Bay Rash ona karşı çok iyiydi. "Anlaşma bir kitap gibidir ama daha küçüktür," diyordu. "Bir kadın gibisin ama sadece daha küçüksün."

Yedi yaşındayım, dedi Elise. Artık küçük değildi.

"Ve sen farkına bile varmadan on yedi yaşında olacaksın." Bıyıklı adam uzanıp Elise'in yanağına dokundu. Elise irkilerek geri çekildi, bu da adamın kaşlarını çatmasına neden oldu. Döndü ve Elise'i inceleyen beyaz battaniyeli adama baktı.

"Bunlar hangi kitaplardı?" beyazlı adam sordu. "Bu hayvanlara sahip olanlar, burada, bu siloda mıydılar?"

Elise ellerinin çantasına düştüğünü ve koruyucu bir şekilde orada, Anı Defterinin üzerinde durduğunu hissetti. Geyikli sayfanın kitabına girdiğinden oldukça emindi. Yeşil dünyayla ilgili şeyleri, balık tutmayla, hayvanlarla, güneşle ve yıldızlarla ilgili şeyleri severdi. Bir şey söylememek için dudağını ısırdı.

Bıyıklı adam -Bay Rash- onun yanında diz çöktü. Elinde bir kağıt ve mor bir tebeşir çubuğu vardı. Bunları bacağının yanındaki sıraya koydu ve elini Elise'in dizine koydu. Diğer adam yaklaştı.

Battaniyeli adam, "Bu yerdeki kitaplardan haberdarsanız, onların yerini bize söylemek Tanrı'ya karşı sizin görevinizdir," dedi. "Tanrı'ya inanır mısın?"

Elise başını salladı. Hannah ve Rickson ona Tanrı'yı ve gece namazını öğretmişlerdi. Etrafındaki dünya bulanıklaştı ve Elise gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti. Onları sildi. Rickson ağladığında bundan nefret ediyordu.

"Bu kitaplar nerede Elise? Orada kaç tane var?”

Sayfalarını çaldığı tüm kitapları düşünerek, "Çok," dedi. Solo onun fotoğraflar çektiğini ve onlardan Nasıl Yapılır'ı öğrendiğinde ona çok kızmıştı. Ama Nasıl Yapılır'ı ona balık tutmanın daha iyi bir yolunu gösterdi ve Solo ona kitapların sayfalarını düzgün bir şekilde nasıl dikip çıkaracağını gösterdi ve birlikte balık tuttular.

Beyaz battaniyeli adam onun önünde diz çöktü. "Bu kitaplar her yerde mi?"

Bay Rash, "Bu Peder Remmy," dedi, kel adama yer açarak ve onu Elise ile tanıştırarak. "Peder Remmy bu sıkıntılı zamanlarda bize rehberlik edecek. Biz bir sürüyüz. Peder Wendel'i takip ederdik ama bazıları sürüyü terk eder, bazıları da onlara katılır. Senin gibi."

"Bu kitaplar," dedi, baba olarak genç görünen Bay Remmy, Rickson'dan o kadar da yaşlı görünmüyordu. "Yakınımızdalar mı? Onları nerede bulabiliriz?” Elini duvardan tavana doğru süpürdü, tuhaf bir konuşma tarzı vardı, Elise'in göğsünde hissedilen, Elise'in cevap verme isteği uyandıran yüksek bir sesi vardı. Ve Solo'yla birlikte eskiden balık tuttukları su basmış derinlikler gibi yeşil olan gözleri, onda doğruyu söylemek istemesine neden oldu.

"Hepsi bir arada," dedi Elise burnunu çekerek.

"Nerede?" diye fısıldadı adam. Ellerini tutuyordu ve diğer adam bunu komik bir ifadeyle izliyordu. "Kitaplar nerede? Bu çok önemli kızım. Tek bir kitap var, biliyorsun. Bütün bu diğerleri yalan. Şimdi bana nerede olduklarını söyle."

Elise çantasındaki tek kitabı düşündü. Bu bir yalan değildi. Ama bu adamın kitabına dokunmasını istemiyordu. Ona dokunmasını hiç istemiyordum. Geri çekilmeye çalıştı ama adamın iri elleri onu daha sıkı kavradı. Gözlerinin arkasında bir şey yüzdü.

"Otuz dört," diye fısıldadı.

"Otuz dört kat mı?"

Elise başını salladı ve elleri onunkileri gevşetti. O uzaklaşırken, Bay Rash daha da yaklaştı ve elini Elise'in elinin üzerine koyup diğer adamın incittiği yeri kapattı.

"Baba, biz...?" diye sordu Bay Rash.

Kel halkalı adam başını salladı ve Bay Rash banktan kağıt parçasını aldı. Bir tarafı baskılıdır. Diğer yüzü elle yazılmıştı. Mor bir tebeşir vardı ve Bay Rash, Elise'e harfleri bilip bilmediğini sordu.

Elise başını salladı. Eli bir kez daha kitabını korumak için çantasına düştü. Miles'tan daha iyi okuyabiliyordu. Hannah bundan emin olmuştu.

"Adını benim için heceler misin?" diye sordu. Ona kağıt parçasını gösterdi. Altında çizilmiş çizgiler vardı. Daha önce iki isim imzalanmıştı. Başka bir satır boştu. "Tam burada," dedi o çizgiyi göstererek. Tebeşiri Elise'in eline bastırdı. Diğer kelimelerden bazılarını okuyordu ama yazı dağınıktı. Hızlıca ve pürüzlü bir yüzeye yazılmıştı. Ayrıca görüşü bulanıktı. "Sadece senin adın," dedi bir kez daha. "Bana göster."

Elise kaçmak istedi. Puppy, Solo, Jewel ve hatta Rickson'ı istiyordu. Gözyaşlarını sildi ve onu boğmaya çalışan hıçkırıkları yuttu. İstediklerini yaparsa gitmekte özgür olacaktı. O odada gittikçe daha fazla insan vardı. Bazıları onu izliyor ve fısıldıyordu. Bir adamın başka birinin şanslı olduğunu, kadınlardan çok erkeklerin olduğunu, insanların dikkatli olmazlarsa dışlanacaklarını söylediğini

duydu. Onu izliyor ve bekliyorlardı ve mobilyalar artık düzdü, yerler süpürüldü, koparılmış bitkilerden bazı yeşil yapraklar sahnenin etrafına dağıldı.

"Tam burada," dedi Bay Rash. Bileğini tuttu ve tebeşiri çizginin üzerine gelene kadar zorladı. "Adınız." Ve herkes izliyordu. Elise mektuplarını biliyordu. Rickson'dan daha iyi okuyabiliyordu. Ama zar zor görebiliyordu. Suyun altında, tüm bu aç insanlara bakarak eskiden tuttuğu gibi bir balıktı. Ama adını yazdırdı. Bunun onları uzaklaştıracağını umuyordu.

"İyi bir kız."

Bay Rash öne eğildi ve onu yanağından öptü. İnsanlar alkışlamaya başladı. Ve sonra beyaz battaniyeli adam kitapların büyüsüne kapılarak bazı sözler söyledi, sesi aynı anda gümbürdeyen ve güzeldi. Pakt adına birisini karı koca olarak telaffuz ederken, sözleri göğsünün derinliklerinde hissetti.

Bölüm IV ~ Toz

Silo 1

51

Darcy asansörle cephaneliğe çıktı. Kurşunun olduğu küçük çantayı kaldırdı ve kan sonuçlarını cebine tıkıştırdı, asansörden indi ve geniş ışık düğmelerini aradı. İçinden bir ses ona, Acil Durum Personeli'ndeki kriyopodda kaybolan pilotun bu katta saklandığını söylüyordu. Çoban kılığına giren adamı buldukları seviye burasıydı. Aynı zamanda, bir ay kadar önce bir hareketlilik sırasında bir avuç pilotun konuşlandırıldığı yerdi. O, Stevens ve birkaç kişi katı çoktan aramışlardı ama Darcy'nin içinde bir his vardı. Her şey, asansörün onu o seviyeye getirmeden önce bir güvenlik ihlali gerektirmesiyle başladı.

Yalnızca bir avuç üst düzey personel ve Güvenlik'tekiler bu tür bir geçersiz kılmayı başarabilirdi ve Darcy önceki ziyaretlerinde bunun nedenini anlamıştı. Cephane kasaları ve cephane raflara dizilmişti. Askeri insansız hava araçları gibi görünen şeylerin üzerine örtülmüş muşambalar vardı. Raflarda oturan bomba piramitleri. Mutfak personelinin bir kutu patates tozu almak için aşağı inip asansörde yanlış düğmeye bastığında tökezlemesini isteyeceğiniz bir şey değildi.

Daha önceki aramalarda başka kimse çıkmamıştı ama büyük plastik bidonlarıyla uzun rafların arasında binlerce yer olmalıydı. Tepedeki ışıklar yanıp sönerken Darcy bu raflara baktı. Bir adamı öldürdükten birkaç dakika sonra, kanlar içinde oraya bir asansörle gelen, kaçan ve saklanacak bir yer arayan bir pilot olduğunu hayal etti.

Çömelip asansörün dışındaki cilalı betonu inceledi. Geri çekilip başını eğerek parıltıyı inceledi. Kapının önünde biraz daha ışık vardı. Belki de düzensiz trafikten, botların birbirine karıştırılmasından, kademeli aşınmadandı. Yere eğildi ve derin bir nefes aldı,

yaprakların ve çam ağaçlarının, limonun ve her şeyin büyüdüğü ve dünyanın taze koktuğu unutulmuş bir zamanın kokusunu fark etti.

Birisi burada zemini temizlemişti. Son zamanlarda, diye düşündü. Çömelmiş kaldı ve yalnız olmadığının farkında olarak silahların ve acil durum teçhizatının koridorlarına baktı. Yapması gereken doğruca Brevard'a gitmek ve destek getirmek. Burada öldürme yeteneğine sahip bir adam vardı, Acil Durum Personelinden askeri eğitim almış biri, o sandıklardaki her silaha erişimi olan biri. Ama bu adam da yaralıydı, saklanıyordu ve korkmuştu. Ve yedekleme kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Bunu bir araya getiren ve övgüyü hak eden Darcy değildi, bu cinayetlerin dosdoğru zirveye işaret ettiğine olan inancı giderek artıyordu. Bu olaya karışan insanlar en yüksek rütbeli kişilerdi. Dosyalar kurcalanmış, Deep Freeze bozulmuştu ve bunların hiçbiri mümkün olmamalıydı. Bildirdiği kişiler işin içinde olabilir. Ve Darcy orada durmuş gerçek Shepherd'ı desteklerken, yaşlı adam sahtekarına botlarını takmıştı. Bununla ilgili hiçbir şey protokol değildi. Bu saçmalık kişiseldi. Dayak yiyen adamı tanıyordu, onu her zaman geç vardiyalarda görürdü, ara sıra onunla konuşurdu. O adamın insanları öldürdüğünü hayal etmek zordu. Her şey alt üst oldu.

Darcy fenerini kalçasından çekip rafları aramaya başladı. Parlak bir ışıktan daha fazlasına, gece bekçilerine verilenden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kutuların üzerinde farklı bir hayattan, zar zor hatırlanılan isimler vardı. Aradığını bulmadan önce birkaç kutunun kapaklarını açtı - vakum contaları hafifçe patladı - bir H&K .45, hem modern hem de eski bir tabanca. Fabrika zemininden yuvarlandığında en iyisiydi ama o fabrikalar anılardan biraz daha fazlasıydı. Silaha bir şarjör yerleştirdi ve cephanenin iyi olduğunu umdu. Ateşli silahla daha güvende hissetti ve seksen seviyenin aranması gereken önceki günkü üstünkörü turları değil, yenilenmiş bir amaçla depoda sürünerek ilerledi.

Her bir muşambanın altına baktı. Birinin altında gevşek aletler ve dağınık parçalar, kısmen demonte edilmiş veya tamir edilmekte olan

bir insansız hava aracı buldu. Son iş? Söylemek imkansızdı. Toz yoktu ama muşambanın altında da olmazdı. Çevreyi dolaştı, herhangi bir tavan panelinde yerdeki beyaz köpük topakları aradı, en arkadaki ofisleri kontrol etti, rafların ölçeklenebileceği yerler, yüksekte büyük kutular aradı. Kışlaya yöneldi ve ilk kez alçak metal hangar kapısını fark etti.

Darcy, emniyetin kapalı olduğundan emin oldu. Kapının kulpunu kavradı ve yukarı fırlattı, sonra çömelip el feneriyle tabancasını karanlığa doğrulttu.

Neredeyse birinin yatağını havaya uçuracaktı. İlk bakışta uyuyan biri gibi görünen buruşuk bir yastık ve battaniye yığını vardı. Konferans odasından toplanmasına yardım ettiği dosyalara benzer daha çok dosya gördü. Burası muhtemelen yakaladıkları adamın saklandığı yerdi. Brevard'a gösterip ortalığı temizlemesi gerekecekti. Böyle bir fare gibi yaşamayı hayal bile edemiyordu. Hangarı kapattı ve duvarın aşağısındaki, kışlaya açılan kapıya gitti. Darcy kapıyı biraz açarak salonun boş olduğundan emin oldu. Odadan odaya sessizce hareket etti, her birini süpürdü. Ranzalarda yerleşim izi yok. Banyolar sakin ve sessizdi. Ürkütücü, neredeyse. Kadınların yanından ayrılırken bir ses duyduğunu sandı. Bir fısıltı. En sonunda kapının ötesinde bir şey.

Darcy tabancasını hazırladı ve salonun sonunda durdu. Kulağını kapıya dayadı ve dinledi.

Birisi konuşuyor. Düğmeyi denedi ve kilidin açık olduğunu gördü, derin bir nefes aldı. Bir adamın silaha uzandığına dair herhangi bir işaret olursa ateş ederdi. Brevard'a olanları, bir önseziye sahip olduğunu, bir ipucunu takip ettiğini, destek istemeyi düşünmediğini, aşağı inip bu adamı yaralı ve kanlar içinde bulduğunu açıklarken kendini duyabiliyordu. Önce çizdi. Darcy kendini koruyordu. Bir ceset daha ve bir dosya daha kapandı. İşler kötüye giderse, onun çizgisi buydu. Kapıyı açıp silahını kaldırırken tüm bunlar ve daha fazlası zihninde canlandı.

Odanın ucundan bir adam döndü. Darcy, ayaklarını sürüyerek yaklaşırken donması için bağırdı, eğitimi kökleşmişti ve bir kalp atışı

kadar doğal geliyordu. "Kıpırdama," diye bağırdı ve adam ellerini kaldırdı. Gri tulum giymiş genç bir adamdı bu, bir kolu başının üstünde, diğeri gevşekçe yanında tutuyordu.

Ve sonra Darcy bir şeylerin ters gittiğini gördü. Her şey yanlıştı. Hiç bir erkek değildi.

"Ateş etme," diye yalvardı Charlotte. Bir elini kaldırdı ve bu adamın, göğsüne doğrultulmuş bir silahla ona yaklaşmasını izledi.

Adam, "Ayağa kalk ve masadan uzaklaş," dedi. Sesi sarsılmıyordu. Silahıyla duvarı işaret etti.

Charlotte radyoya baktı. Juliette onu duyup duymadığını sordu, sözünü bitirmesini istedi ama Charlotte bu adamı gönder düğmesine basarak test etmedi. Saçılan aletlere, tornavidalara, tel kesicilere baktı ve önceki günkü korkunç kavgayı hatırladı. Gazlı bezin altındaki kolu zonkluyordu. Elini omzuna kaldırmak bile canını yakıyordu. Adam aralarındaki mesafeyi kapattı.

"İki el yukarı."

Duruşu -silahını tutma şekli- ona temel eğitimi hatırlattı. Onu vuracağından şüphesi yoktu.

"Bunu bundan daha fazla yükseltemem," dedi. Juliette yine bir şeyler söylemesi için yalvardı. Adam radyoya baktı.

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Silolardan biri," dedi. Yavaşça hacme ulaştı.

Dokunma. Duvara Karşı. Şimdi."

Dediğini yaptı. Tek tesellisi, onu kardeşine götürmesi umuduydu. En azından ona ne yaptıklarını bilecekti. Tecrit ve endişe günleri sona ermişti. Keşfedildiği için bir rahatlama hissetti.

"Arkanı dön ve yüzünü duvara dön. Ellerinizi arkanıza koyun. Bileklerinizi çaprazlayın.

Bunu o yaptı. O da yana döndü ve omzunun üzerinden ona baktı, kemerinden çıkarılan beyaz plastik bir kravat gördü. "Alın duvarda," dedi ona. Sonra onun yaklaştığını hissetti, kokusunu alabildi, nefes

alışını duyabildi ve kravat bileklerini acıyla sararken, dönüp kavga etme düşünceleri uçup gitti.

"Başkaları var mı?" O sordu.

O, başını salladı. "Benim."

"Sen bir pilot musun?"

Charlotte başını salladı. Dirseğinden tuttu ve onu döndürdü. "Burada ne yapıyorsun?" Kolundaki bandajı görünce gözleri kısıldı. Eren seni vurdu.

Cevap vermedi.

İyi bir adamı öldürdün, dedi.

Charlotte gözyaşlarının dolduğunu hissetti. Ondan sonra ne olursa olsun, onu gittikleri yere götürmesini, tekrar uyutmasını, Donny'yi görmesine izin vermesini diledi. Zayıf savunması, "İstemiyordum," oldu.

"Buraya nasıl geldin? Diğer pilotlarla birlikte miydin? Bu sadece... kadınlar yapmaz..."

Charlotte, "Ağabeyim beni uyandırdı," dedi. Adamın bir Güvenlik ambleminin parıldadığı göğsünü işaret ederek başını salladı. "Onu sen aldın." Ve Thurman'ı destekleyen genç bir adam olan Donny için geldikleri günü hatırladı. Bu adamı önünde tanıdı ve daha fazla gözyaşı geldi. "O... hala yaşıyor mu?"

Adam bir an uzağa baktı. "Evet. Neredeyse."

Charlotte gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissetti.

Adam tekrar karşısına çıktı. "O senin kardeşin mi?"

Başını salladı. Kollarını arkasında bağlamış, burnunu silemiyor, omzuna uzanıp tulumuna bile silemiyordu. Bu adamın tek başına gelmesine, destek istememesine şaşırmıştı. "Onu görebilir miyim?" diye sordu.

Bundan şüpheliyim. Onu bugün tekrar görev altına alıyorlar." Juliette tekrar yanıt almak için seslenirken silahını radyoya doğrulttu. "Bu iyi değil, biliyorsun. Kiminle konuşuyorsan konuş, bu insanları tehlikeye attın. Ne düşünüyordun?"

Bu adamı inceledi. Onun yaşında, otuzlu yaşlarının başında görünüyordu, bir polisten çok bir askere benziyordu. "Diğerleri nerede?" diye sordu. Kapıya doğru baktı. "Beni neden yanına almıyorsun?"

"Yapacağım. Ama anlamadan önce bir şeyi anlamak istiyorum. Sen ve kardeşin nasıl çıktınız... nasıl çıktınız?"

"Sana söyledim, beni uyandırdı." Charlotte, Donny'nin notlarının durduğu masaya baktı. Klasörleri açık bırakmıştı. Harita üstteydi, Antlaşma notu görünüyordu. Güvenlik görevlisi onun neye baktığını görmek için döndü. Ondan uzaklaştı ve elini dosyalardan birine koydu.

"Peki kardeşini kim uyandırdı?"

"Neden ona sormuyorsun?" Charlotte endişelenmeye başlamıştı. Onu yanına almaması kötü bir şey gibi geldi, sanki kuralların dışında hareket ediyormuş gibi. Irak'ta erkeklerin kuralların dışında hareket ettiğini görmüştü. Asla iyi bir şey yapmak değildi. "Lütfen beni kardeşimi görmeye götür," dedi. "Teslim oluyorum. Sadece beni içeri al.

Gözlerini kısarak ona baktı, sonra dikkatini yeniden dosyalara verdi. "Tüm bunlar ne?" Haritayı aldı ve inceledi, yere koydu ve başka bir kağıt parçası aldı. "Diğer odadan sandıklar dolusu eşya çıkardık. Siz ikiniz ne halt üzerinde çalışıyorsunuz?"

"Beni içeri al," diye yalvardı Charlotte. Korkmaya başlamıştı.

"Bir dakika içinde." Radyoyu inceledi, sesini buldu, kıstı. Sırtını masaya dayadı ve masaya yaslandı, tabancayı gelişigüzel bir şekilde kalçasından tutuyordu. Charlotte pantolonunu indireceğini fark etti. Onu dizlerinin üstüne çöktürecekti. Yüzlerce yıldır bir kadın görmemişti, onları nasıl uyandıracağını anlamak istiyordu. Onun istediği buydu. Charlotte, onu vuracağını umarak kapıya doğru koşmayı düşündü, ya ıskalayacağını ya da onun karesine çarpacağını umarak...

"Adınız ne?" O sordu.

Charlotte gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlandığını hissetti. Sesi titredi ama adını fısıldamayı başardı.

"Benimki Darcy. Rahatlamak. Sana zarar vermeyeceğim."

Charlotte titremeye başladı. Bir erkeğin aşağılık bir şey yapmadan önce söyleyeceğini hayal ettiği şey tam olarak buydu.

"Sadece seni teslim etmeden önce neler döndüğünü anlamak istiyorum. Çünkü bugün gördüğüm her şey bunun senden ve kardeşinden daha büyük olduğunu gösteriyor. İşimden daha büyük. Kahretsin, bildiğim tek şey, seni ofise götürdüğüm an, beni görevden alacaklar ve burada işine geri dönecekler.

Charlotte güldü. Başını çevirdi ve çenesinden sarkan yaşları omzuna sildi. "Pek olası değil," dedi. Ve bu adamın ona gerçekten zarar vermeyeceğinden, göründüğü kadar meraklı olduğundan şüphelenmeye başladı. Bakışları tekrar dosyalara kaydı. Bizim için ne planladıklarını biliyor musun? diye sordu.

"Söylemesi zor. Çok önemli bir adamı öldürdün. Kalkmamalısın. Tahminimce seni Deep Freeze'e sokarlar. Diri mi ölü mü bilmiyorum."

"Hayır, bana ve kardeşime ne yapacakları değil, hepimiz için planladıkları şey. Son vardiyamızdan sonra ne oluyor?"

Darcy bir an düşündü. "Ben... bilmiyorum. Hiç düşünmemiştim."

Yanındaki dosyalara başıyla işaret etti. "Hepsi orada. Tekrar uykuya daldığımda ölü ya da diri olmam fark etmeyecek. Bir daha asla kalkmayacağım. Ne kız kardeşin, ne annen, ne karın, ne de burada her kimseler.

Darcy dosyalara baktı ve Charlotte onu hemen yanına almamasının bir sorun değil, bir fırsat olduğunu anladı. Bu yüzden kimsenin gerçekleri öğrenmesine izin veremezlerdi. İnsanlar bilseler buna katlanmazlar.

Darcy, "Bunu uyduruyorsun," dedi. "Sonra ne olacağını bilmiyorsun..."

Patronuna sor. Bak ne diyor? Veya patronunuzun patronu. Ve sormaya devam et. Belki sana Deep Freeze'de benimkinin yanında bir kapsül verirler."

Darcy onu bir an için inceledi. Tabancasını yere bıraktı ve tulumunun üst düğmesini açtı. Ve sonra bir sonraki. Düğmelerini

beline kadar çözmeye devam etti ve Charlotte onun yapmayı planladığı şeyde haklı olduğunu biliyordu. Üzerine atlamaya, bacaklarının arasına tekme atmaya, ısırmaya hazırlandı...

Darcy dosyaları alıp sırtına doladı ve şortunun içine soktu. Tulumunun düğmelerini iliklemeye başladı.

"İnceleyeceğim. Şimdi gidelim." Silahı aldı ve kapıyı işaret etti ve Charlotte minnettar bir şekilde nefes aldı. Drone kontrol istasyonlarını dolaştı. İçinde parçalanmış hissetti. Bu adamın onu yanına almasını istemişti ama şimdi daha çok konuşmak istiyordu. Ondan korkmuştu ama şimdi ona güvenmek istiyordu. Kurtuluş tutuklanmaktan, tekrar uyutulmaktan geliyor gibiydi ve yine de başka bir kurtuluş da ulaşılabilir görünüyordu.

Koridora çıkarken kalbi küt küt atıyordu. Darcy kontrol odasının kapısını kapattı. Ranzaları ve banyoları geçti, koridorun sonunda cephaneliğin kapısını açmasını bekledi, elleri arkasında işe yaramaz haldeydi.

"Kardeşini tanıyordum, biliyorsun," dedi Darcy kapıyı onun için tutarken. “Asla öyle biri gibi görünmüyordu. Sen de öyle.

Charlotte başını salladı. "Asla kimseyi incitmek istemedim. Biz sadece gerçeğin peşindeydik.” Cephanelikten geçip asansöre doğru gitti.

Darcy, "Gerçeğin sorunu da bu," dedi. "Yalancılar da, dürüst adamlar da buna sahip olduklarını iddia ederler. İnsanları benim durumumda bir çıkmaza sokar.

Charlotte durmak için çekti. Bu, bir adım geri çekilip tabancasını daha sıkı kavrayan Darcy'yi ürkütmüşe benziyordu. "Yürümeye devam edelim," dedi ona.

"Bekle," dedi Charlotte. Gerçeği mi istiyorsun? Döndü ve tentelerinin altındaki dronlara başını salladı. "İnsanların sana söylediklerine güvenmeyi bırakmaya ne dersin? İçgüdülerinizle kime inanacağınıza karar vermeyi bırakın. Sana göstereyim. Orada kendin için ne olduğunu gör.

52

Donald'ın tarafı morlar, siyahlar ve mavilerden oluşan bir denizdi. Fanilasını kaldırdı, tulumu kalçalarından sarkıyordu ve banyo aynasında kaburgalarını inceledi. Çürüğün ortasında turuncu ve sarı bir yama vardı. Buna dokundu - parmak uçlarıyla zar zor dokundu - ve bacaklarından aşağı dizlerine bir elektrik akımı çarptı. Neredeyse yere yığılıyordu ve nefesini toplaması bir an sürdü. Dikkatlice gömleğini indirdi, tulumunun düğmelerini ilikledi ve topallayarak karyolasına döndü.

Thurman'ın darbelerinden kendini korumaktan incikleri acıyordu. Ön kolunda ikinci bir dirsek gibi bir düğüm vardı. Ve ne zaman bir öksürük nöbeti tutsa ölmek istiyordu. Uyumaya çalıştı. Uyku, zamanı geçirmek, şimdiki zamandan kaçmak için bir araçtı. Depresyonda olanlar, sabırsızlar ve ölmek üzere olanlar için bir tramvaydı. Donald üçü birdendi.

Yatağının yanındaki ışığı söndürdü ve karanlıkta uzandı. Kriyopodlar ve vardiyalar abartılı uyku biçimleriydi, diye düşündü. Doğal olmayan görünen şey türden çok bir derece meselesiydi. Mağara ayıları bir sezon boyunca kış uykusuna yattı. İnsanlar her gece kış uykusuna yattı. Gündüz bir değişimdi, her biri bir yaşam kuantumu gibi dayandı, tüm kısa vadeli planlamalar başka bir karanlığa yol açtı, o günleri yararlı bir şeye, değerli incilerden oluşan bir zincire dönüştürmeyi pek düşünmedi. Hayatta kalmak için sadece başka bir gün.

Kaburgalarına ıstırap okları ve görüşüne ışık parlamaları getiren öksürdü. Donald bayılmak, ölmek için dua etti ama kaderinden sorumlu tanrılar uzman işkencecilerdi. Sadece yeterli - ama çok fazla değil. *Adamı öldürmeyin* , yaralarının birbirine fısıldadığını duyabiliyordu. *Yaptıklarından dolayı acı çekebilmesi için ona canlı ihtiyacımız var* .

Öksürük, dudaklarında bakır tadıyla geçti, tulumundan kan buğulanıyordu ama umurunda değildi. Başını geriye yatırdı, acı ve çabadan ter içinde kaldı ve dudaklarından kaçan zayıf iniltileri dinledi.

Saatler veya dakikalar geçti. günler. Kapıda bir tıkırtı duyuldu, bir bardağın kayması ve tıkırtısı, birinin ışıkları yakması. Akşam yemeği veya kahvaltı veya günün başka bir anlamsız saat ataması olan bir bekçi olurdu. Ona ders vermek, sorguya çekmek, onu alıp uyutmak Thurman olurdu.

Donnie?

Charlotte'dı. Arkasındaki koridor üçüncü vardiya loştu. Yanına geldiğinde, güvenlik görevlilerinden biri olan bir adam kapıyı doldurdu. Onu keşfetmişlerdi ve onu da kilitliyorlardı. Ama ona en azından bu anı veriyorlardı. Çok hızlı doğruldu, neredeyse dengesini kaybediyordu ama kolları birbirini buldu, ikisi de kucaklarken yüzünü buruşturdu.

Donald, Kaburgalarım, diye tısladı.

"Koluma dikkat et," dedi kız kardeşi.

Kendini çözdü ve geri çekildi ve Donald ona kolundaki sorunun ne olduğunu sormak üzereydi ama parmağını dudaklarına bastırdı. "Acele et," dedi. "Bu taraftan."

Donald onun yanından kapıdaki adama baktı. Gardiyan koridorda yukarı ve aşağı baktı, kendisinin veya kız kardeşinin kaçmasından çok birinin gelmesiyle ilgileniyordu. Donald ne olduğunu anlayınca kaburgalarındaki ağrı hafifledi.

"Biz ayrılıyoruz?" O sordu.

Ablası başını salladı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Donald onu salona kadar takip etti.

Çok fazla soru vardı ama sessizlik çok önemliydi. Şimdi zamanı değildi. Güvenlik görevlisi kapıyı kapatıp kilitledi. Charlotte çoktan asansörlere doğru ilerliyordu. Donald yalınayak, sol bacağı her adımda şarkı söyleyerek onun peşinden topalladı. Yönetici seviyesindeydiler. Yedek parçaların ve malzemelerin yönetildiği muhasebe bürolarının yanından geçti; Her silodaki önemli olayların

kaydedildiği ve sunuculara girildiği kayıtlar; Raporlarının çoğunun bir zamanlar kaynaklandığı Nüfus Kontrolü. Sabahın erken saatleri olması gereken bir saatte tüm ofisler sessizdi.

Güvenlik istasyonu insansızdı. Bunun ötesinde, bekleme durumunda ısrarla vızıldayan bir asansör onları bekliyordu. Donald, asansörde güçlü bir temizlik maddesi kokusu fark etti. Charlotte tutma düğmesine tekrar bastı, kimliğini taradı ve cephanelik seviyesine bastı. Muhafız, kapanan kapılardan yanlara doğru kaydı ve Donald elindeki silahı fark etti. Donald, o silahı taşıdığının başkaları tarafından keşfedilme korkusu olmadığını fark etti. Pek özgür değillerdi. Genç adam asansörün diğer tarafında durmuş onu ve kız kardeşini ihtiyatla izliyordu.

Donald, "Seni tanıyorum," dedi. "Geç vardiyada çalışıyorsun."

Darcy, dedi gardiyan. Elini teklif etmedi. Donald boş güvenlik karakolunu düşündü ve bu adamın orada olması gerektiğini anladı.

"Darcy, doğru. Neler oluyor?" Ablasına döndü. Kısa kollu iç gömleğinin içinden sarkan bir gazlı bez görülüyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Yerlerin aydınlanmasını ve bariz bir korkuyla kaymasını izledi. “Başka bir drone uçurduk.” Gözleri alev alev Donald'a döndü. "Bunu başardı."

"Onu gördün?" Yaraları unutulmuştu; silahlı asansörde duran adam unutuldu. O ilk uçuş ona mavi gökyüzünü kısa bir an için gördüğünden bu yana o kadar uzun zaman geçmişti ki bundan şüphe duymaya başlamış, bunun hiç yaşanmadığını düşünmeye başlamıştı. Diğer uçuşlar başarısız olmuştu, hiç bu kadar uzağa ulaşmamıştı. Asansör depoya yaklaşırken yavaşladı.

"Dünya yok olmadı," diye onayladı Charlotte. "Sadece bizim parçamız."

Darcy, "Hadi asansörden inelim," dedi. Silahı salladı. "Ve sonra neler döndüğünü anlamak istiyorum. Ve bakın, sabah vardiyası başlamadan önce ikinizi de hapse attırmaktan hoşlanmıyorum. Hiç böyle konuştuğumuzu inkâr edeceğim.”

Donald cephaneliğin hemen içinde derin, hırıltılı bir nefes aldı ve arka cebine vurdu. Bezi çıkardı ve öksürdü, kaburgalarındaki baskıyı azaltmak için eğildi. Charlotte göremesin diye kumaşı hızla katladı.

"Sana biraz su getirelim," dedi erzak deposuna bakarak.

Donald ona el salladı ve Darcy'ye döndü. "Neden bize yardım ediyorsun?" diye sordu, sesi boğuktu.

"Sana yardım etmiyorum," diye ısrar etti Darcy. "Seni dinliyorum." Charlotte'a başını salladı. "Kız kardeşin bazı cesur iddialarda bulundu ve o kuşunu bir araya getirirken ben de biraz okudum."

Charlotte, "Ona notlarından bazılarını verdim," dedi. "Ve drone uçuşu. Açmama yardım etti. Onu çimen denizine bıraktım. Gerçek çimen, Donny. Sensörler yarım saat daha dayandı. Orada öylece oturduk ve ona baktık."

"Ama yine de," dedi Donald, Darcy'ye bakarak. "Bizi tanımıyorsun."

"Ben de patronlarımı tanımıyorum. Tam olarak değil. Ama aldığın dayağı gördüm ve bana pek uymadı. Siz ikiniz bir şey için savaşıyorsunuz ve bu kötü bir şey olabilir, durduracağım bir şey ama bir model fark ettim. Görevim dışında sorduğum her soru ve bilgi akışı duruyor. Gece vardiyasında çalışmamı ve sabah taze ot içmemi istiyorlar ama ben farklı bir hayatta daha fazla bir şey olduğumu hatırlıyorum. Bana emirlere uymam öğretildi, ama sadece bir noktaya kadar."

Donald sertçe başını salladı. Bu genç adamın denizaşırı ülkelerde görevlendirilip görevlendirilmediğini merak etti. TSSB'den muzdarip olup olmadığını, herhangi bir ilaç kullanıp kullanmadığını merak etti. Bir şey ona geri dönmüştü, vicdan gibi bir şey.

Donald, "Sana burada neler olduğunu anlatacağım," dedi. Onları asansör kapılarından uzaklaştırıp konserve su ve MRE'lerin bulunduğu erzak koridoruna götürdü. "Eski patronum -beni topallarken izlediğiniz adam- bazı şeyleri açıkladı. Muhtemelen kastettiğinden daha fazla. Bunların çoğunu bir araya getirdim, ancak bazı boşlukları doldurdu.

Donald, kız kardeşinin zorla açtığı tahta sandıklardan birinin kapağını kaldırdı. Acı içinde yüzünü buruşturdu ve Charlotte ona yardım etmek için koştu. Bir su kabı aldı ve kapağını açtı, Charlotte iki kutu daha çıkarırken uzun bir yudum aldı. Darcy, bir teneke kutuyu kabul etmek için silahını diğer eline aldı ve Donald, etrafında sandıklar dolusu silahın varlığını hissetti. şeylerden bıkmıştı. Darcy'nin elindeki korku bir şekilde yok olmuştu. Göğsündeki ağrı, farklı türde bir kurşun yarasıydı. Hızlı bir ölüm bir nimet olacaktır.

Donald, "Bir siloya yardım etmeye çalışan ilk insanlar biz değiliz," dedi. "'Thurman'ın bana söylediği buydu. Ve şimdi çok daha fazlası mantıklı. Hadi." Onları o koridordan çıkarıp diğerinden geçirdi. Yukarıda bir ışık titreşti. Yakında ölecekti. Donald, birinin onu değiştirmeye zahmet edip etmeyeceğini merak etti. Aradığı plastik sandığı bir yığın insan arasında gizlenmiş halde buldu, aşağı çekmeye çalıştı ve kaburgalarından bir çığlık duydu. Emdi ve yine de çekti, bir eliyle kız kardeşi yardım etti ve birlikte konferans odasına taşıdılar. Darcy takip etti

"Anna'nın işi," diye homurdandı ve Darcy ışıklara vururken kutuyu konferans masasının üzerine kaldırdı. Kalın bir cam tabakasının altında siloların bir şeması vardı ve cam eski mum notalarıyla işaretlenmişti, dirsekler, klasörler ve viski bardaklarıyla okunamayacak şekilde çizilmişti. Diğer tüm notları gitmişti ama sorun değildi. Eski vardiyasından, geçmişten bir şey araması gerekiyordu. Birkaç dosya çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. Charlotte onlara bakmaya başladı. Darcy kapının yanında kaldı ve ara sıra koridorda kurumuş kanla lekelenmiş zemine baktı.

“Bir süre önce genel bir kanalda yayın yapmak için kapatılan bir silo vardı. Benim vardiyamda değil.” Masanın üzerinde kırmızı bir X'in kalıntılarının bulunduğu Silo 10'u işaret etti. “Bir avuç kanalda bir vicdan patlaması yayınlandı ve ardından kapatıldı. Ama Anna'yı yılın büyük bir kısmında meşgul eden şey Silo 40'tı.” Aradığı klasörü buldu ve açtı. El yazısını görmek görüşünü bulanıklaştırdı. Tereddüt etti, ne yaptığını hatırlayarak ellerini onun sözlerinde gezdirdi. Ona yardım etmeye çalışan tek kişiyi, onu seven tek kişiyi öldürmüştü.

Yardım etmek için bu silolara ulaşan tek kişi. Hepsi suçluluk duyması ve onu sevdiği için kendinden nefret etmesi yüzündendi. "İşte olayların bir özeti," dedi, ne aradığını unutarak.

Darcy, "Konuya gel," dedi. "Bütün bunlar ne hakkında? Vardiyam iki saat sonra bitiyor ve birazdan gün ağaracak. O zamana kadar ikinize de kilit altında ihtiyacım olacak.

"Oraya geliyorum." Donald gözlerini sildi ve kendini toparladı, elini masanın bir köşesine doğru salladı. "Tüm bu silolar uzun zaman önce karardı. Onlardan bir düzine kadar. 40'la başladı. Bir tür sessiz devrim yaşamış olmalılar. Kansız, çünkü hiç rapor almadık. Hiç tuhaf davranmadılar. Şu anda on sekizde olanlara çok benziyor-"

"Öyleydi," dedi Charlotte. Onlardan duydum. Kapatıldılar."

Donald başını salladı. "Thurman söyledi. 'Oldu' demek istedim. Thurman ayrıca başlangıçta daha az silo inşa edeceklerini ancak fazlalık için daha fazlasını eklemeye devam edeceklerini ima etti. Bunu da öneren bulduğum birkaç rapor var. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence çok fazla eklemişler. Hepsini yeterince yakından izleyemediler. Bu, her sokağın köşesinde bir kamera olması gibi, ama yayınları izleyen yeterince insan yok. Ve böylece bu, rayların altından kaydı.

"Bu silolar karardı derken ne demek istiyorsun?" diye sordu. Masaya yanaştı ve camın altındaki düzeni inceledi.

"Tüm kamera beslemeleri aynı anda gitti. Telefonlarımıza cevap vermiyorlardı. Teşkilat, hile yapmaları ihtimaline karşı onları kapatmamızı emretti, biz de orayı gazla doldurduk. Kapıları açtı. Ve sonra başka bir silo karardı. Ve başka. Buradaki vardiya başındakiler, kamera görüntülerine ek olarak gaz borularını da hallettiklerini anladılar. Böylece çökme kodlarını tüm bu silolara gönderdiler—"

"Kodları daraltmak mı?"

Donald başını salladı ve öksürüğü bir yudum su ile bastırdı. Yeninin arkasıyla ağzını sildi. Tüm notları masanın üzerinde görmek rahatlatıcıydı. Parçalar birbirine uyuyordu.

"Silolar başarısız olacak şekilde inşa edildi ve biri hariç hepsi bozulacak. Onları yerçekimi yok, bu yüzden onları bize inşa ettirdiler - bana tasarlattılar - katlar arasında büyük beton levhalarla. Kafasını salladı. "O zamanlar hiç mantıklı gelmiyordu. Kazıyı derinleştirdi, maliyetleri artırdı, inanılmaz miktarda beton. Bana bunun sığınak avcıları veya radyasyon sızıntılarıyla bir ilgisi olduğu söylendi. Ama bundan daha kötüydü. İndirecek bir şeyleri olsun diyeydi. Duvarlar hiçbir yere gitmiyor – onlar toprağa bağlı." Suyundan bir yudum daha aldı. "Bu yüzden beton. Ve asansör istememelerinin nedeni de gazdı. Onları neden çıkarmamızı istediklerini asla anlamadım. Tasarımın daha 'açık' olmasını istediklerini söylediler. Seviyeleri kapatabilirseniz bir yeri gazlamak daha zordur.

Kolunun girintisine öksürdü, sonra parmağını konferans masasının bir kısmında gezdirdi. "Bu silolar bir kanser gibiydi. Forty komşularıyla iletişim kurmuş olmalı ya da onları da çevrimdışına alıp uzaktan hacklediler. Silomuzda vardiya başındaki kafalar, bununla başa çıkmak için insanları uyandırmaya başladı. Çökme kodları çalışmıyordu, hiçbir şey çalışmıyordu. Anna, kırk dakikadaki patlama patlamalarını keşfettiklerini ve frekansı engellediklerini düşündü - buna benzer bir şey."

Duraksadı ve radyosundan gelen statik sesi, kadının kullandığı ve başını ağrıtan ama onun çok akıllı ve kendinden emin görünmesini sağlayan jargonu hatırladı. Bakışları, bir zamanlar bir karyolanın yattığı, gecenin bir yarısı gizlice yanına gelip kollarına kaydığı odanın köşesine takıldı. Donald suyunu bitirdi ve daha güçlü bir şey olmasını diledi.

"Sonunda fünyeleri hacklemeyi ve siloları yıkmayı başardı," dedi. "İşte buydu, yoksa insansız hava araçlarını yukarı gönderme ya da önyükleme yapma riskini alacaklardı, ki bu son sayfadaki Sipariş malzemesidir. Kitabın arkası."

Charlotte, "Yaptığımız şey de buydu," dedi.

Donald başını salladı. "Seni uyandırmadan önce, bu seviye pilotlarla dolup taşarken daha fazlasını yaptım."

“Yani bu silolara böyle mi oldu? Yıkıldılar mı?”

"Anna öyle dedi. Her şey iyi görünüyordu. Buradaki sorumlular ona güveniyor, sözüne inanıyorlardı. Hepimiz tekrar uyuduk. Bunun son uykum olduğunu, bir daha asla uyanmayacağımı düşündüm. Derin dondurucu. Ama sonra başka bir vardiya için çıkarıldım ve insanlar bana farklı bir isimle hitap etmeye başladılar. Başka biri olarak uyandım.”

Darcy, "Thurman," dedi. "Çoban."

"Evet, o hikayedeki koyun olmam dışında."

"Tepeyi neredeyse aşan sen miydin?"

Donald, Charlotte'un nasıl kaskatı kesildiğini gördü. Dikkatini dosyalara verdi ve cevap vermedi.

"Bahsettiğin bu kadın," dedi Darcy. "Veritabanını bozan o muydu?"

"Evet. Sahip oldukları bu sorunu çözmesi için ona tam erişim izni verdiler; o kadar şiddetliydi. Ve merakı başka yerlere bakmasını sağladı. Babasının ve diğerlerinin planlarıyla ilgili bu notu buldu ve bu çökme kodlarının ve gaz sistemlerinin sadece acil durumlar için olmadığını anladı. Hepimiz büyük bir saatli bombaydık, her bir silo. Kriyoya konulacağını ve bir daha asla uyanmayacağını anladı. Ve istediği her şeyi değiştirebilse de cinsiyetini değiştiremezdi. Kimsenin onu uyandırmasını sağlayamadı ve bu yüzden yardım etmem için beni ikna etmeye çalıştı. Beni babasının yerine koydu.”

Donald duraksadı ve gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Charlotte elini onun sırtına koydu. Oda uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ama benden ne yapmamı istediğini anlamadım. Kendi kendime kazmaya başladım. Ve bu arada, Silo 40 hiç gitmedi. Yer hala ayakta. Bunu başka bir silo karardığında anlıyorum.” Donald durakladı. “O sırada kafadan hareket ediyordum, doğru düşünemiyordum ve bir bombalama olayına imza attım. Hepsinin gitmesi için ne gerekiyorsa. Sarsıntıları, tespit edilmeyi umursamadım, sadece yapılmasını emrettim. Orada hala ayakta olan her şeyi kraterledik. İnsansız hava araçları ve bombalar onları zayıflatmaya başladı.”

Darcy, "Hatırlıyorum," dedi. “Bu, vardiyaya geldiğim zamandı. Kafeteryada her zaman pilotlar vardı. Gece yarısı çok çalıştılar.”

"Ve burada çalıştılar. İşleri bitip tekrar su altına girince ablamı uyandırdım. Sadece gitmelerini bekliyordum. Bomba atmak istemedim. Orada ne olduğunu görmek istedim.”

Darcy duvardaki saati kontrol etti. "Ve şimdi hepimiz gördük."

Donald, "Tüm siloların çökmesine yaklaşık iki yüz yıl daha var," dedi. “Bu silonun neden sadece asansörü var, merdiveni yok, hiç düşündünüz mü? Buna neden ekspres dediklerini bilmek ister misin, ama lanet şeyin bir yere varması hala sonsuza kadar sürüyor?

Darcy, "Patlamaya hazırız," dedi. "Her katın arasında aynı beton kütlesi var."

Donald başını salladı. Bu çocuk hızlıydı. “Bir kat merdiven çıkmamıza izin verselerdi, görürdük. Biliyorduk. Ve buradaki yeterince insan bunun ne için olduğunu, ne anlama geldiğini bilirdi. Geri sayım saatini her masaya koyabilirler. İnsanlar çıldırırdı.”

Darcy, "İki yüz yıl," dedi.

"Bu, diğerlerine çok zaman gibi gelebilir, ama bu bizim için birkaç şekerleme. Ama bak, bütün mesele bu. Kimsenin hatırlamaması için ölmemize ihtiyaçları var. Bütün bunlar..." Donald siloların tasviriyle konferans masasına el salladı. “İşleyen bir saat kadar bir zaman makinesi. Bu, dünyayı temizlemenin ve bir grup insanı, neredeyse rastgele seçilmiş bir kabileyi, dünyayı miras alacakları bir geleceğe itmenin bir yolu.”

Charlotte, "Daha çok onları geçmişe göndermek gibi," dedi. "İlkel bir duruma geri dön."

"Kesinlikle. Nanoları ilk öğrendiğimde İran'ın üzerinde çalıştığı bir şeydi. Buradaki fikir, bir etnik grubu hedef almaktı. Halihazırda hücresel düzeyde çalışabilecek makinelerimiz vardı. Bu sadece bir sonraki adımdı. Bir türün peşine düşmek, bir ırkı hedeflemekten daha kolaydır. Çocuk oyuncağıydı. Bunu bulan adam Erskine, bunun kaçınılmaz olduğunu, sonunda birinin bunu yapacağını, tüm insanlığı yok edecek sessiz bir bomba yapacağını söyledi. Bence o haklıydı."

"Peki bu klasörlerde ne arıyorsun?" diye sordu.

"Thurman, Anna'nın cephanelikten çıkıp çıkmadığını öğrenmek istedi. Eminim öyledir. Raflarda bulamadığım şeyler burada boy gösterirdi. Ve gaz hatlarıyla ilgili bir şeyler söyledi—"

Darcy, "Seni geri almam gerekmeden önce bir buçuk saatimiz var," dedi.

"Evet tamam. Yani Thurman bu siloda bir şey buldu sanırım. Kızının yaptığı bir şey, gizlice dışarı çıkıp yaptığı bir şey. Sanırım başka bir sürpriz bıraktı. On sekiz kişiyi gazla öldürdüklerinde Thurman bu sefer doğru yaptıklarından bahsetti. Birinin pisliğini çözdüklerini. Benim dağınıklığımdan, orayı kurtarmak için verdiğim mücadeleden bahsettiğini sanmıştım ama bir şeyleri değiştiren Anna'ydı. Sanırım bazı vanaları hareket ettirdi ya da hepsi bilgisayarlıysa, sadece bazı kodları değiştirdi. İki tür makine var, ikisi de şu anda kanımda var. Kriyopodlarda olduğu gibi bizi bir arada tutanlar var. Ve bir de siloların etrafındaki makineler var, insanları yıkmak için içlerine pompaladığımız makineler. Bu, sahip olmayanlara karşı nihai sahipliktir. Bence Anna bunu tersine çevirmeye çalıştı, bir sonraki kapattığımız silonun bizim aldığımızdan bir doz alması için onu donatmaya çalıştı. Hücresel düzeyde Robin Hood oynuyordu."

Sonunda raporu buldu. İyi giyilmişti. Yüzlerce kez incelenmişti.

"Silo on yedi," dedi. "Bırakıldığında etrafta değildim ama buna baktım. Orada, mekana gaz verildikten sonra aramayı cevaplayan bir adam vardı. Ama gaz verildiğini düşünmüyorum. Doğru değil. Sanırım Anna bizi dikmek için bölmelerimizde olanı aldı ve onun yerine onu gönderdi.

"Neden?" Charlotte sordu.

Donald yukarı baktı. "Dünyanın sonunu durdurmak için. Kimseyi öldürmemek için. İnsanlara biraz merhamet göstermek için."

"Yani on yedi yaşındaki herkes iyi mi?"

Donald raporun sayfalarını çevirdi. "Hayır," dedi. "Her ne sebeple olursa olsun, hava kilidinin açılmasını engelleyemedi. Bu,

prosedürün bir parçası. Ve dışarıdaki gaz miktarıyla hiç şansları yoktu.”

Charlotte, "On yedimde biriyle konuştum," dedi. "Arkadaşın... şu belediye başkanı orada. Orada insanlar var. Tünel açtıklarını söyledi.”

Donald gülümsedi. Onayladı. "Elbette. Elbette. Peşimize düştüğünü düşünmemi istedi.”

"Şey, sanırım şu anda peşimizden geliyor."

"Onunla temasa geçmeliyiz."

"Yapmamız gereken," dedi Darcy, "bu vardiyanın sonunu düşünmeye başlamak. Yaklaşık bir saat içinde müthiş bir dayak olacak.”

Donald ve Charlotte ona döndüler. Kapının yanında, Donald'ın defalarca tekmelendiği yerin yanında duruyordu.

Darcy, "Patronumdan bahsediyorum," dedi. "Uyandığında ve benim vardiyam sırasında bir mahkumun kaçtığını öğrendiğinde çok kızacak."

Silo 17

53

Juliette ve Raph başka bir radyo ya da yedek pil aramak için alt istasyonda durdular. Hiçbirini bulamadılar. Şarj rafı hâlâ duvardaydı ama kabloları merdiven boşluğundan geçen derme çatma elektrik hatlarına bağlanmamıştı. Juliette orada kalıp portatifte biraz meyve suyu içmeye değip değmeyeceğini ya da Mids istasyonuna ya da BT'ye varana kadar beklemeye değip değmeyeceğini düşündü...

Hey, diye fısıldadı Raph. "Bir şey duyuyor musun?"

Juliette fenerini ofislerin derinliklerine tuttu. Birinin ağladığını duyduğunu sandı. "Hadi," dedi.

Şarj cihazını yalnız bıraktı ve gözaltı hücrelerine doğru yöneldi. En son hücrede oturmuş ağlayan karanlık bir suret vardı. Juliette ilk başta Hank'in kendisine ev gibi en yakın şeye gittiğini, ancak bu dünyanın ne durumda olduğunu anlamak için dolaştığını düşündü. Ama adam cüppe giymişti. Parmaklıkların arkasından onlara bakan Peder Wendel'di. Gözlerindeki yaşlar fenerin ışığına takıldı. Yanındaki bankta küçük bir mum yanıyordu, mumu yere damlıyordu.

Gözaltı hücresinin kapısı sonuna kadar kapalı değildi. Juliette kapıyı çekip içeri girdi. "Baba?"

Yaşlı adam berbat görünüyordu. Elinde eski bir kitabın yırtık pırtık kalıntıları vardı. Bir kitap değil, bir yığın dağınık sayfa. Bankın her yerine ve yere dağılmış sayfalar vardı. Juliette ışığını söndürürken, ince baskılı bir halının üzerinde durduğunu gördü. Tüm sayfalarda siyah çubuklar, cümleler ve okunamaz hale getirilmiş kelimeler vardı. Juliette, kafeste tutulan, beş cümleden yalnızca birinin okunabildiği bir kitapta buna benzer sayfaları bir kez görmüştü.

"Bırak beni," dedi Peder Wendel.

O cazip geldi, ama yapmadı. "Baba, benim, Juliette. Burada ne yapıyorsun?

Wendel burnunu çekti ve sanki bir şey arıyormuş gibi sayfaları sıraladı. İşaya, dedi. “Isaiah, neredesin? Her şey bozuk.”

"Cemaatiniz nerede?" diye sordu.

"Artık benim değil." Burnunu sildi ve Juliette, Raph'ın adamı rahat bırakmak için dirseğini çekiştirdiğini hissetti.

"Burada kalamazsın," dedi. "Yiyeceğiniz veya suyunuz var mı?"

"Hiçbir şeyim yok. Gitmek."

"Hadi," diye tısladı Raph.

Juliette sırtındaki ağır yükü, dinamit çubuklarını düzeltti. Peder Wendel çizmelerinin çevresine yeni sayfalar dizdi ve bunu yaparken her birinin önünü ve arkasını kontrol etti.

"Aşağıda başka bir kazı yapmayı planlayan bir grup var," dedi ona. "Onlara daha iyi bir yer bulacağım ve onlar da insanlarımızı buradan çıkaracaklar. Belki bizimle birlikte çiftliklerden birine gelip biraz yiyecek bulabilirsin, yardım edebilir misin diye bak. Aşağıdaki insanlar seni kullanabilir."

"Beni ne için kullanıyorsun?" diye sordu. Sıranın üzerine bir sayfa yazdı ve birkaç sayfa daha etrafa saçıldı. "Cehennem ateşi ya da umut," dedi. "İstediğini al. Biri veya diğeri. Lanet olsun ya da kurtuluş. Her sayfa. İstediğini al. İstediğini al." Onlara yalvararak baktı.

Juliette matarasını salladı, kapağını açtı ve Wendel'e uzattı. Tezgahın üzerindeki mum tüttü ve tüttü, gölgeler büyüyor ve küçülüyordu. Wendel matarayı aldı ve bir yudum aldı. Geri verdi.

Kendi gözlerimle görmeliydim, diye fısıldadı. "Şeytanı görmek için karanlığa girdim. Yaptım. Yürüdü ve yürüdü ve işte burada. Başka bir dünya. Sürümü lanetlenmeye götürdüm. Yüzünü buruşturdu, sayfalardan birini bir an inceledi. "Ya da kurtuluş. İstediğini al."

Tezgahtan mumu aldı ve daha iyi görebilmek için bir sayfayı yaklaştırdı. "Ah, Yeşaya, işte buradasın." Ve bir pazar gününün bariton tonuyla okudu: " *İyi olduğum zaman sana cevap vereceğim ve*

kurtuluş gününde sana yardım edeceğim; Ülkeyi eski haline getirmek ve harap olmuş miraslarını yeniden paylaşmak için seni koruyacağım ve halk için bir antlaşma yapacağım .” Wendel sayfanın bir köşesini ateşe dokundurdu ve yeniden kükredi: "Terk edilmiş mirasları!"

Sayfa, onu serbest bırakmak zorunda kalana kadar yandı. Havada turuncu, küçülen bir kuş gibi hareket etti.

"Hadi gidelim," diye tısladı Raph, bu sefer daha ısrarlı bir şekilde.

Juliette elini kaldırdı. Peder Wendel'e yaklaştı ve önünde çömeldi, elini dizine koydu. Marcus yüzünden ona duyduğu öfke gitmişti. Halkında ona karşı öfke uyandırırken hissettiği öfke ve onun kazması gitmişti. Bu öfkenin yerini suçluluk duygusu aldı - tüm korkularının ve güvensizliklerinin haklı olduğunu bilmenin verdiği suçluluk.

"Baba," dedi. “Halkımız burada kalırsa lanetlenecek. Onlara yardım edemem. burada olmayacağım Diğer tarafa geçmek istiyorlarsa, sizin rehberliğinize ihtiyaçları olacak.”

"Bana ihtiyaçları yok," dedi.

"Evet onlar yapar. Kadınlar bu silonun derinliklerinde bebekleri için ağlıyor. Erkekler evleri için ağlar. Sana ihtiyaçları var." Ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Ona en çok ihtiyaç duydukları zor zamanlardaydı.

Peder Wendel, "Onları göreceksin," dedi. "Onları göreceksin."

Hayır, yapmayacağım. Sen onların kurtuluşusun. Bunu yapanlara lanet okuyorum. Onları doğrudan cehenneme göndereceğim.”

Wendel kucağından başını kaldırdı. Sıcak balmumu parmaklarının üzerinden akıyordu ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Yanmış kağıt kokusu odayı doldurdu ve elini Juliette'in başına koydu.

"Öyleyse çocuğum, yolculuğunu kutsuyorum."

Merdiven boşluğundaki yolculuk bu kutsamayla daha ağırdı. Ya da belki Juliette'in bildiği gibi, sırtındaki patlayıcıların ağırlığı aşağıdan tünel açmak için faydalı olabilirdi. Kurtuluş için

kullanılabilirlerdi ama o onları lanetlenmek için kullanıyordu. Wendel'in kitabının sayfaları gibiydiler, her ikisinden de bolca sunuyorlardı. Çiftliklere yaklaşırken Erik'in dinamitleri alması konusunda ısrar ettiğini hatırladı. Bunu başardığını görmek için can atan başkaları da vardı.

O ve Raph aşağı çiftliklere vardılar ve içeri adım attıkları anda bir şeylerin ters gittiğini anladı. Kapının kırılması, bir ısı dalgasının, öfkeli bir havanın patlamasının ortaya çıkmasına neden oldu. İlk düşüncesi bir yangın oldu ve o siloda yaşadığı için artık çalışan su hortumlarının kalmadığını biliyordu. Ancak koridorun aşağısında ve dış yetiştirme arazileri boyunca parlak ışıkların çiçeklenmesi başka bir şeye işaret ediyordu.

Güvenlik kapılarının yanında yerde yatan bir adam vardı, vücudu yanlamasına koridorun karşısındaydı. Şortuna ve atletine kadar soyunan Juliette, neredeyse üzerine gelene kadar Şerif Yardımcısı Hank'i tanımadı. Hareket edince rahatladı. Gözlerini siper etti ve göğsünün üzerinde duran tabancayı daha sıkı kavradı; giysilerini ter sırılsıklam etti.

"Çile?" diye sordu. "İyi misin?" Kendini zaten yapışkan hissediyordu ve zavallı Raph solmaya eğilimli görünüyordu.

Milletvekili oturdu ve ensesini ovuşturdu. Güvenlik kapılarını işaret etti. "Onlara karşı kalabalık olursanız biraz gölge alırsınız."

Juliette koridorun aşağısındaki ışıklara baktı. Bir ton güç çekiyorlardı. Her arsa aynı anda aydınlanmış gibi görünüyordu. Sıcaklığın *kokusunu* alabiliyordu . İçinde kavrulan bitkilerin kokusunu alabiliyordu. Merdiven boşluğundaki eksik kablo işinin böyle bir akıma ne kadar dayanabileceğini merak etti.

“Zamanlayıcılar takıldı mı? Neler oluyor?"

Hank koridorda başını salladı. “İnsanlar arazileri kazıklıyor. Dün bir kavga çıktı. Gene Sample'ı biliyor musun?

Raph, "Gene'i tanıyorum," dedi. "Sıhhi Tesisattan."

Hank kaşlarını çattı. Gene öldü. Işıklar söndüğünde oldu. Ve sonra onu kimin gömme hakkına sahip olduğu konusunda kavga ettiler, zavallı Gene'ye gübre muamelesi yaptılar. Bazı insanlar bir araya

geldi ve düzeni geri getirmem için beni tuttu. Her şey yoluna girene kadar ışıkları açık tutmalarını söyledim." Boynunun arkasını sildi. "Sen bana bulaşmadan önce, bunun ekinler için iyi olmadığını biliyorum, ama zaten mahvolmuşlardı. Umudum, bu insanları terletmek, yeterince hareket etmelerini sağlamak ve herkese biraz nefes alma alanı vermek. Başka bir gün veriyorum.

"Başka bir gün, bir yerde ateşin olacak. Hank, ışıklar yanıp sönerken dışarıdaki kablolar yeterince ısınıyor. Bütün bunlara güç sağlayabileceklerine şaşırdım. Otuzlarda bir kesici söndüğünde, burada çok uzun bir süre karanlıktan başka bir şeyiniz olmayacak.

Hank koridora baktı. Juliette, kapıların diğer tarafında kabuklar, çekirdekler ve yiyecek artıkları gördü. "Sana nasıl ödeme yapıyorlar? Yemeğin içinde?"

Onayladı. "Yiyeceklerin hepsi bozulacak. Her şeyi kopardılar. İnsanlar buraya geldiklerinde deli gibi davranıyorlardı. Sanırım birkaç kişi yukarı çıktı, ama bu silonun kapısının açık olduğuna dair tüm bu söylentiler var ve çok daha yukarı çıkarsan ölürsün. Ve aşağı inersen ölürsün. Bir sürü söylenti."

Juliette, "Eh, o söylentileri dağıtmalısın," dedi. "Yukarı ya da aşağı burada olduğundan daha iyi olduğuna eminim. Eskiden burada yaşayan Solo ve çocukları gördünüz mü? Bu tarafa geldiklerini duydum."

"Evet. Ben ışıkları takmadan önce o çocuklardan birkaçı koridorun sonunda bir komplo kuruyorlardı. Ama birkaç saat önce ayrıldılar." Hank, Juliette'in bileğine baktı. "Her neyse, saat kaç?"

Juliette saatine baktı. "İkiyi çeyrek geçiyor." Onun başka bir soru sormak üzere olduğunu gördü. "Öğleden sonra," dedi.

"Teşekkür ederim."

Juliette, "Onlara yetişmeye çalışacağız," dedi. "Bu ışıkları halletmen için seni bırakabilir miyim? Bu kadar güç çekemezsin. Ve daha fazla insanın buradan yukarı taşınmasını sağlayın. Mids'teki çiftlikler çok daha iyi durumda ya da ben buradayken öyleydi. Ve iş arayan insanlar varsa, Mekanik'te ellerini kullanabilirler.

Hank başını salladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Raph çoktan çıkışa gidiyordu, tulumu ter içindeydi. Juliette de gitmeden önce Hank'i omzundan tuttu.

Hey, diye seslendi Hank. "Saatin kaç olduğunu söyledin. Ama hangi gün?”

Juliette kapıda tereddüt etti. Döndü ve Hank'in eliyle gözlerini siper ederek ona baktığını gördü. "Önemli mi?" diye sordu. Ve Hank cevap vermeyince, vermediğini düşündü. Artık bütün günler aynıydı ve her biri sayılıydı.

54

Jimmy, geri dönmeden önce Elise'i iki seviyede daha aramaya karar verdi. Onu gözden kaçırdığından, hayvanının peşinden bir katın içine koştuğundan ya da tuvaleti kullandığından şüphelenmeye başlamış ve hemen yanından geçmişti. Büyük olasılıkla, o tek başına siloda bir aşağı bir yukarı tepinirken, diğer herkesle birlikte çiftliklere geri dönmüştü.

Bir sonraki sahanlıkta ana kapının içini kontrol etti, karanlık ve sessizlikten başka bir şey görmedi, Elise'e seslendi ve bir kat daha ileri gitmeyi tartıştı. Merdiven boşluğuna geri döndüğünde, yukarıda gözüne bir kahverengi parıltı ilişti. Yaşlı gözlerini siper etti ve yeşil karanlığın arasından yukarıya baktığında, parmaklıkların üzerinden kendisine bakan bir çocuğu gördü. Çocuk el salladı. Jimmy karşılık vermedi.

Aşağı çiftliklere dönmeyi düşünerek merdivenlere yöneldi, ama çok geçmeden kendisine doğru gelen hafif ayak seslerinin pıtırtısını duydu. Bakılması gereken bir çocuk daha, diye düşündü. Çocuğu beklemedi, devam etti. Çocuğun ona yetişmesi bir buçuk tur sürdü.

Jimmy çocuğu rahatsız ettiği için azarlamak için döndü ama çocuğu yakından tanıdı. Kahverengi tulumlar ve mısır rengi saçların sırım gibi paspası. Pazarda Elise'i kovalayan çocuktu.

"Hey," diye tısladı çocuk, güçlükle nefes alarak. "Sen o adamsın."

"Ben o adamım," diye onayladı Jimmy. "Yiyecek arıyorsunuz sanırım. Şey, hiçbir şeyim yok—”

"HAYIR." Çocuk başını salladı. Dokuz ya da on yaşında olmalıydı. Miles ile aşağı yukarı aynı yaşta. "Benimle gelmene ihtiyacım var. Yardımınıza ihtiyaçım var."

Herkesin Jimmy'nin yardımına ihtiyacı vardı. Biraz meşgulüm, dedi. Gitmek için döndü.

Oğlan, "Bu Elise," dedi. "Onu buraya kadar takip ettim. Madenler aracılığıyla. Oradaki bazı insanlar gitmesine izin vermiyor." Merdiven boşluğuna baktı, sesi fısıltı gibiydi.

"Elise'i gördün mü?" diye sordu.

Oğlan başını salladı.

"Ne demek istiyorsunuz, insanlar?"

"O kiliseden bir grup insan. Babam pazar günlerine gidiyor."

"Yani Elise'in ellerinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Ve köpeğini buldum. Köpeği buradan birkaç kat aşağıda kırık bir kapının arkasında mahsur kaldı. Kaçmasın diye kaleme aldım. Sonra Elise'i nerede tuttuklarını buldum. Ona ulaşmaya çalıştım ama bir adam bana kaçmamı söyledi.

"Bu neredeydi?" diye sordu.

Oğlan işaret etti. "İki kat," dedi.

"Adınız ne?"

"Shaw."

"İyi iş çıkardın, Shaw." Jimmy merdiven boşluğuna koştu ve aşağı inmeye başladı.

yukarı dedim ," dedi çocuk.

Jimmy, "Bir şeyler almam gerekiyor," dedi. "Uzak değil."

Shaw peşinden koştu. "Tamam aşkım. Bakın bayım, ne kadar acıktığımı bilmenizi istiyorum. Ama köpeği yemeyeceğimi.

Jimmy duraksadı ve çocuğun yetişmesine izin verdi. "Yapacağını düşünmemiştim," dedi.

Shaw başını salladı. "Sadece Elise bilsin diye," dedi. "Bunu asla yapmayacağımı bildiğinden emin olmak istiyorum."

Jimmy, "Bildiğinden emin olacağım," dedi. "Hadi ama. Acele edelim."

İki kat aşağıda, Jimmy karanlık bir koridorun içine baktı; fenerini duvarlarda gezdirdi, sonra suçluluk duygusuyla arkasında kalabalıklaşan Shaw'a döndü. Jimmy, "Fazla ileri gitti," diye itiraf etti.

Döndü ve kendinden bıkmış bir şekilde bir seviye yukarı tırmanmaya başladı. Her şeyi nereye koyduğunu hatırlamak çok zor.

Çok uzun zaman önce. Zulalarını hatırlamak için anımsatıcıları vardı. Elli birinci katın yukarısında bir tüfek saklamıştı. Bunu hatırladı çünkü tüfeği tutmak için bir el ve tetiği çekmek için başka bir parmak gerekiyordu. Beş ve bir. O tüfek bir yorgana sarılmış ve eski bir sandığın dibine gömülmüştü. Ama burada da bir tane bırakmıştı. Onu bir ömür önce Supply'a taşımıştı; Shadow'u bulduğu zamanki yolculuk olurdu. Tüm yolu geri taşımamıştı - yeterli eller yoktu. 1-18. O kadardı. 119 değil. Bacakları ağrıyarak sahanlığa koştu ve birkaç dakika önce Shaw'la birlikte geçtikleri koridora girdi.

Bu oydu. Daireler. Birçoğunda bir şeyler bırakmıştı. Çoğunlukla kaka. Çiftliklere, toprağa girebileceğini bilmiyordu. Çocuklar ona bunu geç yaşta öğrettiler. Elise öğretti. Jimmy insanların Elise'e kötü bir şey yaptığını düşündü ve çocukken insanlara yaptıklarını hatırladı. Kendi kendine tüfekle ateş etmeyi öğrendiğinde gençti. çıkardığı sesi hatırladı. Çorba tenekelerini ve insanları boşaltmanın ne yaptığını hatırladı. Her şeyin zıplamasına ve hareketsiz kalmasına neden oldu. Soldan üçüncü daire.

"Bunu tut," dedi Shaw'a daireye girerken. El fenerini odanın ortasında tutan çocuğa verdi. Jimmy bir duvara dayamış metal şifonyeri tuttu ve onu biraz dışarı çekti. Tıpkı dün gibi. Şifonyerin üstündeki kalın toz dışında. Eski çizme izleri gitmişti. Tepeye tırmandı ve tavan panelini yukarı ve yana doğru itti, el fenerini istedi. İçeriye ışık tutarken bir fare ciyakladı ve dağıldı. Siyah tüfek onu bekliyordu. Jimmy onu indirdi ve tozunu üfledi.

Elise yeni kıyafetlerini beğenmedi. Renginin tamamen yanlış olduğunu söyleyerek tulumunu elinden almışlar ve onu önü dikilmiş ve kaşındıran bir battaniyeye sarmışlardı. Birkaç kez ayrılmayı istemişti ama Bay Rash kalması gerektiğini söyledi. Koridorlarda eski yataklı odalar vardı ve her şey berbat kokuyordu ama orayı temizlemeye ve daha iyi hale getirmeye çalışan insanlar vardı. Ama Elise sadece Puppy, Hannah ve Solo'yu istiyordu. Ona bir oda

gösterildi ve buranın yeni evi olacağı söylendi ama Elise Vahşiler'in ötesinde yaşadı ve asla başka bir yerde yaşamak istemedi.

Onu, adını imzaladığı büyük odaya geri götürdüler ve biraz daha bankta oturttular. Gitmeye çalışırsa, Bay Rash bileğini sıktı. Ağladığında daha da sıkıyordu. Bir adam kitaptan okurken onu başka bir şey dedikleri bir sıraya oturtmuşlar. Beyaz cüppeli ve kel yamalak adam gitmişti ve onun yerini kitaptan okumak üzere yeni bir adam almıştı. Kenarda iki erkekle birlikte bir kadın vardı ve mutlu görünmüyordu. Yedek kulübelerindeki pek çok insan, okuyan adam yerine bu kadını izleyerek zaman geçirdi.

Elise hem uykulu hem de huzursuzdu. Yapmak istediği şey kaçmak ve başka bir yerde kestirmekti. Sonra adam okumayı bitirdi ve kitabı havaya kaldırdı ve etrafındaki herkes aynı şeyi söyledi, bu gerçekten tuhaftı, sanki hepsi bunu önceden söyleyeceklerini biliyormuş gibi ve sesleri komikti. ve boş, sanki kelimeleri biliyorlar ama ne anlama geldiklerini bilmiyorlarmış gibi.

Kitaplı adam, kadınla erkeklere el salladı ve sanki onu taşıyorlardı. İçerisinden ışık sızan renkli pencerenin yanında birbirine itilmiş iki masa vardı. Kadın onu masalara kaldırırken bir ses çıkardı. Üzerinde Elise'inki gibi ama daha büyük bir battaniye vardı, bu da erkeklerin çıplak bacağını ortaya çıkarmasını kolaylaştırıyordu. Banklarda oturanlar daha iyi görebilmek için çabaladılar. Elise'in uykusu eskisinden daha azdı. Ne yaptıklarını öğrenmek için Bay Rash'e fısıldadı ve Bay Rash ona sessiz olmasını, konuşmamasını söyledi.

Kitaplı adam cüppesinin içinden bir bıçak çıkardı. Uzundu ve parlak bir balık gibi parlıyordu.

"Verimli olun ve çoğalın" dedi. Seyirciye döndü ve kadın masaların üzerinde hareket etti ama hiçbir yere gidemedi. Elise onlara bileklerini bu kadar sıkı tutmamalarını söylemek istedi.

Adam kitaptan okuyarak, "İşte, seninle ve senden sonra zürriyetinle ahdimi sabit kılıyorum" dedi. Ve Elise bir şey dikip dikmeyeceklerini merak etti. Ve devam etti ve dedi: Artık hiçbir

insan eti kesilmeyecek. Ve yerin üzerine bir bulut getirdiğimde, kılıç bulutta görünecek."

Bıçağı daha da yukarı kaldırdı ve sıralardaki insanlar bir şeyler mırıldandı. Elise'den küçük bir çocuk bile kelimeleri biliyordu. Dudakları diğerlerininki gibi hareket etti.

Adam bıçağı kadına aldı ama ona vermedi. Ayaklarını ve diğerini bileklerinden tutan bir adam vardı ve hareketsiz kalmaya çalıştı. Sonra Elise ne yaptıklarını anladı. Annesi ve Hannah'nın annesiyle aynıydı. Ve bıçak içeri girerken kadından korkunç bir çığlık geldi ve Elise izlemekten kendini alamadı ve bacağından aşağı kan aktı ve Elise bunu kendi bacağında hissetti ve kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama sonra Bileği mi tutulmuştu ve bir gün bunun o olacağını biliyordu ve çığlıklar gidip geliyordu ve adam bıçak ve parmaklarıyla etrafı eşeledi, başının üstünde bir ter parıldayarak, adama bir şeyler söyledi. sıralar boyunca fısıltılar duyuldu ve Elise kendini sıcak hissetti ve daha fazla kan hissetti, ta ki bıçaklı adam bir haykırışla patlak verene ve parmaklarının arasında bir şeyle sıralara bakana kadar kan akıyordu. kolu dirseğinde, battaniyesi açık, çığlıklar susarken yüzünde bir gülümseme.

"Seyretmek!" O bağırdı.

Ve insanlar alkışlıyorlardı. Adamlar kadını masanın üzerine sardılar, sonra güçlükle ayakta durabilmesine rağmen onu yere indirdiler. Elise sahnenin yanında başka bir kadın olduğunu gördü. Sıraya giriyorlardı. Ve alkışlar, o ve ikizlerin merdivenlerden yukarı çıkıp birbirlerinin ayaklarını izleyerek, aynı anda *alkış, alkış gibi bir ritim kazandı.* Alkışlar gitgide arttı. Ta ki hepsini susturan dev bir alkış duyana kadar. Kalbinin göğsünde atmasına neden olan bir alkış.

Başlar odanın arka tarafına çevrildi. Elise'in kulakları yüksek sesle patladı. Biri bağırıp işaret etti ve Elise döndü ve kapıda Solo'yu gördü. Tavandan beyaz bir toz yağdı ve elinde uzun ve siyah bir şey vardı. Yanında Tuhaf'tan gelen kahverengi tulumlu çocuk Shaw duruyordu. Elise onun nasıl orada olduğunu merak etti.

Özür dilerim, dedi Solo. Elise'i görene kadar sıraları taradı ve dişleri sakalının arasından parladı. "O genç bayanı yanımda götüreceğim."

Bağırışlar oldu. Erkekler koltuklarından kalkıp bağırdılar ve işaret ettiler ve Bay Rash karısı ve mülkü hakkında bir şeyler bağırdı ve sözünü kesmeye nasıl cüret ederdi. Ve kanlı ve bıçaklı adam çileden çıktı ve koridora fırladı, bu da Solo'nun siyah şeyi omzuna kaldırmasına neden oldu.

Sanki Tanrı bunu en büyük avuçlarıyla yapıyormuş gibi bir başka alkış, Elise'in içini acıtacak kadar yüksek bir gümbürtü. Arkasından bir ses geldi, cam kırıldı ve döndü ve güzel renkli pencerenin eskisinden daha da kırık olduğunu gördü.

İnsanlar bağırmayı ve Solo'ya doğru ilerlemeyi bıraktı, Elise bunun çok iyi bir şey olduğunu düşündü.

"Gel," dedi Solo, Elise'e. "Acele et."

Elise banktan kalktı ve koridora doğru ilerledi ama Bay Rash onu bileğinden yakaladı. "O benim karım!" diye bağırdı Bay Rash ve Elise bunun kötü bir şey olduğunu anladı. Bu, ayrılamayacağı anlamına geliyordu.

Solo sessiz kalabalığa, "Çabuk evleniyorsun," dedi. Siyah şeyi hepsine salladı ve bu onları tedirgin etmişe benziyordu. "Ya cenazeler?"

Siyah şey Bay Rash'ı işaret etti. Elise üzerindeki tutuşunun gevşediğini hissetti. Koridora çıkmayı başardı ve kanları damlayan adamın yanından koşarak geçti, Solo ve Shaw'a doğru koştu ve koridorda ilerledi.

55

Juliette yine boğuluyordu. Boğazındaki suyu, gözlerindeki acıyı, göğsündeki yanığı hissedebiliyordu. Merdiven boşluğunu tırmanırken, etrafındaki eski sel baskınını hissedebiliyordu ama ona nefes alamıyormuş gibi hissettiren şey bu değildi. Merdiven boşluğunda bir aşağı bir yukarı dolaşan sesler, vandalizm ve hırsızlığın şimdiden kanıtları, kaybolan uzun tel ve borular, çalınan bitkilerle aceleyle uzaklaşanlardan etrafa saçılan sap, yaprak ve topraktı.

Kaos hüküm sürmeden önceki bu son nezaket spazmından kaçmak için, etrafına saçılmış adaletsizliklerin üstesinden gelmeyi umuyordu. Geliyordu, biliyordu. Ama o ve Raph ne kadar yükseğe tırmansalar da, keşfetmek ve yağmalamak, toprak talep etmek, sahanlıklardan bir şeyler bulmak için bağırmak ya da bir soru sormak için kapıları açan insanlar vardı. Mechanical'ın derinliklerinde, ne kadar az kişinin hayatta kaldığına ağıt yakmıştı. Ve şimdi çok fazla görünüyordu.

Bunlardan herhangi biriyle savaşmak için durmak zaman kaybı olur. Juliette, Solo ve çocuklar için endişeleniyordu. Yıkılan çiftlikler için endişeleniyordu. Ama çantasındaki patlayıcıların ağırlığı ona bir amaç verdi ve etrafını saran felaket ona kararlılık verdi. Bunun bir daha asla olmayacağını görmek için dışarı çıktı.

Kendimi bir hamal gibi hissediyorum, dedi Raph, kelimeler arasında hırıltılı bir sesle.

"Geride kalırsanız, otuz dörde gidiyoruz. Her iki orta çiftlikte de yiyecek olmalıdır. Hidro pompalardan su alabilirsiniz."

"Sana ayak uydurabilirim," diye ısrar etti Raph. "Yakışıksız olduğunu söylüyorum."

Juliette gururlu madenciye güldü. Bu koşuyu kaç kez yaptığını, her seferinde Solo'nun geride kaldığını ve yetişeceğine söz vererek

ona el salladığını belirtmek istedi. Zihni o günlere geri döndü ve aniden silosu hala canlı ve gelişiyor, medeniyetle çalkalanıyordu, çok uzaktaydı ve onsuz ilerliyordu - ama hala orada ve yaşıyordu.

Daha fazla yok.

Ama başka silolar da vardı, düzinelerce, hayat ve canlarla dolu. Bir yerlerde, bir ebeveyn bir çocuğa ders veriyordu. Bir genç öpücük çalıyordu. Sıcak bir yemek servis ediliyordu. Kağıt, hamur haline getirilip tekrar kağıda dönüştürülüyordu; yağ fışkırıyor ve yanıyordu; egzos büyük ve yasak olan dışarıya atılıyordu. Tüm bu dünyalar ileriye doğru mırıldanıyordu, her biri diğerinden habersizdi. Bir yerlerde, hayal kurmaya cüret eden biri temizliğe gönderiliyordu. Biri gömülüyordu, diğeri doğuyordu.

Juliette Silo 17'nin şiddet içinde doğmuş, başka hiçbir şey bilmeyen çocuklarını düşündü. Bu tekrar olurdu. Tam burada olacaktı. Ve Planlama Komitesi ve Peder Wendel'in cemaatine duyduğu kızgınlığın yersiz olduğunu düşündü. Mekaniği saldırmamış mıydı? O sırada küsmedi mi? Bir grup insan dışında herhangi bir grup neydi? Ve insanlar, çizme sesinden fareler kadar korkmaya eğilimli hayvanlardan başka neydi?

Raph mesafeli bir sesle, "...sonra görüşürüz," diye seslendi ve Juliette onun geri çekildiğini fark etti. Yavaşladı ve onu bekledi. Şimdi yalnız kalmanın, eşlik etmeden tırmanmanın zamanı değildi. Sesi ve ruhuyla yanında olduğu için Lukas'a aşık olduğu o yalnızlık silosunda, onu hiç olmadığı kadar çok özlüyordu. Umut elimden alınmıştı, aptal umut. Çok yakında ona katılacağından ölümüne emin olmasına rağmen, ona geri dönmek, onu bir daha görmek yoktu.

İkinci mids çiftliğine yapılan bir baskın, Juliette'in hatırladığından daha derin olmasına rağmen, biraz yiyecek kazandı. Raph'ın el feneri yakın zamandaki faaliyetin işaretlerini ortaya çıkardı: çamurda henüz kurumamış çizme izleri, damlamaya devam eden ama henüz boşalmamış bir içecek için kırılmış bir sulama borusu, henüz karıncalarla kaplanmamış, üzerine basılmış bir domates. Juliette ve

Raph yanlarına alabildiklerini aldılar - yeşil biber, salatalık, böğürtlen, değerli bir portakal, bir düzine olgunlaşmamış domates - birkaç öğün yetecek kadar. Juliette, kötü yolculuk yaptıkları için elinden geldiğince çok böğürtlen yedi. Normalde onlardan uzak durur, parmaklarını lekeli bırakmalarından nefret ederdi. Ama bir zamanlar sıkıntı olan şey şimdi bir lütuf gibi görünüyordu. Son erzak da böyle aceleyle gitti, birkaç yüz kişiden her biri ihtiyaç duyduğundan fazlasını, hatta gerçekten istemedikleri şeyleri bile aldı.

Çiftlikten otuz dört uzakta değildi. Juliette için neredeyse eve dönüş gibiydi. Orada yeterli güç olacaktı, aletleri ve yatağı, bir radyo, ölmekte olan bir insanın bu son titremesinde çalışacak bir yer, düşünecek, pişman olacak, son bir takım elbise yapacak bir yer. Bacaklarındaki ve sırtındaki yorgunluk onunla konuştu ve Juliette bir kez daha kaçmak için tırmandığını fark etti. Peşinde olduğu intikamdan daha fazlasıydı. Bu, başarısız olduğu arkadaşlarının gözünden bir kaçıştı. Peşinde olduğu bir delikti. Ancak sunucuların altındaki bir delikte yaşayan Solo'nun aksine, diğerlerinin kafasında bir krater açmayı umuyordu.

Jules?

Otuz dört katın sahanlığının ortasında, IT'nin kapıları hemen ileride durdu. Raph en üst basamakta durmuştu. Diz çöktü ve parmağını basamakta gezdirdi, ona kırmızı bir şey göstermek için kaldırdı. Parmağını diline dokundurdu.

"Domates" dedi.

Birisi zaten oradaydı. Juliette'in kazıcının karnında kıvrılıp ağlayarak geçirdiği gün, şimdi peşini bırakmıyordu.

"İyi olacağız," dedi ona. Solo'yu kovaladığı gün aklına geldi. Bu basamaklardan aşağı hızla inmiş, kapıları sürgülenmiş bulmuş, içeri girerken bir süpürgeyi ikiye bölmüştü. Bu sefer kapılar kolayca açıldı. İçerideki ışıklar tamamen parlaktı. Kimseden iz yok.

"Hadi gidelim," dedi. Sessiz ve hızlı bir şekilde koştu. Tanımadığı insanlar tarafından fark edilmek, onu takip etmelerini istemezdi. Solo'nun en azından sunucu odasını ve ızgarayı kapatacak kadar

dikkatli olup olmadığını merak etti. Ama hayır, koridorun sonunda sunucu odasının kapısının açık olduğunu gördü. Bir yerlerden sesler geliyordu. Duman kokusu. Havada bir pus. Yoksa aklını mı kaçırıyordu ve Lukas ile benzinin onun için geldiğini mi hayal ediyordu? Bu yüzden mi buradaydı? Radyo için, arkadaşlarına bir ev bulmak için ya da bir takım elbise dikmek için değil, çünkü burada kendisininkine benzeyen aynalı bir yer vardı ve belki de Lukas aşağıda onu bekliyordu, bu ölü dünyada yaşıyordu...

Sunucu odasına doğru ilerledi ve duman gerçekti. Tavanda toplandı. Juliette tanıdık sunuculardan hızla geçti. Dumanın tadı, aşırı ısınan bir pompanın yanmış yağından, elektrik ateşinin keskin kokusundan, kurumuş bir çarkın yanmış kauçuğundan, motor egzozunun acılığından farklıydı. Temiz bir yanmaydı. Kolunun kıvrımıyla ağzını kapattı, Lukas'ın dumandan şikayet ettiğini hatırladı ve aceleyle pusun içine girdi.

İletişim sunucusunun arkasındaki kapaktan geliyordu, yükselen bir duman sütunu. Solo'nun kulübesinde, belki de yatağında yangın çıktı. Juliette oradaki radyoyu, yemeği düşündü. Tulumunun fermuarını açtı ve terden ıslanmış fanilasını yüzüne kadar çekti, Raph'ın ona gitmemesi için bağırdığını duydu ve aşağı uzanıp merdivene indi, botları aşağıdaki parmaklığa çarpana kadar neredeyse aşağı kaydı.

Alçakta kaldığı için sisin içinden ancak zar zor görebiliyordu. Alevin çıtırtısını duyabiliyordu, garip ve keskin bir ses. Yiyecek, radyo, bilgisayar ve duvarlardaki değerli şemalar. Hızla ileri atılırken aklında olmayan tek hazine kitaplardı. Ve yanan kitaplardı.

Bir yığın kitap, bir yığın boş metal teneke, yığına daha fazla kitap fırlatan beyaz cüppeli genç bir adam, yakıt kokusu. Sırtını dönmüştü, başının arkasındaki kel bölge terden parlıyordu, ama alev umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Onu besliyordu. Daha fazlasını yakmak için raflara döndü.

Juliette onun arkasından Solo'nun yatağına koştu ve bir battaniye kaptı, kaldırırken katlarından bir fare fırladı. Gözleri yanarak, boğazı yanarak ateşe doğru koştu ve battaniyeyi kitap yığınının üzerine

fırlattı. Alev bir an için yutuldu, ancak dikiş yerlerinden sızdı. Battaniye tütmeye başladı. Juliette gömleğine öksürdü ve şilteye koştu, ateşi söndürmesi gerekiyordu, yan odadaki boş su haznesini düşündü, her şey kayboluyordu.

Cübbeli adam şilteyi kaldırırken onu fark etti. Uludu ve kendini ona attı. Şilteye ve yatak takımı yuvasına yuvarlandılar. Bir çizme yüzüne doğru çaktı ve Juliette başını geriye doğru salladı. Genç adam çığlık attı. Çarşıda başıboş dolaşan ve kafalarına saldıran beyaz bir kuş gibiydi. Juliette ona kaçması için bağırdı. Alev daha yükseğe sıçradı. O şilteyi çekiştirdi, o üstüne çıktı ve adam diğer taraftan döküldü. Her şey kaybolmadan önce yangını kontrol altına almak için sadece birkaç dakika. Sadece anlar. Solo'nun diğer battaniyesini aldı ve alevlere vurdu. Onlarla ve adamla ikisiyle birden savaşamazdım. Zaman yok. Öksürdü ve Raph için bağırdı ve cüppeli adam, gözleri çılgınca, kolları sallanarak tekrar ona doğru geldi. Juliette omzunu onun karnına indirdi, kollarının altına eğildi ve adam sırtına döküldü. Yere düştü ve bacaklarını sararak onu kendisiyle birlikte aşağı sürükledi.

Juliette kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama adam ayak bileklerinden beline kadar tırmalıyordu. Arkasından alevler yükseldi. Battaniye tutulmuştu. Adam lanet olası bir öfkeyle haykırdı, aklını kaybetmişti. Juliette, onun omuzlarını itti ve kurtulmak için kıçının üzerinde kıvrandı. Zar zor nefes alıyordu, zar zor görebiliyordu. Üstündeki adam yenilenmiş bir şevkle çığlık attı ve yanan cübbesiydi. Alevler sırtına ve ikisinin üzerine yürüdü ve Juliette, başının üzerinde bir battaniyeyle, canlı canlı yanarak o hava odasına geri döndü.

Yüzüne bir bot uçtu ve genç rahibe çarptı ve gücün ona yapışan kolları bıraktığını hissetti. Birisi onu arkadan çekti. Juliette serbest kaldı, duman artık görülemeyecek kadar yoğundu. Yönünü bulmaya çalıştı, kontrolsüz bir şekilde öksürüyordu, radyonun nerede olduğunu merak etti, gittiğini biliyordu. Ve birisi onu dar bir koridorda çekiştiriyordu, Raph'ın solgun yüzü onu dumanlar

içindeki bir hayalete çeviriyor, onu önündeki merdivenden yukarı çıkmaya zorluyordu.

Sunucu odası dumanla dolmuştu. Aşağıdaki yangın, yanan her şeyi yiyip geride sadece kömürleşmiş metal ve erimiş teller bırakarak yayılana kadar yayılacaktı. Juliette, Raph'ın merdivenden inmesine yardım etti ve kapağı tuttu. Üstüne attı ve dumanı dışarıda tutmak için işe yaramaz olduğunu gördü, patlamış bir ızgaraydı.

Raph, sunuculardan birinin arkasında kayboldu. "Hızlı!" bağırdı. Juliette ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekledi ve onu iletişim merkezinin arkasına yaslanmış, bir ayağını yanındaki sunucuya yaslamış ve tüm gücüyle ittirirken buldu.

Juliette ona yardım etti. Ağrıyan kaslar şişer ve yanardı. Hareket etmeyen metale doğru sallandılar, Juliette tabanı zemine tutan vidaların belli belirsiz farkındaydı ama kulenin ağırlığı yardımcı oldu. Metal homurdandı. Bir sarsıntıyla vidalar gevşedi ve uzun siyah kule eğildi, titredi ve ardından yerdeki deliğin üzerine düşerek onu örttü.

Juliette ve Raph öksürerek ve hava almak için çırpınarak yere yığıldılar. Oda dumandan pusluydu, ama artık içeri sızmıyordu. Ve altlarındaki çığlıklar sonunda sustu.

Silo 1

56

Drone asansörünün dışından sesler geldi. Bot ayakkabı. Bir ileri bir geri yürüyen adamlar onları arıyor.

Donald ve Charlotte o alçak tavanlı alanın karanlığında birbirlerine sarıldılar. Charlotte kapıyı emniyete almanın bir yolunu aramıştı ama bu, mandalın küçücük bir şekilde serbest bırakıldığı, özelliksiz bir metal duvardı. Donald öksürüğü tuttu, boğazındaki gıdıklanmanın, etinin her bir santimini kaplayana kadar büyüdüğünü hissetti. İki elini de ağzının üzerinde kenetledi ve "temiz" ve "her şey açık" gibi sessiz bağırışları dinledi.

Charlotte kapıyla uğraşmayı bıraktı ve birbirlerine sokulup hareket etmemeye çalıştılar, çünkü ağırlıklarını her değiştirdiklerinde zeminden çıt çıt sesleri geliyordu. Bütün günü küçük asansörde arama ekibinin kendi seviyelerine geri dönmesini bekleyerek geçirmişlerdi. Herkes uyandığında Darcy vardiyaya gitmek için ayrılmıştı. Arama ekibinin genişleyeceğini ve umutsuzluğa kapılacağını bildiği bir gün, Donald ve kız kardeşi için uykusuzlukla geçen uzun bir gün olmuştu. Artık ellerinde serbest bir katil ve Deep Freeze'den kaçan bir mahkum vardı. Bunun Thurman'a neden olduğu şaşkınlığı hayal edebiliyordu. Keşfedildiklerinde alacağı dayağı hayal edebiliyordu. Sadece bu botların gitmesi için dua etti. Ama yapmadılar. Yaklaştılar.

Metal hangar kapısında öfkeli bir yumruk sesi duyuldu. Donald, Charlotte'un kolunu sırtında gererek kırık kaburgalarını ezdiğini hissedebiliyordu. Kapı hareket etti. Donald onu yerinde tutmak için onu itmeye çalıştı ama kaldıraç yoktu. Çelik, terli avuçlarında gıcırdadı. Bu oydu. Charlotte yardım etmeye çalıştı ama biri saklandıkları yeri zorla açıyordu. Bir el feneri ikisini de kör etti - tam gözlerinin içinde parladı.

"Temizlemek!" Bağırış, Donald'ın Darcy'nin nefesindeki kahvenin kokusunu duyabileceği kadar yakından geldi. Kapı çarpılarak kapandı, bir avuç içi iki kez tokatladı. Charlotte yere yığıldı. Donald boğazını temizlemeye cüret etti.

Yorgun ve aç bir halde nihayet ortaya çıktıklarında akşam yemeğinden sonraydı. Silah deposunda sessiz ve karanlıktı. Darcy vardiyası başladığında geri gelmeye çalışacağını söylemişti ama gece vardiyasının her zamanki gibi sessiz olmayacağından, sıvışmaya pek uygun olmayacağından endişelenmişti.

Donald ve Charlotte aceleyle kışla koridoruna ve ayrı banyolara girdiler. Donald, kız kardeşi kızarırken boruların tıngırdadığını duyabiliyordu. Lavaboya koştu ve kan öksürdü, tükürdü ve kıpkırmızı ipliklerin kanalizasyona doğru dönmesini izledi, musluktan içti, tekrar tükürdü ve sonunda banyoyu kendisi kullandı.

Charlotte, salonun sonuna vardığında radyoyu açıp çalıştırmıştı bile. Duyabilecek herkese seslendi. Donald onun arkasında durdu ve aramayı tekrarlayarak on sekizinci kanaldan on yedinci kanala geçişini izledi. Kimse cevaplamadı. On yedide bıraktı ve statik dinledi.

"En son onları nasıl büyüttün?" diye sordu.

"Aynen böyle." Bir an radyoya baktıktan sonra, kaşları endişeyle çatılmış bir halde, onunla yüzleşmek için koltuğuna döndü. Donald bin soru bekliyordu: Alınmalarından ne kadar önce? Bundan sonra ne yapacaklardı? Güvenli bir yere nasıl gidebilirler? Binlerce soru, ama sorduğu soru değil, sesi hüzünlü bir fısıltı: "Ne zaman dışarı çıktın?"

Donald bir adım geri attı. Nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu ama ne demek istediğini biliyordu.

"Darcy'nin senin neredeyse bir tepeyi aşacağın hakkında söylediklerini duydum. Bu ne zamandı? Hala çıkıyor musun? Beni bıraktığında gideceğin yer orası mı? Bu yüzden mi hastasın?”

Donald insansız hava aracı kontrol istasyonlarından birine yığıldı. "Hayır," dedi. Bir sesin statik elektriği aşıp onu kurtarmasını

umarak radyoyu izledi. Ama ablası bekledi. “Sadece bir kez gittim. Gittim… asla geri dönmeyeceğimi düşünerek.”

"Oraya ölmek için gittin."

Onayladı. Ve ona kızmadı. Korktuğu gibi bağırmıyor ya da bağırmıyordu, bu yüzden ona daha önce hiç söylememişti. Sadece ayağa kalktı ve ona doğru koştu ve kollarını onun beline doladı. Ve Donald ağladı.

"Bunu bize neden yapıyorlar?" Charlotte sordu.

"Bilmiyorum. Durdurmak istiyorum.”

"Ama öyle değil." Ablası geri çekilip gözlerini sildi. Donny, bana söz vermelisin. Öyle değil.”

Cevap vermedi. Kaburgaları, onu kucakladığı yerden ağrıyordu. Sonunda, "Helen'i görmek istedim," dedi. “Nerede yaşadığını ve öldüğünü görmek istedim. Kötü bir zamandı. Anna ile. Burada mahsur kaldı.” O zamanlar Anna hakkında ne hissettiğini, şimdi onun hakkında ne hissettiğini hatırladı. Çok fazla hata var. Her fırsatta hatalar yaptı. Artık karar vermeyi, harekete geçmeyi zorlaştırıyordu.

Charlotte, "Yapabileceğimiz bir şey olmalı," dedi. Gözleri parladı. “Bir insansız hava aracını bizi buradan taşıyacak kadar hafifletebiliriz. Sığınak kırıcılar altmış kilo ağırlığında olmalı. Bir insansız hava aracını daha hafifletirsek sizi taşıyabilir.”

"Ve nasıl uçururum?"

"Ben burada kalıp uçacağım." Yüzündeki ifadeyi gördü ve kaşlarını çattı. "Birimizin çıkması daha iyi," dedi. "Haklı olduğumu biliyorsun. Gün doğmadan yola çıkabiliriz, sadece seni gidebildiğin kadar uzağa gönderebiliriz. En azından buradan bir gün uzakta yaşa.”

Donald, o kuşlardan birinin sırtında bir uçuşu, miğferini savuran rüzgarı, sert bir inişte takla attığını, çimlere yattığını ve yıldızlara baktığını hayal etmeye çalıştı. Paçavrasını çıkardı ve içini kanla doldurdu, yerine koyarken başını salladı. "Ölüyorum," dedi ona. "Thurman bir iki günüm daha olduğunu söyledi. Bunu bana bir iki gün önce söyledi.”

Charlotte sessizdi.

"Belki başka bir pilotu uyandırabiliriz," diye önerdi. "Kafasına silah dayayabilirdim. Seni ve Darcy'yi buradan çıkarabiliriz.

Ablası "Seni bırakmıyorum" dedi.

"Ama oraya yalnız gitmemi mi istiyorsun?"

Omuz silkti. "Ben bir ikiyüzlüyüm."

Donald güldü. "Seni işe almalarının nedeni bu olmalı."

Radyo dinlediler.

"Şu anda diğer silolarda neler oluyor sanıyorsun?" Charlotte sordu. "Onlarla sen ilgilendin. Orası da burası kadar kötü mü?"

Donald bunu düşündü. "Bilmiyorum. Bazıları yeterince mutlu sanırım. Evlenirler ve çocukları olur. İşleri var. Duvarlarının ötesinde hiçbir şey bilmiyorlar, bu yüzden sanırım orada olanlarla ilgili senin ve benim hissettiğimiz stresin bir kısmını yaşamıyorlar. Ama bence onlarda bizde olmayan başka bir şey daha var, yaşam tarzlarında bir şeylerin ters gittiğine dair derin bir his. Gömüldü, biliyorsun. Ve bunu anlıyoruz ve bu bizi boğuyor ama sanırım kronik bir kaygıları var. Bilmiyorum." Omuz silkti. "Burada mesailerini bitirecek kadar mutlu adamlar gördüm. Başkalarının çıldırmasını izledim. Eskiden... Üst kattaki bilgisayarımda saatlerce solitaire oynardım ve işte o zaman beynim gerçekten boşalmıştı ve mutsuz değildim. Ama sonra, ben de gerçekten hayatta değildim.

Charlotte uzanıp elini sıktı.

"Bence kararan silolardan bazılarının en iyisi..."

"Öyle söyleme," diye fısıldadı Charlotte.

Donald ona baktı. "Hayır bu değil. Öldüklerini sanmıyorum, hepsinin değil. Bence bazıları geri çekildi ve peşlerinden kimse gelmeyecek kadar sessizce istedikleri gibi yaşıyorlar. Sadece kendi başlarına bırakılmak, kontrol edilmemek, nasıl yaşayacaklarını ve öleceklerini seçmekte özgür olmak istiyorlar. Sanırım Anna'nın sahip olmalarını istediği şey buydu. Bir yıl boyunca burada bu seviyede yaşamak, dışarı çıkamadan biraz hayat bulmaya çalışmak, bence tüm bunlara bakış açısını değiştirdi.

Charlotte, "Ya da belki bir süreliğine o kutunun dışında kalıyordu," dedi. "Belki de uzaklaştırılmanın nasıl bir his olduğundan hoşlanmamıştır."

"Ya da bu," diye onayladı Donald. Bir kez daha, onu biraz güvenle uyandırmış, sesini duymuş olsaydı her şeyin ne kadar farklı olacağını düşündü. Anna yardım etmek için orada olsaydı, her şey daha iyi olurdu. Bu ona acı veriyordu ama Helen'i özlediği kadar onu da özlüyordu. Anna onu kurtarmış, başkalarını kurtarmaya çalışmıştı ve Donald yanlış anlamış ve her iki davranışından dolayı ondan nefret etmişti.

Charlotte radyoyu ayarlamak için elini bıraktı. Her iki kanaldan birini selamlamayı denedi, parmaklarını saçlarından geçirdi ve parazit dinledi.

Donald, "Bunun iyi bir şey olduğunu düşündüğüm bir dönem vardı," dedi. “Yaptıkları, dünyayı kurtarmaya çalışmak. Kitlesel bir yok oluşun kaçınılmaz olduğuna, bir savaşın çıkıp herkesi ele geçirmek üzere olduğuna beni inandırdılar. Ama ne düşünüyorum biliyor musun? Sanırım, tüm bu görünmez makineler arasında bir savaş çıkarsa, orada burada bir grup insanın hayatta kalacağını biliyorlardı. Böylece bunu inşa ettiler. Kontrol edebilmek için yıkımın tamamlandığından emin oldular.”

kendi ceplerinde olduğundan emin olmak istediler ," dedi.

"Kesinlikle. Dünyayı kurtarmaya çalışmıyorlardı - kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı. Neslimiz tükenmiş olsa bile, dünya bizsiz devam edecekti. Doğa bir yolunu bulur.”

Charlotte, "İnsanlar bir yolunu bulur," dedi. "İkimize bak." O güldü. "Ot gibiyiz, değil mi ikimiz? Doğa kenar boyunca gizlice dışarı çıkıyor. Hareket etmeyen silolar gibiyiz. Tüm bunları içereceklerini nasıl düşündüler? Böyle bir şeyin olmayacağını mı?

Donald, "Bilmiyorum," dedi. "Belki de dünyayı şekillendirmeye çalışan insanlar kendilerini kaostan daha akıllı hissediyorlardır."

Charlotte, birinin cevap vermesi ihtimaline karşı kanalları ileri geri değiştirdi. Bıkkın görünüyordu. "Bizi rahat bıraksınlar," dedi. "Sadece dur ve gerektiği gibi büyümemize izin ver."

Donald sandalyesinden yalpalayarak kalktı ve dimdik ayağa kalktı.

"Nedir?" Charlotte sordu. Radyoya uzandı. "Bir şey duydun mu?"

"İşte bu," dedi Donald ona. "Bizi rahat bırakın." Paçavrasını aradı ve öksürdü. Charlotte radyoyla oynamayı bıraktı. "Hadi," dedi. Masaya el salladı. "Aletlerini getir."

"İHA için mi?" diye sordu.

"HAYIR. Başka bir takım elbise hazırlamamız gerekiyor."

"Bir takım elbise daha mı?"

"Dışarı çıktığın için. Ve o sığınak avcılarının altmış kilo olduğunu söyledin. Bir kilo tam olarak ne kadar?"

57

Charlotte, "Bu iyi bir plan değil," dedi. Miğfere bağlı solunum aparatını sıktı ve büyük hava şişelerinden birini aldı, hortumu ona bağlamaya başladı. "Orada ne yapacağız?"

"Geber," dedi Donald ona. Ve ona attığı bakışı gördü. "Ama belki bir hafta sonra. Ve burada değil. Bir dizi malzeme hazırlamıştı. Tatmin olmuş bir şekilde onları küçük askeri sırt çantalarından birine doldurmaya başladı. MRE'ler, su, ilk yardım çantası, bir el feneri, bir tabanca ve iki şarjör, fazladan cephane, bir çakmaktaşı ve bir bıçak.

"Bu havanın ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" Charlotte sordu.

"Bu şişeler askerleri karadan başka silolara göndermek için, yani en uzak siloya ulaşmaya yetecek kadar şişeleri olmalı. Sadece bundan biraz daha ileri gitmemiz gerekiyor ve o kadar yüklenmeyeceğiz." Paketi aldı ve diğerinin yanına koydu.

"Bir insansız hava aracını aydınlatıyormuşuz gibi."

"Kesinlikle." Bir rulo bant alarak cebinden katlanmış bir harita çıkardı ve onu takım elbiselerinden birinin koluna yapıştırmaya başladı.

"Bu benim takım elbisem değil mi?"

Donald başını salladı. "Sen daha iyi bir denizcisin. Seni takip edeceğim."

Asansörlerin olduğu yönden rafların diğer tarafında bir çınlama vardı. Donald yaptığı işi bıraktı ve Charlotte'a acele etmesi için tısladı. İnsansız hava aracına bindiler ama Darcy, gelenin sadece kendisi olduğunu bildirmek için seslendi. Kollarında bir yük, yeni tulumlar ve yiyeceklerle dolu bir tepsiyle yüksek raflardan çıktı.

"Üzgünüm," dedi neden olduğu paniği görerek. "Seni uyarabileceğimden değil." Özür dilercesine tepsileri uzattı. "Akşam yemeğinden kalanlar."

Tepsileri yere koydu ve Charlotte ona sarıldı. Donald, umutsuz zamanlarda bağlantıların ne kadar çabuk kurulduğunu gördü. Burada bir mahkûm, onu dövmediği için, bir nebze olsun merhamet gösterdiği için bir gardiyanla kucaklaşıyordu. Donald ikinci takım elbise için memnundu. İyi bir plandı.

Darcy etrafa saçılmış alet ve erzaklara baktı. "Ne yapıyorsun?" O sordu.

Charlotte ağabeyiyle görüştü. Donald başını salladı.

"Bak," dedi Darcy, "durumunu anlıyorum. Ben. Ben de burada olup bitenlerden hoşlanmıyorum. Ve ne kadar çok geri gelirse - kim olduğumu ne kadar çok hatırlarsam - sizinle birlikte bu konuda o kadar çok savaşıyor olacağımı düşünüyorum. Ama ben sizinle aynı fikirde değilim çocuklar. Ve bu..." Takım elbiseleri işaret etti. “Bu bana pek iyi görünmüyor. Bu akıllıca görünmüyor.

Charlotte, Donald'a bir tabak ve çatal uzattı. Plastik saklama kutularından birinin üzerine oturdu ve konserve rosto, pancar ve patates gibi görünen şeyleri karıştırdı. Donald onun yanına oturdu ve çatalını kaygan rostodan geçirdi ve lokmalara ayırdı. "Bütün bunlardan önce ne yaptığını hatırlıyor musun?" diye sordu. "Sana geri mi dönüyor?"

Darcy başını salladı. "Bazı. İlaçlarımı almayı bıraktım—”

Donald güldü.

"Ne? Bu neden komik?”

"Üzgünüm." Donald özür diledi ve elini salladı. “Sadece bu… hiçbir şey değil. Bu iyi bir şey. Orduda mıydın?”

"Evet ama uzun sürmez. Sanırım Gizli Servisteydim.” Darcy bir an yemek yemelerini izledi. "Ya siz ikiniz?"

Hava Kuvvetleri, dedi Charlotte. Ağzı dolu olan Donald'a çatalını sapladı. "Kongre üyesi."

"Hiç mi?"

Donald başını salladı. "Aslında bir mimardan çok." Etrafındaki odayı işaret etti. "Okula bunun için gittim."

"Böyle şeyler inşa etmek mi?" diye sordu.

Donald, "Bunu yapmak," dedi. Bir ısırık daha aldı.

"Bok yok."

Donald başını salladı ve bir yudum su aldı.

"Peki bunu bize kim yaptı? Çinliler?"

Donald ve Charlotte birbirlerine döndüler.

"Ne?" diye sordu.

Donald, "Bunu biz yaptık," dedi. "Burası her ihtimale karşı inşa edilmedi. Bunun için tasarlandı."

Darcy ağzı açık bir şekilde bir birine bir diğerine baktı.

"Bildiğini düşündüm. Hepsi notlarımda var." *Ne arayacağınızı öğrendikten sonra,* diye düşündü Donald. Aksi takdirde, görülemeyecek kadar açık ve cüretkardı.

"HAYIR. Bunun, hükümetin hayatta kalmak için gittiği şu dağ sığınağı gibi olduğunu düşünmüştüm—"

"Öyle," dedi Charlotte. "Ama bu şekilde zamanlamayı tam olarak doğru bir şekilde yakalarlar."

Donald ve kız kardeşi yemek yerken Darcy çizmelerine baktı. Son bir yemek için o kadar da kötü değildi. Donald, Charlotte'tan ödünç aldığı tulumun koluna baktı ve ilk kez içlerindeki kurşun deliğini gördü. Belki de bu yüzden onları giydiği için adam deliymiş gibi davranmıştı. Karşısında, Darcy yavaşça başını sallamaya başladı. "Evet," dedi. Tanrım, evet. Bunu yaptılar." Donald'a baktı. "Birkaç vardiya önce bir adamı Deep Freeze'e koydum. Tüm bu çılgınca şeyleri bağırıyordu. Muhasebeden bir adam."

Donald tepsisini kenara koydu. Suyunu bitirdi.

"Deli değildi, değil mi?" diye sordu. "O iyi bir adamdı."

"Muhtemelen," dedi Donald. "En azından iyileşiyordu."

Darcy parmaklarını kısa saçlarında gezdirdi. Dikkati tekrar erzakların saçılmasına gitti. Takım elbise, dedi. "Ayrılmayı mı düşünüyorsun? Çünkü bunu yapmana yardım edemeyeceğimi biliyorsun."

Donald soruyu görmezden geldi. Koridorun sonuna gitti ve el arabasını aldı. O ve Charlotte sığınak kırıcıyı üzerine çoktan yüklemişlerdi. Silahlanmadan önce çekmesi gerektiğini söylediği burun konisinden sarkan plastik bir etiket vardı. Altimetre kontrollerini ve güvenlik geçersiz kılmalarını çoktan kaldırmıştı. İşi bittiğinde buna “aptal bomba” demişti. Donald arabayı asansöre doğru itti.

"Merhaba," dedi Darcy. Çöp kutusundan kalktı ve koridoru kapattı. Charlotte boğazını temizledi ve Darcy döndüğünde onun ona silah doğrulttuğunu gördü.

"Üzgünüm," dedi Charlotte.

Darcy'nin eli şişkin bir cebin üzerinde gezindi. Donald el arabasını kendisine doğru itti ve Darcy geri çekildi.

Darcy, "Bunu tartışmamız gerek," dedi.

Donald, "Zaten bulduk," dedi. "Hareket etme." El arabasını Darcy'nin yanında durdurdu ve genç muhafızın cebine uzandı. Tabancayı çıkarıp kendi cebine soktu ve ardından Darcy'nin kimliğini istedi. Genç adam ona uzattı. Donald bunu cebine koydu ve sonra arabayı tekerleklerinin üzerine dayadı ve asansöre doğru devam etti.

Darcy onu uzaktan takip etti. "Sadece yavaşla," dedi. “Bunu ateşlemeyi mi düşünüyorsun? Hadi dostum. Boşver. Hadi Konuşalım. Bu büyük bir karar.”

“Hafifçe gelmedim, söz veriyorum. Altımızdaki reaktör sunuculara güç sağlıyor. Sunucular herkesin hayatını kontrol ediyor. Bu insanları serbest bırakacağız. Bırakın istedikleri gibi yaşayıp ölsünler.”

Darcy gergin bir şekilde güldü. “Servisçiler hayatlarını kontrol ediyor mu? Ne hakkında konuşuyorsun?"

Donald, "Piyango numaralarını onlar seçiyor," dedi. “Kimin kendilerini devretmeye layık olduğuna onlar karar veriyor. Toplarlar ve şekillendirirler. Bir kazanan seçmek için sahte savaşlar oynuyorlar. Ama uzun sürmez."

"Tamam ama sadece üç kişiyiz. Bu sadece bizim karar vermemiz için çok büyük. Cidden, adamım-”

Donald arabayı asansörün hemen dışında durdurdu. Darcy'ye döndü ve kız kardeşinin ona yakın durmak için ayağa kalktığını gördü.

"Tarihte bir kişinin milyonların ölümüne yol açtığı tüm zamanların adını mı vermemi istiyorsun?" diye sordu. “Beş ya da bir düzine insan gibi bir şey bunun gerçekleşmesini sağladı. Üçe kadar izini sürebilirsiniz. Ve o adamlardan birinin diğer ikisini etkileyip etkilemediğini kim bilebilir? Pekala, eğer bir adam bunu yapabilirse, hepsini yıkmak için bundan fazlası gerekmemeli. Senin yanında olana kadar yerçekimi tam bir orospu." Donald koridorun aşağısını işaret etti. "Şimdi gel otur."

Darcy kıpırdamayınca, Donald muhafızın silahını değil, diğer cebinden kilitli ve dolu olduğunu bildiği silahı çıkardı. Genç adamın yüzündeki hayal kırıklığı ve incinme, dönüp itaat etmeden önce fiziksel bir darbeydi. Donald, onun Charlotte'u geçerek koridorda geri yürümesini izledi. Ablasının peşinden gitmeden onu kolundan yakaladı, sıktı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Devam et ve takımını giy," dedi ona.

Başını salladı, Darcy'yi takip etti, tekrar çöp kutusuna oturdu ve takım elbisesini giymeye başladı.

Darcy, "Bu olmuyor," dedi. Charlotte takımının içine kıvranırken bir kenara koyduğu tabancaya baktı.

Donald, "Aklından bile geçirme," dedi. "Aslında, giyinmekle meşgul olmalısın."

Gardiyan ve kız kardeşi ona merakla bakmak için döndüler. Charlotte bacaklarını takım elbisesine sokuyordu. "Ne hakkında konuşuyorsun?" diye sordu.

Donald aletlerin arasında duran çekici aldı ve ona gösterdi. "Patlamama riskini almıyorum," dedi.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama ayakları takım elbisenin paçalarından geçmiyordu. "Uzaktan ateşlemenin bir yolunu bulduğunu söylemiştin!"

"Evet. Senden uzakta.” Silahı Darcy'ye doğrulttu. "Giyinmek. O asansöre binmek için beş dakikan var—”

Darcy, Charlotte'un yanında duran silaha doğru hamle yaptı. Charlotte daha hızlıydı ve çöp kutusundan kaptı. Donald bir adım geri çekildi ve ardından kız kardeşinin silahı ona doğrulttuğunu fark etti. " Sen *giyin* ," dedi kardeşine. Sesi titriyordu, gözleri parlıyordu. "Konuştuğumuz bu değil. Söz verdin."

Donald, "Ben bir yalancıyım," dedi. Kolunun içine öksürdü ve gülümsedi. "Sen bir ikiyüzlüsün ve ben bir yalancıyım." Silahını Darcy'ye doğrultmuş halde asansöre doğru geri geri gitmeye başladı. "Beni vurmayacaksın," dedi kız kardeşine.

"Bana silahı ver," dedi Darcy, Charlotte'a. "Ben tutarsam dinler."

Donald güldü. "Beni de vurmayacaksın. Silah dolu değil. Şimdi giyin. Siz ikiniz buradan gidin. Sana yarım saat veriyorum. Drone asansörünün zirveye çıkması yirmi dakika sürüyor. Kapıyı sıkıştırmak için kullanılacak en iyi şey boş bir çöp kutusudur. Birini orada bıraktım.”

Charlotte ağlıyor, takımının paçalarını çekiştiriyor, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Donald, kendisi onu zorlamadıkça asla onsuz gitmeyeceğini, aptalca bir şey yapacağını biliyordu. Koşup ona sarılır, gelmesi için yalvarır, orada kalıp onunla birlikte ölmek için ısrar ederdi. Onu buradan çıkarmanın tek yolu, Darcy'yi onunla bırakmaktı. O bir kahramandı. Hem kendisini hem de onu kurtaracaktı. Donald ekspres olmayanın arama düğmesine bastı.

"Yarım saat," diye tekrarladı. Darcy'nin içeri girmek için takımının fermuarını açtığını gördü. Ablası ona bağırıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyordu, neredeyse takılıp düşüyordu. Yolun geri kalanında giymek yerine elbiseyi tekmelemeye başladı. Asansör çınladı ve açıldı. Donald arabayı arkaya yasladı ve içeri çekti. Charlotte'a verdiği acıyı görmek için gözlerinden yaşlar doldu. Kapılar kapanmaya başladığında koridorun yarısında ona doğru geliyordu.

"Seni seviyorum," dedi. Onu duyup duymadığından emin değildi. Onu görünce kapılar kapandı. Kimliğini taradı, bir düğmeye bastı ve asansör hareket etmeye başladı.

Silo 17

58

Aşağıdaki yangın şiddetlenirken bile iletişim merkezi soğudu. Altından ince dumanlar tütüyordu. Juliette büyük siyah makinenin içini inceledi ve bir dizi kırık devre kartı gördü. Uzun kulaklık jakları sırası paramparça olmuş ve makinenin tabanındaki birkaç tel gerilmiş ve makine devrildiğinde kopmuştu.

"Yanacak mı?" diye sordu Raph, duman demetlerine bakarak.

Juliette öksürdü. Dumanı hâlâ boğazında hissedebiliyor, yanan sayfaların tadını alabiliyordu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. Herhangi bir sendeleme belirtisi için tepedeki ışıkları izledi. "Bu silonun sahip olduğu güç oradaki ızgaraların altından geçiyor."

"Yani bu silo her an madenler gibi kararabilir?" Raph ayağa fırladı. "Çantalarımızı alıp el fenerlerimizi hazırlayacağım. Ve biraz daha su içmen gerekiyor."

Juliette onun hızla gidişini izledi. O kitapların altında yandığını hissedebiliyordu. Telsizin içindeki tellerin eridiğini hissedebiliyordu. Gücün gitmeyeceğini düşündü - gitmemesini umdu - ama çok fazla şey kaybediliyordu. Kazıcıyı bulmasına yardım eden büyük şemalar çoktan kül olmuş olabilirdi. Hangi siloya ulaşacağını, hangi siloyu kazacağını seçmesine yardımcı olacak şemalar gitti.

Uzun siyah makineler, dört köşe omuzlu ve hareketsiz devler, çevresinde vızıldayıp dönüyordu. Hareketsiz, biri hariç. Juliette ayağa kalktı ve düşen sunucuyu inceledi ve bu makineler ile silolar arasındaki bağlantı daha da belirgin hale geldi. İşte biri evi gibi çökmüştü. Solo'nun evi gibi. Sunucuların düzenini inceledi ve düzenlerinin siloların düzeniyle aynı olduğunu hatırladı. Raph iki çantasıyla birlikte geri döndü. Juliette'e su matarasını uzattı. Bir yudum aldı, düşüncelere daldı.

"Flashli'ni aldım..."

"Bekle," dedi Juliette. Kapağı kantinin üzerine geri çevirdi ve sunucular arasında yürüdü. Birinin arkasına gitti ve tel yuvasının üzerindeki gümüş levhayı inceledi. Orada üç aşağı bakan üçgeni olan bir silo simgesi vardı. Merkeze “29” sayısı kazınmıştı.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu.

Juliette tabağa hafifçe vurdu. "Lukas altıncı sunucuda veya sunucu otuzda ya da her neyse üzerinde çalışması gerektiğini söylerdi. Bu şeylerin silolar gibi nasıl düzenlendiğini bana gösterdiğini hatırlıyorum. Burada bir şemamız var.”

On yedi ve on sekiz numaralı sunuculara doğru yola çıktı. Raph da onu takip etti. "Güç konusunda endişelenmeli miyiz?" O sordu.

"Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Aşağıdaki zemin kaplaması ve duvarlar tutulacak kadar ısınmamalı. Bittiğinde gidip bir bakacağız...” Sunucular arasında bir yol izleyen Juliette'in gözüne bir şey takıldı. Yerdeki ızgaraların altındaki teller, oluklarına girip çıkarak makinelerin tabanlarına doğru ilerliyordu. Onu durduran, tüm siyah kabloların arasındaki bir dizi kırmızı kabloydu.

"Şimdi ne var?" diye sordu. Endişelenmiş gibi onu izliyordu. "Hey, iyi hissediyor musun? Çünkü madencilerin bir gün boyunca tepelerine bir taş alıp kaçık davrandıklarını gördüm—”

"Ben iyiyim," dedi Juliette. Kablo dizisini işaret etti, döndü ve bir sunucudan diğerine giden kabloları hayal etti. "Bir harita," dedi.

"Evet," diye onayladı Raph. "Bir harita." Onu kolundan tuttu. "Neden gelip oturmuyorsun? Çok fazla duman soludun—”

"Beni dinle. Telsizdeki kız, Silo 1'deki kız, üzerinde bu kırmızı çizgilerin olduğu bir harita olduğunu söyledi. Ona kazıcıdan bahsettikten sonra ortaya çıktı. Gerçekten heyecanlı görünüyordu, neden tüm hatların kesilip birleştiğini anladığını söyledi. Bu, radyo çalışmayı durdurmadan önceydi.”

"Tamam aşkım."

Juliette, "Bunlar silolar," dedi. Ellerini uzun sunuculara uzattı. “Gel bakalım. Bakmak." Bir sonraki sırayı hızla dolaştı, ararken plakaları inceledi. 14. On altı. 17. "Buradayız. Ve burada tünel açtık. Ve bu bizim eski silomuz.” Bir sonraki sunucuyu işaret etti.

“Yani, kimin yakında olduğunu görerek telsizden hangisini arayacağımıza karar verebileceğimizi mi söylüyorsun? Çünkü aşağıda buna benzer bir haritamız var. Erik'te bir tane var.

"Hayır, haritasındaki kırmızı çizgilerin bu teller gibi olduğunu söylüyorum. Görmek? Orada derin yeraltı tünelleri açılıyor. Kazıcılar bir silodan diğerine gitmek için tasarlanmamıştı. O şeyi döndürmenin ne kadar zor olduğunu bana söyleyen Bobby'ydi. Bir yere yönelikti.”

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Anlatmak için o haritaya ihtiyacım var. Tabii...” Duman ve isle lekelenmiş solgun yüzünü gördüğü Raph'a döndü. “Kazı ekibindeydin. Kazıcıdaki o depo ne kadar yakıt aldı?”

Omuz silkti. "Asla galon cinsinden ölçüm yapmadık. Sadece doldurdum. Mahkeme, ne kadar yandığımızı görmek için tankı birkaç kez batırdı. Orada olanı asla tüketmeyeceğimizi söylediğini hatırlıyorum.

“Çünkü daha ileri gitmek için tasarlandı. Çok daha fazlası. Bir fikir edinmek için tankı tekrar batırmamız gerekiyor. Ve Erik'in haritası, kazıcının başlangıçta hangi yönü gösterdiğini göstermeli. Keşke-” Parmaklarını şıklattı. "Diğer kazıcıyı bulduk."

"Takip etmiyorum. Neden iki kazıcıya ihtiyacımız olsun ki? Çalışan tek bir jeneratörümüz var.”

Juliette onun kolunu sıktı, ışıldadığını, zihninin hızla çalıştığını hissedebiliyordu. “Kazmak için diğerine ihtiyacımız yok. Sadece nereye işaret ettiğini görmemiz gerekiyor. Bu çizgiyi bir harita üzerinde izler ve kendi kazıcımızın gitmesi gereken yeri gösterirsek, bu iki çizgi kesişmelidir. Ve yakıt beslemesi bu mesafeyle eşleşirse, bu bir onay gibidir. Bana bahsettiği bu yerin neresi ve ne kadar uzakta olduğunu görebiliriz. Bu tohum yeri. Başka bir silo gibi ses çıkardı, ama havanın olduğu bir yerde-”

Odanın diğer ucundan sesler geliyordu, koridordan biri giriyordu. Juliette, Raph'ı sunuculardan birine doğru çekti ve parmağını ağzının üzerine attı. Ama birisinin doğrudan onlara doğru geldiğini duyabiliyordu, parmakların metale vurması gibi hafif bir

klik sesi. Juliette koşma dürtüsünü bastırdı ve sonra ayaklarının dibinde kahverengi bir şekil belirdi ve bir bacak kaldırılırken bir tıslama oldu, çizmesine bir idrar akışı sıçradı.

"Köpek yavrusu!" Elise'in çığlığını duydu.

Juliette çocukları ve Solo'yu kucakladı. Silosu düştüğünden beri onları görmemişti. Ona bunu neden yaptığını, ne için savaştığını, ne için savaşmaya *değer olduğunu hatırlattılar.* İçinde bir öfke birikmişti, tek bir kararlılıkla aşağıdaki toprağı kazma ve cevapları dışarıda arama arayışı. Ve bunu, kurtarılmaya değer bu şeyleri gözden kaybetmişti. Lanetlenmeyi hak edenlerle fazla ilgiliydi.

Elise boynuna sarıldığında ve Solo'nun sakalı yüzünü kaşıdığında bu öfke eridi. İşte geriye kalan, hâlâ sahip oldukları şeydi ve onu korumak intikamdan daha önemliydi. Peder Wendel bunu keşfetmişti. Kitabında yanlış pasajlar okuyordu, umuttan çok nefret pasajları. Juliette de bir o kadar kördü. Aceleyle kaçmaya ve herkesi geride bırakmaya hazırdı.

Raph ona ve çocuklara katıldı ve sunuculardan birinin etrafında toplanıp aşağıdaki şiddet hakkında gördüklerini tartıştılar. Solo'nun yanında bir tüfek vardı ve kapıyı emniyete almaları gerektiğini, çömelmeleri gerektiğini söyleyip duruyordu.

"Burada saklanmalı ve birbirlerini öldürmelerini beklemeliyiz," dedi, gözlerinde vahşi bir bakışla.

"Burada bunca yıl böyle mi hayatta kaldın?" diye sordu.

Solo başını salladı. "Babam beni kovdu. Ben ayrılmadan önce uzun zaman geçti. Böylesi daha güvenliydi."

Juliette, "Baban ne olacağını biliyordu," dedi. "Seni her şeyden uzaklaştırdı. Burada olmamızın, hepimizin bu şekilde yaşamasının nedeni aynı. Birisi uzun zaman önce aynı şeyi yaptı. Bizi kurtarmak için hapse attılar."

"Yani tekrar saklanmalıyız," dedi Rickson. Diğerlerine baktı. "Sağ?"

"Kilerde ne kadar yiyecek kaldı?" Juliette Solo'ya sordu. "Ateşin ona ulaşmadığını varsayarsak."

Sakalını çekti. “Üç yıl değerinde. Belki dört. Ama sadece benim için.”

Juliette hesabı yaptı. “Diyelim ki iki yüz kişi geldi ama o kadar çok olduğunu sanmıyorum. Bu da ne? Belki beş gün?” Islık çaldı. Eski evinin tüm çeşitli çiftlikleri için yeni bir takdir duygusu aklına geldi. Yüzlerce yıldır binlerce insanı beslemek için dengeler titizdi. Saklanmayı tamamen bırakmalıyız, dedi. "İhtiyacımız olan şey..." Kendisine tamamen güvenen bu birkaç kişinin yüzünü inceledi. "Belediye Binasına ihtiyacımız var"

Raph şaka yaptığını düşünerek güldü.

"Ne?" diye sordu.

"Bir toplantıya ihtiyacımız var. Herkesle. Herkes ayrıldı. Gizli mi kalacağımıza yoksa buradan mı çıkacağımıza karar vermeliyiz.

Raph, "Başka bir silo kazacağımızı sanıyordum," dedi. "Ya da şu diğer yeri kazın."

"Kazmak için zamanımız olduğunu sanmıyorum. Haftalar sürer ve çiftlikler harap olur. Ayrıca, daha iyi bir fikrim var. Daha hızlı bir yol.”

"Ya taşıdığın o dinamit çubukları ne olacak? Bunu yapanların peşine düşeceğimizi sanıyordum.”

"Bu hâlâ bir seçenek. Bak, bunu zaten yapmalıyız. Buradan gitmemiz gerek. Yoksa Jimmy haklı. Sadece birbirimizi öldüreceğiz. Bu yüzden herkesi bir araya toplamamız gerekiyor.”

Raph, "Bunu jeneratör odasında yapmak zorunda kalacağız," dedi. "Yeterince büyük bir yer. Ya da belki çiftlikler.

"HAYIR." Juliette döndü ve etrafındaki odayı inceledi. Yüksek sunucuların ötesindeki duvarları gördü, alanın ne kadar geniş olduğunu gördü. "Burada yapacağız. Onlara burayı göstereceğiz.”

"Burada?" diye sordu. “İki yüz kişi mi? Burada?" Gözle görülür şekilde sarsılmış görünüyordu, iki eliyle sakalını çekiştirmeye başladı.

"Herkes nereye oturacak?" diye sordu.

"Nasıl görecekler?" Elise bilmek istedi.

Juliette uzun, siyah makinelerin olduğu geniş salonu inceledi. Birçoğu tıkladı ve vızıldadı. Teller tepelerden çekildi ve tavana doğru yol aldı. Eski evindeki kamera görüntülerini izleyerek hepsinin birbirine bağlı olduğunu biliyordu. Gücün tabanlara nasıl beslendiğini, yan panellerin nasıl çıktığını biliyordu. Elini Solo'nun gençlik günleriyle işaretlediği makinelerden birinde gezdirdi. Yıllar kadar eklemişlerdi.

"Suit Lab'a git ve alet çantamı al," dedi Solo'ya.

"Bir proje?" O sordu.

Başını salladı ve Solo uzun makinelerin arasında gözden kayboldu. Raph ve çocuklar onu incelediler. Juliette gülümsedi. "Siz çocuklar buna bayılacaksınız."

Yukarıdan kesilen teller ve tabandan çıkarılan cıvatalarla, tek gereken iyi bir itişti. İletişim merkezinden çok daha kolay geçti. Juliette, makine devrilirken, titrerken ve çizmelerinin arasından hissedilen bir gümbürtüyle yere düşerken memnuniyetle izledi. Miles ve Rickson bir şeyleri mahveden çocuklar gibi tokatladılar ve haykırdılar. Hannah ve Shaw çoktan bir sonraki sunucuya geçmişlerdi. Elise, elinde tel kesiciler, Juliette'in desteğiyle tepeye fırladı, Puppy ona güvende olması için havlıyordu.

"Saç kesmek gibi," dedi Juliette, Elise'in çalışmasını izleyerek.

Elise, "Şimdi Solo'nun sakalını yapabiliriz," diye önerdi.

"Bundan hoşlanacağından şüpheliyim," dedi Raph.

Juliette, madencinin işinden dönmüş olduğunu görmek için döndü. "Yüzden fazla not düşürdüm," dedi ona. “Bundan fazlasını yazamazdım. Elime kramp girdi. Onları etrafa serptim, böylece bazıları dibe ineceğinden emin olacak.

"İyi. Ve burada yiyecek olduğunu mu yazdın? Herkese yeter mi?”

Onayladı.

"O zaman o makineyi ambardan çıkarmalı ve teslim edebileceğimizden emin olmalıyız. Aksi halde üstümüzdeki çiftliklere baskın yapmak zorunda kalacağız."

Raph onu iletişim merkezine kadar takip etti. Dumanın kıvrılmadığından emin oldular ve Juliette ısıyı hissederek elini tabanda gezdirdi. Solo'nun kulübesi dört bir yandan metaldi, bu yüzden yangının kitap yığınının ötesine sıçramamasını umuyordu. Ama söylenecek bir şey yoktu. Düşen göbek, yana itilirken korkunç bir gıcırtı çıkardı. Karanlık bir duman bulutu yükseldi.

Juliette elini yüzünün üzerinde salladı ve öksürdü. Raph sunucunun diğer tarafına koştu ve onu geri itecekmiş gibi yaptı. "Bekle," dedi Juliette, bulutların arasından sıyrılarak. "Açılıyor."

Sunucu odası puslu hale geldi, ancak büyük bir duman çıkışı olmadı. Orada kapana kısılmış olandan sadece bir sızıntı. Raph kendini çukura indirmeye başladı ama Juliette önden gitmekte ısrar etti. El fenerini yaktı ve dağılan dumanın içine indi.

Altta çömeldi ve iç gömleğinin içinden nefes aldı. El fenerinin huzmesi katı bir şey gibi parlıyordu, sanki ona doğru gelen birini vurabilirmiş gibi. Ama kimse gelmiyordu. Salonun ortasında hala omuz silkmekte olan bir form vardı. Koku berbattı. Duman daha da dağıldı ve Juliette, Raph'a inmekte sorun olmadığını haykırdı.

Juliette cesedin üzerinden atlayıp odadaki hasarı incelerken, o gürültülü bir şekilde aşağı indi. Hava sıcak ve bunaltıcıydı ve nefes almak zordu. Bir an için Lukas'ın aşağıda boğularak neler yaşadığını hayal etti. Dumandan daha fazlası gözlerini yaşarttı.

"Onlar kitaptı."

Raph ona katıldı ve odanın ortasındaki siyah yamaya baktı. Onu kurtardığında bunların kitap olduğunu görmüş olmalı çünkü onlardan eser kalmamıştı. O sayfalar şimdi havadaydı. Ciğerlerindeydiler. Juliette geçmişin anılarıyla boğuldu.

Duvara gitti ve radyoyu inceledi. Metal kafes hâlâ çok uzun zaman önce duvardan kopardığı yerden geriye doğru eğilmişti. Güç anahtarını çevirdi ama hiçbir şey olmadı. Plastik düğme yapışkan ve sıcaktı. O şeyin içi muhtemelen tek bir kauçuk ve bakır damlasıydı.

"Bu yemek nerede?" diye sordu.

"Şuradan," dedi Juliette. "Kapıda bir bez kullanın."

Juliette eski bir masanın kalıntılarını incelerken, o daireyi ve kileri incelemeye gitti, merkezde duran şekilsiz bir bilgisayar monitörü, panel ısıdan paramparça oldu. Solo'nun yatağına dair hiçbir iz yoktu, sadece bir zamanlar kitapların konulduğu ve bazıları aşırı sıcaktan sarkmış metal kutulardan başka bir şey yoktu. Juliette, arkasında sürüklenen siyah ayak izlerini gördü ve çizmelerinin tabanındaki kauçuğun sıcaktan eridiğini fark etti. Yan odadan Raph'ın heyecanla bağırdığını duydu. Juliette kapıdan geçti ve onu bir kol dolusu tenekeyi tutarken buldu, çenesi yığının tepesindekilere dayamıştı, yüzünde şapşal bir sırıtış vardı.

"Bunun rafları var," dedi.

Juliette kilerin kapısına gitti ve ışığını içeri tuttu. Burada ya da orada garip bir teneke kutunun olduğu geniş bir mağaraydı. Ancak arkadaki bazı raflar daha dolu görünüyordu. "Herkes gelirse, bize birkaç gün yeter, daha fazla değil," dedi.

"Belki de herkesi çağırmamalıydık."

"Hayır," dedi Juliette. "Doğru olanı yapıyoruz." Küçük yemek masasının yanındaki duvara döndü. Yangın kapıdan girmemişti. Battaniye büyüklüğündeki uzun şemalar kusursuz bir şekilde orada asılıydı. Juliette, ihtiyaç duyduklarını bulmak için listeleri karıştırdı. Onları buldu ve serbest bıraktı. Onları katlarken, çok yukarılarından boğuk bir gümbürtü duydu, düşen başka bir sunucunun sesi.

59

Bir damla damla, sonra kümeler halinde ve sonra kalabalıklar halinde geldiler. Koridorlardaki sabit ışıklara hayran kaldılar ve ofisleri keşfettiler. Bu insanların hiçbiri BT'nin içini görmemişti. Temizlikten sonraki hac ziyaretleri dışında çok azı Up Top'ta çok zaman geçirmişti. Aileler odadan odaya dolaşıyordu; çocuklar kağıt tomarlarını kavradı; çoğu, Raph'ın katlayıp düşürdüğü notlarla Juliette'e veya diğerlerine geldi ve yiyecek hakkında sorular sordu. Sadece birkaç gün içinde farklı göründüler. Tulumlar lekeli ve yırtıktı, yüzler kirli ve sıskaydı, gözleri koyu halkalarla çevriliydi. Sadece birkaç gün içinde. Juliette, her şeyin umutsuzluğa kapılmasından önce sadece birkaç günleri kaldığını gördü. Bunu herkes gördü.

Erken gelenler yemeğin hazırlanmasına yardım etti ve son servisçileri de itti. Sıcak sebze ve çorba kokuları odayı doldurdu. En sıcak sunuculardan ikisi, 40 ve 38 numaralı, güçleri bozulmadan yere indirilmişti. Açık kutular sıcak taraflarının üzerine yerleştirildi, her bir kutunun içindekiler kaynamaya başladı. Yeterince gümüş eşya yoktu, pek çoğu ayakta sıcak konservelerden çorba ve sebze suyu içiyordu.

Rickson bebekle ilgilenirken Hannah, Juliette'in Belediye Binası için hazırlanmasına yardım etti. Şemalardan biri çoktan duvara iğnelenmişti ve Hannah diğeri üzerinde çalışıyordu. Hannah, Juliette'in yaptığı işi iki kez kontrol ederken, çizgiler iple dikkatle çizilmişti. Rotayı işaretlemek için bir kömür kullanıldı. Juliette başka bir grubun içeri girmesini izledi. Bunun onun ikinci Belediye Binası olduğunu ve ilkinin pek iyi gitmediğini düşündü. Bunun büyük olasılıkla sonuncusu olacağı aklına geldi.

Toplananların çoğu çiftliklerdendi ama sonra birkaç tamirci ve madenci görünmeye başladı. Tom Higgins ve Planlama Komitesi,

Mids vekil istasyonundan geldi. Juliette içlerinden birinin kömür ve kağıtla devrilmiş bir sunucunun üzerinde durduğunu, kafaları saymaya çalışırken parmağını dürttüğünü ve işi zorlaştırdıkları için öğütücü kalabalığa küfrettiğini gördü. Güldü ve sonra yaptığı şeyin önemli olduğunu anladı. Bilmeleri gerekecekti. Ayaklarının dibinde, Belediye Binası için kullandığı aksesuarlardan biri olan bir temizlik giysisi boş duruyordu. Kaç takım elbise ve kaç kişi olduğunu bilmeleri gerekirdi.

Courtnee geldi ve şok olarak gelen kalabalığın arasından sıyrıldı. Juliette gülümsedi ve arkadaşını kucakladı.

Courtnee, "Duman gibi kokuyorsun," dedi.

Juliette güldü. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Not, ölüm kalım meselesi olduğunu söylüyordu."

"O yaptı?" Raph'a baktı.

Omuz silkti. "Bazıları bunu söylemiş olabilir," dedi.

"Peki bu nedir?" dedi Courtnee. "Çorba içmek için uzun bir tırmanış mı? Neler oluyor?"

"Herkese aynı anda söyleyeceğim." Raph'a: "Herkesi buraya toplamayı anlıyor musun? Ve belki de Miles ve Shaw'u ya da kapıcılardan birini merdiven boşluğuna göndererek başka birinin yolda olup olmadığına bakın.

O ayrılırken, Juliette herkesin zaten sunucularda birbirine sırtüstü oturduğunu, Solo'nun arkasındaki büyük yığınlardan daha fazlası açılıp düzenlenirken teneke kutulardan höpürdettiğini fark etti. Yerdeki bir prize takılan elektrikli bir düzenekle tenekeleri patlatmayı devralmıştı. Oturanların çoğu kilerden kaldırılan yiyecek yığınına bakıyordu. Daha birçok kişi ona bakıyordu. Fısıltılar buhar kaçışı gibiydi.

Juliette, odadaki sayılar arttıkça endişelendi ve volta attı. Shaw ve Miles geri dönüp merdivenin oldukça sessiz olduğunu, belki birkaç tane daha yukarı çıktığını söylediler. Juliette ve Raph'ın aşağıdaki yangını söndürmesinden bu yana koca bir gün geçmiş gibiydi; saatine bakıp saatin gerçeğini öğrenmek istemiyordu. Kendini yorgun hissetti. Özellikle de herkes orada oturmuş, tenekelerini

dudaklarına götürüp diplerine vururken, kollarının yeniyle yüzlerini silerken ve onu izlerken. Beklemek.

Yiyecekler onları sessizleştirdi ve anlık olarak memnun etti. Tenekelerin elleri ve ağızları meşguldü. Bu ona bir nebze olsun rahatlama kazandırmıştı. Juliette bunun şimdi ya da asla olduğunu biliyordu.

"Bütün bunların neyle ilgili olduğunu merak ettiğini biliyorum," diye söze başladı. "Neden buradayız?" Sesini yükseltti ve düşen sunuculardaki konuşmalar sessizleşti. "Ve burayı, bu odayı kastetmiyorum. Bu silodan bahsediyorum. Neden koştuk? Etrafta dolaşan birçok söylenti var ama ben size gerçeği söylemek için buradayım. Gerçeği söylemek için seni bu en gizli odaya getirdim. Silomuz yıkıldı. Zehirlendi. Bizimle başa çıkamayanlar gitti."

Bir fısıltı duyuldu. "Kim tarafından zehirlendi?" diye bağırdı.

"Yüzlerce yıl önce bizi yeraltına sokan aynı insanlar. Dinlemene ihtiyacım var. Lütfen dinle."

Kalabalık sakinleşti.

"Atalarımız dünya düzelirken biz hayatta kalalım diye yer altına gömüldüler. Çoğunuzun bildiği gibi evimiz elimizden alınmadan önce dışarı çıktım. Oradaki havayı örnekledim ve bence buradan uzaklaştıkça koşullar daha iyi oluyor. Bundan sadece ölçtüğümüz şeyden şüphelenmekle kalmıyorum, başka bir silodan da ötede mavi gökyüzü olduğunu duydum—"

"Lanet olsun!" diye bağırdı. "Bunun bir yalan olduğunu duydum, sen temizliğe gitmeden önce beynine yaptıkları bir şey."

Juliette bunu söyleyen kişiyi buldu. Mesleği sadece söylentilerin değil, aynı zamanda satılması çok tehlikeli sırların da konusu olan yaşlı bir hamaldı. İnsanlar tekrar fısıldaşırken, yeni gelenin odanın diğer ucundaki kalın metal kapıdan içeri girdiğini gördü. Bu Peder Wendel'di, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini yeninin içine sokmuştu. Bobby herkesin susması için haykırdı ve onlar da yavaş

yavaş sustu. Juliette, Peder Wendel'e selam verdi ve bakışlar ona döndü.

Juliette, "Söyleyeceklerimin bazılarına inanmanı istiyorum," dedi. "Söylediklerimden bazılarını kesin olarak biliyorum. Şunu biliyorum: Burada kalıp bir hayat kurabilirdik ama ne kadar sürer bilmiyorum. Ve korku içinde yaşardık. Sadece birbirimizden korkmak değil, felaketin her an bizi ziyaret edebileceği korkusu. Kapılarımızı sormadan açabilirler, haber vermeden havamızı zehirleyebilirler, haber vermeden canımızı alabilirler. Ve bunun nasıl bir hayat olacağını bilmiyorum."

Oda ölüm kadar sessizdi.

"Alternatif gitmektir. Ama yaparsak, geri dönüş yok—"

"Nereye gitmek?" diye bağırdı. "Başka bir silo mu? Ya bundan daha kötüyse?"

Juliette, "Başka bir silo olmaz," dedi. Duvardaki şemayı görebilmeleri için yana çekildi. "İşte buradalar. Elli silo. Burası bizim evimizdi." İşaret etti ve herkesin görmek için çabaladığı bir hışırtı duyuldu. Juliette, halkına gerçeği söylemenin ezici sevinci ve hüznü karşısında boğazının duyguyla sıkıştığını hissetti. Parmağını bitişikteki siloya kaydırdı. "İşte şimdi buradayız."

"Çok fazla," diye fısıldadığını duydu birinin.

"Ne kadar uzaktalar?" bir başkası sordu.

"Buraya nasıl geldiğimizi göstermek için bir çizgi çizdim." O işaret etti. "Arkadan görmek zor olabilir. Ve buradaki çizgi, kazma makinemizin işaret ettiği yer burasıdır." Nereye gittiğini görebilmeleri için parmağıyla çizdi. Parmağı haritadan yanlara ve duvara gitti. Elise'e el sallayan Juliette, Elise'in yukarı çıkmasını ve işaretlemiş olduğu bir noktaya parmağını bastırmasını istedi.

"Bu şema, şu anda içinde bulunduğumuz silo için." Bir sonraki kağıda geçti. "Üste başka bir kazı makinesi gösteriyor..."

"Kazmanızı istemiyoruz..."

Juliette seyirciye döndü. "Ben de kazmak istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, yeterli yakıtımız kaldığını düşünmüyorum çünkü buraya geldiğimizden beri yakıyoruz ve onu döndürmek için

makineyi çok çalıştırdık. Ve bir veya iki haftadan fazla yiyeceğimiz olduğunu sanmıyorum, herkes için değil. Biz kazmıyoruz. Ancak şemamız, evde bulduğumuz makinenin boyutuna ve konumuna uyuyordu. Ölçek ve hatta işaret ettiği yön için mükemmel bir şekilde eşleşti. Burada bu silonun ve bu kazıcının bir şeması var." Elini diğer kağıdın üzerinde gezdirdi, sonra büyük haritaya geri döndü. "Bunu çizdiğimde, çizginin diğer tüm siloların arasından nasıl geçtiğine bakın, hiçbirine dokunmadan." Yürüdü ve Elise'in parmağına dokunana kadar parmağını çizgi boyunca kaydırdı. Elise ona gülümsedi.

"Bu siloya ulaşmak için kullandığımız yakıtla ve geriye ne kadar kaldığıyla ilgili iyi bir tahminimiz var. Ne kadar yakıtla başladığımızı ve ne kadar hızlı yandığını biliyoruz. Ve kazıcının bizi doğrudan bu noktaya götürmeye yetecek kadar -belki yüzde on fazladan- yakıtla dolu olduğuna karar verdik." Tekrar Elise'in parmağına dokundu. "Ve kazıcılar biraz yukarı doğrultulmuş. Bizi bu noktaya getirmek için, bizi buradan çıkarmak için buraya yerleştirildiklerini düşünüyoruz." Durdu. "Bize ne zaman söyleyeceklerini bilmiyorum - bize söyleyecekler mi - ama sorulmasını beklemiyorum diyorum. gidelim diyorum."

"Sadece git?"

Juliette seyirciyi taradı ve bunun Planlama Komitesinden biri olduğunu gördü.

"Bence orada kalmamız bizim için kalmamızdan daha güvenli olabilir. Kalırsak ne olacağını biliyorum. Gitmemizin daha iyi olup olmayacağını görmek istiyorum."

" Daha güvenli olmasını *umuyorsun ," dedi birisi.*

Juliette sesi aramadı. Bakışlarının kalabalığa kaymasına izin verdi. Kendisi dahil herkes aynı şeyi düşünüyordu.

"Bu doğru. Umarım. Bir yabancının sözü var. Hiç tanımadığım birinden fısıltılar alıyorum. İçimde bir his var, kalbimde. Bir haritada kesişen bu çizgilere sahibim. Ve bunun yeterli olmadığını düşünüyorsanız, o zaman size katılıyorum. Tüm hayatımı sadece gördüklerime inanarak yaşadım. Kanıta ihtiyacım var. Sonuçları

görmem gerekiyor. Ve o zaman bile, işlerin gerçekte nasıl olduğuna dair bir fikir edinmeden önce onları ikinci ve üçüncü kez görmem gerekiyor. Ama kesin olarak bildiğim şeyin - bizi burada bekleyen hayatın - yaşamaya değmediği bir durum bu. Ve başka bir yerde daha iyisini bulma şansı var. Gidip görmeye hazırım, ama yeteri kadar benimle olursan."

"Ben seninleyim," dedi Raph.

Juliette başını salladı. Oda biraz bulanıklaştı. Öyle olduğunu biliyorum, dedi.

Sol elini kaldırdı. Diğer eliyle sakalını çekiştirdi. Juliette, Elise'in elini tuttuğunu hissetti. Shaw kıvranan bir köpek yavrusu tuttu ama yine de onunkini büyütmeyi başardı.

"Kazmayı hedeflemezsek oraya nasıl gideceğiz?" diye bağırdı madencilerden biri.

Juliette ayağının dibinden bir şey kapmak için belinden eğildi. Başı aşağıdayken gözlerini sildi. Ayağa kalktı ve temizlik kıyafetlerinden birini kaldırdı, bir elinde tuttu, diğer elinde kask.

"Dışarı çıkıyoruz," dedi.

60

Onlar çalışırken yiyecekler azaldı. Kaybolan bu konserve kutuları ve çiftliklerden toplananlar için korkunç bir geri sayımdı. Silodaki herkes katılmadı; çoğu Belediye Binasına hiç gelmedi; daha pek çoğu, acele ederlerse daha fazla yetiştirme alanı kapabileceklerini fark ederek, basitçe oradan uzaklaştı. Birkaç tamirci, Walker'ın karıştırılıp karıştırılamayacağını görmek için, Mekanik'e geri dönmek ve tırmanışı yapmayı reddedenleri toplamaya çalışmak ve onları gelmeye ikna etmek için izin istedi. Juliette, gitmek için daha fazla insan toplama ihtimalinden çok memnundu. Ayrıca herkes çalışırken baskının arttığını hissetti.

Sunucu odası, Tedarik koridorlarında göreceğiniz gibi devasa bir atölye haline geldi. Yüz elliye yakın temizlik giysisi yerleştirilmişti ve hepsinin ölçülerinin alınması ve ayarlanması gerekiyordu. Juliette, ihtiyaç duyduklarından daha fazla olduğunu görünce üzüldü, ama aynı zamanda biraz da rahatladı. Tam tersi sorun olurdu.

Bir düzine tamirciye, o ve Nelson'ın Giysi Laboratuarında nefes almak için kullandıkları gibi valflerin nasıl birlikte çalıştığını göstermişti. BT'de yeterince valf yoktu, bu yüzden hamallara numuneler verildi ve Juliette'in hayatta kalmak için bu parçalardan daha fazla olacağından emin olduğu Tedarik'e gönderildi. Contalara, ısı bandına ve contalara ihtiyaç vardı. Ayrıca kaynak kitlerini hem Tedarik hem de Mekanik'te emniyete almaları ve çekmeleri söylendi. Onlara asetilen şişeleri ile oksijen arasındaki farkı gösterdi ve asetilene ihtiyaçları olmayacağını söyledi.

Erik duvarda asılı tabloyu kullanarak mesafeyi hesapladı ve bir düzine insanı bir şişeye koyabileceklerini hesapladı. Juliette güvende olmak için on yap dedi. Takım elbiseler üzerinde çalışan elli kadar insanla - yere düşen sunucular diz çöktüklerinde veya yere oturduklarında çalışma tezgahı görevi görüyordu - küçük bir grubu

kafeteryaya götürerek korkunç bir iş olacağını biliyordu. Sadece babası, Raph, Dawson ve daha önce cesetlere dokunduğunu tahmin ettiği iki yaşlı hamal. Yukarı çıkarken, çiftliklerin altında durdular ve pompa dairelerini geçerek adli tabibin ofisine gittiler. Juliette bir yığın katlanmış siyah çanta buldu ve beş düzine çıkardı. Oradan sessizce tırmandılar.

Silo 17'ye bağlı bir hava kilidi yoktu, artık değil. Dış kapı, onlarca yıl önce silonun düşüşünden beri açıktı. Juliette daha önce iki kez o kapıdan içeri girdiğini, ilkinde miğferinin sıkıştığını hatırladı. Onlarla dışarıdaki hava arasındaki tek engel, iç hava kilidi kapısı ve şerifin ofisinin kapısıydı. Ölü bir dünya ile ölmekte olan bir dünya arasındaki çıplak zarlar.

Juliette, diğerlerinin ofis kapısının etrafındaki birbirine dolanmış sandalye ve masaları kaldırmasına yardım etti. Bir aydan uzun bir süre önce gelip gittiği yerlerde aralarında dar bir yol vardı ama çalışmak için daha fazla alana ihtiyaçları vardı. Diğerlerini içerideki cesetler hakkında uyardı ama onlar çantaları topladıklarından ne için geldiklerini biliyorlardı. Juliette kapıyı açmaya hazırlanırken, bir avuç dolusu el feneri kapının üzerinde toplandı. Hepsi babasının ısrarı üzerine maske ve lastik eldiven taktı. Juliette bunun yerine temizlik kıyafetleri giymeleri gerekip gerekmediğini merak etti.

İçerideki cesetler tıpkı hatırladığı gibiydi: birbirine dolanmış gri ve cansız uzuvlar. Maskesini hem pis hem de metalik bir şeyin kokusu doldurmuştu ve Juliette'in dışarıdaki havayı boğmak için üzerine leş kokulu çorba döktüğüne dair bir anısı vardı. Bu, ölümün kokusuydu ve başka bir şeydi.

Cesetleri teker teker çıkardılar ve cenaze çantalarına koydular. Üzücü bir işti. Yumuşak et, yavaş bir kızartma gibi kemiklerden sıyrıldı. "Eklemler," diye uyardı Juliette, sesi sıcak ve maskesi yüzünden boğuktu. "Koltuk altı ve dizler."

Vücutlar zar zor ve yeterince bir arada tutuluyordu, işin çoğunu tendonlar ve kemik yapıyordu. Siyah fermuarlar rahatlayarak kapandı. Öksürme ve öğürme havayı doldurdu.

Şerifin ofisindeki cesetlerin çoğu, sanki kafeteryaya geri dönmek için birbirlerinin üzerinden geçmiş gibi kapının yanına yığılmıştı. Diğer bedenler daha dingin bir dinlenme halindeydi. Bir adam, açık bekleme hücresindeki bir karyolanın eski püskü kalıntılarının üzerine eğildi, sadece paslanmış çerçeve, çoktan gitmiş şilte. Bir kadın, uyuyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş, köşede yatıyordu. Juliette, babasıyla birlikte son cesetleri de hareket ettirdi ve babasının gözlerinin ne kadar geniş olduğunu, ona nasıl dikildiğini gördü. Şerifin ofisinden geriye doğru yürürken, hepsini bekleyen hava kilidi kapısına bakarken omzunun üzerinden baktı, sarı derisi boya parçalarında dökülüyordu.

"Bu doğru değil," dedi babası, sesi boğuktu ve maskesi çenesinin hareketiyle aşağı yukarı sallanıyordu. Cesedi açık bir çantaya koyup fermuarını kapattılar.

"Onları düzgün bir şekilde gömeceğiz," diye güvence verdi, cesetlere - kirli çamaşır torbaları gibi yığılmış - yapılan muamelenin doğru olmadığını kastettiğini varsayarak.

Eldivenlerini ve maskesini çıkardı, topuklarının üzerine yaslandı ve elinin tersiyle alnını sildi. "HAYIR. Bu insanlar. Buraya geldiğinde buranın neredeyse boş olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Oldu. Sadece Solo ve çocuklar. Bu insanlar uzun zaman önce öldüler."

Bu mümkün değil, dedi babası. "Fazla iyi korunmuşlar." Gözleri çantalarda gezindi, alnındaki endişe veya şaşkınlık kırışıklıkları. "Üç haftadır ölü olduklarını söyleyebilirim. En fazla dört ya da beş."

"Baba ben geldiğimde buradaydılar. üzerlerinden sürünerek geçtim. Solo'ya onları bir kez sordum ve o onları yıllar önce keşfettiğini söyledi."

"Bu kesinlikle olamaz-"

"Muhtemelen gömülmedikleri içindir. Veya dışarıdaki gaz böcekleri uzak tuttu. Önemli değil, değil mi?"

“Bir şeyler böyle doğru olmadığında çok önemli. Tüm bu siloda doğru olmayan bir şeyler var, sana söylüyorum.” Ayağa kalktı ve Raph'ın kepçeyle kepçeyle kepçeyle kepçeyle kepçeyle suları aşındırılmış bardaklara ve tenekelere doldurduğu merdiven boşluğuna yöneldi. Babası kendine bir tane aldı ve birini Juliette'e verdi. Düşüncelerde kaybolmuştu, bunu anlayabiliyordu. Elise'in bir ikizi olduğunu biliyor muydunuz? babası sordu.

Juliette başını salladı. "Bana Hannah söyledi. Doğum sırasında öldü. Anne de geçti. Bu konuda pek konuşmuyorlar, özellikle onunlayken.”

"Ve o iki çocuk. Marcus ve Miles. Bir ikiz seti daha. En büyük erkek çocuk Rickson, bir erkek kardeşi olduğunu düşündüğünü ama babasının bu konudan bahsetmediğini ve annesini soracak kadar tanımadığını söylüyor.” Babası bir yudum su aldı ve kutuya baktı. Juliette, dilindeki metalik tadı bastırmaya çalışırken, Dawson çantalardan birine yardım etti. Dawson öksürdü ve sanki öğürecekmiş gibi göründü.

"Çok fazla ölüm var," diye onayladı Juliette, babasının düşüncelerinin nereye gittiğinden endişe ederek. Hiç tanımadığı kardeşini düşündü. Babasının yüzünde, bunun ona karısını ve kayıp oğlunu hatırlattığına dair herhangi bir işaret aradı. Ama başka bir yapbozu bir araya getiriyordu.

“Hayır, çok *yaşamak var* . görmüyor musun? Altı doğumda üç set ikiz mi? Ve bu çocuklar hiç umursamadan keman kadar zinde. Arkadaşın Jimmy'nin dişlerinde bir delik yok ve en son ne zaman hasta olduğunu hatırlamıyor. Hiçbiri yapamaz. Bunu nasıl açıklarsın? Birkaç hafta önce yere yığılmış gibi üst üste yığılmış bu cesetleri nasıl açıklıyorsunuz?

Juliette kendini onun koluna bakarken yakaladı. Suyunun son yudumunu da içti, tenekeyi babasına verdi ve yenini sıvamaya başladı. "Baba, sana yara izlerini, geçip geçmediklerini sorduğumu hatırlıyor musun?"

Onayladı.

"Yaralarımdan birkaçı kayboldu." Sanki artık neyin orada olmadığını anlayacakmış gibi ona kolunun kıvrımını gösterdi. "Lukas bana söylediğinde inanmadım. Ama eskiden burada bir işaretim vardı. Ve burada başka. Yanıklarımdan kurtulmamın bir mucize olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Hemen iyi ilgi gördün..."

"Ve ona pompayı tamir etmek için yaptığım dalıştan bahsettiğimde Fitz bana inanmadı. Su basmış maden kuyularında çalıştığını ve benden iki kat daha büyük adamların, otuz ya da kırk bir yana, sadece on metre derinlikte hava solumaktan hastalandıklarını gördüğünü söyledi. Yaptığımı yapsaydım öleceğimi söylüyor."

Babası, "Madencilik hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

Fitz biliyor ve benim ölmem gerektiğini düşünüyor. Ve bu insanların çürümesi gerektiğini düşünüyorsun..."

"Kemik olmalılar. Sana söylüyorum."

Juliette döndü ve boş duvar ekranına baktı. Bütün bunların bir rüya olup olmadığını merak etti. Ölmekte olan ruha olan buydu; tutunacak bir yer, tutunacak bir merdiven, düşmemek için bir yol arıyordu. Silosunun dışındaki o tepede temizlik yapmış ve ölmüştü. Lukas'ı hiçbir zaman sevmemişti. Onu asla doğru dürüst tanıyamadım. Bu bir hayaletler ve kurgu diyarıydı, rüyaların tüm boş dayanışmasıyla bir arada tutulan olaylar, sarhoş bir zihnin tüm saçmalıkları. O çoktan ölmüştü ve bunu ancak şimdi fark ediyor-

"Belki suda bir şey vardır," dedi babası.

Juliette boş duvardan uzaklaştı. Ona uzandı, kollarını ellerinin arasına aldı, sonra bir adım daha yaklaştı. Kollarını ona doladı ve o da onun etrafına sarıldı. Kirli sakalı yanağını kaşıdı ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

Sorun değil, dedi babası. "Sorun değil."

O ölmemişti. Ama işler yolunda değildi.

"Suda değil," dedi, o ambardaki adil payını yutmuş olmasına rağmen. Babasını serbest bıraktı ve çantalardan ilkinin merdiven boşluğuna gidişini izledi. Birisi birbirine eklenmiş elektrik

kablolarını halat haline getiriyor ve bir cesedi indirmek için rayın üzerinden geçiriyordu. Hamalların canı cehenneme, gördü. Hamallar bile *hamallara lanet olsun diyordu.*

"Belki havadadır," dedi. “Belki de bir yere gaz vermeyince böyle oluyor. Bilmiyorum. Ama bence bu siloda bir sorun olduğu konusunda haklısın. Ve bence buradan gitmemizin tam zamanı."

Babası suyundan son bir yudum aldı. "Gitmemize ne kadar var?" O sordu. "Ve bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

Juliette başını salladı. "Burada birbirimizi öldürmektense, orada denerken ölmeyi tercih ederim." Ve temizlemesi için gönderilmiş tüm o tehlikeli hayalperestler ve çılgın aptallar, alay ettiği ve asla anlamadığı kişiler gibi konuştuğunu fark etti. Bir makinenin içine bakmadan, önce onu tamamen parçalamadan çalışacağına güvenen biri gibi konuşuyordu.

Silo 1

61

Charlotte avucuyla asansör kapısına vurdu. Tam ağabeyi ortadan kaybolduğu anda arama düğmesine basmıştı ama artık çok geçti. Takım elbisesinin sadece yarısı üzerindeyken dengesini korumak için tek ayağının üzerinde zıpladı. Arkasındaki koridorda, Darcy takım elbisesini giymeye çalışıyordu. "O yapacak mı?" Darcy seslendi.

Charlotte başını salladı. O yapabilir. Diğer kıyafeti Darcy için çıkarmıştı. Baştan beri planı buydu. Charlotte kapıyı tekrar tokatladı ve ağabeyine küfretti.

Darcy, "Giyinmen gerekiyor," dedi.

Döndü ve yere battı, baldırlarına sarıldı. Hareket etmek istemedi. Darcy'nin kıvranarak takım elbisesini giymesini ve tasmasını kafasına geçirmesini izledi. Ayağa kalktı ve fermuara uzanmaya çalıştı, sonunda pes etti. "Önce bu sırt çantasını takmam mı gerekiyordu?" Ağabeyinin hazırladığı bohçalardan birini aldı ve açtı. Bir kutu çıkardı, geri koydu. Silah çıkardı, bunu dışarıda tuttu. Başını ve kollarını elbisenin dışına çıkardı. "Charlotte, yarım saatimiz var. Buradan nasıl çıkacağız?”

Charlotte yanaklarını sildi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Darcy'nin nasıl giyinileceğine dair ilk fikri yoktu. Bacaklarını takımının içine soktu, kollarını ve yakasını açık bırakarak koridordan ona doğru koştu. Arkasında bir ding sesi duyuldu. Durdu ve Donald'ın geri geldiğini, fikrini değiştirdiğini düşünerek, arama düğmesine bastığını unutarak döndü.

Ekspres asansörün içinden açık mavi tulumlu iki adam ona bakakaldı. İçlerinden biri şaşkınlıkla düğmelere baktı, Charlotte'a baktı - gümüş takım elbiseli bu kadın - yarı açık, yarı kapalı - ve sonra kapılar yavaşça kapandı.

"Kahretsin," dedi Darcy. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Charlotte'ta bir panik, dahili bir geri sayım başladı. Asansörün içinden ağabeyinin ona nasıl baktığını, ona veda öpücüğü verdiğini düşündü. Göğsü patlayacakmış gibi hissetti ama Darcy'ye koştu ve kollarını açıp çantasını giymesine yardım etti. Tamamen girdikten sonra, arka fermuarını kapattı. Aynısını yapmasına yardım etti, ardından koridorun sonuna kadar onu takip etti. Charlotte alçak hangarı işaret ederek ona iki miğferi de verdi. Ağabeyinin bıraktığı çöp kutusu tam da onun olacağını söylediği yerdeydi. "Şu kapıyı aç ve çöp kutusunu yarıya kadar içeri sıkıştır. Ben asansörü çalıştıracağım.

Kışlanın kapısını hızla açtı ve kalın takım elbise dizlerini sıkıştırarak koridorda beceriksizce paytak paytak yürüyerek aşağı koştu. Yan kapıdan. Radyo hala açıktı ve tıslıyordu. O şeyin ne kadar israf olduğunu, her zaman onu bir araya getirdiğini, parçalarını topladığını düşündü ve şimdi onu terk ediyordu. Asansör kontrol istasyonunda plastiği söktü ve ana kontrolleri yukarı konuma getirdi. Darcy'ye onu kapatması için bolca zaman verdiğinden emindi. Koridorda bir başka garip paytak yol alıyordu, bu ıstıraplı haftalar boyunca evi olan kışlayı geçip cephanelik cehennemine giriyordu, kuşlarının sonuncusu muşambalarının altında somurtuyordu, bir yerlerden tek bir cıvıltı geliyordu. Asansörden. Önlerine çıkan botların sesi, Darcy ona insansız hava aracı asansörüne binmesi için bağırıyor.

Donald asansörle altmış ikinci kata çıktı. Altmış birini geçince acil durdurma düğmesine bastı. Asansör aniden durdu ve vızıldamaya başladı. Bombayı sabitledi ve çekici çıkardı, devam etti ve etiketi çıkardı. Asansörün içinde patlatırsa ne kadar hasara yol açacağından emin değildi, ama biri onu almaya gelirse yapacaktı. Kız kardeşine yeterince zaman tanımak istiyordu ama o yere bir son vermek için her şeyi riske atmaya hazırdı. Asansör panelindeki saate baktı ve

bekledi. Bu ona düşünmesi için bolca zaman verdi. Bir kez öksürmesine veya boğazını temizlemesine gerek kalmadan on beş dakika geçti. Buna güldü ve iyileşip iyileşmediğini merak etti. Sonra büyükbabasının ve teyzesinin ölmeden bir gün önce nasıl iyileştiklerini hatırladı. Muhtemelen böyle bir şeydi.

Çekiç ağırlaştı. O bomba kadar yıkıcı bir şeyin yanında durmak, bu kadar çok insanı öldürebilecek, bu kadar çok şeyi değiştirebilecek bir cihaza el koymak inanılmazdı. Beş dakika daha geçti. O gitmeli. Çok uzundu. Reaktöre ulaşması biraz zaman alacaktı. Bir dakika daha bekledi, beyninin mantıklı bir yanı geri kalanının ne yapmak üzere olduğunun farkındaydı, gömülü bir parçası ona bunu düşünmesi, mantıklı olması için haykırıyordu.

Donald cesaretini kaybetmeden önce tutma düğmesine bastı. Asansör yalpaladı. Kız kardeşi ve Darcy'nin iyi yolda olduklarını umuyordu.

Charlotte kendini drone asansörüne attı, miğferi tavana çarptı, sırtındaki hava şişesi onun yan tarafına devrilmesine neden oldu. Darcy miğferini asansörün içine fırlattı ve arkasından sürünmeye başladı. Cephanelikten biri bağırdı. Charlotte, asansörün kapanıp yukarı çıkmasını engelleyen tek şey olan plastik çöp kutusunu itmeye başladı. Darcy de itti ama sıkıca tutturulmuştu. Öteden bir haykırış daha. Darcy çantadan çıkardığı tabancayı aradı. Yan döndü ve o metal kutunun içinden sağır edici kükremeler çıkararak asansörden dışarı fırladı. Charlotte, gümüş tulumlu adamların eğilip dronların arkasına saklandıklarını gördü. Başka bir silah sesi duyuldu, asansörün içinden yüksek bir *gümleme sesi geldi ve dışarıdaki adamlar ateşe karşılık verdi.* Charlotte ayaklarıyla çöp kutusuna tekme atmak için döndü ama kapak, kapının onu sıkıştırdığı yerde bükülmüştü. Bir kama oluşturmuştu, dışarı çıkmak değil, onunla içeri girmek istiyordu. Çekmeye çalıştı ama tutunacak bir şey yoktu.

Darcy ona olduğu yerde kalması için bağırdı. Kapıdan dirseklerinin üzerinde sürünerek çıktı, silahı *pop pop pop ateşliyor* , adamlar siper alıyor, Charlotte siniyor . Asansörden indi ve çöp kutusunu diğer taraftan içeri itmeye başladı. Charlotte ona durması, içeri girmesi için bağırdı. O oradayken kapı çarparak kapanacaktı. Başka bir silah sesi çınladı, bir ıskalama sesi. Darcy çizmesiyle çöp kutusuna tekme attı ve kutu birkaç santim hareket etti.

"Beklemek!" Charlotte bağırdı. Kapıya koştu, tek başına devam etmek istemedi. "Beklemek!"

Darcy çöp kutusuna tekrar tekme attı. Asansör yalpaladı. Neredeyse bedavaydı, sadece birkaç santim daha. Drone'ların ötesinden bir atış daha ve ıskalama sesi yok. Darcy dizlerinin üstüne çöküp arkasından çılgınca ateş etti.

Charlotte uzanıp onun kolundan çekiştirdi. "Hadi!" diye bağırdı.

Darcy aşağı uzandı ve ellerini asansörün içine itti. Omzunu çöp kutusuna dayadı ve ona gülümsedi. Ve çöp kutusunu içeri itmeden önce, "Sorun değil. Şimdi kim olduğumu hatırlıyorum."

Asansör reaktör seviyesinde yavaşladı, kapılar açıldı ve Donald el arabasına bir körük bastırarak onu geriye doğru yatırdı. Bombayı güvenlik kapılarına doğru yöneltti. Oradaki gardiyan, hafif bir merakla kaşlarını kaldırarak onun yaklaşmasını izledi. Burada her şey yanlıştı, diye düşündü Donald. Burada bir gardiyan, elinde bomba olduğu için bir katili tanıyamıyordu. Karşısında, üzerinde Darcy'nin adının yazılı olduğu bir kimlik, yeşil bir ışık ve bitmek bilmeyen bir işin can sıkıntısıyla kapılardan içeri el sallayarak giren bir adam vardı. Burada herkes neyin gelmekte olduğunu görüyor ve zaten cehennemi başlatıyordu.

"Teşekkürler," dedi Donald, adamın onu tanıması için cesaret vererek.

"Bununla iyi şanslar."

Donald reaktörleri daha önce hiç görmemişti. Büyük kapıların ardında kapatıldılar ve üç kata yayıldılar. Herhangi bir vardiyada,

neredeyse diğerlerinin yarısı kadar kırmızılı adam vardı. İşte ruhsuz bir makinenin kalbi, onu tek önemli organ haline getiriyordu.

Kalın borular ve ağır kablolarla kaplı kıvrımlı bir koridoru takip etti. Kırmızı reaktörde iki kişinin yanından geçti, ikisi de tulumunun omuzlarındaki delikleri ya da kan lekelerinin kahverengileşmeye başladığını fark etmemişti. Sadece başını sallar ve yüküne hızlı bakışlar, yardım etmeleri istenmesin diye daha da hızlı bakışlar. El arabasının lastiklerinden biri, o korkunç yükten memnun olmayan Donald'ın planından şikayet edercesine gıcırdadı.

Donald ana reaktör odasının dışında durdu. Yeterince uzak. Elini cebine attı ve çekici çıkardı. Yapmak üzere olduğu şeyi tarttı. İnsanların ölmesi gerektiği gibi ölen Helen'i düşündü. Bu şekilde çalıştı. Yaşadın. Elinden gelenin en iyisini yaptın. Sen yoldan çıktın. Sizden sonra gelenlerin seçim yapmasına izin veriyorsunuz. Kendilerine karar vermelerine, kendi hayatlarını yaşamalarına izin verdiniz. Yol buydu.

Çekici iki eliyle kaldırdı ve bir silah sesi duyuldu. Bir kurşun ve göğsünde bir ateş. Donald tembel bir daire çizerek döndü, çekiç takırdayarak yere indi ve sonra bacakları dışarı çıktı. Yanında götürmeyi, düşürmeyi umarak bombayı kavradı. Parmakları koniyi buldu, kaydı, el arabasının kulpunu yakaladı ve ikisi de yuvarlandı. Donald kendini sırt üstü buldu, bomba sırtında hissedilen güçlü bir çınlamayla yere düz bir şekilde çarptı ve sonra tembelce ve zararsız bir şekilde erişemeyeceği bir duvara doğru yuvarlandı.

Drone lifti, uzun ve karanlık tırmanışının sonunda otomatik olarak açıldı. Charlotte tereddüt etti. Asansörü indirmenin, geri inmenin bir yolunu aradı. Ama kontroller onun bir mil altındaydı. Sürünerek dışarı çıkarken sırtındaki büyük hava deposu asansörün tavanına çarptı. Darcy gitmişti. Kardeşi gitmişti. İstediği bu değildi.

Yukarıda kara bulutlar dönüyordu. Eğimli bir rampayı tırmandı, her şey tanıdıktı. Şahsen olmasa da daha önce buradaydı. Dronlarından gelen manzaraydı, dört uçuşta ödüllendirildiği

manzaraydı. Bir gaz kelebeğinin itilmesiyle, o bulutların arasında, sert bir şekilde yatarak ve özgürce uçarak orada olacaktı.

Ama bu sefer, rampadan yukarı emekleyerek yorgun kaslarıyla çıktı. Zirveye ulaştı ve kendini aşağıdaki beton bir çıkıntıya indirmek zorunda kaldı. Yerde kalmış bir kuş, uçamayan bir gezgin, bu çıkıntıdan aşağı inip toprağa düştü, yuvasından düşen bir civciv.

İlk başta hangi yoldan gideceğinden emin değildi. Ve susamıştı ama yemeği ve suyu bir paket içindeydi ve giysisinin içinde onunla birlikte hapsolmuştu. Döndü ve yönünü bulmaya çalıştı, ağabeyinin koluna yapıştırdığı haritayı kontrol etti ve bunun için ona kızdı. Kızgın ve müteşekkir. Baştan beri planı buydu.

Haritayı inceledi, dijital bir ekrana, daha yüksek bir görüşe, bir uçuş planına alışıktı ama yeryüzüne inen rampa kuzeyi bulmasına yardımcı oldu. Haritadaki kırmızı çizgiler yolu gösteriyordu. Tepelere ve daha iyi bir manzaraya doğru ağır adımlarla ilerledi.

Ve burayı hatırladı, bir yağmurdan sonra, çimenler kayganken ve ikiz çamur izleri o kademeli yükselişin kahverengi bir dantelini oluşturduğunda burada olduğunu hatırladı. Charlotte, havaalanından geç kaldığını hatırladı. O tepeyi aşmıştı ve ağabeyi onu karşılamak için koşmuştu. Dünyanın bütün olduğu bir zamandı. Yukarı bakıp gökyüzünde yavaş yavaş ilerleyen yolcu jetlerinin buhar izlerini görebilirsiniz. Fast food'a gidebilirsin. Sevilen birini arayın. Burada yerleşik bir dünya vardı.

Kardeşine sarıldığı yerden geçti ve tüm kaçış planları suya düştü. Devam etmek için çok az arzusu vardı. Kardeşi gitmişti. Dünya gitmişti. Yeşil çimenleri görecek ve bir MRE daha yiyecek kadar yaşasa bile, dudağını bir kutu su ile daha kesse bile... neden?

Tepeye güçlükle çıktı, sadece diğer ayağı bir adım attığı için bir adım attı, nedenini merak ederek gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

Donald'ın göğsü yanıyordu. Boynunda sıcak kan birikti. Başını kaldırdı ve salonun sonunda kendisine doğru yürüyen Thurman'ı gördü. Güvenlikten iki adam her iki taraftaydı, silahları çekilmişti.

Donald tabancasını bulmak için cebini aradı ama artık çok geçti. Çok geç. Gözyaşları doldu ve bu sistem altında yaşayacak insanlar, gelip giden ve acı çeken yüz binlerce kişi içindi. Tabancayı kurtarmayı başardı ama yerden yalnızca birkaç santim kaldırabildi. Bu adamlar onun için geliyordu. Yüzeyde Charlotte ve Darcy'yi avlayacaklardı. Drone'larıyla kız kardeşinin üzerine çullanacaklardı. Ruhların, acımasız sunucular ve ruhsuz kodlar tarafından yönetilen hayatların bu kaprisli yargısı, tek bir kişi kalana kadar silo siloları yıkacaklardı.

Silahları ona doğrultulmuş, hayatına son vermeye hazır bir şekilde harekete geçmesini bekliyorlardı. Donald gücünün her zerresini o tabancayı kaldırmak için harcadı. Thurman'ın, daha önce bir kez vurup öldürdüğü bu adamın kendisine doğru gelişini izledi ve silahını kaldırdı, kaldırmak için çabaladı, yerden on beş santimden fazla kaldıramadı.

Ama yeterliydi.

Donald kolunu iki yana açarak bunlar gibi canavarları devirmek için tasarlanmış o büyük bombanın konisine nişan aldı ve tetiği çekti. Bir patlama sesi duydu ama neyden geldiğini anlayamadı.

Toprak sallandı ve Charlotte elleri ve dizleri üzerine düştü. Derin bir göle atılan el bombası gibi bir *gümbürtü* duyuldu . Yamaç titredi.

Charlotte yan tarafına döndü ve tepeden aşağı baktı. Düz dünya boyunca bir çatlak açıldı. Bir diğer. Merkezdeki beton kule bir yana yattı ve sonra toprak esneyerek açıldı. Bir krater oluştu ve sonra o tepelerin arasından oyulmuş toprağın merkezi battı ve daha da dışarıdaki araziyi çekiştirdi, toprağı pençeledi ve tuttu ve sanki dev bir düdenmiş gibi aşağı çekti, beyaz toz betondan dumanlar fışkırıyordu. çatlaklardan yukarı.

Tepe gürledi. Kum ve minik kayalar aşağı doğru kaydılar ve zemin *hareket eden bir şey haline geldikçe dibe doğru birbirleriyle yarıştılar* . Charlotte geriye, tepeye tırmandı ve genişleyen çukurdan uzaklaştı, kalbi hızla atıyor ve aklı hayret içindeydi.

Döndü ve ayağa kalktı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde tırmandı, bir eli önünde toprağa değdi, çömeldi, arazi yavaş yavaş yeniden sağlamlaştı. Zirveye ulaşana kadar tırmandı, hıçkırıkları bu kadar güçlü bir yıkım sahnesine, ona karşı güçlü bir rüzgara, soğuk ve hantal giysiye tanık olmanın şokuyla yutuldu.

Tepenin zirvesinde yere yığıldı. Donny, diye fısıldadı. Charlotte döndü ve kardeşinin dünyada bıraktığı boşluğa baktı. Takım elbisesine toz serpilirken ve rüzgar siperliğine çarparken sırtüstü uzandı, dünya görüşü giderek daha bulanıklaşıyor, toz her şeyi bulandırıyordu.

Fulton İlçesi, Gürcistan

62

Juliette ölmek için yazılmış bir günü hatırladı. Temizlemeye gönderilmiş, buna benzer bir takım elbise giydirilmiş ve dar bir siperliğin ardından yeşil ve mavi bir dünyanın elinden alınmasını, bir tepeyi tırmanıp gerçek gerçeği görmesiyle rengin griye dönüşmesini izlemişti. dünya.

Ve şimdi, rüzgarın, siperliğine vuran kumun tıslamasının, nabzının gümbürtüsünün ve o kubbede hapsolmuş ağır nefesinin arasında çabalayarak, kahverengi ve grinin yumuşayıp kuruyuşunu izledi.

Değişim ilk başta kademeliydi. Soluk mavi ipuçları. Ne olduğundan bile emin olmak zor. Raph, babası ve takım elbiseli diğer yedi figür, aralarına çektikleri ortak hava şişesine bağlıydı. Kademeli bir değişiklik ve sonra birdenbire oldu, duvardan geçmek gibi. Sis kalktı; bir ışık atıldı; Onu her yönden savuran rüzgar durdu, yeşil, mavi ve bembeyaz parçalar halinde renkli bıçaklar patladı ve Juliette inanılmayacak kadar canlı, çok canlı bir dünyadaydı. Solmuş mısır sıraları gibi kahverengi çimenler çizmelerine sürtünüyordu ama görünürde ölü olan tek şey bunlardı. Daha uzakta, yeşil çimenler kıpırdandı ve kıvrandı. Beyaz bulutlar gökyüzünde dolaşıyordu. Ve Juliette şimdi, gençliğinin parlak resimli kitaplarının aslında solmuş olduğunu, sayfalarının buna kıyasla sessiz kaldığını şimdi gördü.

Sırtında bir el vardı ve Juliette döndüğünde babasının gözlerini kocaman açarak manzaraya baktığını gördü. Raph parlak güneşe karşı gözlerini siper etti, nefesi miğferini buğulandırdı. Hannah yakasının altından göğsüne bastırdığı çıkıntıya gülümsedi, takım elbisesinin boş kolları çocuğunu kucağına alırken rüzgarda kıvrılıyordu. Rickson kolunu onun omzuna doladı ve Elise ve Shaw sanki bulutları toplayabilecekmiş gibi ellerini havaya kaldırırken

gökyüzüne baktı. Bobby ve Fitz oksijen şişesini bir anlığına yere koydular ve ağzı açık kaldı.

Grubunun arkasında, toz duvarından bir başkası çıktı. Bedenler bir peçeyi deldi ve yorgun ve yorgun yüzler merak ve yeni bir enerjiyle aydınlandı. Bir figürün taşınmasına yardım ediliyordu, neredeyse taşınıyordu, ama rengin görüntüsü onlara yeni bacaklar veriyor gibiydi.

Arkasına bakan Juliette, göğe uzanan bir toz duvarı gördü. Üs boyunca, bu boğucu bariyere yaklaşmaya cesaret eden yaşam ufalandı, çimen toza dönüştü, ara sıra çiçekler kahverengi saplara dönüştü. Bir kuş açık havada daireler çizdi, gümüş rengi takım elbiseli bu parlak davetsiz misafirleri inceliyor gibiydi ve sonra tehlikeden kaçınarak mavilikte süzülerek uzaklaştı.

Juliette de benzer bir çekişin onu çimenlere doğru ve içinden çıktıkları ölü topraklardan uzaklaştırdığını hissetti. Grubuna el salladı, devam etmelerini söyledi ve Bobby'ye şişeyi vermesi için yardım etti. Birlikte yokuştan aşağı ağır ağır indiler. Onlardan sonra diğerleri geldi. Her grup, Juliette'in temizlikçilerin sendelemeye eğilimli olduğunu duyduğu şekilde durakladı. Gruplardan biri bir vücut, gevşek bir takım elbise taşıyordu ve yüzlerinde acı haberi paylaşan ifadeler vardı. Yine de her yerde coşku vardı. Juliette bunu, o gün ölmeyi planlamış olan, fışkıran beyninde hissetti; bunu teninde hissetti, yara izleri unutulmuştu; bunu artık ufka ve ötesine ilerleyebilen yorgun bacaklarında ve ayaklarında hissetti.

Diğer gruplara yokuş aşağı el salladı. Juliette, miğferinin mandallarıyla oynayan bir adam görünce, grubundakilere onu durdurmalarını işaret etti ve söz, el işaretiyle gruptan gruba yayıldı. Juliette miğferindeki hava şişesinin tıslamasını hâlâ duyabiliyordu ama içini yeni bir aciliyet kapladı. Bu, ayaklarının altındaki umuttan, körü körüne umuttan daha fazlasıydı. Bu bir sözdü. Radyodaki kadın doğruyu söylüyordu. Donald gerçekten onlara yardım etmeye çalışıyordu. Umut, inanç ve güven, kısa da olsa, halkına bir miktar mühlet kazandırmıştı. Numaralı bir cepten haritayı çıkardı, temizlik içindi ve hatları kontrol etti. Herkesi yanına çağırdı.

İleride başka bir yokuş vardı, geniş ve yumuşak bir tepe. Juliette bunu amaçladı. Elise, hava hortumunun uçlarını çekerek ve dizlerinin ötesine kadar uzanan uzun otlardan ürkmüş böcekleri tekmeleyerek onun önüne geçti. Shaw onun peşinden koştu, hortumları neredeyse birbirine dolanıyordu. Juliette kendisinin güldüğünü duydu ve en son ne zaman böyle bir ses çıkardığını merak etti.

Tepeye çıkmaya çabaladılar ve her iki taraftaki arazi, rakımla birlikte büyüyor ve genişliyor gibiydi. Zirveye vardığında bunun sadece bir tepe değil, daha çok toprak yığınından bir halka daha olduğunu gördü. Zirvenin ötesinde, arazi bir çanağın içine daldı. Juliette, etrafındaki tüm manzarayı görmek için döndüğünde, bu tek çöküntünün elliden ayrı olduğunu gördü. Geldiği yolun gerisinde, yemyeşil bir vadinin karşısında kara bulutlardan bir duvar yükseliyordu. Sadece bir duvar değil, ortasında silolar olan dev bir kubbe gördü. Ve diğer yönde, halkalı tepenin ötesinde, Legacy kitaplarındakine benzeyen bir orman, uzakta, ölçeğini kavramanın imkansız olduğu dev brokoli başlarının oluşturduğu bir yer örtüsü.

Juliette diğerlerine döndü ve avucuyla miğferine vurdu. Havada süzülen siyah kuşları işaret etti. Babası elini kaldırdı ve beklemesini istedi. Onun ne yapmak üzere olduğunu anlamıştı. Bunun yerine kendi miğferinin mandallarına uzandı.

Juliette sevdiği birinin önce gitmesi düşüncesinde hissetmiş olması gereken korkunun aynısını hissetti ama ona izin vermeyi kabul etti. Raph, kalın eldivenlerle çalışması neredeyse imkansız olan, babasının mandallarına yardım etti. Sonunda kubbe serbest kaldı. Keşfetmek için bir nefes alırken babasının gözleri büyüdü. Gülümsedi, daha derin bir tane daha aldı, göğsü şişti, eli gevşedi, miğfer parmaklarından düşüp çimlere yuvarlandı.

Bir çılgınlık patlak verdi, insanlar birbirlerinin tasmalarını elliyor. Juliette ağır çantasını çimlere bıraktı ve Raph'e yardım etti, o da ona yardım etti. Miğferi klik sesiyle serbest kaldığında, ilk fark ettiği sesler oldu. Babasının ve Bobby'nin kahkahaları, çocukların neşeli ciyaklamalarıydı. Ardından kokular geldi, çiftliklerin ve

hidrofonik bahçelerin kokusu, tohumunu almak için ortaya çıkan sağlıklı toprağın kokusu. Ve ışık, yetiştirme lambaları kadar parlak ve sıcak ama dağınık bir mesafede, her tarafını sarıyor, onun üzerinde sonsuza kadar uzanan bir boşluk, başlarının üzerinde sadece uzak bulutlar var.

Takım elbise yakaları sarılmalarla birlikte şıngırdadı. Arkadaki gruplar artık daha hızlı koşuşturuyorlardı, düşen ve kaldırılan insanlar, kubbelerden dişlerin parıltısı, ıslak gözler ve yanaklardan aşağı gözyaşı izleri, gergin hortumların ucunda sürüklenen unutulmuş oksijen şişeleri, taşınan bir ceset.

Eldivenler ve takım elbiseler yırtıldı ve Juliette bunların hiçbirini ummadıklarını anladı. Takım elbiselerini kesmek için göğüslerine bağlanmış bıçaklar yoktu. O gümüş mezarları terk etme planı yok. Silodan tüm temizlikçiler gibi temizlik kıyafetleriyle ayrılmışlardı, çünkü kapalı bir hayat dayanılmaz hale geliyor ve yokuş aşağı sendeleyerek ölmek bile büyük bir özlem haline geliyor.

Bobby, eldivenini dişleriyle yırtmayı ve bir elini serbest bırakmayı başardı. Fitz de aynısını yaptı. Birbirlerinin sırtına fermuar ve cırt cırt takmayı, kollarını gevşetmeyi, halkalı yakalardan kafaları çıkarmayı, botları kuvvetle çekiştirmeyi başarırken herkes gülüyor ve terliyordu. Çıplak ayaklı ve rengarenk kirli iç çamaşırları içinde çocuklar serbestçe kıvranarak çimlere birbiri ardına yuvarlandılar. Elise kendi çocuğu gibi göğsüne tutturduğu köpeğini yere bıraktı ve hayvan uzun yeşil yaprakların arasında kaybolunca ciyakladı. Onu tekrar kucağına aldı. Shaw güldü ve takım elbisesinden kitabını çıkardı.

Juliette uzandı ve ellerini çimenlerin arasında gezdirdi. Çiftliklerden gelen yabani otlar gibiydi, ama sağlam bir halıda bir araya toplanmıştı. Bazılarının takım elbiselerinin içine sakladıkları meyve ve sebzeleri düşündü. Tohumları kurtarmak önemli olurdu. Daha şimdiden, bir günden fazla sürebileceklerini düşünüyordu. Haftadan fazla. Bu olasılık karşısında ruhu kabardı.

Raph takım elbisesinden çıkar çıkmaz onu tuttu ve yanağından öptü.

"Ne oluyor be?" diye kükredi Bobby, kocaman kollarını uzatmış ve avuç içlerini yukarıda tutarak daireler çizerek. "Ne oluyor be!"

Babası onun yanına geldi ve yokuş aşağı, havzayı işaret etti. "Bunu görüyor musun?" O sordu.

Juliette gözlerini siper etti ve depresyonun ortasına baktı. Yeşil bir tepecik vardı. Hayır, bir höyük değil; bir kule. Anteni olmayan bir kule, bunun yerine yukarı doğru çıkıntı yapan ve yarıya kadar sarmaşıklarla kaplı gümüşi düz bir çatı. Uzun otlar, betonun çoğunu gizlemişti.

Sırt, insanlarla ve kahkahalarla dolup taştı ve çimen kısa süre sonra çizmeler ve gümüş derilerle kaplandı. Juliette, içinde ne bulacaklarını bilerek bu beton kuleyi inceledi. İşte yeni bir başlangıcın tohumuydu. Dinamit yüklü çantasını kaldırdı. Kurtuluşlarını tarttı.

63

Juliette, "İhtiyacımız olandan fazlası değil," diye uyardı. Beton kulenin dışındaki zeminin yakında taşıyabileceklerinden daha fazlasıyla dolacağını gördü. Giysiler ve aletler, konserve yiyecekler, etiketli tohumların olduğu vakumla kapatılmış plastik torbalar vardı - çoğu adını hiç duymadığı bitkilerden geliyordu. Elise kitabına başvurmuştu ve sadece birkaç sayfası vardı. Malzemelerin arasına, içeriden açılacak şekilde tasarlanmış bir kapı olan kapıyı patlatarak açan beton bloklar ve molozlar dağılmıştı.

Solo ve Walker, kuleden uzakta, bir tür kumaş mahfaza ve bir dizi direkle boğuştu ve kulenin kendisini nasıl desteklemesi gerektiğini çözdü. Sakallarını kaşıdılar ve tartıştılar. Juliette, Walker'ın ne kadar iyi durumda olduğuna şaşırmıştı. İlk başta takım elbisesinden çıkmak istememiş, oksijen tüpü kuruyana kadar içeride kalmıştı. Sonra nefes nefese bir telaşla dışarı çıktı.

Elise yanlarındaydı, çığlık atıyor ve hayvanının peşinden çimenlerin arasından kovalıyordu. Veya belki de Elise'i kovalayan Shaw'du - bunu söylemek zordu. Hannah, Rickson'la birlikte büyük bir plastik çöp kutusuna oturmuş, çocuğunu emziriyor ve bulutlara bakıyordu.

Juliette, Fitz oksijen şişelerinden birinden ateş yakmayı başardığında, ısıtılan yemeklerin kokusu kulenin etrafına yayıldı, diye düşündü Juliette. Courtnee elinde el feneri ve yüzünde bir gülümsemeyle sığınaktan çıktığında içeri girip daha fazla teçhizatı ayıklamak için döndü. Juliette ne bulduğunu soramadan kulenin içindeki gücün açık olduğunu ve ışıkların parlak bir şekilde yandığını gördü.

"Ne yaptın?" diye sordu. Sığınağı dibine kadar keşfetmişlerdi - sadece yirmi kat derinliğindeydi ve katlar o kadar çılgınca bir araya getirilmişti ki, yedi kat yüksekliğindeydi. En altta mekanik bir alan

değil, çıplak kayaya inen ikiz merdivenlerin olduğu geniş ve boş bir mağara bulmuşlardı. Birisi bunun bir kazıcının iniş yeri olduğunu tahmin etmişti. Yeni gelenleri ağırlamak için bir yer. Jeneratör yok ama. Güç yok. Merdiven boşluğu ve seviyeler ışıklarla donatılmış olmasına rağmen.

Courtnee, "Görüntünün izini sürdüm," dedi. "Çatıdaki o gümüş metal levhalara kadar gidiyor. Çocuklara onları temizleteceğim, nasıl çalıştıklarına bakacağım.

Çok geçmeden merdiven boşluğunun ortasında oturan hareketli bir platform çalışır hale getirildi. Bir dizi kablo, karşı ağırlık ve küçük bir motorla yukarı ve aşağı kaydı. Mechanical'dakiler cihaza hayran kaldılar ve çocuklar o şeyden inmediler. Sadece bir kez daha binmek için ısrar ettiler. Malzemeleri dışarıya ve çimlerin içine taşımak çok daha az yorucu hale geldi, ancak Juliette bir sonrakinin gelmesi için bol miktarda bırakmaları gerektiğini düşünmeye devam etti, eğer biri gelirse.

Hemen orada yaşamak isteyenler, daha fazla riske girmekten çekinenler vardı. Hesaplanandan daha fazla tohum ve toprakları vardı ve depolar apartman dairesine dönüştürülebilirdi. İyi bir ev olurdu. Juliette onların bu konuyu tartıştıklarını dinledi.

Sorunu çözen Elise oldu. Kitabını bir haritaya açtı, güneşi işaret etti ve onlara hangi yönün kuzey olduğunu gösterdi ve suya doğru hareket etmeleri gerektiğini söyledi. Yabani balıkları nasıl toplayacağını bildiğini iddia etti, yerde solucanlar olduğunu ve Solo'nun onları nasıl kancaya takacağını bildiğini söyledi. Hafıza defterindeki bir sayfayı işaret ederek denize yürümeleri gerektiğini söyledi.

Yetişkinler bu haritaları ve bu kararı incelediler. Tam oraya sığınmaları gerektiğini düşünenler arasında bir tartışma daha oldu ama Juliette başını iki yana salladı. Burası bir ev değil, dedi. "Sadece bir depo. Bunun gölgesinde yaşamak istiyor muyuz?" Ufuktaki kara buluta, o toz kubbesine başıyla işaret etti.

Peki ya diğerleri ortaya çıktığında? birisi işaret etti.

Rickson, "Burada olmamak için daha fazla neden var," dedi.

Daha fazla tartışma. Yüzden biraz fazla vardı. Orada kalıp çiftçilik yapabilir, konserveler bitmeden mahsul alabilirlerdi. Ya da ihtiyaç duyduklarını yanlarında taşıyarak sınırsız balık ve ufka kadar uzanan su efsanelerinin doğru olup olmadığını görebilirlerdi. Juliette neredeyse her ikisini de yapabileceklerine, hiçbir kuralın olmadığına, bol miktarda arazi ve yer olduğuna, tüm savaşın işler azaldığında ve kaynaklar kıtlaştığında ortaya çıktığına işaret edecekti.

"Ne olacak, Başkan?" diye sordu. "Burada mı yatacağız yoksa devam mı edeceğiz?"

"Bakmak!"

Birisi tepeyi işaret etti ve bir düzine kafa görmek için döndü. Orada, yokuşun üzerinde, gümüş takım elbiseli bir figür tökezleyerek yokuştan aşağı indi, ayaklarının altındaki çimen çoktan ezilmiş ve kaygandı. Silolarından fikrini değiştiren biri.

Juliette korku değil, merak ve endişe hissederek çimlerin arasından hızla geçti. Arkalarında bıraktıkları, onları takip eden biri. Herhangi biri olabilir.

Mesafeyi kapatamadan takım elbiseli figür yere yığıldı. Eldivenli eller miğferi serbest bırakmak için el yordamıyla ilerledi, yakayı karıştırdı. Juliette koştu. Kişinin sırtına bağlanmış büyük bir şişe vardı. Havalarının bittiği konusunda endişeliydi, neyi nasıl kurduklarını merak etti.

"Kolay," diye bağırdı, mücadele eden figürün arkasına geçerek. Baş parmaklarını tokalara bastırdı. Tıkladılar. Kaskı çıkardı ve birinin nefesinin kesildiğini ve öksürdüğünü duydu. Hırıltılı soluyarak öne eğildiler, terden sırılsıklam olmuş saçlarından dökülen bir kadın, bir kadın. Juliette elini bu kadının omzuna koydu, onu hiç tanımadı - belki de cemaatten ya da Mids'ten biri olduğunu düşündü.

"Rahat nefes al," dedi. Diğerleri geldiğinde yukarı baktı. Bu yabancıyı görünce durdular.

Kadın ağzını sildi ve başını salladı. Göğsü derin bir nefesle inip kalktı. Bir diğer. Yüzündeki saçı taradı. "Teşekkür ederim," dedi

nefes nefese. Meraktan başka bir şeyle gökyüzüne ve bulutlara baktı. rahatlayarak. Gözleri bir nesneye odaklanıp onu takip etti ve Juliette dönüp gökyüzünde tembel tembel uçan kuşlardan birini görmek için yukarı baktı. Etrafındaki kalabalık mesafelerini korudu. Birisi bunun kim olduğunu sordu.

"Bizim silomuzdan değilsin, değil mi?" diye sordu. İlk aklına gelen, onların yürüyüşlerine tanık olan ve onları takip eden yakındaki bir silodan bir temizlikçi olduğuydu. İkinci düşüncesi imkansızdı. Aynı zamanda doğruydu.

"Hayır," dedi kadın, "senin ambarından değilim. Ben... oldukça farklı bir yerdenim. Benim adım Charlotte."

Bir eldiven teklif edildi, bir eldiven ve yorgun bir gülümseme. O gülümsemenin sıcaklığı Juliette'i etkisiz hale getirdi. Şaşırarak, kendisine buranın gerçeğini söyleyen bu kadına karşı hiçbir öfkesi ya da küskünlüğü olmadığını fark etti. Burada belki de akraba bir ruh vardı. Ve daha da önemlisi, yeni bir başlangıç. Sakinliğini geri kazandı, gülümsedi ve kadının elini sıktı. Juliette, dedi. "Sana bunun dışında da yardım etmeme izin ver."

"Sen osun," dedi Charlotte gülümseyerek. Dikkatini kalabalığa, kuleye ve erzak yığınlarına verdi. "Burası neresi?"

Juliette, "İkinci bir şans," dedi. "Ama burada kalmıyoruz. Suya gidiyoruz. Bizimle gelirsin, umarım. Ama seni uyarmalıyım, bu çok uzun bir yol."

Charlotte elini Juliette'in omzuna koydu. Sorun değil, dedi. "Zaten çok yol kat ettim."

Okuyucuya Bir Not

2011 yılının Temmuz ayında, beni binlerce okuyucuyla buluşturan, kitap turlarıyla dünyayı dolaşan ve hayatımı değiştiren bir öykü yazıp yayınladım. *Wool'u* yayınladığım gün bunların olacağını hayal bile edemezdim . İki yıl geçti ve şimdi bu kitabın yayınlanması harika bir yolculuğu tamamlıyor. Bu yolculuğu mümkün kıldığınız ve bu yolda bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Bu elbette bir son değil. Okuduğumuz her hikaye, izlediğimiz her film izin verirsek hayal gücümüzde devam eder. Karakterler başka bir gün yaşıyor. Yaşlanırlar ve ölürler. Yenileri doğuyor. Zorluklar ortaya çıkar ve üstesinden gelinir. Üzüntü, neşe, zafer ve başarısızlık vardır. Bir hikayenin bittiği yer, zamanda bir enstantaneden, kısa bir duygu patlamasından, bir duraklamadan başka bir şey değildir. Nasıl ve devam ederse bize bağlı.

Tek dileğim, umuda yer bırakmamız. Her şeyde iyi ve kötü vardır. Bulmayı umduğumuz şeyi buluruz. Görmeyi umduğumuzu görüyoruz. Başımı sağa eğer ve gözlerimi kısarsam, dışarıdaki dünyanın güzel olduğunu öğrendim. Gelecek parlak. Gelecek güzel şeyler var.

Ne görüyorsun?

sonsöz

Raph emin görünmüyordu. Elinde bir dal tuttu, onu bilerek tarttı, solgun yüzü titreşen ateşten turuncu ve altın rengi bir dans gibi görünüyordu.

Bobby, "Şu lanet şeyi içeri at," diye bağırdı.

Kahkahalar oldu ama Raph şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Odun ," dedi dalı tartarak .

Bobby, "Etrafına bir bak," diye kükredi. Tepeden sarkan kara dallara, geniş gövdelere el salladı. "İhtiyacımız olandan daha fazlası."

"Yap, delikanlı." Erik kütüklerden birini tekmeledi ve sanki uykularından irkilmiş gibi havada bir kıvılcım patlaması vızıldadı. Sonunda Raph, dalı diğerleriyle birlikte fırlattı ve tahta çıtırdamaya ve kıvılcımlar çıkarmaya başladı.

Juliette yatağından izledi. Ormanda bir yerde, bir hayvan bir ses çıkardı, daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir ses. Ağlayan bir çocuk gibiydi, ama gürültülü ve kederliydi.

"Neydi o?" diye sordu.

Karanlıkta tahminlerde bulundular. Çocuk kitaplarından hayvanlar yarattılar. Solo'nun Legacy'de hakkında okuduğu eski zamanlardan kalma birçok ırkı anlattıklarını dinlediler. Ellerinde fenerlerle Elise'in etrafında toplandılar ve kitabının dikişli sayfalarını incelediler. Her şey bir gizem ve bir mucizeydi.

Juliette arkasına yaslandı ve ateşten gelen çıtırtıları, ara sıra bir kütükten çıkan yüksek sesi dinledi, tenindeki sıcaklığın, pişen etin kokusunun, otların ve bir sürü toprağın kendine has kokusunun tadını çıkardı. Ve tepedeki gölgelik boyunca yıldızlar parıldadı. Daha önceki parlak bulutlar - tepelerin arkasına batarken güneşi gizleyenler - esintiyle aralandı. Üzerinde yüz tane parıldayan ışık demeti ortaya çıkardılar. Bin. Baktıkça her yerde onlardan daha fazla oluyordu. Lukas'ı ve onun onda uyandırdığı aşkı

düşündüğünde, yaşlarla dolu gözlerinde parıldadılar. Ve göğsünde katılaşan bir şey, ağlamamak için çenesini sıkan bir şey, hayatında yenilenen bir amaç, Elise'in haritasındaki suya ulaşma, bu tohumları ekme, yerin üstüne bir ev inşa edip yaşama arzusu. Orası.

"Mücevher? Uyuyor musun?

Elise onun üzerinde durarak yıldızları engelledi. Puppy'nin soğuk burnu Juliette'in yanağına bastırdı.

"Gel," dedi Juliette. Eğilip yatağına hafifçe vurdu ve Elise oturup ona yaslandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Juliette tentenin arasından işaret etti. "Yıldızlara bakıyorum," dedi. "Bunların her biri bizim güneşimiz gibi ama çok uzaktalar."

Elise, "Yıldızları bilirim," dedi. "Bazılarının isimleri var."

"Onlar yapar?"

"Evet." Elise başını Juliette'in omzuna yasladı ve bir an onunla birlikte baktı. Ormandaki bilinmeyen şey uludu. "Şunları görüyor musun?" diye sordu. "Bunlar sana köpek yavrusu gibi gelmiyor mu?"

Juliette gözlerini kıstı ve gökyüzünü aradı. "Olabilir," dedi. "Evet, belki de öyledir."

"Bunlara Puppy diyebiliriz."

Juliette, "Bu iyi bir isim," diye onayladı. Güldü ve gözlerini sildi.

"Ve bu bir erkek gibi." Elise geniş bir yıldız yelpazesini işaret ederek özelliklerini takip etti. "İşte kolları ve bacakları. İşte onun kafası."

Juliette, "Onu görüyorum," dedi.

Adını sen koyabilirsin, dedi Elise ona izin vererek. Ormanın derinliklerinde saklanan hayvan bir kez daha uludu ve Elise'in yavrusu da benzer bir ses çıkardı. Juliette gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlandığını hissetti.

"O değil," dedi sessizce. "Onun zaten bir adı var."

Gece ilerledikçe ateşler söndü. Bulutlar yıldızları yuttu ve çadırlar çocukları yuttu. Juliette çadırlardan birinde hareket eden gölgeleri

izledi, diğer yetişkinler uyuyamayacak kadar gergindi. Bir yerlerde, birisi hâlâ Solo'nun tüfeğiyle vurduğu uzun uzuvlu geyik olan hayvandan et parçaları pişiriyordu. Juliette, Solo'nun son üç gündeki dönüşümüne hayret etmişti. Yalnız büyüyen bir adam, artık bu dünyada hayatta kalmaya herkesten daha hazırlıklı bir insan lideriydi. Juliette yakında başka bir oy isteyecekti. Arkadaşı Solo mükemmel bir belediye başkanı olurdu.

Uzakta, bir siluet bir ateşin üzerinde durmuş ve bir sopayla onu dürterek ölmekte olan közlerden daha fazla ısı elde etmeye ikna etmişti. Bulutlar ve ateş - halkının şimdiye kadar yalnızca korktuğu bu iki şeydi. Siloda ateş ölümdü ve bulutlar ayrılmaya cesaret edenleri yakıyordu. Yine de, bulutlar üstlerinde kapandıkça ve alevler daha yüksekte çalkalanırken, her ikisinde de rahatlık vardı. Bulutlar bir çeşit çatıydı, ateşin sıcaklığı. Burada korkacak daha az şey vardı. Ani bir boşluktan parlak bir yıldız kendini gösterdiğinde, Juliette'in düşünceleri her zamanki gibi Lukas'a döndü.

Bir keresinde, yıldız haritası seviştikleri yatağın üzerine yayılmışken ona, bu yıldızların her birinin muhtemelen kendi dünyalarına sahip olabileceğini söylemişti ve Juliette bu düşünceyi kavrayamadığını hatırladı. Cüretkardı. İmkansız. Başka bir silo görmüş, hatta yeryüzünde ufka kadar uzanan düzinelerce çöküntü görmüş olsa bile, başka dünyaların var olduğunu hayal edemiyordu. Yine de temizlikten dönmüştü ve başkalarının onun iddialarına aynı derecede cesurca inanmasını bekliyordu...

Arkasında bir sopa çıtırdadı, yapraklar hışırdadı ve Juliette, Elise'in uyuyamadığından şikayet etmek için geri dönmesini bekliyordu. Ya da belki de o gece ateşin yanında ona katılan Charlotte'du, söylemek istediği çok şey varmış gibi görünse de büyük ölçüde sessiz kalmıştı. Ama Juliette döndü ve elindeki bir şeyden beyaz dumanlar tüten Courtnee'yi orada buldu.

"Oturabilir miyim?" diye sordu.

Juliette yer açtı ve eski arkadaşı yatağın üzerinde ona katıldı. Juliette'e belli belirsiz çay kokan... ama daha keskin olan sıcak bir kupa uzattı.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu.

Juliette başını salladı. "Burada oturup Luke'u düşünüyorum."

Courtnee kolunu Juliette'in sırtına attı. "Üzgünüm," dedi.

"Sorun değil. Ne zaman orada yıldızları görsem, her şeyi perspektife oturtmaya yardımcı oluyor."

"Evet? O halde bana yardım et."

Juliette bunu en iyi nasıl yapabileceğini düşündü ve dili pek bilmediğini fark etti. Yalnızca, onu bir şekilde umutsuzlukla değil, umutla dolduran bu uçsuz bucaksız - sonsuz olası dünyalar - duygusuna sahipti. Bunu kelimelere dönüştürmek kolay olmadı.

Ne hissettiğini anlamaya çalışarak, "Geçtiğimiz günlerde gördüğümüz tüm araziler," dedi. "Bütün o boşluk. Zamanın bir kısmına ve hepsini dolduracak insanlara sahip değiliz.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım, evet. Ve temizlemeye gönderdiklerimizin iyi insanlar olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bence onlar gibi sessiz kalan, harekete geçmekten korkan pek çok iyi insan vardı. Ve halkına daha fazla yer açmak istemeyen, dış dünyada neyin yanlış olduğunu anlamak istemeyen, lanet piyangoyu askıya almak istemeyen bir belediye başkanı olduğundan şüpheliyim. Ama o belediye başkanları bile ne yapabilirdi? Sorumlu değillerdi. Tam olarak değil. Sorumlu olanlar hırslarımıza göz kulak oldular. Luke hariç. O benim önümde durmadı. Tehlikeli olduğunu bildiği halde yaptığım şeyi destekledi. Ve işte buradayız.

Courtnee onun omzunu sıktı ve gürültülü bir şekilde çayından bir yudum aldı ve Juliette de aynısını yapmak için kupasını kaldırdı. Ilık su dudaklarına değdiği anda bir lezzet patlaması, çarşıdaki çiçek tezgahlarının kokusu gibi bir zenginlik ve aynı zamanda verimli bir tarım arazisinin ters dönmüş tınları duyuldu. İlk öpücüktü. Limon ve gül oldu. Baş döndürücü koşuşturmacadan dolayı görüşünde kıvılcımlar vardı. Juliette'in aklı ürperdi.

"Bu nedir?" diye sordu nefes nefese. "Bu, çıkardığımız erzaktan mı?"

Courtnee güldü ve Juliette'e yaslandı. "İyi, değil mi?"

"Bu harika. Bu... inanılmaz."

Courtnee, "Belki de başka bir yük için geri dönmeliyiz," dedi.

"Bunu yaparsak, başka bir şey taşıyamayabilirim."

İki kadın sessizce güldü. Birlikte oturdular, bir süre bulutlara ve ara sıra yıldızlara baktılar. Onlara en yakın olan ateş çıtırdadı ve kıvılcımlar saçtı ve ağaçların derinliklerinde böceklerin koro halinde şarkı söylediği ve görünmeyen bir canavarın uluduğu bir avuç sessiz konuşma sürüklendi.

"Başaracağımızı düşünüyor musun?" Courtnee uzun bir aradan sonra sordu.

Juliette mucizevi içkiden bir yudum daha aldı. Zaman ve kaynaklarla, en iyiden başka kuralın olmadığı ve hayallerini sınırlayacak kimsenin olmadığı bir dünyayı hayal etti.

Sanırım başaracağız, dedi sonunda. "Sanırım istediğimiz her lanet şeyi yapabiliriz."

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.